DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

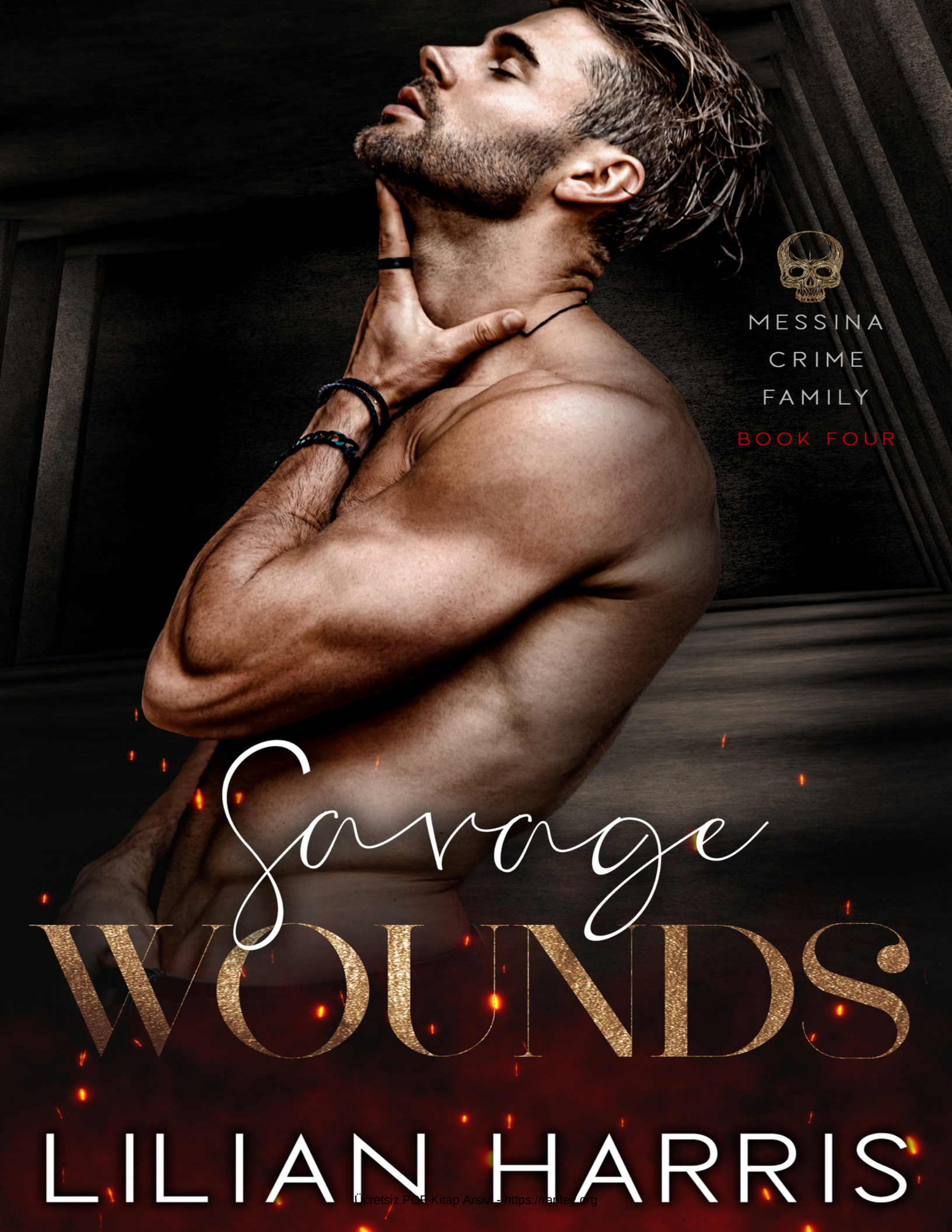
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

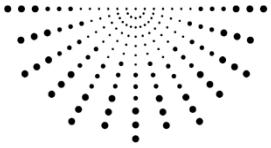
Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SAVAŞ YARALARI

MESSINA SUÇ AİLESİ

DÖRDÜNCÜ KİTAP

LILIAN HARRIS

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CONTENTS

İçerik Uyarısı Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Üç Gün Sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 36
İki Hafta Sonra
Bölüm 37
Bölüm 38
Bir Ay Sonra
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bir Ay Sonra
Bölüm 44
İki Hafta Sonra
Bölüm 45
İki Hafta Sonra
Bölüm 46
Bir Yıl Sonra
Ayrıca Lilian Harris
Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

© 2023 Lilian Harris tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Düzenleme/İç Formatlama: CPR Düzenleme

Düzeltmen: Judy's Proofreading

Kapak Tasarımı: Cormar Designs

 Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CONTENT WARNING

Lütfen bu kitabın ağır konular ve sahneler içerdiğini unutmayın. Uyarıların tam listesini görmek için lütfen BURAYA **TIKLAYINIZ**.

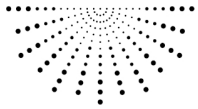
OceanofPDF.com

Bu, kırık bir çocuğu seven tüm kızlar için. Tabii ki, çocuk aynı zamanda maske takıyor ve sizi takip ediyor, çünkü bu olmadan bir hikaye nedir ki?

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

KAYLA

DÜNYA CANAVARLARLA DOLU. BAZILARI YÜZLERINI GÖSTERIRKEN, DIĞERLERI göz önünde saklanıp sizi canlı ele geçirmek için fırsat kolluyorlar.

Payıma düşeni aldım. Geriye kalan tek şey altlarındaki vahşet olana kadar derilerini dökmelerini izledim.

Ve bir kez size kim olduklarını gösterdiklerinde, artık saklanmaları için hiçbir neden kalmaz. Sizi yalvartır ve gözyaşlarınız akana kadar kanınızı akıtırlar. Ama bakın, canavarlara karşı işe yaramazlar. Gözyaşlarınız sadece onları güçlendirir.

Bilmem gerekirdi.

Canavarlarım benden her şeyimi aldı.

Ben yerde yatarken, her şeyin bitmesini dilerken, kanayan bedenimden ruhumu söküp aldı.

Dokuz buçuk acımasız yıl boyunca onlara aittim. Tecavüze uğradım, satıldım, ölmek için yalvarana kadar işkence gördüm. Ama uğruna yaşayacağım arkadaşım Elsie vardı. Birbirimizi bir şekilde hayatta tuttuk.

Sık sık her şeyi başlatan günü düşünüyorum. Üçümüzün de kaçırıldığı günü. Ve anında pişmanlık duyuyorum. Zamanda geriye gidip bize gitmememizi söylerdim.

Sadece kal. Yolculuğu siktir et.

Gençtik, sadece on dokuz yaşındaydık. Daha çocuktuk. Ama bizi götürdükleri anda küçük kız olmayı bıraktık.

Jade'in annesi gitmemizi istemedi.

Ailem de öyle, ama kendi seçimlerimi yapmamı istediler.

Eğer istediğin buysa, tatlım, seni durdurmayacağız.

Keşke yapsalardı.

Olanlardan bahsetmek istemeseler de, ailemin de aynı şeyi dilediğini biliyorum. Keşke beni evde kalmaya zorlasalardı. Beni odama kilitleyip anahtarı atsalardı.

Üniversite başlamadan önce birlikte son bir macera yaşamaya karar verdik. Ama arabamız boş bir otoyolun ortasında bozulunca işler çirkin bir hal aldı. İşte o zaman ilk canavarlarımızla tanıştık. Bizi esir alanlar için çalışan adamlarla.

Bizi vurdular ve bir mal gibi satılmak, onurumuzdan ve gururumuzdan mahrum edilmek üzere götürdüler. Jade bizden ayrıldı ama Elsie ve ben bütün o yıllar boyunca birlikte dayandık.

Bize sahip olanlar için oyuncaktan başka bir şey değildik.

Faro Bianchi ve kardeşleri Palermo suç ailesini yönetiyordu. Kirli ve gaddar, her şeyimizi elimizden aldılar.

Sadece üyelere açık bir seks kulübü işletiyorlardı ve erkekler gözleri dışında her şeyi kapatan şu süslü maskeleri takıyorlardı. Bize ne isterlerse yapıyorlardı... doğru fiyat için tabii ki.

Dolar işaretlerinden başka bir şey değildik.

Elsie ve ben hatırlayamadığım kadar çok kez kulüpte çalışmaya zorlandık. Diğer zamanlarda, zengin ve güçlü adamların bir ya da iki geceliğine onlarınmışız gibi davrandıkları lüks otellere gönderildik.

Çoğu zaman ölümümü hayal ederdim. Ya da onlarınkini. Ya da dürüst olmak gerekirse ikisini de. Hepsini öldürmek istedim. Elime bir bıçak alıp boğazlarına saplamak istedim. Nefes almayı kesene kadar tekrar tekrar. Bana dokunmayı bırakana kadar. Bize dokunmayı.

Geçmişi düşündükçe kalbim hızla çarpıyor.

İçime girdiklerinde, boğazlarından damlayan kanlarını hayal ederken gülümserdim. İşleri bittiğinde, bunun sadece ben olduğumu ve hayal gücümün bana güç sahibi olduğumu düşündürdüğünü fark ederdim. Ama bir deri bir kemikten başka bir şeyim yoktu.

Ve o bile artık benim değildi.

Zayıf ve acınası olmasaydım, bunu yapabilirdim. Onları öldürebilirdim. Bu süreçte ölmüş olsaydım ne olurdu? Zaten ölmüştüm.

Ama sonra Elsie'yi düşünür ve lekeli yastığa ağlardım. Onu terk edemezdim. Onun sahip olduğu tek şey bendim ve bunun tersi de geçerliydi. Bu yüzden tek sahip olduğum şey gözyaşlarım olana kadar acının beni tüketmesine izin verdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama canavarlar gözyaşlarını umursamaz. Zevklerini tatmin etmek için acıya açtırlar.

Ve her gece onlara bunu verdim.

Onlara sahip olduğum her şeyi verdim. Ve şimdi sonsuz bir boşlukla baş başa kaldım.

Bir zamanlar onkolog olmayı hayal ederdim. İnsanların kanserden kurtulmasına yardım etmek istiyordum. Ama bunun yerine, bana eziyet eden kanseri besledim. Erkeklere güç verdim. Onlara istedikleri her şeyi verdim. Çünkü başka seçeneğim yoktu.

Benim gibi kızların boyun eğmekten başka seçeneği yoktu.

Bianchi'lerden en az bizim kadar nefret eden insanlar tarafından serbest bırakılalı dört ay oldu. Jade'in erkek arkadaşı Enzo Cavaleri ve kardeşleri o aileyi yok etti. Hepsini öldürdüler.

Ama son

zamanlarda...

Kalbim sıkışıyor.

Son zamanlarda birileri yine onların adına kaçakçılık yapmaya başladı. Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Çünkü bu ve cinayetler arasında aklımı kaybedeceğim.

Serbest dolaşan bir seri katil var. Ona Gece Yarısı Katili diyorlar ve ben her gün onu ne zaman yakalayacaklarını merak ediyorum. *Eğer yakalarlarsa*.

Ama Elsie ve Jade ile tekrar bir araya gelmek gibi iyi şeylere odaklanmalıyım. Bu hiçbirimizin elde edebileceğimizi düşünmediği bir mucize.

Yaklaşık bir ay boyunca Elsie'siz kaldım ve artık yanımda olmamasından nefret ediyordum ama güçlü kaldım. Nerede olduğunu kimseye söylemedim. Bana işkence ettiklerinde bile.

Kaçmayı başardığı için mutluydum. Kaçmak için mükemmel bir fırsat bulduğu ve tutulduğumuz eve gelen yabancı bir adamın arabasına binerek kaçtığı mutluydum.

Onunla gelmem için bana yalvardı, bensiz gitmeyi reddetmeye çalıştı ama korkaklığımın onu sadece tüketeceğini bildiğim için onu gönderdim. Benim zayıflığımın bedelini ödemesine gerek yoktu. Böylece benim için geri döneceğine yemin ederek gitti.

Ve denedi. Ama o piçler onun gittiğini anlayınca beni ve diğer kızları götürdüler. Elsie beni aradı ama beni bulan Jade oldu. Ve birkaç gün sonra, hepimiz birbirimizi bulduk.

Artık özgürüz. İkinci bir şansımız var. Uğruna yaşanacak bir şey.

Ama ben? Ben hala oradayım, cehennemin zamansız döngüsüne hapsolmuş durumdayım. Hepsinin acı çekmesini istiyorum. Hepsinin bedel ödemesini istiyorum. Ama artık bunun asla olmayacağını biliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çünkü çoğu öldü, diğerleri ise hapiste çürüyor. Bu bana biraz huzur getirmeliydi.

Ama olmadı.

Bu yeterli değil. Asla yeterli olmayacak.

Jade'in insan ticaretine maruz kalmış kadınlar için yeni açtığı bir merkez olan Helping Hand'de bir terapiste gitmeye başladım. Gerçi pek bir işe yaradığını söyleyemem.

Her hafta giderim. Duygularım hakkında konuşurum. Başıma gelenlerin bir kısmını. Ama hiçbir şey yapmıyor.

Belki de sadece kırıldım. Ve bazı kırık şeyler düzeltilemez, ne kadar çok isteseniz de.

Son zamanlarda tüm bu öfkeyi boşaltmanın bir yolu olarak boks yapmaya ve kendini savunma dersleri almaya başladım. Ama bunun yerine, bana neden hala bu kadar öfkeli olduğumu, hala beni kafese kapatan parmaklıklara vurduğumu hatırlatıyor.

Yumruklarım kum torbasıyla buluştuğunda, *onların* yüzlerini hayal ediyorum. Sırıtışlarını, gülüşlerini. Ve onları yok ediyorum. Bir an için bile olsa kanlarının öfkemi körüklemesine izin veriyorum. Gerçek olmasa bile.

Tekrar zayıf olmayacağım. Eskiden olduğum kız olmayacağım. Artık her şey farklı.

Ben

farklıyım.

Olmak

zorundayım.

Kötü adamların serbestçe dolaştığı ve bulabildikleri ilk zayıf kadını avladıkları bu dünyada hayatta kalabilmemin tek yolu bu.

"Beni duydun mu, Kayla?" Doktor Eric Collins sesleniyor, gülümsemesi kristal mavisi gözleri yumuşak. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

Hayır. Yeni bir hayata ihtiyacım var. Sence bu konuda yardımcı olabilir misin?

Ama tabii ki bunu söylemiyorum. Kayla insanlara iyi davranır. O böyle konuşmaz. Güzel maskesinin ardındaki gerçekleri kimsenin görmesine izin vermez.

Bir an kendimi nerede olduğumu unuttuğum için yanaklarım kızarıyor: Helping Hand'deki ofisinde.

"gereken çok şey var," diye ediyor. "Olan şeyler sizin için tetikleyici olabilir ve bunlar hakkında konuşabilmeniz gerekir."

Ona dudak bükerek gülümsüyorum ama kendi kendime kıs kıs gülüyorum.

Evet, cinayetler benim gibi insanlar için kesinlikle tetikleyici, özellikle de kadınlara tecavüz edip öldüren lanet olası bir seri katil ortalıkta dolaşıyorsa.

"Bu konuda benimle konuşmanın zor olmasını anlayabiliyorum. Eğer bir kadın terapist tercih ediyorsanız, sizi başka birine yönlendirebilirim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Helping Hand'de bir sürü çalışan var ama ben onunla bağlantı kurdum. Neden bilmiyorum. Belki de denediğim diğer ikisi gibi zorlamadığı içindir. İstediğim kadar az ya da çok konuşabilmem için bana alan tanıdı. Onda bir nezaket var ve erkeklerin nazik olabileceğini neredeyse unutmuşum. Böyle biriyle tanışmayalı çok uzun zaman olmuştu, bu yüzden ofisindeyken bu rahatlığı onu seçtim.

Gözlerim onunkileri buluyor ve derin bir iç çekiyorum. "Mesele konuştuğum değil. Asıl sorun konu hakkında konuşmaktır."

Başını sallıyor ve siyah çerçevelerini burun köprüsünden yukarı kaldırıyor. Dr. Collins olabildiğince yardımcı oldu. Anksiyete ve panik ataklarımla başa çıkmam için bana teknikler sağladı, ona en kötü düşüncelerimi anlatabileceğim güvenli bir alan verdi. Ve hepsini duydu - fırsatım olsa o adamlara yapmak istediğim şeyleri. Sadece dinliyor ve notlarını yanında taşıdığı sarı not defterine yazıyor. Ama tüm düşüncelerimi bilmesine izin vermiyorum. Onlar benim ve kimsenin onlar üzerinde bir hakkı yok.

Belki de bu yüzden terapi benim için berbattır. Gerçekten açılamıyorum. Kendim olamıyorum. Kimseyle olamıyorum. Arkadaşlarımla bile, ki bu garip çünkü onlar benim neler yaşadığımı çok iyi biliyorlar. Onlar da yaşadı. Ama benim aksime, idare ediyorlar. Hayatlarını yaşıyorlar. Elbette kendi yöntemleriyle acı çekiyorlar ama benim gibi değiller. Yine de bundan memnunum. Mutlu olmalılar.

Ama ne zaman mutlu olacağım?

Elsie, kaçakçılarımızdan kaçtıktan sonra arabasına bindiği Michael Marino ile birlikte. Aynı zamanda Messina suç ailesinin başı. Evet, biliyorum. Bize yaptıklarından sonra neden mafyaya bulaşmak istesin ki?

Ama onlar değildi. Bianchi'lere hiç benzemiyorlar. Herkes o piçlerden nefret ederdi. Onlar çürük meyvelerdi ve kimse ölümlerinin yasını tutmadı.

Michael, tüm kusurlarına rağmen ona iyi davranır ve altı yaşındaki kızı Sophia ile birlikte bir aile olurlar.

Buna imreniyorum.

Nasıl bir insan aşık olduğu için arkadaşlarını kıskanır? Ama ben kıskanıyorum. Bir erkeğe güvenmenin bile nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Size dokunmasına ve o adamların bize yaptığı her şeyi çirkin ve acımasız olmadan yapmasına izin vermek.

Gözlerim yaşarıyor ve ağrıyı durdurmak için azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

Ama ben ölü değilim. Bir şeyler hissediyorum. Bir şeyler istiyorum. Ve bazılarını anlamıyorum bile. Nasıl bastırılmak istediğim gibi. Yere atılmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve bir hayvan gibi becerdin.

Uyluklarımın arasındaki tahrik büyürken bile içimdeki tiksinti kıvrılıyor.

Belki ben de bir canavarım. Belki de dönüştüğüm şey budur.

"Baştan başlamaya ne dersiniz?" diyor doktor.

Dikkatim ona çünkü ne soracağını biliyorum.

Her zaman sorduğu şeyi.

"Bana ilk kaçırıldığınız zamanı anlatın."

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz midem bulanıyor, çünkü bunu düşünmek istemiyorum. Ailemden koparıldığım ve fark ettiğimden çok daha çirkin bir dünyaya atıldığım zamanı hatırlamak istemiyorum.

"Güzel değil mi patron?" Sarı lekeli dişleri olan adam, yanındaki yaşlı adam Agnelo Bianchi'ye sırıtıyor. Kızlardan ve çocuklardan sorumlu olduğunu bildiğim kişi.

"Neden hâlâ giyinik?" Kaşlarını çattı, kahverengi gözleri karanlık ve kirliydi.

Aynı anda ağzı kıvrılıyor ve ben titreyip sızlanmaya başlıyorum, gözlerimin arkasından yaşlar akıyor.

Lütfen bana dokunma. Lütfen bırak gideyim.

Soğuk bir depoda, etrafımda kasalar ve kalın borulardan başka bir şey olmadan dururken kollarım vücudumun etrafında sıkıca kıvrılmış durumda.

İki kız daha yanımda duruyordu. Elsie ve Jade mi? Onlar burada değil. Bizi ayırdılar ve bu düşünce bile ağlamama neden oluyor.

Hıçkıra hıçkıra ağlayıp yere yığılırken acıdan kıvranıyorum. Ama durmuyorum, adamlar bana bağırsa bile. Biri beni saçlarımdan tutup sürüklese ve yüzüme tokat atsa bile.

Çünkü arkadaşlarım şu anda ölmüş olabilir.

"Nerede-" diye burnumu çekiyorum. "Arkadaşlarım nerede?"

Ölümden doğan gözleriyle Agnelo yavaşça bana doğru yaklaşıyor. O yaklaştıkça bedenim titriyor. O yaklaştıkça avucu boğazımı kavrıyor, parmakları nefes almakta zorlanana kadar derinlere iniyor.

"Burada soru sorulmaz." Bakışları camı kıracak kadar güçlü. Yüzünü burnuna değecek kadar yaklaştırırken dişlerini gıcırdatıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Benim.

İçim içimi kemiriyor.

"Şimdi kıyafetlerini çıkaracak ve bize ne sakladığını göstereceksin. Çünkü bize çok para kazandıracağına dair içimde bir his var..."

Ve yaptım da. O piçlere tonlarca para kazandırdım. Ama bir kuruş bile görmedim. Elimize geçen tek şey küflü krepler ve yerde lekeli bir şilte oldu.

Çimenlerin üzerinde koşuşturan farelerden daha kötü yaşıyorduk. O günleri kimseyle yeniden yaşamak gibi bir arzum yok. Ne terapistimle, ne arkadaşlarımla, ne de kendimle.

Ama gerçek şu ki, unutamıyor gibiyim. Gitmesine izin veremem. Herhangi birinin o.

Boğazımı temizleyerek Dr. Collins'e fısıldadım. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.

Bu."

Alnımda boncuk boncuk terler.

Agnelo'nun yüzünü görmeden duramıyorum. Sanki odada bizimle birlikteymiş gibi aklımda.

Elsie kaçtıktan sonra bana yaptıkları... Bunların hiçbirini hatırlamak istemiyorum.

"Bana Elsie'nin nerede olduğunu söyle, seni aptal fahişe, yoksa kemiklerini kırana kadar seni kırbaçlarım."

Göğsüm ağırlaştı, sanki biri üzerine oturmuş gibi. Bir arada tutmaya çalışıyorum. Rol yapmaya. Ellerim titriyor ve titremeyi durdurmak için ikisini de yumruk yapıp kalçalarımın altına sıkıştırıyorum.

İşe yaramıyor.

Dr. Collins içimdeki çalkantıdan habersiz, "Bu sizin seçiminiz elbette," diyor. "Ama benim umudum her seansta bunu daha fazla keşfedebilmemiz. Sizi bu konuda konuşabilecek kadar rahatlatmak. Böylece zaman içinde, bu konu senin üzerinde güç sahibi olmaz."

"Bu mümkün mü? Benim gibi insanlar hiç gerçekten iyileşir mi?"

Cevabını beklerken nabzım ensemde atıyor. En başta neden sorduğumdan bile emin değilim. Sadece duymam gerektiğini düşündüğü şeyi söyleyecek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İyileşme bir süreçtir. Bir çalışmadır. Ve işimizin bittiğini düşündüğümüzde bile, daha yapacak çok işimiz vardır."

Alay ediyorum. "Bu tam Dr. Collins'e göre bir cevap."

Gülüyor ve not defterine başka bir şey not ederken başını sallıyor.

Kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. "Ne yazıyorsun? Ne kadar umutsuz olduğumu mu?"

Kalemini kucağına indiriyor. "Umutsuz olduğunu mu düşünüyorsun?"

Öfkelendim ve başımı sandalyenin arkasına yasladım. "Beni bir an için bile küçültme, tamam mı?"

"Senin umutsuz olduğunu bir an bile düşünmedim Kayla. Sen güçlüsün. Dirençlisin. Eğer kendini tanımlamak için umutsuz gibi bir kelime kullanıyorsan, bunun nedeni kendini bu şekilde görüyor olman olabilir."

Ben ona bakarken duraksıyor.

"Hâlâ seni esir alanlara zarar vermekle ilgili rüyalar görüyor musun?" Başımı salladım.

"Cinayetler başladığından beri daha mı sık oldular?"

Hayır, insan tacirlerinin geri geldiğini öğrendiğimde daha sık olmaya başladılar. Hatta belki de benim için geliyorlardı.

Başımı salladım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Benzer olayların sizi tetiklemesi ve kabusların artmasına neden olması alışılmadık bir durum değil."

"Onlar kâbus değil," diye açıklıyorum. "Daha çok fantezi gibiler."

Gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Evet, bunu görebiliyorum. Yine de cinayetlerin üzerinizdeki etkisinin farkında olmanızın şart olduğunu düşünüyorum. Ayrıca seanslarımızı haftada ikiye çıkarmamızın iyi olacağını düşünüyorum."

"Tamam." Omuz silkiyorum. "Cuma günleri olduğu sürece bunu yapabilirim. Bugün dışında programım okulla meşgul."

"Bu doğru. Nasıl gidiyor?"

"Olabildiğince iyi."

O canavarların benden aldığı bir şey olan üniversiteye gitmeye karar verdiğimde, herkes beni destekledi. Ailem tek başıma ne yapacağım konusunda endişelense de, özellikle de artık kendi evim varken, bana alan tanıdılar.

Artık onlarla yaşayamazdım. Çok fazla geziniyorlardı. Sanki yok olacakmışım gibi her an beni izlediler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Anlıyorum. Onların yerinde olsaydım, muhtemelen ben de aynısını yapardım.

Ailemle yaşamaya ilk başladığımda karanlık bir yere girmiştim. Zar zor yemek yiyordum. Zar zor duş alıyordum. Yataktan zor çıkıyordum. Her şeyi hatırlayarak bütün gece uyanık kalıyordum.

Ve ağladım. O kadar çok ağladım ki gözyaşlarım yastığı ıslattı.

Annem biliyordu. Dinlemediğimi düşündüğünde o da ağladı. Ama ben duydum. Onun kalbini tekrar kırıyordum.

Ölmek istedim. Kendimi nasıl öldüreceğimi hayal ettim. Çok kolay olurdu. Annemin haplarından bir demet alır ve içinde boğulurdum.

Acı o zaman geçerdi. Bomboş . Uyuşmuş. Daha fazla gözyaşı olmazdı.

Artık eskiye dair anılar yok.

Ben gitmiş olurdum. Ve iyi ki kurtuldum.

Düşüncelerimi kimseye anlatamazdım. Beni akıl hastanesine kapatırlardı. Bana deli derler ve kim bilir ne kadar süreyle tek başıma bir odaya atarlardı.

Buna asla izin vermem.

Ama bir gün, Elsie ve Jade ile birlikteyken, kafamın içinde konuştuğumu düşünerek ağzımdan kaçırdım. Ve terapiye başlamam için tek gereken buydu. Kendime olması gerektiği gibi bakmaya başlamam için. Çünkü o canavarlar? Acı çekmemi istiyorlar. Tüm iyi yanlarımı alıp, şeytanlarımdan başka bir şeyim kalmayana kadar beni soymak istiyorlar.

Böylece o iblisleri ruhumdan söküp attım ve benden geriye kalan tek şey bugün olduğum kişi olana kadar etlerinin yanışını izledim.

Ama kalıntıları hala duruyor, hala beni yozlaştırıyor ve öfkelendiriyor.

Biraz iyileştikten sonra taşındım. Ailem bu fikirden pek hoşlanmadı. Onları kim suçlayabilirdi ki? Elsie ve Jade'e yakın olabilmem için memleketimizden New York'a taşındılar. Eğer , muhtemelen buradan ayrılmak zorunda kalacaktım.

Kurtarıldıktan sonra bir süre Jade ve Enzo ile kaldım, daha sonra Elsie ve Michael ile kaldım. Ama hiçbirine yük olmaya devam etmek istemedim ve kendime ait bir yer için param yoktu. Ailem buraya gelip bir yer bulduktan sonra onların yanına taşındım.

Ama ben özgürlük istiyordum. Bunu tek başıma yapabileceğimi kendime kanıtlamam gerekiyordu.

Arkadaşlarıma kendi evimi alma arzumdan, şehrin köhne bir bölgesinde bir daire kiralamayı düşündüğümden bahsettiğimde, Michael

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

öğrendi ve bu fikri hemen iptal etti. Onun yerine bana ailemden bir saat uzaklıkta bir ev aldı. Tabii ki bu onları çok heyecanlandırdı ve bu yüzden bu adama bayılıyorlar.

Hem Elsie'ye hem de Michael'a benim için yaptıklarından dolayı minnettarım ve Michael bana geri vermeye yemin etse de onlara her kuruşunu geri ödemeye niyetliyim.

Şu anda hayatımda olmam gereken yerdeyim. Terapistim sayesinde bunu kabullenmeye başladım. Aşağı yukarı.

"Dün gece bir ceset daha buldular," diyorum neredeyse fısıltıyla, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Bu katilin durdurulması gerekiyor. Birisi ona bir son vermeli. Çok fazla masum kadın onun eliyle öldürüldü.

En yeni kurban Central Park'ta koşarken kaçırıldığında henüz yirmi üç yaşındaydı, avukat olarak parlak bir geleceği vardı, nişanlıydı. Üç gün sonra yüzü parçalanmış, tecavüze uğramış ve vücuduna bir şeyler kazınmış halde bulundu. Katil bunu tüm kurbanlarına yapıyor. Sanki kendi mallarıymış gibi imzasını atıyor.

Polis, muhtemelen bir taklitçiden korktuğu için halka tam olarak ne oyduğunu söylemiyor. Ama cinayetler arasında bu şekilde bağlantı kurdular.

"Onu bulacaklar." Dr. Collins'in rahatlatıcı sesi beni yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. "Sadece tetikte olun ve belki de şimdilik ailenizin yanına dönmeyi düşünün."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bu insanlar yüzünden hayatımın mahvolmasından bıktım. Olduğum yerde kalacağım."

Ağzını büzüyor ve derin bir nefes veriyor. "Karıma polisi arayabilen ve yerini bana bildiren şu saatlerden aldım. Belki onlardan bir tane ve biraz da biber gazı alırım."

"Merak etmeyin, Doktor. Bir sürü biber var."

Böyle insanlara karşı işe yaramayacağından eminim.

Ama bunu ona söylemiyorum. Ne anlamı var ki? Asla anlamayacak.

Aklım o zavallı kıza gidiyor, delinin dördüncü kurbanına. Daha da olacak.

Her zaman vardır.

Bu katil her kimse, acımasız . Zalim. Ve durmayacak. Çünkü canavarlar nasıl duracaklarını bilmezler.

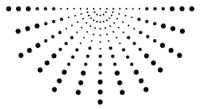
Biri onlar için yapana kadar olmaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

ADRIEL

YINE SALDIRDI. GECE YARISI KATILI. HABERLERDE BÖYLE YAZIYORDU.
onu arar çünkü ölüm saati her zaman on iki civarındadır.

Ama ben? Ben ona korkak diyorum.

Başka kim genç kadınları öldürebilir ki? Ona karşı kendilerini savunamazlar. Onları alt eder, tecavüz eder, yavaşça ve acı çektirerek canlarını alır.

Onları hala canlıyken kesiyor. Karınlarına bir tür damgalama gibi bir yıldız kesiyor. Nedenini bilmiyorum ama öğrenmeye niyetliyim. Onun hakkında her şeyi öğreneceğim.

Eminim hasta oyununun her anından zevk alıyordur. Onları keserken izlemek hoşuna gidiyordur.

Onun nasıl bir hayvan olduğunu biliyorum. Hasta. Ahlaksız. İnsan etine bürünmüş bir şeytan. Ve onu bulduğumda, çürüyen ruhunu alıp şeytana yedireceğim.

İki katlı evimin çok odalı bodrum katında, kilitli tuttuğum güvenlik odasındaki büyük bilgisayar ekranlarımdan birine bakıyorum. Asla çok dikkatli olamam. Buradaki diğer odalar normal yatak odaları gibi görünüyor, ayrıca bir de oturma odası var. Kimse burada ne olduğundan şüphelenmez bile.

Bazı polis dosyalarına girerek, polislerin deşifre edemeyeceği kadar kör olabilecekleri daha fazla kanıt bulmaya çalışıyorum.

Katili bulduğumda, onun canını almaktan zevk alacağım. Onlara yaptığını ona da yapacağım.

Göze göz. Bir çeşit. Ama ona yapacağım şey çok daha kötü olacak.

O benim ne ilkim ne de sonuncusu olacak ama en azından çılgınlığımın bir yöntemi var. Onları akıllıca seçiyorum. Metodik olarak. Ya da onlar kendilerini seçerler.

Ben dürüst biriyim.

Eylemlerim için, kısa kestiğim hayatlar için, yok ettiğim iblisler için suçluluk ya da utanç duygusu yok. Onları öldürüyorum çünkü istiyorum. Çünkü ölmeleri *gerekiyor*.

İçime gömülü bir açlık, gidermem gereken bir susuzluk var ve ben bunu böyle yapıyorum: dünyayı sokaklarında yayılan kanserden kurtarmak. Ben onu kontrol altına alan doktorum, onları başka hiçbir şeye benzemeyen bir kokuşmuşluk yayan bu hastalıktan kurtarıyorum. Hepsi öyle. Dünyaya bir iyilik yapıyorum.

Ama aynı şekilde ben de kendime bir iyilik yapıyorum. Eylemlerimin ardında derin bir nefret ve öfke duygusu var, bu söndürme ihtiyacı. Beni ateşleyen bir yağ gibi, şehirleri yok edebilecek kadar güçlü bir fırtınayı güçlendiren ısı enerjisi gibi.

Ama masumlara zarar vermek? Hayır. Bunda onur yok. Ben *onun* gibileri öldürürüm, o kadar. Ve onu da öldüreceğim. Sadece önce onu bulmam gerek.

Cesetleri attığı yerlerdeki kameraları hackledim.

Her santiminde ipucu aradım. O iyi biri. Çok iyi.

Ama ben daha iyiyim.

Kadınları aynı yerde bırakmıyor. Ve kamerada asla yüzünü göstermiyor.

Tabii ki bilmez. Çünkü o da benim gibi her birinin nerede olduğunu biliyor. Her sokağı. Her köşesini. Şehri avucunun içi gibi bilene kadar çalıştı.

Ama benim aksime, o bir yeraltı teknoloji şirketi yönetmiyor. Diğer pek çok şeyin yanı sıra parası olanlar için gözetleme ekipmanları üreten bir şirket. Hepsi yasal değil elbette.

Sonunda dikkatsizleşecek bu da onu dışarı çıkarıp pisliğimi temizlemem için bir fırsat olacak.

Bu konuda iyiyimdir. Sevgili annemin beni terk ettiği yetimhanedeki rahibeler temizliğin ne kadar önemli olduğunu öğrenmemi sağladılar. Ve o sürtükler itaat etmediğimizde ne olduğunu göstermeye bayılırlardı.

On altı yaşımda oradan kaçtıktan sonra çocukları serbest bıraktım ve orayı yakıp kül ettim. Küçüklüğümden beri tanıdığım bazı rahibeler hala orada çalışıyordu. Onları bağladım ve yakmadan önce yalvarttım.

Çığlıklarını duymak ahlaksızlığımı besledi. Bunu *istiyordum*. Acı çektiklerini bilmek isteyebileceğim en iyi intikamdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Polis bunu kimin yaptığını asla bulamadı. Çocuklar korkunç maskeli bir adam tarif ettiler. Çünkü ben de öyle takıyordum. Küçük çocukları korkutmak için yapılmış korkutucu bir Cadılar Bayramı maskesi. Ben onların *hem öcüleri hem de* kurtarıcılarıydım.

Yine de bundan iyi bir şey çıktı. O bok çukurunda benim yaşlarımda bir çocukla tanıştım ve bana bilgisayarları öğretti. Yetimhanede sahip olduğumuz tek şey buydu. O evlat edinildikten sonra kendi kendime öğretmeye devam ettim. Kaçtıktan sonra kendime bir iş buldum ve dandik bir bilgisayar alacak kadar para biriktirdim. Sonra yavaş yavaş bugün sahip olduğum şeyi inşa ettim.

İşim aklımı başımda tutuyor ve odaklanmamı sağlıyor. Benim gibi bir adamın olabileceği kadar aklı başında ve odaklanmış. İşimde büyüttüğüm her şey sadece benim eserim. Kimseyi çalıştırmıyorum. Bu şekilde olmasını tercih ediyorum. Bu bir gereklilik, gerçekten.

Burası günahkarların ölmek için geldikleri yerdir. Burası onların arafı.

Suçları için yandıkları yere.

Yakmak dediysem, ciddiyim. Bitişik odada bir yakma fırını var. Onları yaktığım zamanlar hariç, hala hayattalar. Burada ise unutuluyorlar. Küllerinin izi asla sürülemeyecek.

Yirmi kişiyi öldürdüm ve hala hikayeyi anlatmak için buradayım. Gerekirse yirmi tane daha öldürürüm.

Başka bir bilgisayar ekranına dönerek onu izliyorum - bana hayat veren kadını, yeğenim olduğunu bildiğim küçük bir kızla, Sophia, annemin en sevdiği dükkânda dondurma alırken yanında zıplıyor.

Rahibeler bunu asla sır olarak saklamadı. Yeni doğmuş bir bebek olarak bırakıldığımı, onu istemeyen bir anne için hala ağladığımı. Ondan nefret ederek büyüdüm, ilk başta kim olduğunu bilmiyordum. Ta ki rahibelerin sakladığı doğum belgemi bulana kadar.

Ona nedenini sormak istedim.

Neden ikizim Raphael'i tuttu ama beni terk etti? Onu özel yapan neydi? Beni sevilmez yapan şey neydi? Ahlaksızlığımı hissetti mi? Rahminden çıktığım andan beri var mıydı? Benden anında nefret mi etti?

Ona her şeyi sormak istiyordum. Bir ay önce kardeşim Gio'nun düğününe sızdığımda onu alıp her şeyi soracaktım ama bunun yerine beni hatırlaması için ona küçük not bıraktım. Muhafızlardan birinin elini kestim ve notla birlikte tüm ailemin bulabileceği şekilde çitlere tutturdum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O güne dair her ayrıntıyı hâlâ hatırlıyorum. Yazdığım kelimeler hafızama . Yazdıklarımı okurken yüzünü görememiş olmam çok kötü.

Sevgili ,

Umarım bu mektup sana iyi gelir. Kendin için inşa ettiğin bu güzel evi gördüğüme çok sevindim. Ama itiraf etmeliyim ki, beni dahil etmediğin için biraz kırıldım. İkizim Raphael'i sakladığınızı görüyorum, ama sanırım ***ben*** *gözden çıkarılabilirdim. Çöp gibi atıldım.*

Ama merak etmeyin. Nerede yaşadığını biliyorum. Uzun zamandır biliyordum. Gölgelerde bekliyorum. Ama beklemekten bıktım. Ve sana geliyorum. Hepiniz için.

-A

O mektuptaki her kelimede ciddiydim. Onun ölmesini istiyorum. Ve babamın da ölüp ölmeyeceği büyük ölçüde beni bilip bilmemesine bağlı.

Ona benziyorum, Patrick Quinn'e. Onun yeşil gözlerine sahibim, Raphael ise babamdan önce evlendiği adamın gözlerine sahip. Ölene kadar tüm hayatını birlikte geçirdiği adamın. İlk başta onun babam olduğunu düşünmüştüm ama aileyi izledikçe, Patrick'in gözlerine baktıkça... Biliyordum. O benim babamdı.

Üç oğlunun da doğum belgelerini görene kadar çift yumurta ikizim keşfetmemiştim. Peki ya Raphael? Onun doğum günü benimkiydi. Onu saklamış. Ve doğduğum gün beni terk etti.

Gidecek sevgi dolu bir evim olduğundan emin olmak için bile zahmet etmedi. Hayır. Annem değil. Beni canavarların eline attı. Her geçen yıl işkence gördüm ve yaralandım.

Onlar mutlu bir aile olarak yaşarken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ellerimi yumruklayarak nefes alışımı yavaşlatıyorum, öfkeme daha fazla kapılmadan kendimi kontrol etmem gerekiyor. Ama bana yaptığı buydu ve ona yüzümü gösterdiğimde bununla başa çıkmak zorunda kalacak.

Onun ölümünü defalarca hayal ettim. Boğazına bir jartiyer geçirip bodrumumdaki plastiğin üzerinde kanamasını izlemek istedim.

Kalbim heyecanla çarpıyor. Bunu hak edecek. Bana daha kötüsü yapıldı ve hepsi onun suçu. Her şeyi ondan ve babamdan almak istiyorum. Ama beni bildiğinden emin olmalıyım. Yalan söylemek ona yakışmaz.

Yine de işim bittiğinde, hepsi onun hatalarının bedelini ödeyecek. Onu tekrar izliyorum, gülüşünü inceliyorum.

Hiç umursadı mı? İkizimi kollarında tutarken benim onun için feryat etmemi izledi mi? O yeterli miydi? Beni hiç düşündü mü? Beni aradı mı?

Bundan şüpheliyim. beni bulurdu ama . Gittiğimi gördüğüne memnun oldu.

İstenmeyen. Terkedilmiş.

Alışkın olduğum şey bu. Yalnız olmaya. Bu evde rahatım. Arkadaşlığa hiç ihtiyacım olmadı. Elbette, zevk ihtiyacımı karşılıyorum, ama asla daha fazlası olmadı.

Aşk anlayamadığım bir kavram. Nasıl çözeceğimi bilmediğim bir duygu. Bu da iyi bir şey. Onu arzulasaydım daha kötü olurdu.

Ama öfke, biliyorum. Öfke, hissediyorum. Ve yakında, sevgili annemiz sevgili oğluna ne olduğunu öğrenecek.

Eğer zerre kadar sevgi hissettiysem, yetiştirilme tarzım onu benden söküp aldı. Sevgiye sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilmeyene kadar beni sevgi ihtiyacından mahrum bıraktılar. İstemenin. Bildiğim şey kırbaçlar ve zincirler. İhtiyacım olan şey. Arzuladığım şey. Acı, benim tek arkadaşım.

Ve Marinos'la işim bittiğinde, onların da bileceği tek şey bu olacak.

Sophia'nın kara kaşları kırışırken, dondurmacının tam köşesinde, kameranın durduğu noktaya bakıyor. Başını düşünceli bir şekilde eğip bana bakarken elindeki çikolata külahı küçük parmaklarının arasından süzülüyor. Bir an sonra sırıtıyor ve büyükannesine bakıyor.

Parmağım yüzüne X işareti çizerken annem onu elinden tutuyor. Yeğenim o zalim kadınla birlikte olmayı hak etmiyor. Bir amaca hizmet etseydi onu da ele verirdi. O iyi bir insan değil. Hiçbir zaman da olmadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sophia çıkmadan önce kameraya son bir kez bakıyor. Ben de o küçük kızın beni tanıyıp tanımayacağını merak etmeye başladım. Kısa bir süre önce beni annemin düğününde görmüştü. Babasının arkadaşı olup olmadığımı sordu.

Hatırladıkça gülümsüyorum. Ondan hoşlanıyorum. Neden bilmiyorum ama hoşlanıyorum. Bu sevgi değil, gerçekten değil. Ama bir şey.

Bu düşünceyi kafamdan sildim. Bu geceki niyetimi gölgelemesine gerek yoktu.

Zihnim keskin kalmalı.

bir sonraki kişi öldürmekten zevk alacağım biri.

Yavaşça.

Saatler sonra şehirdeyim, yüzümde bir gülümseme, takım elbiseli üç adam diğerinin yaptığı bir espriye gülüyor. Bir striptizci ve at hakkında bir şey. Dikkatimi vermeyi bıraktım. İçkim bile pek içki sayılmaz. Hepsi göstermelik. İçinde alkol yok. Çalışırken içki içmem. Ve bu da iş.

Casius üçüncü burbonunu fırlatırken kıkırdıyor.

Gözlerim yavaşça onu içine çekiyor, şakaklarındaki gri tonlardan soluk mavi gözlerine kadar, kendi iradeleri dışında zorladığı kadınlara bakarken kullandığı gözlerle aynı gözler. Onlardan düzinelerce var. Hatta bununla övünüyor. Çok fazla kelimeyle değil ama ne demek istediğini anlamak için yeterince şey söylüyor.

Onunla işim sayesinde tanıştım. Bir yatırım fonu sahibi. Müşterilerime sunduğum ürünlerin çoğunu kullanmış biri. Özel biri. Ya da öyle olduğunu düşünüyor.

Ama ben ayrımcılık yapmam. Bu gece, yapılması gerekeni yapacağım. Dünyayı onun kötülüğünden kurtaracağım.

"Çok sessizsin, Andy." Dikkati benimkiyle aynı hizaya geliyor, gözleri tükettiği alkolün etkisiyle kırmızı bir renge bürünmüş. "Geliştirdiğin yeni teknoloji hakkında bir şeyler duymak istiyordum. Kalemlerin içindeki kameralar mı?"

Tabii ki onlara annemin bana verdiği ismi söylemiyorum. Andy sayesinde herkes beni tanıyor. Bu şekilde ağzımı sıkı tutuyorum.

Başımı salladım. "Tamamen tespit edilemez. Ve türünün en küçüğü. Ses veya görüntü kalitesinden ödün vermeden."

Sırıtıyor. "Beş yüz istiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bitti." Suyumun geri kalanını atıyorum, böylece gerçekten içtiğimi düşünüyorlar. Ben de onlardan biriyim. Ama asla olmayacağım.

Çenesini eğiyor ve sağına doğru sallıyor. "Şu ateşli kıça bak."

Çenem geriliyor, ama onun baktığı yöne döndüğümde barda oturmuş bir şeyler içen bir kadın görüyorum. Gözleri yok ve uzun, açık kahverengi saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor.

Bizi fark etmiyor. Kimseyi fark etmiyor, gerçekten. Bakışlarımı Casius'a çeviriyorum, ifadesindeki uğursuz amacı görüyorum, ona ne yapmak istediğini çok iyi biliyorum.

"Sanırım yalnız kalmak istiyor," diyorum ona.

Ama onu süzmeye devam ediyor ve ben ona ne yapmayı planladığını biliyorum.

"Hemen döneceğim." Diğer iki adam kıkırdayıp birbirlerine bilmiş bakışlar atarken ayağa kalkıyor.

Ne yaptığının farkındalar. Hayır cevabını nasıl kabul etmediğinin. Daha sonra soruna para atıyor ve kadınlarla polislere ödeme yapıyor.

Arkadaşlarını da öldürmeliyim. Onun hareketlerini çok eğlenceli buldukları için.

Ona doğru koşuşunu izlerken elim kalçama kenetleniyor, ne kadar sarhoş olduğu için neredeyse kendi ayağına takılıyordu.

Bakışlarımı adamdan ve kadından ayıramadığım için, adam gülümseyip kadının yüzünü germekten başka bir işe yaramayan beyaz dişlerini gösterirken ters ters bakıyorum. Kadın başını sallayıp başka tarafa bakmaya çalışıyor ama adam onun yerine kolunu tutup gülüyor.

Bir anda ayağa fırlar, adamın kolunu sırtına doğru çevirir ve arkadan ona doğru bastırır. Ağzını adamın kulağına yaklaştırıyor, gözleri tehlikenin ipuçlarını taşıyor.

Söylediği tek kelimeyi bile duymuyorum ama eğer bakışlar öldürebilseydi... Soğuk bir sırıtma ağzımın etrafında kıvrılıyor.

Onu bırakırken hırlıyor ve kasıla kasıla uzaklaşmadan önce topuklarının üzerinde dönüyor.

Geri döndüğünde onun gidişini izliyorum, hala bir orospu çocuğu gibi sırıtıyor.

Başını sallayarak sandalyesine geri döner. "Kız yanıyor. Aman Tanrım..." İnce ağzından vınlayarak bir nefes çıkıyor. "Onu istiyorum. Bahse girerim yatakta da aynı böyle dövüşüyordur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Senin verdiğin şeyi istemediğine eminim." Adamlardan biri başını sallar ve güler. Sanki bu büyük bir şakaymış gibi.

Bir sonraki saldırısını hesaplayan bir yırtıcı gibi alçak sesle kıkırdıyor. "Kadınlar ne istediklerini bilmezler, dostum. Onlara göstermek bizim işimiz."

Kalbim çarpıyor, içimde adrenalin patlıyor, onu hemen burada, hemen şimdi ele geçirme ihtiyacı duyuyorum. Dişlerimi gıcırdatırken, moleküllerimi delip geçen intikam duygusunu durduramazken, gözlerim ona yapışıp kalıyor. Bu gece ölecek ve ben bundan büyük bir zevk alacağım.

Saatler geçti ve şimdi sadece ben ve o varız. Diğerleri bir süre önce evlerine gittiler.

Casius'tan bu daveti aldığımda çok sevindim. Ne kadar sarhoş olduğunu ve onu evime götürmenin ne kadar kolay olacağını biliyorum. Şehirde bir çatı katım var ama *bunu* orada yapmıyorum. Bu çok daha az ihtiyatlı olurdu.

Ayağa kalkmaya başlıyor, kendini sabitlemek için sandalyenin kenarına tutunuyor. "Dışarı mı çıkıyorsun?" Omzuna sarılıyorum.

"Mmm," diye homurdanıyor. "Bir... uh, bilirsin işte." Kıkırdıyor, yürüyüşü yalpalıyor.

"Taksi mi?" Kıkırdamam alçak sesle, neredeyse nefes nefese. Bu çok kolay olacak. "Bu doğru." Alay ediyor. "Biraz uyumam lazım."

Birlikte şehrin kalabalık caddesine doğru yürürken başımı sallıyorum. "Seni eve bırakmama ne dersin?"

Tabii ki sevgili dostuma beni götürmesini teklif edeceğim. Onu öldürmeyi başka nasıl başarabilirim ki?

Sulu gözlerle bakıyor, teklifimden emin değil. "Öyle mi?"

"Tabii ki. Zaten yapacak bir şeyim yok." O cevap verirken sırıtıyorum. "Arabam hemen şurada."

Sol tarafı işaret ediyorum, ama o yöne doğru gitmeye başlamadan önce bardaki kadını görüyorum, sedanının içinde oturuyor, elleri direksiyonu kavrıyor. Eğer umursayan bir adam olsaydım, muhtemelen kapıyı çalar ve ona iyi olup olmadığını sorardım. Belki hıyarca davranışları için özür dilerim. Ama ben hiçbir şey yapmıyorum. Plakasını not almak dışında. Böylece onu daha sonra arayabilirim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Siyah cipimin önüne gelene kadar birlikte iki blok aşağı inerken o arkamızda kalıyor, giderek uzaklaşıyor. Özel bir yanı yok. Gereksiz yere dikkatleri üzerime çekmemeyi tercih ederim. Paramla gösteriş yapmam -çatı katı hariç tabii ki. O benim. Onu ben kazandım. Bulunduğum yere gelmek için her şeyimi işime verdim. Annem beni kötülüğün ellerine bırakmış olabilir ama ben tırnaklarımla kazıyarak zirveye çıktım.

Onun için arka koltuğu açıyorum, çünkü ait olduğu yer orası. Yukarı tırmanmaya başladığında cebime uzanıp bir şırınga alıyorum.

Nefeslerimin ensesinde dolaştığını, elimin yavaşça yukarı doğru hareket ettiğini, diğer elimin boynuna dolanmadan önce ön tarafında kıvrıldığını fark etmiyor.

"Ne-"

Ama artık çok geç. İğne boğazının yan tarafını deler ve sözleri de kendisi gibi hızla ölür.

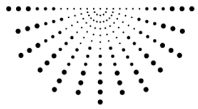
İnsanlar yanımızdan hızla geçip gidiyor ama ben onun bedenini koltuklara doğru itip kapıyı arkasından kapatırken kimse umursamıyor.

Sürücü tarafına geçip arabayı çalıştırıyorum ve caddeye sürüyorum. Eğlence başlasın diye uyanmasını sabırsızlıkla bekliyorum.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAYLA

KANIM KAYNIYOR, NABZIM ÇARPIYOR, PARMAK EKLEMLERIMI ÇARPIYORUM VE direksiyonuma yaslandı.

Bardaki o adam... Nefesi içki kokuyordu, temkinli bakışları vücudumda geziniyordu, sanki başkalarının işgal ettiği yerlerde kendini hayal ediyordu.

İçimde uyandırdığı duygulara engel olamıyordum. Onu öldürme, boğazına bir şişe dayama arzusu, kendimi gitmeye zorlayana kadar beni boğdu.

Onu çevirip zapt ettiğimde güldü. Sanki büyük bir şakaymışım gibi.

İznim olmadan bana dokunabileceğini mi sanıyor? Artık yapamayacak. Bir daha kimse bunu yapamayacak.

Bardan çıkar çıkmaz geri dönüp onu bulmak istedim. Kötü şeyler yapmak istedim.

Şansım olsaydı bunu yapar mıydım? Onun canını alır mıydım? Yeterince zorlanabilir miydim?

Telefonum çalıyor ve Elsie'nin adını bulmak için aşağıya bakıyorum. Derin bir nefes alarak gülümsüyorum ve cevap veriyorum.

"Hey!" Umarım sesimdeki gergin titremeyi fark etmemiştir.

"Neredesin?" Gözlerimi kapatıp nefes alış verişimi düzene sokarken sorusu endişe dolu. "Annen seni aradı. Telefonunun telesekretere düştüğünü ve paniklemeye başladığını söyledi."

Yanaklarıma hava üflüyorum ve başımı sallıyorum. "Ben iyiyim. Sadece gezintiye çıkmıştım. Zihnimi boşaltmama yardımcı oluyor. Aradığını gördüm. Sadece onun sürekli endişelenmesiyle uğraşmak istemedim. Bu beni tüketiyor."

Tavana bakarken, olduğum kişi olmasaydım hayatımın ne kadar farklı olacağını merak ediyorum.

"Oh, Kayla. Özür dilerim." Acıması her hecesine yansıyor. "Keşke kaçtıktan sonra olanlar hakkında benimle konuşsaydın. Seni asla terk etmemeliydim."

"Sakın bunu söylemeye cüret etme!" Boğazım şiddetli bir ağrıyla düğümleniyor. "Gitmek zorundaydın. Özgürlük şansın varken kalamazdın." Gözlerimden yaşlar akıyor. "Bazen..."

"Öyle mi?"

"Bazen keşke seninle gitseydim diyorum." Kelimeler sessiz bir fısıltıyla çıkıyor, sırtımdaki yaralar hala tazeymiş gibi acıyor.

Telefondan ağladığını duyuyorum. "Bazen keşke gitmeseydim diyorum. Keşke seninle kalsaydım."

"Hayır , Elsie. İnan bana, " Gözlerimi kapatıyorum ve o adamların beni konuşturmak için yaptıkları şeyleri hatırlıyorum.

Bianchiler zayıf olduğumu düşündüler. En iyi arkadaşıma ihanet edeceğimi. Sanırım beni ne kadar güçlü yaptıklarının farkında değillerdi.

"Bana nerede olduğunu söyle, seni küçük orospu!" Gösteriler için kullandıkları kulübün bir odasının ortasında asılı dururken Agnelo kırbacı sırtımda şaklatıyor.

Düşündüğünüz türden değil. Para ödeyen müşterilerinin seyir zevki için bizi birbirimizin üzerinde performans göstermeye zorladıkları türden.

Ama şimdi o, Palermo suç ailesinin başı olan kardeşi Faro ve bana yaptıklarını izlemeye gelen diğer adamlar dışında her yer bomboş. Hepsi de benim acım onların deliliğini besliyormuş gibi kıkırdıyor.

Çünkü tabii ki öyle. Onlar üç parçalı takım elbiseli canavarlar. Çocuklarını okula uğurlarken elveda öpücüğü veriyorlar, bir yandan da kötü şeyler yapıyorlar.

Bir başka darbe zonklayan etime sertçe inerken, acı beni ele geçirirken hıçkırarak inliyorum.

Ama Elsie'yi ele vermeyeceğim. Ona nereye gittiğini söylemeyeceğim. Ve umarım, yanağında yara izi olan adam, arabasına kaçtığı adam, onu bulup geri getirmez.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onun buradan çıkmasını istiyorum. Birisi buradan canlı çıkmalı. Birçoğumuz kaçtığımız ya da yardım bulmaya çalıştığımız için öldürüldük. Diğerleri bize zarar veren adamlara zarar vermeye çalıştıkları için yok edildiler.

Bu şekilde güçsüz olmak zayıflatıcıdır. Sonunda hiçbir şeyin canavarların sizi canlı canlı yemesini engelleyemeyeceğini bilmek.

Avuç içleri kalçalarımı sıkıyor, Agnelo'nun eli kalçalarımın arasına iniyor ve bana dokunuyor, iki parmağıyla içime girerken sadistçe bir zevkle inliyor. Karşı koyuyorum, bacaklarımı sıkmaya çalışıyorum ama o beni işgal etmeye devam ederken iki adam gelip onları birbirinden ayırıyor.

O bana işkence ederken sırtımdaki kan yere damlıyor. Sanki kazıkta yanıyormuşum gibi. Damarlarımı yakan alevlerin içine atılıyorum. Sırtımın neye benzediğini görmek bile istemiyorum. Ona ne yaptığını.

"Eğer konuşmazsan, hepimiz sırayla konuşacağız."

Diğer elini boğazımı sıkmak için kullanıyor, kırbaç çıplak göğüslerimin arasında dolaşıyor. Sözlerinde bir vaat var ve bunu kastettiğini biliyorum. Sanki daha önce olmamış gibi. Birçok kez. Şimdi neden beni korkutsun ki? Benden almadıkları başka ne alabilirler ki?

"Devam et." Küçük bir kahkahanın dişlerimin arasından tükürmesine izin verdim.

Adamlara "" demeden önce sadistçe homurdanıyor. Acıtın."

Alay ediyorlar ve işte o zaman içlerinden biri kemerini çözmeye başlıyor, pantolonundan kurtulurken çıkardığı şangırtı yankılanıyor. Ve her iki kalçamı tutup içime girdiğinde gözlerimi kapatıp hayal kuruyorum.

Ve içinde özgürüm.

Onlar ölüyken.

Her birini.

"Kayla?" Elsie hoparlörün diğer tarafından sesleniyor. "Hâlâ orada mısın?"

"Evet." Başımı sallıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. "Biraz uyumam lazım. Anneme mesaj atarım."

"Gitmeden önce seninle bir koruman olması konusunda konuşmak istiyorum. Geçen sefer bunu reddettiğini biliyorum ama-"

Başımı koltuğa yaslayarak inliyorum. "Yine mi bu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Lütfen mi? Endişelenmememe yardımcı olur. Bu katil ortalıkta dolaşırken ve birileri yine kaçakçılık yaparken, senin korumasız dışarıda olmanı istemiyorum. Şehirde üniversiteye gitmen ve eve bir saatte dönmen arasında güvende olmanı istiyorum."

"Ben güvendeyim. Yemin ederim."

Tekrar kafese kapatılmış gibi istemiyorum.

"Bunu bir düşün, tamam mı? Michael ısrar ediyor, ben de öyle. Jade ve benim bir tane var ve hâlâ istediğimiz her şeyi yapabiliriz. Burası hapishane değil, Kayla."

O zaman neden öyle hissettiriyor?

Birinin beni takip etmesini, beni ve ne yaptığımı izlemesini istemiyorum.

Michael'a rapor verecek ve ona gittiğim barları anlatacak. Diğer şeyleri de anlatacak... Kimsenin öğrenmesine izin veremem.

"Bunu düşüneceğim," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Biraz dinlen. Seni seviyorum."

"Aşk-"

Ama o daha fazlasını söyleyemeden telefonu kapattım. Onun da beni sevdiğini biliyorum. Ama tekrar tutsak olamam.

ADRIEL

"Ne halt ediyorsun sen?!" Casius kükrüyor, bodrumumdaki büyük bir odayı kaplayan plastiğin üzerinde duruyor.

Elleri serbest. Sarhoş sisi artık görüşünü kaplamıyor. Beni geçip kaçmaya çalışmasını engelleyecek hiçbir şey yok. İyi bir kovalamacayı severim.

Bilinci bunu yapabildiğim için mutluyum.

Boğma ipini çözüp iki elimle kavrarken yavaş ve tehditkâr adımlar atıyorum. Geri çekiliyor, hareketimi ve birazdan boğazını sıkacak olan teli kavrarken gözleri büyüyor.

Ama bu onu öldürmeyecek. Hayır, ölümü dilemesine yetecek kadar kan dökecek. Ve bir kez geldiğinde, bu alevler şeklinde olacak.

Gerçek acıyı bilecek ve bunu hak edecektir.

"Sen delisin," diye fısıldıyor. "Yardıma ihtiyacın var. Sen... sen bunu yapamazsın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arkasındaki sandalyeye takılıyor ve sanki değersiz bir sandalye onu kurtaracakmış gibi iki eliyle arkasına tutunuyor. Sandalyeyi havaya kaldırıp kükreyerek bana doğru fırlatıyor ama ben sadece gülümseyip onu itiyorum.

"Herkesin deli olduğunu düşünenler hep delilerdir." Gözleri korkuyla büyürken, ciğerlerimden kuru kahkahalar kaçıyor. O kadar çok ki, bundan zevk alıyorum.

Kurbanlarının hissettiği buydu. Onlar umursamazken onun umursamaması. Benim de umurumda değil. Kelimelerle açıklayamadığım bir kopukluk hissi var, ama buna sahip olmamak yardımcı oluyor. Hazmetmesi çok daha kolay oluyor.

Etrafımdan dolanmaya çalışırken saçlarından tutup onu yere fırlatıyorum, vücudu benimkinin altında kalıyor. O bir şey yapamadan, tel boğazını kesiyor, etrafında kan boncukları oluşuyor. Teli derisinin içine doğru itiyorum, kademeli bir güçle batırıyorum, bunun o olduğunu anlamasına yetecek kadar sert.

Elleri bana karşı koyuyor ama artık çok geç. Hareketleri yavaşladığında, onu kendimle birlikte sürüklüyorum ve elektrikli bir fırının beklediği odanın uzak ucuna getiriyorum.

Görünüşe göre, sıradan bir duvar gibi görünüyor, gün doğumu resmi açıklığı gizliyor. Ve o zaman bile, sanat eseri kaldırıldığında, sanki beyaz bir duvarmış gibi. Orada hiçbir şey yok. Ama anahtarlığımdaki bir düğmeye basınca, dikdörtgen bir bölümü açılarak Casius'un yeni evi ortaya çıkıyor.

Ben onu tutarken inliyor, tel hala onu kesiyor.

"Bugün öleceksin. Cehennemin nasıl bir yer olduğunu göreceksin. O kadınlara yaptığın şey buydu, değil mi?" Alay ediyorum.

Bu bana zevk veriyor. Onun ıstırabını istiyorum.

"İtiraf et." Boğazındaki ipi çekiyorum. "Bana kaç tane olduğunu söyle." "Siktir git," diye homurdanıyor, kelimeler boğazında düğümleniyor.

"Bana bilmek istediklerimi söylemezsen, vücudundaki her uzvu keser ve sonra seni yakarım. Kullanmayı sevdiğim bir testere var. Onunla da acele etmem." Tehditkâr bir şekilde kıkırdıyorum.

"Lütfen..." diye ağlıyor ve sesinden anladığım kadarıyla Ben.

"Anlat bana." Azı dişlerimi eziyorum, bunun bitmesini istiyorum.

"On iki," diye kekeliyor, kelimeleri boğuk boğuk söylüyor. "Orada... orada- on iki."

"Peki onlarla ne yaptın?" Tısladım. Ağlıyor.

Ne kadar acınası.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne yaptın sen?!" Çığlığım onu ürpertti. "Onlara
tecavüz ettim, sonra..."
Daha fazla gözyaşı. Tanrım, onu öldürmek
istiyorum. Kabloyu sıkıyorum.
"Sonra ve kızlara para ödedim," diye pantolonunu indirdi.
"Beni iğrendiriyorsun." Bir düğmeye daha basıyorum ve alevler
kükreyerek canlanıyor. Göğsü küçük nefeslerle yükseliyor.
Zaferle kıkırdıyorum. İstediğim buydu. İtirafı.
"Çığlıklarının tadını çıkaracağım."

Ben onu kendi ucuna yaklaştırırken o benimle mücadele ederken kordon onu kesiyor. Küçük bedenini kalçalarından yukarı kaldırmak, geri inmeye çalışsa bile fazla çaba gerektirmiyor.

Ama alevler yüzünü yaladığı anda her şey biter.

Geri kalanını içeri itip kapıyı kilitlediğimde kükrüyor.

Elimde olsa bu anı kaydedip tekrar tekrar oynatırdım. Yüzümde lanet bir gülümsemeyle.

Ertesi gün şehre geri döndüm, bazı müşterilerle birkaç toplantı yaptım, içlerinden biri beni bir striptiz kulübünde iş konuşmaya zorladı.

Normalde bu tür yerlere gitmeyi pek sevmem. Günah ve baştan çıkarma kokuyorlar ve benim katılmak isteyeceğim türden günahlar değiller.

Kadınlardan hoşlanıyorum elbette, ama kendi şartlarımla ve yalnızca içimdeki açlığı doyurmak için onlara ihtiyaç duyduğumda. Ki bu da o kadar sık olmuyor.

Onlara ne şefkat için ne de karmaşık bir aşk fikri için ihtiyacım var. Nerede durduğumu çok iyi biliyorlar. Peşinde olduğum şey cinsel tatmin. Onların ve benim. Ve bu bir kez sağlandığında, neşeli lanet yollarımıza devam ederiz.

"Biraz yaşamalısın dostum!" diye bağırıyor yeni müşterim Matthew kulağıma.

Adam zeytin tenli, göğüsleri kafasından büyük bir kadına bakarken müzik bangır bangır çalıyor. Ama o aldırmıyor gibi görünüyor.

Beni içine alırken dudakları kıvrılıyor, çömelip kulağıma fısıldarken bana göz kırpıyor. "Özel bir şey ister misin yakışıklı? Senin için ekstra özel yapacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kendini cazip göstermeye çalışıyor. Buna saygı duyabilirim. Ne de olsa onun işi bu. Buradaki her enayiye odadaki en önemli adam olduğunu hissettirmek.

Kibarlık olsun diye gülümseyerek başımı sallıyorum. "Karım bunu onaylamazdı."

"Sen bir bakıcı değil misin?" Kendini toparlarken kıkırdıyor ve doğruca Matthew'a gidiyor - eminim aynı teklifle.

Ama tabii ki evet demeye çok daha hevesli.

"Koltuğu benim için sıcak tut, olur mu?" Kadın onu odanın diğer tarafına doğru sürüklerken gözleri heyecanla dans ediyor.

Başımı sallayarak biramdan bir yudum alıyorum, dışarı çıkmak üzereyken dans pistinde bir kadın beliriyor ve anında şişeyi indiriyorum, gözlerim bakmaktan kendini alamıyor.

Ondan ya da birden ruh eşim olduğu için değil.

Bu saçmalığa inanmıyorum.

Hayır.

Bakıyorum çünkü onu tanıyorum. Yani, bir bakıma.

Ağzım bir tarafa doğru açılıyor. Casius'u tırnaklarıyla gözlerini oymak istercesine ters çevirdiği anın hatırası kafamı dolduruyor ve onun hakkında her şeyi merak etmekten kendimi alamıyorum.

Tabii ki o gece plakasını not edince onu araştırdım.

Adını biliyorum. Nerede yaşadığını da biliyorum. Ama öylece bıraktım. Merakım orada öldü, ben de araştırmayı bıraktım.

Ama şimdi? Parmaklarım kanayana kadar araştırmak istiyorum. Kayla Jenkins hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenene kadar.

Bir striptizci mi? Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Bu meslekte yanlış bir şey olduğundan değil. Para kazandırıyor. Ama öyle bir tipe benzemiyordu. Belli ki yanılmışım.

Erkekler, meme uçlarını örten pembe pastilden, amını zar zor örten uyumlu G-string'e kadar onun her şeyini çekerken ıslık çalıyor.

Kollarını direğe dolayıp sallanırken açık kahverengi saçları sanki çok iyi tanıdığı bir arkadaşıymış gibi parlıyor.

Sırtı, külotuna ve boğazının etrafına parlak bir gerdanlıkla bağlanan çıplak renkli bir örgü parçasıyla gizlenmiştir. Sırt kısmı sakladığı tek yer. Ve bu beni nedenini merak ettiriyor. Muhtemelen böyle olmasını tercih ediyor. Kıyafetini seviyor. Ama bir şey bana bundan daha fazlası olduğunu söylüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu izlediğimi görmüyor. Neden görsün ki? Burada benim gibi düzinelercesi var.

Gözlerini kapatıp baş aşağı dönerken, tersine dönerken, bunu kendinden başka kimse için yapmadığını görebiliyorum.

Bir sonraki şarkıya devam ediyor, erkekleri inletiyor ve aşağılık şeyler söyletiyor ve bu beni tiksintiyle dolduruyor.

Pastilleri artık yok, zavallı bir enayinin yakalaması için atılmış, rüyalarında bile böyle bir kadını asla elde edemeyecek biri.

Çekici biri. Tabii ki çekici. Gözleri olan her aptal bunu görebilir. Her açıdan güzel, gözleri ela bir rüya, yüksek elmacık kemikleri ve dolgun dudakları var. Kalçaları güçlü, yağsız kasları esniyor ve sanırım direği onun gibi çalıştırmak için gereken güçle öyle olmak zorundalar.

Bir avuçtan biraz fazla olan göğüslerini avuçlayarak ona tecavüz ediyormuşum gibi hissediyorum ve onu gördüğümde sikimin büyümesinden nefret ediyorum. Diğerleri için öyle değil, ağızlarıyla sarmadıkları sürece.

Ona olan ilgim Casius'la olanlara, onunla başa çıkma şekline dayanıyor olmalı. Başka bir şey değil.

Dansını bitirir ve kalabalığa küçük bir gülümseme verir. Ancak arkaya doğru ilerlerken, adamlardan biri kabaca ayak bileğini tutuyor.

"bebeğim, çıkar şu külotu. Bize o amcığı göster," diye kıkırdar.

İki güvenlik görevlisi hemen üzerine atılır. Ama onlar adamı sürükleyip götürmeden önce, kadın ayağını kaldırır ve ince stiletto'sunu adamın omzuna bastırır, yüzü alaycı bir ifadeye bürünür.

Yumruğunun kalçasına doğru sıkıldığını fark ediyorum ve bu beni sırıttırıyor.

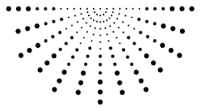
Göğsü nefeslerinin ağırlığıyla pompalanıyor, sonra adam oradan çıkarılırken sahnenin arkasına doğru dönüyor.

Ondan kalan son parça da perdenin arkasında kaybolurken, Kayla'nın gerçekte kim olduğunu ve neden bu kadar önemsediğimi merak etmeye başlıyorum.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAYLA

"İYI MISIN, TATLIM?" COCO KULISE SESSIZCE SORAR, BU SORUYU DUYMAK ISTEMEZ. diğer kızların duyması için.

O benim yakınlaştığım tek kişi, ikimizin de kendi yaraları var.

Benimkini bulmasını hiç istememiştim ama buraya iş başvurusu yapmaya geldiğim gün, yaralarımı makyajla kapatmaya çalışırken içeri girdi.

Kalbim boğazıma düğümlendi ve her şeyin bittiğini düşündüm. Artık işi asla alamayacaktım. Seçmelere girer girmez onlara söyleyecekti. Ya da görebileceklerdi çünkü bu yara izlerini tek başıma nasıl kapatabilirdim ki? Ne kadar çirkin olduğumu görecekler ve bana gitmemi söyleyeceklerdi.

Ama Coco bunu yapmadı. Bunun yerine kapıyı kapattı, köşedeki dolaba gitti ve file görünümlü bir şey çıkardı, sonra onu külotuma takmama yardım etti. Boynum için bir delik vardı, ona bir gerdanlık ekledi.

"Makyaj kadar işe yaramıyor. Ama bu işe yarayacak, tatlım."

Ağladım. O bana sarılıp her şeyin yolunda olduğunu söylerken orada durup ağladım. Sonra makyajımı düzeltti ve sahneye çıkıp dans ederken bana tezahürat yaptı.

Benden on beş yaş büyük ve artık ablam gibi.

Kızlar makyajlarını yapıyor, bana bakıyor, o pislik beni yakaladığında ne kadar sarsıldığımı biliyorlardı. Buraya döndüğümde gözle görülür bir şekilde titriyordum, adrenalin gitmiş ve geriye sadece geçmişimin anıları kalmıştı.

"Şimdi daha iyiyim," diyorum Coco'ya. "Teşekkür ederim."

Yakut kırmızısı rujumu silerken aynadaki yansımama bakakalıyorum. Artık kendimi tanıyamıyorum bile.

"Bu adamlar bizi fahişe falan sanıyor," diyor Coco, şimdi daha yüksek sesle. "Sanki istediklerini yapmak için buradaymışız gibi, ama siktir et!" Sarı saçlarını kare omuzlarına doğru savuruyor, gövdesi kalın ve kaslı. "Bir dahaki sefere taşaklarına vur, tatlım. Bak bakalım nasıl hoşuna gidecek."

"Tutuklanmaya çalışmıyor," diyor Cat gözlerini devirerek yanımdan, yeni bir kat kırmızı ruj sürerken aynaya bakıyor.

Cat bir süredir bu kulüpte. Coco kadar uzun süredir değil ama. Ben acemiyim, sadece birkaç aydır bu işi yapıyorum.

İstediğim yapıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, *ihtiyacım* olduğu yapıyorum.

Bir gece kulübün önünden geçtim ve içeri girdim. Erkekler onlara başka bir şey yapamadan izlerken bu kadınların kendilerini çıplak bıraktıklarını görünce, böyle bir güce sahip olmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim. Erkeklere her şeyi göstermek ve üstünlük sağlamak. Hayır demek, daha önce yapma lüksüne sahip olmadığım bir şey...

Ben de başvurdum. Ve bu kontrol duygusu, olayların sadece benim şartlarımla gerçekleşmesi, özgürleştirici. Yardımcı oluyor.

Ama tabii ki kimseye söyleyemem. Jade ya da Elsie öğrenirse, unut gitsin! Gerçekten kaybettiğimi düşünürler. Ben tatlı, masum Kayla'yım. Tatlı, masum kızlar gidip soyunmazlar. Ama bu yapar.

Çıkmadan önce Coco'ya veda ediyorum. Karanlık otoparka girdiğimde, sokak lambaları oradaki birkaç arabayı aydınlatıyor.

Artık spor ayakkabı giydiğimden, ayaklarım birkaç metre ilerleyip sedanıma yaklaşırken, otoparkın sonundan bir ses geliyor. Önce ne olduğunu anlayamadım.

Ama sonra duyuyorum: boğuk bir çığlık.

Bir homurtu duyduğumda iki kolumdaki tüyler diken diken oluyor -

bir erkek . Peki ya kadın? Ağlamaya devam ediyor.

Midem çalkalanıyor, çünkü daha görme şansım olmadan neler olduğunu biliyorum. Aynı sesi kendi dudaklarımdan, erkekler sırayla geçerken arkadaşlarımın dudaklarından duydum.

Telefonumu çıkararak yardım çağırmaya niyetlendim ve uzun çöp konteynerinin yanına geldiğimde onu gördüm. Sırtı bana dönük bir adam, sokak lambaları yakut kırmızısı saçlarından kulüpten Ivy olduğunu anladığım bir kadını bulmam için yeterli aydınlatmayı sağlıyor.

"Ivy?" Cep telefonumun fenerini açarak sesleniyorum.

Adam anında dönüyor ve içimdeki tiksinti daha da artıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu *o*.

Bileğimi yakalayan adam.

Hayır. Bir adam değil. Bir akbaba. Çıkarılması gereken kanserli bir tümör.

Öfke, dikenli bir sarmaşık gibi içimi pençeliyor ve ben onunla bütünleşene kadar uzuvlarımı sarıyor.

Ivy bana dönüyor, yanağı kanlı ve şiş, adam onu çöp konteynırına doğru bastırırken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Uzak dur ondan!" Kükrüyorum, o gülerken sırtına bir yumruk indiriyorum.

Ama bu beni daha da öfkelendiriyor.

"Siz fahişeler ne zaman konuşacağınızı ve ne zaman susacağınızı bilmelisiniz," diye tıslıyor. "Şimdi gidin! Böylece işimi bitirebilirim, tabii yüzünde bitirmemi istemiyorsan."

Gözleri vücudumda geziniyor, ağzı bir tarafa doğru kıvrılıyor.

Hiç düşünmeden siyah çantama uzanıyorum ve her yerde taşıdığım kapaklı bıçağımı çıkarıyorum. Bıçağı eline aldığında sırtlan gibi kıkırdıyor, yuvarlak karnı sallanıyor. Ivy duvarla arasında sıkışıp inlerken, o ona vurmaya devam ediyor.

O daha sesini çıkaramadan bıçak kolunun üst kısmını keser. Acı dolu bir inilti çıkarır ve kanayan koluna, beyaz tişörtünü kaplayan kıpkırmızıya bakarken hırlar.

"Kaç." Bıçağı boğazına doğru yaklaştırdım. "Bundan biraz fazla zevk alabilirim."

"Seni küçük-"

"*Git* dedi." Derin, gırtlaktan gelen bir ses nefesimi kesiyor, tüylerim ensemde diken diken oluyor.

Gölgelerin derinliklerinde bir adam duruyor ve bizi izliyor. Siyah bir başlık yüzünün her santimini kaplıyor, geri kalanı karanlıkta gizlenmiş, etrafında dolaşan ürkütücü, ölümcül aura ile eşleşiyor.

Vücudum korkudan sürünüyor.

Ivy'yi itip pantolonunu kaldırırken ve ceplerini karıştırırken o pislik parçası bile korkuyor.

Birinin içinden bir şey kayıp düşüyor, ama koşmakla o kadar meşgul ki cüzdanını düşürdüğünü fark etmiyor. Hiç düşünmeden cüzdanı kaptım ve çantama koydum.

Kapüşonlu adama aval aval bakıyorum. Sanki beni de kendisiyle birlikte karanlığa götürmek için gönderilmiş cehennemden bir melek gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kimsin sen?" Nabzım hem korkudan hem de adrenalinden hızla atarken sesleniyorum.

Ama bunun yerine dönüp uzaklaşıyor ve beni midemde ağır bir hisle baş başa bırakıyor.

Bir türlü kurtulamadığım bir şey. O gittikten çok sonra bile.

Ivy suç duyurusunda bulunmayı reddetti. Tabii ki reddetti. Çok sarsılmıştı. Yaptığı şey yüzünden başına bir şey gelmesinden çok korkuyordu.

Gerçek kurbanlar bir kenara atılırken, onun gibi adamların yaptıkları hep yanlarına kâr kalıyor. Önemsiz.

Onu kulübe geri götürdükten sonra, eve gitme niyetiyle ayrıldım, ama bunun yerine tamamen başka bir yere gidiyorum.

O adam mı? Adı Barry Mancini.

Neden onun evine gittiğimi bile bilmiyorum. Ama evli olup olmadığını merak etmeye başladım. Çocukları var mıydı? Ailesi ne kadar hasta bir pislikle yaşadıklarını biliyor mu? Bilmiyorlarsa, onlara söylemeyi planlıyorum.

Onu mahvetmek istiyorum. Bu tür şeylerin tetiklediği öfkeyi durduramıyorum. Karanlığımı besliyor, durduramadığım düşüncelerimi besliyor. Hepsini mahvetmek istiyorum. Tüm canavarları. Gözümüzün önünde saklanıp bize zarar vermek için bekleyen tüm adamları.

Ya şu polislerin bulamadığı seri katil? Onlardan herhangi biri olabilir. Barry ya da bir kadına zarar veren bir sonraki adam olabilir.

Zihnim kapüşonlu adamı merak etmeye başladı. Ne yapıyordu orada? Kulüpte miydi? Beni duydu mu ve yardım teklif etti mi?

Neden yardım etmek istesin ki? Erkekler benim gibi kızlara yardım etmez. Bunu bizim istediğimizi söylerler. Biz önemli değiliz. Onun için neden önemli olayım ki?

Ya o da Barry gibiyse ve sadece iyi bir yardımsever gibi davranıyorsa?

dikiz aynama bakarken, arkamdaki arabalara bakıyorum, Orada olup olmadığını merak ediyorum. Şüpheliyim. Ben aracıma binmeden çok önce gittiğine eminim.

Barry şehirden sadece otuz dakika uzakta yaşıyor ve etrafı çitlerle çevrili küçük bir çiftliğin önüne geldiğimde, önünde park etmiş bir araba buluyorum. Onun arabası. Onu giderken gördüğüm araba. Ev çok iyi durumda değil: kırık bir panjur, biraz fazla büyümüş otlar, çitin bir parçası eksik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Belli ki eşyalarına dikkat etmek konusunda endişelenmiyor. Bu beni şaşırtmadı.

Birkaç ev öteye park ettim, yavaşça dışarı çıktım, etrafa bakındım, çevrede kimseyi göremedim.

Vücudum sinirden titreyerek evine doğru yola çıktığımda, penceresinden aniden bir ışık yanıyor.

Olduğum yerde donup kaldım. Bedenimi ön bahçesindeki çalıya yasladığımda, hâlâ acı çekiyormuş gibi ağır ağır hareket ettiğini görüyorum.

Bu da tabii ki beni heyecanlandırıyor. Onu incitmekle ilgili beni heyecanlandıran bir şey var. Işığı kapattığında rahat bir nefes alıyorum ve yan kapıya doğru yaklaşmaya başlıyorum.

Planın ne olduğundan emin değilim. Ama ne olduğunu anlamadan kapıyı açtım. Tabii ki aptal kilitlememiş. Canavarlardan korkmuyor. Çünkü o bir canavar.

Karanlık mutfakta yavaş adımlarla ilerliyorum, sağımda bir tezgah ve hemen önümde küçük bir fuaye var. Bir inilti geliyor ve parmak uçlarımda ilerleyerek sesi takip ediyorum.

İşte o zaman onu kanepede yatarken görüyorum, yarası sarılmış, karnının üzerinde bir bira duruyor. Yerdeki pizza kutusunun üzerinde boş bir tane daha.

Televizyonun sesi kısık ama ben ondan ve elimdeki bıçaktan başka hiçbir şeye dikkat etmiyorum.

Yavaş hareket ediyorum. Bir ceylan gibi. Ama avcım beni görmüyor. Ve eğer istediğimi yaparsam, çok geç olana kadar göremeyecek. Şu anda tam arkasındayım. Ama ne olacağı hakkında hiçbir fikri yok.

Yer değiştiriyor ve bu beni ürkütüyor, ama o kanallar arasında gezinmeye başlarken ben yerimde sabit kalıyorum. O bunu yaparken.

"Ne oluyor lan?" diye tersliyor.

Onun aklı az önce olanlara yetişemiyor, benimki de öyle.

Bıçağım boğazının yan tarafına saplandı, bir santimi bile görünmüyor.

Gözlerini kaldırdığında beni karşısında buldu.

"Sen mi?" diye inliyor, bıçağı çekip çıkarmaya çalışırken dehşet

içinde. Sırıtıyorum ve ona yardım ediyorum.

Kesikten kan fışkırıyor.

Kanamayı durdurmaya çalışarak bir çığlık atar ama bu ona bir fayda sağlamaz.

Yazık.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben geri çekilip izlerken yavaş akan bir musluk gibi akıyor. Bir şeyler hissetmeyi bekliyorum -bu kadar kana karşı tiksinti, bir tür sempati- ama sevinçten başka bir şey hissetmiyorum.

"Bu senin yanına kalmayacak..." Yere yığılmaya başladığında son birkaç kelime boğuk bir fısıltı gibi geliyor.

"Tabii ki yapacağım..."

Gözlerini açmış, tavana bakıyor, pizza kutusunun etrafında kıpkırmızı bir havuz oluşmuş, vücudu artık kutunun üzerinde.

Bir saattir burada olduğumu fark etmeyecek kadar zaman geçene kadar ona bakmaya devam ediyorum. Sokakta bir araba gürültüyle aşağı yuvarlanmasaydı, telefonuma bakmayacaktım.

Sonra fark ettim: Her yerde parmak izlerim var.

Panik kemiriyor. Yakalanamam. Hapse giremem. Tekrar kafese .

"Oh, Tanrım..." Mutfağa doğru koşuyorum, el havlularından birini alıyorum ve bıçağı cebime koymadan önce ona sarıyorum.

Başka nerede kanıt bıraktığımı bilmiyorum. Onlardan nasıl kurtulacağımı bile bilmiyorum.

Ama bunu yapan birini tanıyorum. Onu arama düşüncesi bana acı veriyor ama başka seçeneğim yok. Bunu aramızda tutacağına ve bunun için beni öldürmeyeceğine güvenmek zorundayım.

Cep telefonumda onun adını bulup aradığımda parmaklarım titriyor. Çalıyor, çalıyor ve sonunda cevap veriyor.

"Öyle mi?"

"Michael?" Burnumu çektim. "Yardımına ihtiyacım var. Bir şey yaptım... kötü bir şey ve bunu tek başıma düzeltemem." Yumuşak bir çığlıkla durakladım. "Özür dilerim."

Hattın öbür ucunda nefesi ağırlaşıyor ve bir an için bana siktirip gitmemi söyleyeceğinden korkuyorum.

Ama onun yerine, "Adres. Şimdi. Ve hiçbir şeye dokunma."

Çok geç.

ADRIEL

Vay, vay. Bunun tahmin etmemiştim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kayla küçük bir katil.

Zaten beni şaşırtmanın bir yolunu buldu. Daha önce kimsenin yapamadığı bir şey. Ama bir striptizci *ve* bir katil? Sadece ilgimi çekmeye devam ediyor.

Başkaları da oldu mu, yoksa bu onun ilk seferi mi? Nasıl hissettirdiğini beğendi mi? Pişmanlık mı hissetti? Yoksa tatmin mi oldu?

O adamın arkadaşına yaptığı gibi ona da zarar vermesini engelledikten sonra onu takip ettiğimi fark etmedi.

Yüzümü görmedi ve bu kasıtlıydı. Görmesini istemiyorum. Kim olduğumu bilmesini. Beni görmesi, onu uzaktan izlememi daha da zorlaştıracak. Ve ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliyim. Küçük kurdun avlanırken ona göz kulak olacak birine ihtiyacı var.

Ve o bir avcı, henüz farkında olsa da olmasa da. Ölü bedene soğuk bir bakışla bakarken bunu gözlerinde görebiliyorum.

Ona ne oldu? Onu bu hale getiren neydi?

O da benim gibi mi büyüdü? Hiç bir ailesi mi vardı?
Yoksa böyle mi doğdu? Yetiştirilmekten çok doğuştan mı?

Pencereden merakla onu izlemeye devam ediyorum, merak ediyorum, başını belaya sokmadığından emin olmak için bekliyorum.

Yine de birini aradı. Bir isim duydum. Beklediği kişi o mu?

Yaklaşık otuz dakika sonra, siyah bir SUV ve arkasında bir başkası belirdiğinde cevabımı alıyorum. Birincisinden iki, diğerinden dört adam indi.

Kulübenin arkasına gizlenip eve girdiklerini görüyorum. Pencereye döndüğümde, onun kollarını adamlardan birinin boynuna doladığını görüyorum, ancak bu açıdan onu iyi göremiyorum.

Geçici bir şekilde, neden olduğu hasara bakmadan önce kısa bir sarılmayla kollarını ona doluyor.

"O ne yaptı?" Sözcükler ağzından döküldü.

O konuşmaya devam ettikçe nabzım hızlanıyor. Çünkü onu tanıyorum.

İmkânı yok. .

Ama bana doğru döndüğünde ve sağ yanağındaki kalın yara izini yakaladığımda, gözleri neredeyse siyah, onu yanlış tanımak mümkün değil.

Michael Marino.

Hay sikeyim!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu kadın kardeşimi nereden tanıyor? Yarı kardeş, ama yine de kardeş.

Çok da önemli değil. Ölmüş sayılır. Hepsi öyle. Ve annemin bunu izlemesini istiyorum.

Son nefesini verirken onu kesip biçenin küçük sevgili oğlu olduğunu bilmek istiyorum.

Bunu küçük anı defterine ekleyebilir. Hani şu yatağının altında sakladığı. Acaba evine girip her şeyi didik didik ettiğimi biliyor mudur?

Ama ne görmedim biliyor musun? Benim bir fotoğrafımı.

"Bunu neden yaptın, Kayla?" Michael kollarını kavuşturur. "Bir şey mi denedi?"

Başını sallıyor.

"O...o arkadaşıma zarar vermeye çalıştı. Başka seçeneğim yoktu. Lütfen bana inanın." Şimdi acınası bir şekilde ağlıyor, başı dertte bir genç kız gibi.

"Nerede o? Arkadaşın."

"Burada değil." Sesi küçük geliyor. Korkmuş

gibi. Sırıtıyorum.

Küçük kurt iyi bir yalancıdır. Neredeyse ona inanacaktım.

"Kız kaçtı," diye devam ediyor. "Kaldım çünkü o beni zorladı. Lütfen..." Diğerleri cesedi bir muşambaya sarmaya başlarken o da adamın kolunu tutuyor. "Lütfen Elsie'ye söyleme."

"Öyle bir planım yok. Senin için zaten olduğundan daha fazla endişelenmesine gerek yok. Bu burada kalacak. Anladın mı?"

"Elbette." Başını sallıyor ve sonra soruyor: "Onunla ne yapacaksın?"

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Ama beni dinle..."

Tedirginliği yüzünden okunuyor. Hem Michael'ın hem de Kayla'nın profillerini rahatlıkla görebiliyorum.

"Şu koruma istememe saçmalığı var ya? O iş bitti. Bugün. Artık seçme şansın yok. Yarın sana bir tane atanacak."

Hay sikeyim. Bu işleri . Şimdi onu nasıl izleyebilirim? Bir yolunu bulmam gerekecek.

Merak etme, küçük kurt. En iyi şekilde davrandığından emin olmak için orada olacağım.

İnliyor, ama bunu görebiliyorum: bu konuda başka seçeneği yok.

Belli kardeşim için bir anlamı var ama onun karısı değil. Bu Elsie. Onun arkadaşı olmalı. Ama Kayla'yı daha önce hiç görmedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elsie'yi takip ettiğimde. Sözde ailemi tam olarak nasıl tanıdığını öğreneceğim.

"Birbirimizi anlıyor muyuz?" Michael kesip attı. "Ortalıkta dolaşan *lanet* bir katil var. Ve biliyorsun ki birileri yine Bianchi'ler için kadın ticareti yapıyor. Senin peşine düşebilirler. Seni geri almak isteyebilirler. Ve şimdi de bu!"

Ve orada.

Onun

şeytanları.

Onu kaçıranları hemen bulup cehenneme göndermek istiyorum. Onun da istediği bu mu? Onların acı çektiğini görmek mi istiyor? Bu yüzden mi bu pisliğin canını aldı?

Ona yardım edebilirim. En karanlık düşüncelerini gün ışığına çıkarabilirim. Bana izin verir mi? Yoksa kaçar mı?

Ben daha hızlıyım, küçük kurt. Ama sana zarar vermeyeceğim. Seni güvende tutacağım. Uzaktan bile olsa

"Artık hayır cevabını kabul etmeyeceğim, Kayla." Michael ona bakmaya devam eder. "Elsie sana çok değer veriyor ve ben de artık karımın acı çekmesine seyirci kalmayacağım."

"Bundan çok sıkıldım!" diye bağırıyor ve barda ilk gördüğüm kadın sonunda ortaya çıkıyor. "Hayatımı korkarak, sürekli arkamı kollayarak yaşamak istemiyorum. Hayatımda bir kez olsun yaşamak istiyorum!"

İç çekiyor ve anlıyormuş gibi bir kez başını sallıyor.

Ama yapmıyor. Nasıl anlayabilir ki? Onun gibi insanlar bizim gibileri asla anlamayacak.

Peki ya o ve ben? Bir bakıma aynıyız. Keşke olmasaydık. Kimse bu seviyede bir acıya katlanmamalı. Özellikle de onun gibi biri.

Parmak ucum pencereyi izliyor, yüzünün ana hatlarını çiziyor.

Geri çekildi ve elinde görmediğim bir çantayı ona uzattı. "Giydiğin kıyafetlere ihtiyacım var. Bunları giy ve eskilerini buraya koy."

"Neden?" Çantayı kapıyor.

"Onları yakıyorum. Şimdi bu kadar çok soru sormayı bırak ve acele et ki komşularımız gelmeden buradan ayrılabilelim."

"Tamam."

Geriye doğru adım atıyor ve başka bir odaya girerek gözden kayboluyor. Ama ben onu takip ediyorum, kıyafetlerini çıkarırken başka bir pencereden onu inceliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bana doğru döndüğünde, alt dudağı titreyene kadar gözleri somurtkan görünüyor ve yere yığılıyor.

Sessiz hıçkırıklar avuçlarına dökülür.

Sanki parmaklarımın nemi hissedebiliyorum, ruhuna kazınmış ıstırabın ana hatlarını çizebiliyorum.

Kalbim biraz daha hızlı atıyor. Parmaklarım ona uzanıyor, istiyor...

Neye? Ona dokunmak mı? Sarılmak mı? Daha iyi hissetmesini sağlamak için mi?

Düşünceler benimle alay ediyor. Ben bunu yapmıyorum. Rahatlık sağlamıyorum. Nasıl yapacağımı bile bilmiyorum.

Bir dakika sonra kendini toplar ve Michael'ın getirdiği kot pantolon ve tişörtü giymeden önce kolunu gözlerinin altına siler. Hızlıca diğer kıyafetleri çantanın içine koyar ve dışarı çıkar. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Tam çantayı ona uzatırken diğer pencereye ilerliyorum.

Kısa bir an için bana doğru bakıyor ve beni görüp görmediğini merak ederek hızla geri çekiliyorum.

Ve bu küçük umut ışığı, keşke yapsaydı diye canlanıyor. Keşke onu takip ettiğimi bilseydi. Ne yaptığını bildiğimi. Onunla gurur duyduğumu. Onu koruyacağımı.

Michael'ın sesi yankılanıyor: "Bunun bir daha asla yaşanmayacağından emin olun."

Yavaş yavaş pencereden bakıyorum ve onun dikkatinin şimdi kardeşimin üzerinde olduğunu görüyorum.

"Söz veriyorum," diyor, sesi mahcup. Ama onu kardeşimden daha iyi . Bunu yine yapacak.

Ve bir dahaki sefere, ona ihtiyacı olmayacak. Çünkü ben onun pisliğini için orada olacağım.

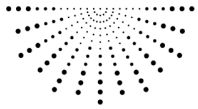
Bu konuda iyiyimdir.

Ve yakında, tüm gizli yeteneklerimi öğrenecek.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BEŞİNCİ BÖLÜM

KAYLA

MICHAEL'I ARARSAM BUNUN OLACAĞINI BILIYORDUM. ANLAYACAĞINI BILIYORDUM. ve beni korumaya zorladı. Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Ya bu olacaktı ya da DNA'mdan tek başıma kurtulma şansımı deneyecektim. Ve bununla yüzleşelim: Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Ama Michael'ın var. Benim sahip olmadığım kaynaklara sahip. Bu yüzden cesaretimi toplayıp yardım istemek zorunda kaldım.

"İyi misin?" Ertesi öğleden sonra bahçesinde oturup Jade ile havuzun etrafında uzanırken Elsie soruyor.

Buraya bahçe bile diyemem. Dönümlerce yeşillik, iki katlı malikanenin etrafında o kadar çok arazi var ki, bir insanın bu kadar büyük bir evde nasıl yaşadığını bilmiyorum.

Ama Michael ve kardeşleri ölçülemeyecek kadar zenginler. Özel jetler, egzotik yerlerde evler, her şeye sahipler. Hepsi güzel, ama benim bunlara ihtiyacım yok. Bana göl kenarında şirin bir kulübe verin, mutlu olayım.

"Terapiste gidiyor musun?" Jade kolumu sıkıyor, parlak mavi gözleri onarılması gereken kırık bir kuş gibi beni nazikçe değerlendiriyor.

"Evet ve artık haftada iki kez beni istiyor."

"Bu harika bir fikir." Buzlu çayına uzanıyor, hasır güneş şapkasını düzeltiyor. "Benimkiyle konuşmak bana çok yardımcı oldu. Dürüst olduğunuz sürece bundan çok şey öğreneceksiniz."

"İkiniz de onlara her şeyi anlatıyor musunuz?" Birinin bizi duymasından korkuyormuşum gibi fısıldıyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor Elsie tek omuz . "Başlarda zordu ama daha iyi oldum."

Onlar gibi olmayı dileyerek başımı sallıyorum.

Ama değilim. Ben Kayla'yım. Zayıf. Korkuyorum. O piçlerin etrafıma örmeye devam ettiği duvarları yıkamıyorum. Ve her gün, sanki daha fazla tuğla ekliyorlarmış gibi geliyor, savaşmayı zorlaştırıyorlar.

Elsie'nin telefonu aramızdaki masanın üzerinde titriyor. Telefonu kaldırıp ekrana bakıyor.

"Michael seni bir dakika görmek istiyor." Gözleri benimkilere kaydı. "Biz de seninle geleceğiz."

İnliyorum çünkü ne hakkında olduğunu biliyorum. "Nedenini söyledi mi?"

"Evet. Korumanla buluşacaksın." Sırıtıyor ve sanki itiraz etmemi bekliyormuş gibi ekliyor: "Bunu duymak istemiyorum. Hepimizin güvende olması gerek."

"Ben bir şey söylemedim."

"Doğru..." Ağzının bir ucu kalkıyor. " gel. Gidip onunla tanışalım." "O burada mı?" Gözlerim patladı.

"Elbette öyle. Michael kendi elleriyle seçti, bu yüzden iyi olduğunu *biliyoruz*." "Harika..." Jade kıkırdarken ben mırıldanıyorum.

Üçümüz de ayağa kalkıyoruz ve uzun bir patikadan eve doğru ilerliyoruz. İçeri girdiğimizde ilk gördüğüm kişi Michael. Yanında uzun boylu bir adam var, belki altı-üç yaşında ve kesinlikle spor salonundan hoşlanıyor. Çünkü takım elbisesinin içinden bile saf kas yapısına sahip olduğunu söyleyebilirim. O türden değil ama önemsediğini göstermeye yetiyor. Hem de çok.

Saçları koyu renk, neredeyse Michael'ınki kadar koyu renk ve bana döndüğünde, tepesi dolgun ve kalınken her iki yandan inceldiğini fark ediyorum. Bir kadının muhtemelen parmaklarını gezdirmekten hoşlanacağı türden bir saç.

Ama ben değilim.

Hiçbir erkekle ilişki kurmak istemiyorum. Kim olduğum ve neler yaşadığım konusunda ona karşı dürüst olamazsam bu nasıl işe yarayabilir ki? Bana farklı bakar. Bana farklı davranır. Muhtemelen ilişkimizi bitirirdi. Çok fazla yük var.

Ama ben öyleyim.

Kimse devam bir çalışma istemez, hele benim kadar kötü birini hiç istemez.

Seks yapabilecek durumda mıyım onu bile bilmiyorum. Muhtemelen ağlardım... ya da onu bıçaklayarak öldürürdüm. Ve bunların ikisi de iyi olmazdı.

Yani, evet. Hayır, teşekkür ederim.

Yalnız olmayı tercih ederim. Böylesi daha güvenli.

Korumanın kaşları çatılıyor, sanki içimden geçenleri bir şekilde duymuş gibi. Ama bu çok saçma. Belki de zaten benim bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dağınıklık.

Beni değerlendirirken yüzü keskin ve soğukkanlı. Bal rengi güzel gözlerinin arasında derin bir kırışıklık oluşurken, beni deşifre ettiği bir projeymişim gibi incelemeye devam ediyor.

Ondan hemen hoşlanmadım ve bunun nedeni muhtemelen birinin her hareketimi izlemesini istememem.

Nasıl çalışacağım? Çünkü istifa etmiyorum. Belki sessiz olması için ona rüşvet verebilirim.

Böyle bir adama ne sunabilirsin ki?

Yine de düşüncelerim cevapla çınlıyor. Ona kendimi sunabilirim. Michael'a ağzını açmasını engelleyecek herhangi bir şey. En azından bu sefer kendi bedenimi kendi ihtiyaçlarım için kullanmış olurum.

Bakışları güneş ışınlarının altında parlayan kum gibi, bakmaya devam ediyor.

"Bu Chris Embers," diye öneriyor Michael. "Ve öngörülebilir gelecekte sizin korumanız olacak."

Muhteşem.

"Chris, bu Kayla Jenkins. Programını ve gitmeyi sevdiği yerleri zaten biliyorsun. Başka bir şey olursa, ona sormaktan ya da benimle konuşmaktan çekinme. Anladın mı?"

"Evet, efendim." Bu ses çok sert ve güçlü. Sanki tek bir kelimeyle dünyayı dize getirebilirmiş gibi.

Michael'ın dikkati Chris'e dönmeden önce bana bakarken yüzünde gergin bir ifade var. "Şimdi sen başla."

Gözlerimi deviriyorum ve Chris'in ağzı seğiriyor.

"Hadi, Jade..." Elsie sırıttı. "Kayla'nın yeni arkadaşını tanımasına izin verelim."

"Onun arkadaşı olmayı planlamayın, hanımefendi." Chris bakışlarını bana doğru kaydırıyor, bakışlarında benimkiyle yarışan bir yoğunluk var.

"İyi bir şey çünkü ben hiç aramıyorum."

Hep birlikte uzaklaşırlarken Jade güler, Michael Elsie'yi yanına çeker ve şakağından öper.

Kalbim sevgiyle çarpıyor, sevilme, istenme ve özgür olma hissini özlüyordu. O kadar özgürüm ki bir erkeğin bana dokunmasına izin verebilirim, hatta bunu arzulayabilirim. Ama bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum. Birine başıma gelenleri anlatacak kadar uzun süre güvenmiş olsam bile, tamamen dürüst olamam.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir erkeğe arzuladığım ahlaksız şeyleri nasıl söylerim? Kimseye söylemekten korktuğum şeyleri? Hiçbir erkek böyle birini istemez. *Buna* dönüşmüş bir kız: çarpık bir kadın.

Chris boğazını temizledi ve neredeyse burada olduğunu unutuyordum. Nasıl kurtulacağımı bulmam gereken bir rahatsızlık.

"Evimde mi uyuyacaksın?" Bakışlarım daralıyor. "Hayır."

Tanrı'ya şükür.

"Ama ben her zaman dışarıda olacağım."

Oh, ne güzel.

"Ne zaman uyuyorsun?"

Ağzı hızlı bir sırıtışa dönüşüyor ve bu bana bir şeyler hissettiriyor. İtiraf etmek istemediğim bir şey.

"Benim için endişelenmenize gerek yok, Bayan Jenkins." "Keşke endişelenseydim." Gözlerimi deviriyorum.

"tanımak için fazla bir şey yapmamıza gerek yok," diye devam ediyor. "Seni korumak için para alıyorum. Tek bilmem gereken nereye gittiğin ve bunu bulmak çok kolay olacak. Çünkü tam arkanızda olacağım. Beni gölgen olarak düşün."

Öfkelendim. "Bu delilik. Tamamen delilik. Normal insanların korumaya ihtiyacı yoktur."

Bakışları azalır. "Ama siz normal değilsiniz, değil mi Bayan Jenkins?"

Adımı söyleme şekli, çakıllı ve baştan çıkarıcı... Bir anda az önceki halimden daha sıcak oldum.

Derin mavi gömleğinin altından, boynunun hemen altından bir dövme görünüyor. Birkaç düğme daha açabilseydim, ne olduğunu anlayabilirdim.

Neden umurumda olsun ki? Pisliğin teki gibi görünüyor. Ama merak içimi kemirmeye devam ediyor.

"Gözünüze bir şey mi çarptı, Bayan Jenkins?" Sırıtıyor.

Piç kurusu beni yakaladı.

"Beni takip ettiğin süre boyunca soyadımla mı hitap etmeye devam edeceksin?"

"Öyleyim. Neden? Sana nasıl hitap etmemi istersin?" Derin, hırıltılı sesi cevap vermemi daha da zorlaştırıyor.

"Kayla iyi."

"Tamam, *Kayla*." Ağzı yukarı kalktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ondan nefret ediyorum. Bundan bahsetmiş miydim?

"Bu ne tür bir dövme?" Ben cesur bir yaklaşım sergiliyorum.

Tembel bir kahkaha atıyor. "Sadece senin sağlığınla ilgili şeyleri konuşmaya ne dersin?"

"Benim sağlığım gayet iyi. İlginiz için teşekkürler Bay Embers." "Benim...

bu ne rahatlatıcı bir şey, meraklı Kayla." Gözleri neşeyle doldu ve O baştan çıkarıcı ağzı bana alaycı bir gülümseme veriyor.

Bundan zevk alıyor. Benim işkencem. Durumdan hoşlanmamam. *Ondan*.

O da benim sakladığım şeyden zevk alacak.

ADRIEL

O burada, onunla birlikte ama ben onun burada olmasını istemiyorum. Bu daha önce hiç yaşamadığım ve ne yapacağımı bilmediğim yabancı bir duygu.

Striptiz kulübünün önünde arabasından inerken ona bakıyorum, adam hemen arkasına park ediyor.

Vazgeçmeyi reddettiği tek bir şey vardı. Kendi arabasını kullanma hakkı. Michael buna izin verdi, özellikle de Elsie ona ya kabul edeceğini ya da sonuçlarına katlanacağını söyleyen o bakışı attığında.

Ve görünüşüne bakılırsa, kesinlikle onlarla yüzleşmek istemiyordu.

Michael'ın onun için çalıştığımdan haberi yok. Sistemine fazla çaba harcamadan sızdığımı.

Adamlarından birini öldürüp kimliğini çalmak, sonra da onun gibi davranmak yeterince kolaydı. Kimse bir şeyden şüphelenmedi. Kardeşim pek akıllıca davranmamış. Belki de benim şirketimi tutup teknolojilerini geliştirmeliler. Daha araziye adım atmadan herkesin retinasını taratırdım.

Öğrenecekleri çok şey var.

Gerçi yakında öğrenecekler.

Kayla'yı daha önce burada görmemiş olmam çok yazık. Görseydim, onu barda ilk gördüğümde kiminle bağlantılı olduğunu bilirdim.

Michael genelde evin dışındaki işleri bana yaptırır. Ama bugün diğer adamlardan bazılarının denizaşırı iş için seyahat etmesine ihtiyacı vardı, bu yüzden operasyonları yürütmek için birkaç ekstra çağırdı.

"Burada ne işimiz var?" Chris ona sorar.

Kıs kıs güler ve onu sinirli bakışlarla süzer. "Bak, bebek bakıcısına ihtiyacım yok, tamam mı? O yüzden gidip bir yerden yemek almaya ne dersin?"

"Ben öyle duymadım." Kollarını kavuşturdu. "Bir bakıcıya çok ihtiyacın olduğunu duydum."

"Bekle..." Gözleri büyüdü. "Sana söyledi

mi?" Adam başını sallıyor.

Tabii ki Michael ona bir adamı öldürdüğünü söyledi. Onu koruduğuna göre, neye bulaştığını biliyor olmalı.

"Aman Tanrım..." Şakaklarını iki parmağının arasında sıkıyor ve bir an için gözlerini kapatıyor. "Dinle, kimseye söyleyemezsin, tamam mı?"

"Bunu planlamıyorum. Bu ölüm demek olur. O yüzden tekrar soruyorum, burada *ne* işimiz var?"

Ona ne söyleyeceğini düşünürken göğsünün kabardığını görebiliyorum. Onun önünde durmadan önce birkaç kez ileri geri adım atıyor.

"Bu sizi şok edebilir ama ben burada çalışıyorum." Adamın vereceği yargıya karşı koymaya hazırmış gibi omurgasını dikleştiriyor. "Ben bir striptizciyim ve bu *kendim* için yaptığım bir şey. Eğer bundan rahatsız oluyorsanız, bir bahane bulup işi bırakmanızı öneririm."

Kaşları bir parça kalkıyor.

"Oh, ve bir şeyi açıklığa kavuşturalım." İşaret parmağını adamın göğsüne gömüyor ve ona hararetle bakıyor. "Bu konuda çeneni kapalı tut, tamam mı? Michael için çalıştığını biliyorum ama bunu ona ya da başkasına söyleyemezsin. Bu beni mahveder." Eli tekrar yanına döndü. "Ve isteyeceğim son şey ailemin bunu öğrenmesi. Bu onların kalbini kırar." Bir kez daha soğukkanlılığını toplamadan önce ayaklarına bakarken yüzü düşüyor. "Onlar yeterince şey yaşadı, ben de öyle."

Yüz ifadesi sertleşiyor. "İşinizi kimseye anlatmak benim işim değil.
Benim işim sizi güvende tutmak."

"Beni çıplak görmek seni rahatsız etmeyecek mi?"

"Bunun beni rahatsız etmesi mi gerekiyor?" Ağzı yukarı kalkıyor ve gözlerini onunkilerle birleştiriyor.

"Bilmiyorum..." diye düşünüyor, bakışları adamın göğsünde geziniyor. "Yani, sanırım *seni* çıplak görmek beni rahatsız ederdi."

"Soyunan kişinin ben olmamam iyi bir şey o zaman, Bayan.
Jenkins."

Alay ediyor ve yanakları pembeleşiyor. "Kayla."

"Doğru." Kıkırdıyor. "Kayla, eğer kendini daha iyi hissedeceksen gözlerimi kapalı tutabilirim."

"Bunu yapamayacağından oldukça eminim." "Neden? İstediğim şeyin sende olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır..." Yüzü sertçe buruşuyor ve bu biraz sevimli. "Çünkü kulüpte kelimenin tam anlamıyla düzinelerce çıplak kadın var ve onlara bakmak istememen mümkün değil."

"Beni tanıdığını düşünmen çok tatlı." Kıkırdıyor.

"Sevimli olduğumu mu düşünüyorsun?" Şaşkın bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ve ben bunu görmeyi çok isterdim.

"Ben öyle bir şey demedim." Dudaklarının her iki ucu da yukarı kalkıyor.

Topukları üzerinde döner ve girişe doğru ilerler. "Tabii ki . ama. Geç kalıyorum. Arkada kal ve kimseyi öldürme." "Sanırım bunu *sana* benim söylemem gerekiyor."

Omzunun arkasından ona ters ters bakıyor, sonra içeri giriyor. "Sadece *bir* kez oldu ve bunu hak etti."

"O yaptı..."

Masaların son sırasına doğru ilerleyip ve onun sahnenin arkasında kayboluşunu izliyorum.

de, onu tekrar çıplak görme düşüncesi sikimi sarsıyor.

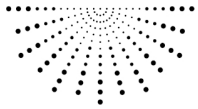
Kadınlar gelip gidiyor, duymak istemediğim bir ritimle dans ediyorlar. Ama onu görür görmez nefesim kesiliyor ve gözlerim onunkilere yapışıp kalıyor.

Beni tanımıyor. Böylesi daha iyi.

Benim gibi bir adamı tanımaktan asla iyi bir şey çıkmaz.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

KAYLA

GÖZLERI ÜZERIMDE. KARANLIK VE DÜŞÜNCELI, ÇENESI HER GERILDIĞINDE

Ben bilerek doğrudan ona bakarken, onun yoğunluğunun tadını çıkararak direğin etrafında beni izliyor.

Ona neden baktığımı bile bilmiyorum, ama sanki kendime engel olamıyorum.

O benim tipim mi? Tipimin ne olduğunu biliyor muyum ki?

Yine de çekici biri. En azından buradaki kadınlar öyle düşünüyor. Coco bana erkek arkadaşım olup olmadığını sordu. Bu saçma olmaz mıydı? Beni gözetlemek için para aldığını düşünürsek.

Şarkı değişiyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak gözlerini bedenim yerine benimkilerde tutmaya çalışıyor.

Çabası için ona A vermek zorundayım.

Ama dürüst olmak gerekirse, ilgiyi seviyorum. Gördükleri hoşuna gidiyor. Hoşuna gittiğini kolayca söyleyebilirim. Ama buna sahip olamayacağını bilmek? Bu beni heyecanlandırıyor.

Eski hayatımdan farklı olarak, bu adamlar bana sahip olamıyor. İzleyebiliyorlar. İstiyorlar. Sonra da evlerine gidiyorlar. Ve eğer bir şey denerlerse, bunun için ölecekler.

Bu düşünce aklımdan geçtiğinde, bunu tekrar yapıp yapamayacağımı merak ediyorum. Bir can alabilseydim. Bu sefer daha kolay olur muydu?

Ama bunu tekrar yapamam. Michael'ı arayıp arkamı temizletemem. Çok kızar.

Ben daha fazla düşünemeden, MC başka bir kızı tanıtıyor.

Arkaya doğru ilerliyorum, Chris'in ayağa kalkıp beni takip ettiğini görüyorum.

Perdenin ötesine geçmeye çalıştığında, güvenlik görevlisi onu durdurur. "Beni geçemezsin, dostum."

Chris dikkatini bana verirken, aklıma heyecan verici bir fikir geldi.

Bakışlarımda bir şey keşfetmiş olmalı, çünkü bakışlarını daraltıyor. "Kayla. Ona kim olduğumu söyle."

"Onu daha önce hiç görmedim." Göz kırpıyorum ve hızla kıyafetlerimi değiştirirken onun gürleyen hırıltısını duyarak arka tarafa yöneliyorum.

Beni yakalamamasını umarak çantamı kaptığım gibi arabama doğru koşuyorum ve içeri atlıyorum. Tam caddeden aşağı yuvarlanırken, dikiz aynasından onun ateşli bakışlarını görüyorum.

CHRIS

Bu kız tam bir bela. O bilmiyor olabilir ama ben biliyorum.

Dans ederken beni izlemesini izledim. O günahkâr vücudu direğin etrafında dönüyor, kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde dönüyor, o tatlı saçlarını başının üzerinde çeviriyor ve başka tarafa bakmayı reddediyordu. Onun için sert olmamı istiyordu ve ben de öyleydim.

Kahretsin, onu özel olarak izliyor olsaydım kendimi okşardım.

Onun istediği de buydu. Beni acıktırmak için. Aramızda hiçbir şey olamayacak olması çok kötü. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman.

O sadece bir iş. Ve hep öyle kalacak. İşim bittiğinde, bir sonrakine geçeceğim ve o çoktan unutulmuş olacak.

Onu takip ediyorum, o sağa dönerken caddede hızlanıyorum.

Arabasına binip kaçtığında öfkem kabardı. Ama ona yetişmek zorundayım. Kaçamaz.

Eğer karşımda olsaydı, neler yapmazdım. Avuçlarım onun yuvarlak kıçını işaretlemek ve kucağımda kırmızıya çevirmek için kaşınıyor.

Hoşuna gider miydi? Bacaklarının arasına dokunmamı ister miydi?
Mükemmel pembe am. Eminim tadı güzeldir.

"Siktir!" Direksiyonu öyle sıkı kavrıyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor.

Önümdeki sarı taksiye korna çalarak etrafından dolanıyorum, neredeyse başka bir araca çarpıyordum.

Bu küçük baş belası yangın çıkarmayı seviyor ve ben onun için yangınları söndüreceğim. Yoksa bu ikimize de pahalıya patlar.

KAYLA

Bir şekilde kendimi rastgele bir barda buldum. Çoğunlukla üniversite çağındaki çocuklar, öyle görünüyor.

Arkadaşlarıyla gülüşen, içki içen, harika vakit geçiren yirmili yaşlardaki gençlere şöyle bir bakıyorum.

O ben olmalıydım. Bir hayatım olmalıydı. Bir geleceğim. Şimdi, yirmi sekiz yaşında bir üniversite öğrencisiyim. Bu gülünç.

Okuldaki tek arkadaşım Eriu Quinn, Patrick Quinn'in kızı. Babası Michael'ın annesi Fernanda ile yeni evlendi ve ablası da Michael'ın erkek kardeşlerinden biriyle evli.

Üniversiteye gitmeye ilgi gösterdiğimde Elsie, Eriu'nun gittiği okula başvurmamı önerdi.

Bir Ivy League okuluna girebileceğimi hiç düşünmemiştim ama Michael ne olursa olsun girmemi sağladı. İşte biyoloji okuyorum ve asla olamadığım onkolog olmayı umuyorum.

O şerefsizler her şeyi almış olabilirler ama kararlılığımı alamadılar. Onu soğuk, ölü ellerimden alabilirler.

"Size bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye soruyor soluk mavi gözlü, dişleri bembeyaz, siyah saçları Gucci reklamlarından fırlamış gibi geriye taranmış bir adam. Yirmi bir yaşında olmalı.

"Ben iyiyim."

"Oh, hadi ama." Surat asıyor. "Sadece bir tane. Isırmayacağıma söz veriyorum." Eğiliyor. "Sen istemediğin sürece."

Sırıtışı yayılıyor ve ben anında içimden gözlerimi deviriyorum.

Bayat.

"Evet, tabii. Bir içki. Piña colada."

döner koltuğa yerleşirken muzaffer bir sırıtış takınıyor.

Barmene seslenip içkimi sipariş etti.

Bir dakika sonra, o votkasından bir yudum alırken ben de

yudumluyorum. "Ee, adın ne?" diye sesleniyor bangır bangır rock

müzik eşliğinde. "Kayla. Senin adın ne?"

Bu normal, değil mi? Barda bir adamla konuşuyorum. Normal olabilirim. En azından deneyebilirim. Ya gerçekten iyi bir adamsa? Ya o benim gelecekteki kocamsa ve ben kendi yolumda duruyorsam?

"Prens." Gülüyor.

Kaşlarım kısıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gül bakalım." Başını sallıyor, gülümsemesi hâlâ sabit. "Ailem ona takıntılıydı..."

Yüzümü buruşturuyorum. "Özür dilerim."

"Havalılar, bu yüzden onları affettim."

"Adım oldukça sıkıcı."

Çenesini kaldırıyor. "Senin hiçbir yanını sıkıcı bulmuyorum Kayla."

Yanaklarım kızardı. Tanrım, ben çok kolayım. Bir iltifat ve ben kızarıyorum.

"Gitmeliyim." başladım. "Geç oluyor ve yarın okulum var."

"Nereye gidiyorsun?"

"York Eyaleti."

Gözleri büyür. "artık! Benim de."

İnanamayarak göz kırpıyorum.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Kahretsin! Şimdi seni görmek için daha fazla sebebim var. Branşın ne? Benimki iş."

"Biyoloji."

"Zeki ve güzel." Yaklaşıyor. "Sana numaramı vermeme ne dersin? Belki öğle yemeği falan yeriz."

Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Ama yine de çantama uzanıyorum ve kilidini açtıktan sonra telefonumu ona uzatıyorum. Telefona bir şeyler yazıp kendini arıyor ve sonra bana geri veriyor.

"Peki, Kayla, görüşürüz."

İçkilerimizin parasını ödüyor, benimki hâlâ dolu ve son bir kez daha bakarak arkadaşlarının yanına gidiyor. Hepsi önce bana, sonra ona bakıyor, gülüyor ve loto kazanmış gibi bakıyorlar.

Başımı sallıyorum, eve gitmem gerekiyor. Arabama doğru ilerlediğimde otopark boştu.

Elim kapı koluna gider gitmez arkamdan gelen ayak seslerini fark ediyorum.

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, göğsüm dalgalı bir korkuyla ağırlaşıyor.

"Hey, bebeğim," diye tanımadığım derin bir ses. "Böyle aceleyle nereye ?"

Sesi... yaklaşık on yaş büyük bir adamla yüzleşmek için döndüğümde içimde iğrenme dönüyor. Belki de daha fazla.

"Eve gidiyorum." Kapıyı açmaya başladım. "İyi geceler."

Soğuk bir şekilde kıkırdıyor. Arabama bindiğimde, bir anda yolcu tarafına koşuyor ve kapıları kilitlerken boğazımı sıkıyor.

"Sür, kaltak."

Vücudum oluyor; Bianchi fahişesi olarak geçirdiğim zamanın tüm anıları yüzeye çıkıyor.

Kararsız ellerle arabayı çalıştırıp yola koyuluyorum, Chris'in burada olmasını dileyerek. Onu kaybettiğim için aptalın tekiydim.

"Ne istiyorsun?" Fısıldıyorum, kırmızı ışıkta duruyorum. "Seni tabii ki. Yalnız mı yaşıyorsun?"

"Hayır."

Gülüyor. "Yalancı. Evine git. Senin gibi güzel bir şeyin geceleri nerede uyuduğunu görmek istiyorum. Belki seni o güzel yatağında beceririm. Bahse girerim seni benim sikeceğim gibi kimse sikmemiştir." Koltuğa yaslanıp gevşerken parmakları boğazımı sıkıyor.

Kalbim çarpıyor, ama içimde bir şey büyüyor. Kötü ve nefret dolu bir şey. Nerede yaşadığımı görmek istiyorsa, ona izin vereceğim.

Yirmi dakika sonra önüne geldim. Beni zorla dışarı çıkardı, evime doğru itti.

"Anahtarları çıkar."

İstediğini çabucak yaparken eli saçlarımı kavrıyor. Saniyeler sonra içerideydik.

"Yatak odan nerede?"

Ben solu gösteriyorum, o da beni o yöne doğru itiyor. Acaba bir silahı var mı diye merak ediyorum, çünkü var ve gardını düşürdüğünde onu kullanacağım. Yavaşça çantamın kapağını açıyorum, parmaklarım içeriye uzanıyor ve bir döner bıçağı alıyorum.

Yatak odamdayken beni arkasına çevirdi. O döndüğünde bıçağı açıyorum ve anında yanağına saplıyorum.

"Seni küçük orospu!" diye kükreyerek bana doğru koşuyor.

Ama onu atlıyorum, nabzım titriyor, bunun nasıl biteceğini bilmiyorum.

O mu beni öldürecek? Yoksa ben mi onu öldüreceğim?

Burada bir adrenalin patlaması yaşanıyor, korku öfkeyle birleşiyor ve ben gırtlaktan gelen bir çığlıkla ona doğru hamle yapıyorum.

Ben bunu yaparken beni çeviriyor ve ön kolunu boğazıma dolayıp sıkıyor. Bıçak avuçlarımda sıkılaşıyor, nefes almaya çalışırken ciğerlerim ısınıyor.

Gözlerini oymak umuduyla elimi arkama doğru kaldırırken elim titriyor ama bileğimi tutup bıçağı benden almaya çalışıyor.

Neredeyse o da yapacaktı ama geri geri giderken sandalyeye takıldı.

Ondan kaçmak için ihtiyacım olan tek şey bu. Yere üzerine atlayıp boğazına bıçağı saplıyorum.

Bir çığlık atarak bıçağı tekrar tekrar saplıyorum, ellerim kıpkırmızı olana kadar, hayatı bedenini terk edene kadar kanı akıyor.

O artık öldü. Yine

de titriyorum.

Ağlıyorum da.

Düşünüyorum.

Kan. Çok fazla.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Bunu Michael'a tekrar nasıl açıklayacağımı. Beni öldürecek. Onu aramama imkan yok. Ama başka ne seçeneğim var ki? Bana yardım edecek başka kimsem yok.

"Bedenden uzaklaşın" diyor hemen tanıdığım biri.
Aynı derin, çakıllı ton omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor.

Titrek bir nefesle döndüm ve önümde duran kapüşonlu adama baktım
Ben.

Ama bu sefer yüzünü görüyorum - ya da alaycı maskesini mi demeliydim? Giyiyor muydu? O gün kulübün otoparkında Ivy saldırıya uğradığında da giyiyor muydu? Taktıysa bile ben görmedim.

Maske uzuvlarımdan akan bir korku dalgası yayıyor. Tamamen beyaz. Üzerinde bir burun şekli dışında ağız yok ve altında kimsenin göz bebeklerini göremediği iki siyah göz. Ve her birinin üzerinde kırmızı, kanlı, dikey bir kesik var, sanki yanağına kadar pençelenmiş gibi.

Dehşet verici. Bunu tarif etmenin tek yolu bu.

Kim bu adam? Burada ne işi var? Beni polise mi ihbar edecek?

Oh, Tanrım. Hapse giremem.

"Lütfen..." Boğuldum. "Nefsi müdafaaydı. İsteyerek yapmadım."

Ama bu bir yalan. Arkamdan geldiği anda yapmak istedim. Onu hemen orada öldürmek istedim.

Adam cevap vermiyor. Orada öylece duruyor, kımıldamıyor bile. Korkumu yutkunarak bastırıyorum, kollarım karıncalanıyor, meme uçlarım boncuk boncuk oluyor.

"Bana zarar verecek misin?" Bir şekilde incitmeyeceğini bilerek soruyorum.

"Vay, vay, küçük kurt, doymak bilmez bir iştahın var." Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve vücudum bu sesten, onun

sesi bulanık ve alaycı bir şeyle doluyor.

O bir adım atıyor, ben geri çekiliyorum, ondan korkuyorum ama yakalanma düşüncesi beni heyecanlandırıyor.

"Bana öyle deme." Kelimeler içimden titreyerek çıkıyor.

"Neden? Sen tam bir kurtsun, tehlikeyle oynuyorsun, avını avlıyorsun."

Vücudum titriyor.

"İnkâr mı ediyorsun? Tıpkı boğazını kestiğiniz diğer adam gibi onu da öldürmek istediğinizi?"

Nefesim kesildi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Her şeyi biliyorum, Kayla Jenkins. Seninle ilgili her şeyi biliyorum." Gülüşü soğuk ve duygusuz. "Ama merak etme. Senin ne kadar *pis* bir kız olduğunu kimseye söylemeyeceğim." Sesi günahkâr. Ölümcül. "Sırrını saklayabilirim."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Seni tanıyor muyum? Tanıştık mı? Karşılığında ne istiyorsun?" Ceset ahşap zeminde kanlar içinde yatarken sorular içimden akıp gidiyor.

"Hayır." Başını sallıyor. "Beni tanımıyorsun."

Daha da yaklaşıyor ve o nefeslerim daha yüksek sesle çınlıyor.

"Ama artık hiçbirimiz birbirimizi tanımıyoruz, değil mi? Özümüzde yok. Hepimiz birbirimize yabancıyız, özellikle de bize en yakın olanlara."

Bana doğru bir adım daha atıyor ve bu sefer ben bekliyorum, ona yakın olmak istiyorum, beklenti beni boğuyor.

"Örneğin seni ele alalım," diye devam ediyor. "Arkadaşların senin ne kadar kötü biri olduğunu biliyor mu? O güzel ellerinde ne kadar kan var?"

Göğsüm sıkışıyor, korku görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Onlara söyleyemezsin. Lütfen," diye yalvarıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Kimseye söylemeye niyetim yok. Sırrın aramızda kalacak. Çünkü biz artık arkadaşız, değil mi?"

Başımı sallıyorum çünkü o maskeli bir deli ve kaderimi ellerinde tutuyor.

"Yine de söylemeliyim ki..." Boğazının derinliklerinde kıkırdıyor. "İşini yaparken biraz daha düzenli olmayı öğrenmelisin." Yüzü adama doğru döner.

"Beni öldürmeye çalıştığı için böyle bir lüksüm yoktu."

Kahkahası bu kez daha ipeksi, yumuşak, yastık gibi bir battaniyeye sarılmış gibi. Sırıtışını da görebiliyorum.

"Geçen sefer büyük bir karmaşa yarattığın kesin, şimdi de bu... Bunu yapmanın daha kolay yolları var."

Midem düğümleniyor. "Ve bunu nasıl biliyorsun?"

Yine gülüyor ama soruma cevap vermiyor. "Bunu senin için temizleyeceğim. Bir şey değil."

"Ne? Gerçekten mi?" Gözlerim inançsızlıkla doldu.

Belki Michael'ı aramak zorunda kalmayacağım. Ya da belki yalan söylüyordur. "Bunu neden yapasın ki? Senin çıkarın ne?"

Bu deliye nasıl güvenebilirim? Neyim var benim böyle? "Sana bir hediye verildiğinde her zaman sorgular mısın?" "Elbette."

Çenemi yukarı kaldırıyorum.

"Aferin kızıma."

Yemin ederim, maskesinin altını görebilseydim, hâlâ sırıtıyor olurdu.

"Şimdi bana biraz hidrojen peroksit, bol miktarda su ve bir çift eldiven getirin, ben de onu sarmak için biraz çamaşır suyu ve plastik getireyim" diyor.

Etrafıma bakıyorum göremiyorum. "Nerede o?"

"Tabii ki burada değil." Kıkırdıyor. "Sen istediğimi yaparken ben de arabamdan alacağım."

Daha iyi bir soru, neden arabasında çamaşır suyu ve plastik bulundurduğu olurdu. Sonra tekrar... Maske takıyor ve çok korkutucu.

"Ona ne yapacaksın?" Cesede bakıyorum.

"gerektirecek bir şey yok. Şimdi koruman git. Ve onu gerçekten öldürmek istemiyorum. Sen istemediğin sürece."

Başımı salladım. "Hayır, o iyi. Onlar gibi değil."

Ve şu anda bana kızgın, eğer cebimde delik açan mesajlar bir gösterge ise.

"Şanslı o zaman."

Keşke bu yabancı maskesini çıkarsa da yüzünü görebilsem. Neye benzediğini bilmek istiyorum. Gülümserken ağzının hareketini görmek istiyorum.

Kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum. Hastayım. Aklımdan geçen düşünceler eskiden olduğum Kayla'yı utandırıyor.

Ama ben artık o değilim, değil mi? Beni aldıklarından beri değilim. Beni mahvettiklerinden beri. Şimdi barbarım, asla yüksek sesle söyleyemeyeceğim şeyleri istiyorum, özellikle de bir erkeğe.

Dürüst olmak gerekirse, maskesini sevdim. Beni yere atmasını ve beni sikerken takmasını istiyorum.

Tanrım, hastayım.

Geçmişimdeki erkekler de maske takardı.

Bu yüzden mi onunkini seviyorum? Bu şekilde çarpık olduğum için mi?

Ama onlarınki güzeldi. Aldatıcı. Onunki değil. O saklanmıyor. Bana kim olduğunu gösteriyor.

"Bu aptal maske de neyin nesi?" Rahatsız edici düşüncelerimden uzaklaşmak için ağzımdan kaçırdım.

"Bundan korkmuyor musun?" Alay duyuyorum, sanki korkmadığım gerçeğinden hoşlanıyormuş gibi.

"Korktun mu? Hayır." Yavaşça başımı sallıyorum. "Bundan daha korkunç canavarlar gördüm."

"Ben de öyle," fısıldıyor ve bir an içinde çiğ bir şey var.
Gerçek ve dürüst bir şey... ve üzücü.

Gözlerini göremesem de hissediyorum ve kalbim göğsümde çarpıyor.

Canavarları neye benziyordu?

Ondan ne aldılar?

Her parçam ona sormak için kaşınıyor. Bilmek için. Hissetmek için.

Ama bunun yerine, oradan aceleyle çıkıp banyoya giriyorum. Sırtımı duvara yaslayarak gözlerimi kapatıyorum ve nefesimi kontrol ediyorum, dışarı çıkmadan önce iyi olmak istiyorum.

Ben burada merak içinde kalırken kapı kapandı.

Bu psikopatı neden umursuyorum ki? Yani, o bir psikopat. Başka kim böyle bir maske takar ve bir cesetten bile etkilenmez?

Kahretsin. Şimdi anladım.

Beni takip mi ediyor? Takip ediyor olmalı. Buraya gelme ihtimali nedir? Aman Tanrım. Bir sapığım var, değil mi?

Bu harika! Bir koruma *ve* bir takipçi. Bir kız nasıl bu kadar şanslı olabilir?

Bir dakika bile geçmeden geri döndüğünü duydum.

İstediği şeyleri, ayrıca her birimiz için kalın sarı eldivenleri ve dolaptan havluları alarak kendimi çıkışa doğru zorluyorum.

Dışarı çıkar çıkmaz her şeyi yavaşça yere bırakıyorum.

"Al." Ona eldivenlerini veriyorum, benimkileri tutuyor.

Görüş alanını ellerime doğru kaydırıyor.

"Ne?" Kıs kıs gülüyorum. "Bunu yalnız yapmana izin vereceğimi mi sandın?"

Derin derin kıkırdıyor ve midem dalıyor, kalçalarımın arasında bir kez daha sıcaklık filizleniyor, kolayca sönmeyecek bir alev gibi. nefret ediyorum ve aynı zamanda seviyorum.

"Vay, vay, küçük kurt. Beni şaşırtmaya devam ediyorsun." "Sanki kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Çünkü öyle."

Ona bakıyorum ve maskenin arkasından onun da bana baktığını biliyorum.

Üzerinde *oksijen deterjanı* yazan bir sürahiyi yere düşürüyor. O eldivenlerini giyerken ben de onu alıp inceliyorum.

"Bu da ne?"

"Ah, görüyorum ki benim küçük katilim adli tıpla ilgili son haberleri okumamış."

"Hepimiz senin gibi kariyer katili olmadığımız için üzgünüm. Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağınıza söz verin," diye alay ediyorum.

"Hayır, yapmayacaksın," diye kıkırdıyor, derimsi törpüsü omurgamda bir elektrik ürpertisi yaratıyor. "Ama bunun nedeni plan . Sadece yapıyorsun. İşte o zaman hatalar olur."

Ne kadar haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum.

"Peki, gizli silahınız hakkında beni aydınlatır mısınız, yoksa tahmin mi etmeliyim?"

Devam etmeden önce bir an sessizliği beni selamlıyor. "Bu özel bir tür çamaşır suyu. Kan lekelerini görünmez yapan ama yine de hemoglobinin varlığını gösteren klor türü değil. Oksijen bazlı ağartıcı tüm izleri siler, hiçbir kanıt bırakmaz."

"Vay canına..." Neredeyse alaycı bir şekilde söylüyorum. "Sen gerçekten bir katilsin."

"Daha yeni bir adam öldürmüş bir kadın için oldukça yargılayıcı konuşuyorsun. Hem de iki tane."

"Touché." Ağzım yukarı doğru kıvrılıyor ve durup birkaç dakika sessizce ona bakıyorum. "Bana yüzünü gösterecek misin?"

Göğsü artan nefeslerle yükseliyor. Ve bir an için cevap vereceğini sanmıyorum.

"Olabilir. Ama henüz beni tanımaya hazır değilsin."

"Seni daha önce gördüm mü?"

"Belki."

"Her zaman soruları gerçekten cevaplamadan mı ?" "Her zaman."

"O aptal şeyin altında gülümsüyor musun?"

"Kesinlikle , Kayla Jenkins. Ama bunu bir iltifat olarak alma. Kafana girmesini istemezsin."

"Aklımdan bile geçmezdi." Dudaklarımı büzüyorum ama gülümsememek için kendimi zor tuttuğumdan ağzım yanıyor.

"Lanet olası bela," diye mırıldanıyor nefesinin altında, sanki bunu duymamı istemiyormuş gibi. Ağır bir nefes vererek, "Başka bir tane daha yaratmadan önce bu pisliği temizleyelim" diyor.

"Nedense bundan çok keyif aldığını düşünüyorum." "Biraz fazla."

Başka bir şey söylemeden plastik bir muşambayı yere seriyor, sonra adamın cesedini tutup aşağı indiriyor. Nutkum tutulmuş bir halde, sadece bir gölge kalana kadar cesedi plastikle örtmesini izliyorum.

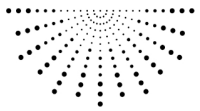
O oksijenli çamaşır suyu ve bir havlu alıp temizlemeye başlarken ben de onun yaptıklarını takip edip aynısını yapıyorum.

Birlikte, burayı hiçbir şey olmamış gibi gösteriyoruz.

İşin en korkutucu yanı ise burada onunla birlikte olmak, yaptığımız işi yapmak, uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şey.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

KAYLA

DÜN GECE ONDAN KAÇTIĞIMDAN BERI CHRIS'I GÖRMEDIM. NE DE BEN Michael'dan bana ne kadar kızgın olduğunu duydum, belki de Chris ona söylememiştir.

Okulda arabamdan inerken etrafıma bakınıp mahallenin dost canlısı sapığını arıyorum ama ne onu ne de korumamı görebiliyorum.

Belki ikisi de beni yalnız bırakmaya karar vermiştir. Şüpheli...

Üniversite öğrencileri etrafta koşuşturuyor, gruplar halinde konuşuyor, derslerine koşturuyor, ben ise kitaplarımı alıp arabadan çıkıyorum.

Beşeri bilimler binasına doğru ilerlerken, aniden ürkütücü bir his kaplıyor içimi. Tüylerim diken diken oldu. Ve hemen anladım.

Biri beni izliyor.

Onu göremiyorum. Ama orada olduğunu, gölgelerin arasında gizlendiğini biliyorum.

Yolun ortasında donup kalıyorum, etrafıma bakınıp maskeli adamı bulmaya çalışıyorum. Çünkü izleyenin o olduğunu biliyorum. Bekliyor.

Herhangi biri olabilir. Bir profesör. Bir öğrenci. Her gün derse giderken selam verdiğim hademe.

"Hey, Kayla!"

Bir kadın sesi beni ona çevirirken nefes nefese kalıyorum.

Döndüğümde Eriu'nun binanın merdivenlerinden zıplayarak indiğini ve bana doğru geldiğini görüyorum. Göğsüm hala içimde şiddetli bir şekilde çarpıyor.

Kendimi onun zümrüt yeşili gözlerine bakmaya ve neşeli görünmeye zorluyorum. "Selam. Ben de tam... uh... derse gidiyordum. Seninki bitti mi?"

Başını salladı. "Evet, küçük bir molam var, bir sonraki dersten önce biraz kahve içeceğim." Kaşları endişe içinde dikiliyor. "İyi misin? Biraz gergin görünüyorsun."

"Evet, hiç değil. Sadece tanıdığım birini gördüğümü sandım."

Gülümsüyor. "Merak etme. Dersten sonra sana mesaj atarım. Öğle yemeği yiyebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor." Geldiği yere doğru gitmeden önce el sallıyorum.

Binaya girip su almak için atıştırmalık makinesine doğru koşarken, arkamdan biri bileğimi kavrıyor.

... Chris.

Ve gözleri artık yumuşak değil. Çenesi sıkılmış, bir sonraki yutkunmasında boğazı düğümleniyor.

Vücudumdaki her hücre bu sıcak bakış altında nabız gibi atıyor.

Kesinlikle mutlu değil. Neden acaba?

"Hey... sensin." Çenesini gıcırdatarak beni bir sınıfa doğru çekerken gergin bir kahkahayla mücadele ediyorum.

İtiraz edemeden beni içeri sürüklüyor, duvara yaslıyor ve kapıyı kilitliyor. Sınıfın boş olduğunu ve bunu bir şekilde zaten bildiğini fark ediyorum.

İki avucu başımın iki yanında düzleşiyor, gözlerimin içine bakarken gözlerindeki yoğunluk tehlikeyle dans ediyor.

Korkudan sinmiş durumdayım ama aynı anda vücudum karıncalanıyor, sanki bu tehlikenin her zerresinden zevk alıyormuş gibi.

Dudaklarım aralanıyor, kalbim çılgınca atarken bakışlarım onun dolgun ağzına odaklanıyor.

Gözleri ağırlaşıyor, sanki ona bakışım beni etkilediği kadar onu da etkiliyormuş gibi.

"Bunu bir daha yaparsan..." diye homurdanıyor. "Seni güvende tutmamı sabote edersen, seni kendime kelepçelerim Kayla."

Çenemi tutuyor, parmakları etime derinlemesine bastırıyor. Beni hırpalama şeklinden tahrik oluyorum. Sanki emrinde oynayabileceği ve manipüle edebileceği bir şey gibi.

"Beni anlıyor musun?" Nefesindeki tatlı naneyi tadana kadar ağzını aşağı indiriyor. "Yanımda yemek yiyeceksin, uyuyacaksın, duş alacaksın. Bunu mu tercih ediyorsun?"

"Hayır."

Evet.

Olabilir.

Çaresiz küçük bir fare gibi konuşuyorum.

Gözleri benimkilere sabitlenmiş, sonsuza dek arıyor. Başparmağı uzanıp ağzımı okşuyor.

"Beni bir daha asla böyle korkutma." Sert bir nefes üflüyor ve kalbim gittikçe daha hızlı atıyor.

"Sen... benim için endişelendin mi?" Nabzım .

Hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine diğer elini saçlarımın arasından geçirip beni sabit tutuyor.

Ellerini her yerimde, kırık ve çürük her santimimde istiyorum. O da beni onlar gibi incitir miydi? Benimle ilgilenir miydi?

Ve birden maskeli adamı düşünmeye başladım. Ses tonundaki o derin sertlik, Chris'inkinden sadece biraz daha derin. Üçümüzü bir arada düşününce ayak parmaklarım kıvrılıyor. Kollarım arkamdan bağlıyken biri beni arkadan kavrıyor, diğeri de sikini boğazıma dayıyor.

Dudaklarımdan küçük bir inilti dökülüyor ve beni itmek yerine, dilinin ucu alt dudağının yanından, sadece benim görebileceğim kadar geçiyor.

Arzu, aç bir siren gibi içime yayılıyor.

İki erkeği düşünerek ne kadar delirdiğimi fark ettim. Bana istediğim gibi davranılmasını.

Neden böyleyim? Neyim var benim böyle?

Gözlerimin arkasından yaşlar akıyor ve parmaklarımı yanlarıma doğru kıvırıyorum.

"Bırak beni, pislik!" Onu ittim. "Bana bir daha asla böyle dokunma!"

Sanki aniden dikenlerim çıkmış gibi hemen geri çekildi. "Özür dilerim hanımefendi." Sertleşiyor.

Söylediklerimden anında pişmanlık duyuyorum, o adamı tekrar istiyorum, endişelenen, umursuyormuş gibi görünen adamı.

Çenem titriyor ve adımı söylediğini duyarak odadan dışarı fırlıyorum.

Ama arkama bakmıyorum.

Bunun için bir sebep yok. O benim

geleceğim değil. Çünkü benim bir geleceğim

yok.

Artık değil.

CHRIS

Kapıdan çıkar çıkmaz duvara bir yumruk indiriyorum, gözlerinde yaşlar parlıyor. Benim koyduklarım.

"Siktiğimin piçi," diye azarlıyorum kendimi.

Onu rahatsız ettim. Onu ağlattım.

Kayla.

Onun geçmişini biliyorum. Bulunmadan önce yıllarca kaçırıldığını ve incitildiğini biliyorum ve ben gidip onu böyle tuzağa mı düşüreceğim?

Ama düşünmüyordum. Başına bir şey gelmiş olabileceği endişesiyle beni nasıl bırakıp kaçtığını hatırladığımda değil. Onu evine kadar takip ettiğimde oradaydı ve neyse ki hâlâ iyiydi.

Endişelendiğim şey işim bile değil. Kaybedersem de umurumda değil. Benim gözetimimdeyken ona bir şey olmasına izin veremem. Onun güvenliğini sağlamak benim görevim ve hiçbir şeyde başarısız olmam.

Ağzıma nasıl baktığını düşündükçe nabzım hâlâ hızla atıyor. Sanki onunkine ne kadar yakışacağını bilmek ister gibiydi. Bahse girerim tadı tatlıdır, hassas bir dokunuş gerektiren masum küçük bir çiçek gibi.

Ama ona bunu verecek adam ben olamam. Yaşadıklarından sonra olmaz. Bir kadına karşı nasıl nazik olunacağını bile bilmiyorum. Daha önce hiç olmadım. Siktiğim kadınlara karşı hiç gerek duymadım. Hepsi sert istiyordu ve ben de onlara istedikleri her şeyi verdim. Ama Kayla'ya karşı öyle olamam.

Ama kahretsin, beni nasıl da zonklatıyordu. Yumuşak kalçalarının arasında beni arzulayıp arzulamadığını öğrenmek istemem. Dilim klitorisinin üzerine bastırırken ondan zorla çıkarabildiğim sesler...

Burnumun kenarını çimdikleyerek kötü düşüncelerimi dizginlemeye çalışıyorum, böylece gidip lanet olası işimi yapabileyim: onu izlemek. Önümüzdeki bir saat boyunca sınıfta olacağını biliyorum ve nerede olduğunu da biliyorum.

Kendimi toparlamak için bir an daha düşündükten sonra ona doğru ilerliyorum ve çoktan derse girmiş olan sınıfına ulaşıyorum. Kapıdaki küçük pencereden baktığımda onu orta sırada, kendi yaşlarında bir çocukla sohbet ederken görüyorum.

Ona gülümsediğinde ellerim sıkıştı.

Olması gereken de bu zaten. Ben olmayan erkeklerle konuşması. Ben hiçbir kadına ait değilim, yaptığım şeylerle değil. Hele Kayla.

Ait olduğu yerde, ulaşılamayacak bir yerde kalacak.

KAYLA

Sınıfıma girdiğimde aklımda hâlâ Chris vardı. Verdiğim tepkiden sonra deli olduğumu düşünüyor olmalı.

Ama bunun nedeni benim deli olmam. İnkar ettiğim gibi değil.

Profesör odaya girdi ve ben de neredeyse dolu olan sınıfta bir koltuk bulmak için koşuşturdum.

"Hey," diye fısıldıyor biri yüksek sesle ve ben irkilerek sesin nereden geldiğini görüyorum.

Kaynağı bulduğumda, yüzünde kocaman bir sırıtışla bana el sallayan bir adam vardı. Onu hemen tanıdım: Bardaki Prince.

Onun burada ne işi var? Hep aynı sınıftaydık da ben mi fark etmedim? Burada birkaç yüz çocuk var, bu o kadar da zor olmazdı.

Ona doğru ilerlerken, bir gülümsemeyi sürüklüyorum.

"Hey, Kayla." Yanındaki sandalyenin üstünden postacı çantasını çıkarıyor ve koyun gibi sırıtıyor.

"Hey. Umarım kimsenin almıyorumdur." Yerleşiyorum.

"Hayır," diye sırıtarak . "Onu senin için saklıyordum."

Çantamı kucağıma bırakıp dizüstü bilgisayarımı ve Avrupa tarihi üzerine bir ders kitabını çıkarmaya başlıyorum.

"Aynı sınıfta olduğumuza inanamıyorum."

"Keşke seni daha önce fark etseydim." Ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Bu ders çok daha eğlenceli olurdu."

"Hoşuna gitmedi mi? Zamanda geriye gidip insanların yaptığı hataları ve bunların bugün bizi nasıl etkilediğini yeniden incelemeyi ilginç buluyorum."

Omuz silkiyor. "Ben geçmişe odaklanan biri değilim. Enerjimi şimdiki zamana ve geleceğe harcamayı seviyorum. Ayrıca bu profesör çok sıkıcı." Öğretmen kırmızı çerçeveli gözlüklerini düzelterek konuşmaya başladığında sesi alçalıyor.

Bir kapı çarparak kapandı. Chris'in içeriye doğru yürüdüğünü ve odadaki her bir kızın gözlerini ona diktiğini görmek için ona doğru sarsılıyorum.

Gözlerimiz birleştiğinde boğazım anında kurudu.

Pisliğin teki olabilir ama yakışıklı bir pislik.

Son sıraya geçip beni doğrudan arkadan görebileceği bir koltuğa otururken bakışları son saniyeye kadar benimkine yapışık kalıyor.

Aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissederek sandalyeye yeniden yerleştim. "Yaşlı bir adamın burada ne işi var?"

Prince gülüyor.

"Kırk yaşında falan. Bu yaşlı değil." Onu savunma ihtiyacı duyuyorum ve nedenini bilmiyorum.

Ama Chris'in hiçbir yanı yaşlı değil. O tam bir erkek ve ellerimi vücudunun her yerinde gezdirmek istiyorum.

Orospu, diyor içimdeki ses ve iğrenme beni yakalıyor ve bırakmayı reddediyor.

Bu unvan bana ait, yıllardır böyle anılıyorum. Şimdi neden farklı olsun ki?

Ders yavaş geçiyor çünkü her hareketimi izlediğini biliyorum. Chris'in yüzünde sinirli bir ifadeyle hala bana baktığını görmek için arkamı döndüğümde dikkatimi toplamaya çalışıyorum.

Beni cezalandırmaya hazır gibi görünüyor. Beni saçlarımdan tutup dizlerimin üstüne çöktürmeye ve ağzımı sikiyle açmaya hazır.

Eminim kalın ve serttir. Eminim o da aynı sikiyordur.

Dudaklarımı ısırdığımı fark etmeden koltuğumda dikkatlice kayıyorum. "İyi misin?" Prince soruyor.

Tüm yüzüm ısınırken gözlerim çılgınca açılıyor. Keşke utancımdan saklanabilseydim.

"Evet. Sadece bitmesi için endişeleniyorum."

"Gördün mü? Sıkıcı. Sana söylemiştim." Sanki yanıldığımı kanıtlamış gibi göğsünü şişiriyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Ama onun hiçbir fikri yok.

Bugünkü dersin hiçbir yanı sıkıcı değil. Sadece tam arkamda korumam varken dikkatimi vermek zor.

Tekrar Chris'e bakıyorum ve bu sefer ağzının bir köşesi kıvrılıyor, sadece birazcık. Kalbimin küt küt atmasına yetecek kadar.

Sandalyenin her yerine sürtündüğümü fark etti mi? Onun yüzünden olduğunu biliyor muydu? Yoksa ona bakmam hoşuna gittiği için mi öyle gülümsüyordu?

Zil çalıyor ve herkes kaçışmaya başlıyor.

"Gelecek haftaki ders için on ila on beşinci bölümleri okumayı unutmayın! Bir sınav olacak!" diye anons eder profesör.

Toplu iniltiler duyuluyor ve Prince kesinlikle en gürültülüsü.

Eşyalarımı alıp Prince yanımdayken çıkışa doğru ilerliyorum. Ama hemen arkamızda kimin olduğunu biliyorum. Üzerimde hissedebiliyorum, vücudunun sıcaklığı benimkine doğru akıyor.

Arkama baktığımda oradaydı, gözleri üzerimdeydi.

Eğiliyor ve sanki üzerime güçlü bir elektrik akımı dalgası düşüyor. "Benden bir daha asla kaçamayacaksın Kayla Jenkins."

Sıcak nefesi boynumun etrafında dönüyor.

Midem bulanıyor, ama gergin olduğum için değil. Onun yerine içimde heyecan verici bir his canlanıyor.

Her iki yöne koşuşturan bir öğrenci sürüsüyle binadan güreşerek çıktık.

Dışarı çıktığımızda, Prince elimi tuttu. "Sakın beni bu kadar çabuk terk edeceğini söyleme."

Chris'in Prens'in birkaç adım gerisinde kayıtsızca dururken bile her şeyi dinlediğini ve izlediğini bildiğim için endişeyle titriyorum.

Ama gözleri birleşmiş ellerimize odaklandığında burun delikleri alevleniyor.

Prince'in kolunu kırmasından korkarak elimi hemen çekiyorum. Bu onu rahatlattı. Birazcık.

Boğazımı temizleyerek, "Aslında kafeteryada bir arkadaşımla buluşacağım," diyorum.

Bakışlarım bir an için Chris'e kayıyor, bu sırada o da cep telefonunu kullanıyormuş gibi yapıyor. Ama numara yaptığını biliyorum.

Telefonum titriyor ve Eriu'dan bir mesaj buluyorum. Tam zamanında.

ERIU

Kafeteryada. Sana bir koltuk ayırdım.

KAYLA

Geliyorum.

"Bize katılmak ister misin?" Prince'e sordum.

Bu, Chris'in vahşi gözlerini benimkilere neden oluyor, bakışlarının dallarında bir tehlike belirtisi var. Omurgamı bir ürperti kaplıyor.

"Ama eminim bir sürü arkadaşın vardır," diye geri adım attım. "Ve aslında istemiyorsun."

Prens kıkırdar. "Benim de payım var ama hiçbiri sen değilsin, o yüzden beni de say."

Tatlı davranıyor, biliyorum, ama bu bana hiçbir şey hissettirmiyor, Chris ya da maskeli gizemli adamla durum böyle değildi.

Çünkü sen kibarlığı sevmiyorsun. Sen çılgın, sert ve çılgınca yoğun seviyorsun.

En azından bilinçaltım beni iyi tanıyor.

Chris beni takip ederken o da yanımda yürüyor. Ama Prince fark etmiyor bile. Böyle bir adam tamamen kendisiyle ilgilidir. Bu tipleri bilirim. Geçmiş hayatımda böyle adamlarla tanıştım.

O da farklı değil.

Kafeteryaya girdiğimizde Eriu bize el sallıyor. Ona sarılmak ve Prens'le tanıştırmak için acele ediyorum.

Yemek yerken yüzünü kulağıma yaklaştırıyor.

"Çok tatlı!" diye fısıldıyor, ben ona dirsek

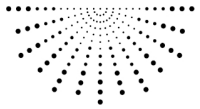
atarken. "Benim tipim değil." Gözlerim

Chris'inkilere kayıyor.

Görünüşe göre, tipim şu anda kafamın arkasında delikler açıyor.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KAYLA

BIRKAÇ SAAT ÖNCE OKULDAN EVE GELDIĞIMDE CHRIS BENI TAKIP ETTI,
Cipi sokağın karşısında duruyordu.

Okuldan ayrıldıktan sonra bana tek kelime etmedi ama her an bir adım gerimdeydi. Benim kişisel gölgem gibiydi.

Arabama bir takip cihazı yerleştirmişse hiç şaşırmam, muhtemelen asla bulamayacağım bir yere.

Dizüstü bilgisayarımda birkaç tuşa basarak, seks sicilindeki son güncellemeleri kontrol ediyor, mahalleye taşınmış olabilecek tüm yeni eski mahkûmları araştırıyorum.

Birkaç tuşa daha basarak bir tane

buldum. Fred Avon.

Beş-dokuz. Kel. Ve sadece birkaç blok yaşıyor...

Görünüşüne bakılırsa, iyi birine benziyor. Güvenli.

Ama öyle değil.

Otuz yıl hapis yattı.

Birinci dereceden cinsel istismar, diyor. Kurban sadece beş yaşındaydı. Adam o sırada yirmi beş yaşındaydı.

Mide bulantısı boğazıma doluyor.

Hızlı bir arama, onun da yalnız yaşadığını ortaya koyuyor.

O kızı ne kadar kötü travmatize ettiğini düşününce irkiliyorum. Yaşamak zorunda kaldığı şey.

Bir şeyler yapmalıyım. Onu incitmeliyim! Dışarıda olması adil değil. Hapishanede çürüyor olmalıydı.

Ama ne yapabilirim ki?

Gözlerine bakmaya devam ediyorum, şimdi bir şekilde bir dakika öncesine göre daha soğuk görünüyorlar. Ve anında anlıyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

İşe yarayacak mı bilmiyorum. Ya da Chris izlerken bunu nasıl başaracağımı. Ama denemek zorundayım. Böyle adamların yanına kalmasına izin veremem.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp yatak odama gidiyorum ve ışığı yaktığımda yorganımın üzerinde bir şey seçiyorum.

Tek bir beyaz zambak ve yanında bir not.

Ama hepsi bu değil. Orada küçük, kare şeklinde kahverengi bir kutu da var.

Korku boğazımda düğümleniyor ve nefesim hızlı ve sığ bir hal alıyor.

Kararsız adımlarla yaklaşıyorum, parmaklarım önce kutuya uzanıyor. İçine bakarken sert bir nefes veriyorum. Tek bulduğum bir sürü temizlik malzemesi ve elli eldivenlik bir paket.

Ama sonra fark ettim ki... Bunlar, cesetten kurtulmama yardım ettiği gece maskeli sapığa verdiğim eldivenlerin aynısı.

"Bu da ne..."

Çabucak notu aldım ve okudum.

Erken doğum günün kutlu olsun. Sana küçük bir gi/t bırakmamın uygun olacağını düşündüm. Ne kadar kirli biliyorum. Bu arada, bugün sınıfta çok güzel görünüyordun. Saçını hoşuma gidiyor. İçimde koşma isteği uyandırıyor.

geçiyor. Ve senin de bunu yapmandan nefret ediyorum. bana /eel bu şeyler.

Yakında görüşürüz, küçük wol/. Bensiz çok acıkma.

-A

Kalbim küt küt atıyor. Beni sınıfta mı gördü? Saçımı mı beğendi? Doğum günümün ne zaman olduğunu biliyor mu?

Aman Tanrım. Gerçekten beni takip ediyor.

Böyle şeyleri hissetmeyi sevmiyorum.

Ben de bilmiyorum.

Ama ona karşı bir şeyler hissediyorum, ne kadar ahlaksızca olursa olsun, tarif etmesi ne kadar zor olursa olsun. İçimde bir şeyleri ortaya çıkarıyor.

Ciğerlerim ağırlaşıyor ve nota bakmaya devam ediyorum. İzlediğini biliyordum. Bunca zamandır okulda olduğunu biliyordum. Ama nerede?

Odama girmiş olması beni heyecanlandırıyor.

Yine evime girecek mi? Ben uyurken mi? Bu beni neden bu kadar heyecanlandırıyor?

Adının ne olduğunu merak etmeye başladım. Ama en azından bana tam adını söyleyene kadar ona A diyebilirim.

Kutuyu yatağımdan alıp banyoya götürüyorum ve temizlik malzemelerini . Sonra dolabımdan küçük plastik bir vazo alıp içine su dolduruyorum.

Odama götürüp zambağı içine koyuyorum ve yanımdaki komodinin üzerine yerleştiriyorum. Onu sakladığımı bilmesini istiyorum. Onu sevdiğimi. Ona bakmanın bile beni mutlu ettiğini.

Uyumadan önce, onu görmeyi umarak pencereden dışarı bakıyorum, ama orada bulduğum tek şey Chris, hala arabasında.

A orada olmak zorunda.

Yakınlarda bir yerde olduğunu biliyorum. Her zaman izlediğini biliyorum. İzlemesini istiyorum.

İri bir el başımın üstünde iki bileğimi kavrıyor, gözlerim bağlı, kolonyasının kokusu burun deliklerimi işgal ediyor.

Üzerimde uzun bir tişört ve tangadan başka bir şey yok. "Külotunu çıkar," diyor bir adam diğerine.

O sesi tanıyorum. Daha önce de duymuştum. O olduğunu biliyorum. A.

Kalçalarımı yumuşak yatağa sürtüyorum, dokunuşunu bekliyorum, külotumun üzerindeki eller tüm vücudumun karıncalanmasına neden olurken ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Mmm, bak ne kadar güzel..." diye inliyor diğeri ve sesi Chris'e benziyor.

Ama bu nasıl ? Neden birlikteler?

Kalbim küt küt atıyor.

Biri parmağının ucunu ıslak ve ılık yarığımdan geçiriyor.

"Haydi, küçük kurt, bacaklarını bizim için aç. Amının ne kadar pembe ve güzel olduğunu görelim. İyi hissettireceğimize söz ver."

Hemen itaat ediyorum, iyice açılıyorum, ellerini, vücutlarını her yerde istiyorum. İkisini de aynı anda içimde hissetmek istiyorum.

Fahişe.

Ama kafamdaki sesi duymazdan gelerek içimde ateşledikleri hislere odaklanıyorum.

Soğuk metal göbek deliğime batıyor ve irkiliyorum.

"Bu da ne?" Fısıldıyorum ve biri saçımdan bir avuç tutup hırlayarak çekiyor.

"Kıyafetlerinin geri kalanını yırtacak bir şey, bebeğim." Chris'in derin, baştan çıkarıcı sesi içimi acıtıyor. "Senin her çarpıcı santimini görmek istiyoruz."

Gömleğim yırtılıyor, sanki bıçakla ya da makasla kesiyorlar. Korkmuyorum bile. Daha fazlasını istiyorum.

"Lütfen dokun bana," diye yalvarıyorum baş döndürücü bir iniltiyle. "İhtiyacım var..." "Neye ihtiyacım var?" Bir inleme.

Aman Tanrım. Neler oluyor?

Ama içlerinden biri klitorisimi okşadığında bunu düşünecek zamanım olmuyor ve sırtım eğiliyor, içimden yüksek ve ahlaksız sesler çıkıyor. Bunu hangisinin yaptığını bile bilmiyorum. Zifiri karanlığa gömüldüm.

"Seni ilk kim tatmalı, küçük kurt?"

Bir parmak amıma işkence etmeye devam ederken hisler içimde patlıyor.

"Ben mi olmalıyım?" Biri beni okşarken Chris kulak mememi emiyor, parmağını içime sokmayı reddediyor.

Bu A mı? Tanrım, o olmasını istiyorum. Bana dokunmasını istiyorum.

Çok oldum. hem gördüklerini hem de hissettiklerini biliyorum. Ama umurumda değil. Bunun için endişelenemeyecek kadar ileri gittim.

Parmaklar meme ucumu çimdikliyor ve ben soluk soluğa inliyorum, dişlerim alt dudağımın kenarına takılıyor, bu duygu o kadar erotik ki beni kıvrandırıyor ve coşku içinde kıvranmama neden oluyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Şimdi bir ağız meme ucumdayken, başka biri klitorisime dokunmaya devam ediyor, iki parmağı okşuyor. Bu his o kadar bağımlılık yapıyor ki patlamaya hazırım.

" baksana. Tam bir sürtük gibi, yatağın altını üstüne getiriyor, ikimizin de sikini bu daracık deliğe sokmak istiyor."

İçime birazcık giriyor ve ben yalvarıp yakarıyorum.

"Lütfen, lütfen durma."

Adamlardan biri diğer meme ucumun etrafında inliyor ve dişleriyle onunla alay ediyor, zaten aşırı hızda olan merkezime bir zap gönderecek kadar ısırıyor.

Ben onlarınım. İkisinin de. Bunu istedim. Hayalini bile kurdum. Şimdi gerçekten oluyor.

"Kız bebeğin gelmesi gerekiyor mu?" Chris kulağımın etrafında dolanıyor. "Sen istiyor musun?"

Başımı salladım. "Ona ihtiyacım var. Lütfen. İkinizi

de istiyorum." "Siktir," diye homurdanıyor A.

Ve hissettiğim bir sonraki şey, ağzının zonklayan amımın etrafındaki sıcaklığı, dilinin o kadar hızlı hareket etmesi ki, sanki başka bir uzaya ve zamana geçiyorum.

"Ağzını aç. Sikini içine sok," diyor A Chris'e.

Fermuarın sesi boşlukta yankılanırken gözlerim geri dönüyor. Bunu arzuluyorum, hissediyorum, istiyorum. Bana ne isterlerse yapmalarını istiyorum.

Vücudum yüzüstü çevrildi, ellerim sırtımın küçük kısmına tutturuldu ve birisi onlara bir şey bağlıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"İstediğin bu, değil mi?" A'nın cırtlak, derin sesi beni erimiş lav haline getiriyor. "Bağlanmak ve fahişemiz gibi kullanılmak istiyorsun, öyle değil mi?"

Başımı sallıyorum, içim bana hiç vermedikleri rahatlama için sızlıyor.

"İstediğin her şeyi biliyoruz. Kafanın içindeyiz. Şeytanlarınızı, en karanlık arzularınızı biliyoruz. Ve hepsini sana vermek istiyoruz."

Ona benim de istediğimin bu olduğunu söyleyemeden, içime öyle sert ve derin bir şekilde çarpıyor ki, tüm vücudum sarsılıyor ve salıverilmem üzerime yıkılıyor. Ama o durmuyor. Saçlarımı avuçlayarak devam ediyor.

"Ağzını benim için aç." Chris'in siki dudaklarıma kadifemsi bir yumuşaklıkla sürtünüyor ve onu ağzımın içine almakta tereddüt etmiyorum.

"Oh, kahretsin," diye inliyor, A beni daha derine, daha hızlı götürürken, tekrar hissedene kadar, hisler beni geçene kadar boğazımdan aşağı hararetle çarpıyor.

Boğazım, Chris'in boyunun ne kadar sert çarptığıyla yanıyor.

"İşte bu, sikime gel. Bak ne kadar iyi alıyorsun," diye övüyor A, ağır bir avuç içiyle kıçımı tokatlayarak.

Chris'e "Göz bağını çıkar," der. "Bu sefer gelirken bizi görmesine izin ver."

"Sana tecavüz ederken bizi izlemek ister misin?" Chris bir eliyle başımın arkasını kalın ereksiyonuna doğru .

Etrafında inliyorum ve sonra göz bağını parmaklarını gözlerimin etrafında hissediyorum.

" da ne...?" Yatağımda oturur pozisyona geçiyorum, vücudum kabarıyor, avuçlarım öfkeli kalbimin etrafında.

Köşede bir gölgenin belirdiği odanın etrafına bakıyorum. "A?"

Gözlerimi daha hızlı ve daha hızlı kırpıştırarak nefes nefese kalıyorum... Ta ki...

Ta ki orada kimsenin olmadığını fark edene kadar. Yalnızdım. Bir şeyler görüyordum. "Rüya mı? *Bu* bir rüya mıydı? Gerçekten mi?"

Bir iniltiyle yastıklara yaslandım. Tabii ki rüya görüyordum. İkisi de benim gibi birini istemez. Bahse girerim bir mil öteden gelecek zararın kokusunu alabilirler.

İnleyerek cenin pozisyonuna geçiyorum ve kendimi tekrar uyumaya zorluyorum. Ama bunu yaparken, diğer komodinin üstünde yeni bir şey görüyorum.

Bir nota ve bir beyaz zambak daha.

Nabzım hızla atıyor, bedenim olayın şokuyla sarsılıyor.

Bu onun burada olduğu anlamına mı geliyor? Benim...

"Aman Tanrım!"

Onu nasıl duymadım? Boş yatak odamın arka penceresinden mi geldi? Arka kapıdan mı? Ön taraftan gelseydi Chris onu görürdü.

Elime alıp yazdığı kelimeleri okurken gerginlik tüm uzuvlarıma yayılıyor.

Uyurken beni mi düşünüyordun, küçük wol/?
Seni inlettim mi?
Rüyanda beni mi gördün? Gördüğünü biliyorum.
/Bunu inkar edemezsin. Adımı inlediğini duydum.
Ama **ben** *de duydum. Ve* **ben**

sevmiyorum. /Sen artık benimsin ve ***ben*** *paylaşmayı hiç öğrenemedim.*

-A

Kesik kesik nefeslerle yataktan fırlayıp pencereye koşuyorum ve Chris'in hâlâ orada olduğunu fark ediyorum. Ama sağ tarafa, onun karşısına baktığımda bir gölgenin gizlendiğini fark ediyorum.

Siyahlar içinde biri.

Penceremi açıp ona sesleniyorum, çünkü o olduğunu biliyorum. "A! Yüzünü göster bana! Oyun oynamayı bırak!"

Ne düşündüğümü bilmiyorum ama düşünmüyorum. Onun kim olduğunu bilmem gerek! Şu anda beni ateşleyen tek şey bu.

Telaşla odamdan fırlayıp merdivenlerden iniyorum ve Chris'in yüzünde endişeyle beklediği dışarıya yalınayak koşuyorum.

"Neyin var?" Eli belinde ve bahse girerim orada bir silah var. "Birini mi gördün?"

Endişeyle başımı salladım. "Kapüşonlu bir adam vardı. Sanırım. Kaçmadan önce onu bir anlığına gördüm."

"Ben gidip edeceğim. İçeri gir ve kapıyı kilitle." Avucunu omzuma koydu ve bana sert bir bakış attı. "Hiçbir sebeple dışarı çıkma. Beni anlıyor musun, Kayla? Bu bir şaka değil."

Başımı salladım. "Anlıyorum. Lütfen..." İçgüdüsel olarak bir avucumu yanağındaki kirli sakalın etrafına koyuyorum ve çenesi geriliyor. "Dikkatli ol."

A, mecbur kalırsa seni öldürmekten çekinmeyecektir.

Elim orada dururken hareket etmiyor, konuşmuyor ama elimi nazikçe çekmeden önce boğazının titrediğini görebiliyorum.

"İçeri girin. Şimdi."

İstediğini yaptım ve kapıyı arkamdan kilitledim, o ise ormanlık alana doğru kaçtı.

A'nın ona zarar vermemesi ve onun da A'ya zarar vermemesi deli gibi dua ediyorum.

CHRIS

Zifiri karanlık ormanda hızla ilerlerken, adamın koştuğu yolu aydınlatmaya yardımcı olması için el fenerimi açıyorum.

Uzaktan onu duyabiliyorum, sessiz ayak sesleri dallar arasında çıtırdıyor.

Birisi onun için geldi. İzlediğimi bilmeyen ya da umursamayan biri.

Nasıl oldu da onu görmedim?

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Ona zarar verebilirdi... ya da daha kötüsü.

Arabada kalmak artık işe yaramayacak. Michael'la evde kalması konusunda konuşmam gerekecek.

Bundan hoşlanmayacak. Ve o suratın sinirlendiğini hayal etmek beni gülümsetiyor. Onun damarına basabildiğimi bilmek hoşuma gidiyor. Sanırım o da benimkileri zorlamayı seviyor.

Elini yanağıma koyduğunda ve bana dikkatli olmamı söylediğinde, bu bana bir şey yaptı. Hiç kimse benim için endişelenmemişti. Gerçekten endişelenmedi. Onun gibi değil. O da ciddiydi. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Siyah kapüşonlu ve koyu renk pantolonlu saldırgana yaklaşırken sessiz kalmaya çalışıyorum. Dokuz milimetrelik silahımı çıkarıp ona doğrultuyorum, kalçasına nişan alıyorum, ona canlı ihtiyacım var. Bunun hesabını verecek.

Ben bir el ateş eder etmez, o da dönüp bir el ateş ediyor ve yüzümü kıl payı ıskalıyor.

"Öleceksin, orospu çocuğu." Kıkırdıyorum, buna ihtiyacım var, kavga etmek istiyorum.

Kara gözlerindeki parıltıyı seçebiliyorum. Onu daha önce hiç görmedim. Hangi fraksiyona ait olduğunu bilmiyorum, eğer varsa. Ama öğreneceğim.

Bana tekrar ateş ediyor, daha hızlı koşuyor ama ben ona yetişiyorum. Ve yakında, onun için neden geldiğini bana söyleyecek.

Açıklıkta bulduğum yola doğru onu kovalamaya devam ederken namluyu bacağına doğrultuyorum.

Kaçmasına izin veremem.

Tetiğe bastım ve baldırına bir kurşun isabet etti. Anında

yere yığıldı.

Vücudunu bana doğru kaydırıp silahını kaldırıp ateş ederken ona doğru koşuyorum.

Hemen toprağın üzerine çömelip kurşundan kaçarak ona doğru koşuyorum. Ama tam ona ulaşmak üzereyken bir araba gümbür gümbür geliyor.

İki maskeli adam bana ateş ederken, diğer ikisi onu sürükleyerek götürüyor.

Arabaya doğru koşarken birkaç kurşun sıktım ama onlar gaza oradan uzaklaştılar. Arabanın plakası yok ve devam edecek bir şey de yok.

"Siktir!"

Cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum ve bunu yaptığımda el fenerim çimlerin üzerindeki bir şeyi aydınlatıyor.

Altın bir kart.

Tanıdığım bir kart. Michael yanında çalışan her adama bunlardan bir tane gösterdiğinden emindi, böylece nasıl fark edeceğimizi biliyorduk.

Daha yerden kaldırmadan ne olduğunu hemen anladım. Ters

çevirdiğimde, tam da beklediğim gibi bir telefon numarası buluyorum.

Çünkü Bianchi'ler, Kayla'yı kaçıranlar, seks kulüplerini bunlardan birini kullanarak işletiyorlardı.

Adamlar arkadaki numarayı ararlar ve maskeli biri onları alır, yüzlerine bir torba geçirir ve gizli bir yere götürür.

Tereddüt etmeden numarayı çeviriyorum, bir ses bekliyorum ama onun yerine, ucuz bir cihazla gizlendiği belli olan kayıtlı bir mesaj geliyor.

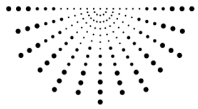
Dinledikçe kanım kaynıyor, onlarınkini de dökmek istiyorum.

Yabancı, "Elsie, Kayla ve Jade bizim," diye bilgi veriyor. "Ve diğerlerine yaptığımız gibi onları da geri alacağız. Onları koruyamazsınız. Kimse koruyamaz."

Evet, bunu göreceğiz.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

KAYLA

"NE DEMEK ARTIK BENIM EVIMDE KALMAK ZORUNDA?" GÖZ KIRPIYORUM Michael'a tam bir inançsızlıkla baktı. "Bana bunun bir şaka olduğunu söyle."

Yanımda, Elsie kolumu ovuyor ama bu duruma yardımcı olmuyor. Hem de hiç. Bu şekilde nasıl yaşayabilirim ki?

"Bu senin güvenliğin için." Michael'ın sesi dengeli.

İddialı. Başka seçeneğim yok. Gerçekten bunu söylüyor.

"Chris'in bulduklarından sonra hepinizin dikkat çekmemesi gerekiyor ve hepinize ekstra koruma sağlanıyor." Elsie'ye bakar.

"Bundan bıktım usandım!" Alaycı bir ses çıkardım. "Korkmuyorum. Beni bu kadar çok istiyorlarsa, peşimden gelmeyi de deneyebilirler. Artık karşılık vermekten korkmuyorum."

Chris'in ağzı köşeden sarsılır.

Bugün öğle yemeğine gelmemem gerektiğini biliyordum. Beni korumaya çalıştıklarını biliyorum, ama ben... Ben her şeyi çoktan aştım. Yoruldum.

"Bunu anlıyorum," diyor Michael, sesi hiç de inandırıcı gelmiyor. "Ama bu içinde bulunduğunuz tehlikeyi ortadan kaldırmaz. O hayvanların neler yapabileceğini biliyorsun. Biz onları yok edene kadar, gözlerimiz 24 saat üzerinizde olacak."

Harika.

Elsie elimi sıkarak, "Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum," diye mırıldandı. "Ben de nefret ediyorum ama kendimizi düşünmek zorundayız. Bu sadece geçici bir durum. Michael ve kardeşleri hepsini bulacak ve adalete teslim edecekler."

Demek istediği hepsinin öleceği. Bu da tabii ki benim için sorun değil. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

"Evet, tamam, iyi."

Yine de içimden itiraz ediyorum ve Chris'e sinirli bir bakış gönderiyorum. Piç kurusu bana yarım bir sırıtış atma nezaketini gösterdi.

"Horlamasan iyi edersin," diyorum ona. "Yoksa seni sopalarla birlikte dışarı atarım."

"Horlamayın hanımefendi." Sırıtışı daha da derinleşirken gözleri parlıyor. "Ve yarasaları severim."

"Tabii ki biliyorsun." Gözlerimi deviriyorum.

Vedalaşarak topuklarımın üzerinde dönüyorum ve doktorumla terapi seansıma gitmem gerektiği için kapıya yöneliyorum.

Chris yanıma geldi.

"Sırada ne var, ev arkadaşım?" diye fısıldıyor, kendini beğenmiş yüzünden silmek istediğim bir eğlenceyle.

"Terapi. Ve hayır, içeri giremezsin."

"Ne yazık. Eminim hakkımda söyleyecek çok iyi şeylerin vardır." Dışarıya çıktığımızda nefesimin arasından bilmiş bir kıkırdama kaçıyor.

Adımlarımın ortasında durdum.

"Ne gibi?" Bakışlarım ona doğru daralıyor.

Ama biz araba yoluna çıkarken neredeyse kendi kendine gülüyor. Ve ne demek istediğini anladığıma dair içime bir şüphe düştü.

Rüya gördüğümü duydu. Onun hakkında. Evime dinleme cihazı yerleştirmiş olmalı.

Hay sikeyim.

Ve bunu gerçek anlamda söylemiyorum. Bence.

"Kâbuslar nasıldı?" Doktor Collins sarı not defterini kucağında tutarak soruyor, hala ne kadar berbat durumda olduğumu not etmeye hazır.

"Hep aynıydılar." Omuz silkiyorum. "Belki daha fazla ilaca ihtiyacım vardır." Onları almaktan nefret ediyorum. Sadece daha iyi hissetmek istiyorum.

Ama bu hiç gerçekleşecek mi? Bir zamanlar evim olan cehennemde kapana kısılmayı bırakacak mıyım? Döndüğüm her yerde canavarlar bulacak mıyım?

Sadece tüm bunların bitmesini istiyorum. Unutmak istiyorum. Hayatıma devam etmek. İyileşmek. Ama yapamıyorum. Yapamıyorum amına koyayım!

Sessiz bir çığlıkla, öfkenin beni tüketmesine izin verdim. Ama iyi doktor bunu göremez. Her şeyi çok iyi saklıyorum.

"Şu anda en yüksek dozda olduğunuz için farklı bir şey deneyebiliriz. Yoga ya da meditasyon yapmayı düşündün mü?"

Bir kahkaha attım. *Bunun için fazla ileri gittiğime eminim.*

"Hâlâ boks yapıyorum. Bunu seviyorum."

Gözlerini kısarak başını sallıyor. "Bu da iyi bir çıkış yolu. Ancak meditasyon ve yoga merkezlenmenize yardımcı olabilir, eğer istediğiniz buysa ikisini de deneyebilirsiniz."

"Evet, belki."

Olmuyor. Orada oturup nefes egzersizleri yapmak istemiyorum.
O ben değilim.

"Grup içinde konuşmayı düşündünüz mü? Olanlar hakkında başkalarıyla konuşmak yardımcı olabilir. Sizin gibi sizi anlayan kadınlarla."

"Bir grup insanın önüne oturup onlara kaç kez tecavüze uğradığımı anlatmaya hazır değilim."

Yüzünü buruşturuyor. Çok rahat söyledim. Ama çoğu normal insanın, birinin bu tür şeyleri bu kadar açık bir şekilde konuşmasına alışık olmadığını unutuyorum.

Konuyu değiştirmeliyim. Belki yine Chris'ten bahsedip ona bir korumam olmasından ne kadar nefret ettiğimi anlatırım.

Ve eğer Chris diğer cinayeti öğrenirse, Michael'a söyleyecek, o da muhtemelen beni sonsuza dek mahkum edilmem için bir akıl hastanesine gönderecek.

Hayat harika!

Doktorun alarmı çalıyor, zamanımızın dolduğunu işaret ediyor.

Tanrıya şükür.

"Bir sonraki seansımızdan önce bana ihtiyacın olursa..." diyor. "Numaram sende var."

"Teşekkürler, evet. Haftaya görüşürüz."

Koşarak oradan çıktım, Jade'in yan taraftaki ofisinin önünden geçtim. O gerçekten yeryüzünde bir melek. Bizden daha kötü bir şey yaşadı. Agnelo tarafından tecavüze uğradıktan sonra hamile kalmış. Ama oğlu Robby doğar doğmaz, o piç onu alıp götürdü. Robby, Agnelo'nun kızı Aida tarafından büyütüldü. Onun da kurbanı olan bir kız.

Jade Aida'dan sevgiyle bahseder ve Robby ona bayılır. Ona iyi bakan biri olduğu için çok mutlu.

Robby şimdi sekiz yaşında ve Jade'in yanına döndü. Ama ondan önce onu sadece ayda bir kez görebiliyordu, her yıl. Nasıl dayandı bilmiyorum.

Şimdi ona bir bakın. Oğluyla yeniden bir araya gelmiş, sağlıklı bir ilişki içinde, burayı çok iyi yönetiyor... Gözlerim yaşarıyor.

Şimdiden pek çok hayatı değiştirdi, bu kadınlara ev diyebilecekleri bir yer, onları her ne pahasına olursa olsun koruyacak bir aile verdi. Bianchi'lerin kaçırdığı kızların çoğu kaçak ve bağımlıydı. Kimsenin özlemeyeceğini düşündüklerini aldılar.

Ama onlar önemli. Mahvettikleri her bir kadın önemli. Hepimiz insanız. Ve bakın bize ne yaptılar.

Jade'e bakmaya devam ederken kalbim kaskatı kesiliyor, ama kapıdan onu izlediğimi görmüyor, masasındaki bir dizi kâğıda dalmış.

Ama tam gözümün altını kaydırıp koridorda ilerlemeye başladığımda adımı seslendi.

"Kayla? Hey!"

Durdum ve ona baktım.

"Tam da konuşmaya ihtiyacım olan kadın," diye ekliyor. "Benim için bir dakikan var mı?"

"Elbette!"

Ofisine girerken sırıtıyorum, her zaman dağılmıyormuşum gibi görünmek için elimden yapıyorum. Mutluymuşum gibi. Herkesin benden tek istediği bu.

Ama mutluluk tuhaf bir duygu. Nasıl mutlu olunur bilmiyorum. Olabilecek miyim, onu da bilmiyorum. Bu yüzden artık böyle biri olduğumu kabul ettim.

"Yani... hayır demekten çekinmeyin..." Alt dudağını ısırıyor ve bana sormak üzere olduğu şeyi kabul etmemi gerçekten umduğunu söyleyen bir bakış atıyor.

İçimden homurdanıyorum, şimdiden en kötüsünü tahmin ediyorum.

"Evet..." Bir sandalye çekip masasının önüne oturuyorum. "Bana ne yaptıracaksın?"

"Sana bir şey yaptıracağımı nereden biliyorsun?" Dudakları Yukarı.

"Çünkü. Gözlerinde o bakış var." Gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Peki." Omuzları çöküyor ve arkasına yaslanıyor. "Beni yakaladın! İşte Cammie adında bir kız şu anda gerçekten kayıp..."

Oh, hayır.

"Aslında onu başka bir yere götürmeden önce birkaç yıl boyunca sen ve Elsie ile birlikte evdeydi. Ona ulaşabilecek, onun neler yaşadığını bilen birine gerçekten ihtiyacı var."

Lütfen benden bunu yapmamı istemeyin.

"Bunun gerçekten sen olmanı umuyordum..." Bana o tatlı, umutlu bakışını atıyor. "Siz ikiniz evdeyken ona ne kadar iyi davrandığınızdan bahsetti... Ve inan bana, ben de ona yardım etmeye çalıştım." Elini havaya kaldırdı. "Ama onunla senin kurabildiğini düşündüğüm kadar iyi bir bağ kuramıyorum."

"Jade...lütfen...." Başımı yana doğru eğiyorum. "Kendime zar zor yardım edebiliyorum. Ona nasıl yardım edebilirim?"

"Düşündüğünden daha güçlüsün." Dudaklarını büzüyor, şefkati melek mavisi gözlerinden sızıyor. "Tekrar kaçmaya çalışacağından endişe etmeseydim, yemin ederim sormazdım. İnsanlarla bu konuda konuşmaktan nefret ettiğini biliyorum ama çaresizim. Ona yardım etmeyi çok istiyorum ama o her seferinde daha da sert bir şekilde geri itiyor. Belki bir dener ve görürsün?" Çaresiz bir yalvarışla yüzünü eğiyor.

Onun saf iyiliğini görünce göğsüm sıkışıyor. Jade dünyaya yardım etmek istiyor. Tüm kadınları daha iyi yapmak istiyor.

"Seni seviyorum, bunu biliyor musun?" Boğazımda bir acıyla söylüyorum. "Keşke bu dünyada senin gibi daha çok insan olsaydı."

Gözleri buğulanır ve kendini yelpazeler. "Kes şunu. İltifatların beni ağlattığını çok iyi biliyorsun."

"Kapa çeneni," diye gülüyorum ve ona bir kalem fırlatıyorum.

Onu yakalıyor. "Sana bu baskıyı yaptığım için özür dilerim. Şu anda bu konuda kendimi kötü hissediyorum, bu yüzden yapamazsan gerçekten anlarım. Sadece bu işte iyi olacağını biliyorum."

Dramatik bir iç çekişle ayağa kalkmaya başladım. "Onu şimdi görebilir miyim?"

Bakışları patlar. "Elbette yapabilir! Şu anda kütüphanede, bilgisayarları kullanıyor."

"Harika. Gidip neden bahsettiğimi biliyormuşum gibi davranacağım. Ama onun için pek bir şey yapabileceğimden şüpheliyim."

"Elimizdeki tek şey deneme yeteneğimiz. Tek bu." "Senden iyi bir psikiyatrist olur."

"Dr. Collins öyle diyor." Sırıtıyor. "Ama her şeyden biraz yapmaktan mutluluk duyarım. Cammie ile nasıl gittiğini bana bildirin."

". Sonra görüşürüz."

Ben asansöre yönelip dördüncü kata çıkmadan asansöre binerken el sallıyor. Nabzım anında başladı. Gerçekten ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Bu kıza söyle. Elbette, onu hatırlıyorum. Sessiz biriydi. Çok ağlardı. Benim gibi.

Benim aksime o bir katil olmadı, yani en azından bu onun için iyi bir şey. Umut ışığı falan.

İçeri girer girmez onu bir dizüstü bilgisayarın önünde tek başına otururken gördüm. O sırada kaç tane kaburgası olduğunu sayabildiğimi hatırlıyorum.

İçim çalkalanıyor.

Oraya geri dönmek istemiyorum. Şimdi değil. Ama bu yerdeyken, bir zamanlar birlikte kilitli kaldığım kadını görürken buna engel olamıyorum.

Elsie ve benimle birlikte evde o kadar çok kişi vardı ki, bazıları gelip gidiyor, bazıları ise bir daha hiç dönmüyordu.

Çünkü ölmüşlerdi. Bize

fotoğraflarını gösterirlerdi.

Bizi yardım almaya korkuttu.

Sessiz kalmayı bilmeyen küçük kızların başına gelen budur.

Sessiz kalacaksın, değil mi Kayla?

Tabii ki yaptım. Kendimin ya da Elsie'nin hayatını asla riske atmam.

Gözlerimi bir anlığına kapatıp uzun bir nefes alarak cesaretimi toplamaya çalışıyorum, sonra da kayıtsızca onun yanındaki boş koltuğa oturuyorum.

Bana doğru bakıp utangaç bir şekilde gülümsedikten sonra ekranda ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler okumaya devam ediyor.

"Selam, Cammie. Seni gördüğüme sevindim."

"Hey, Kayla." Bana ürkek bir bakış attı. "Artık buraya pek gelmiyorsun."

"Evet." Omuz silkiyorum. "Genellikle benim evimde. Ama buraya Dr. Collins'i görmeye geliyorum. Siz de onu mu görüyorsunuz, yoksa diğerlerinden birini mi?"

"Evet, onu görüyorum." Yanağının içini ısırıyor ve bana endişeyle bakıyor. "O iyi, sanırım."

Ona odaklanıyorum. Olduğundan daha genç görünüyor. Yirmi beş yaşından çok on sekiz yaşında.

"Aslında bana yoga ve meditasyon yapmamı önerdi. Beni bunu yaparken hayal edebiliyor musun?" Kuru bir kahkaha attım, meditasyon duası pozu veriyormuş gibi yapıp kendi kendime mırıldandım.

Kahkahası özgürce süzülüyor. Onu gülerken görmek güzel. Bunu yaptığını hiç hatırlamıyorum.

"Bu çılgınlık." Başını sallıyor. "O uğraşmamın imkanı yok. Terapi zaten saçmalık. Bunların neden

İnsanlar bize yardım edebileceklerini falan düşünüyorlar." Yüz hatları gerginleşiyor ve sesi düşüyor. "Bu konuda hiçbir fikirleri yoksa bize nasıl yardım edebilirler ki?"

Başımı salladım. "Yüzde yüz haklısın."

Sonraki birkaç kelimeyi söylemekte zorlanıyorum çünkü onlara gerçekten inanmıyorum, ama onu inandırabilirsem, bu yeterli.

"İşte bu yüzden ihtiyacımız var. Birbirimizle konuşmak için. Çünkü anlıyoruz. Biliyoruz. Çünkü buna birlikte katlandık."

Yüzünü indiriyor ve kucağına bakıyor. Çenesi titriyor ve tekrar konuşmadan önce birkaç saniye bekliyor.

"Neden hâlâ hayatta olduğumu bilmiyorum." Gözyaşları gözlerinde parlıyor. "Hayattasın çünkü seni öldürmediler."

Gözleri patladı.

"Ben Tanrı'ya ya da o saçmalıkların hiçbirine inanmıyorum," diyorum ona dürüstçe. "Her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna ya da karmanın var olduğuna da inanmıyorum. Hayat sadece talihsiz olaylarla doludur ve bazen bazılarının başına gelirken bazılarının başına gelmez. Ama önemli olan hala burada olmamız." Elini kendi elime alıp sıkıyorum. "Eğer yaşıyorsak, o zaman hayatımızı dolu dolu yaşamak için elimizden geleni yapmalıyız. Neden biliyor musun?"

Başını sallıyor, dikkatle bakıyor.

Sandalyemi yaklaştırıyorum. "Çünkü intikamımızı böyle alırız. Yaşayarak. Bunu bizim için hiç istemediler. Bizi kullanmak ve kurbanları yapmak istediler ama artık kurban gibi davranamayız."

Bu sefer eli benimkini sıkıyor.

"Savaşmak zorundayız ve yaşadığımız, yolumuza devam *ettiğimiz* ve iyileştiğimiz her gün savaşıyoruz. Onlara cehenneme gitmelerini söylüyoruz. Ve işte oradalar. Cehennemde."

Burnunu çekiyor, kahverengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken gözyaşları yanaklarının yamaçlarından aşağı süzülüyor.

"Eğer bana ihtiyacın olursa..." Diyorum ki. "Eğer bir arkadaşa ya da ağladığını duyacak birine ihtiyacın olursa, senin için orada olacağım. Soru sormadan. Çünkü herkesin birine ihtiyacı vardır."

Bir hıçkırık çıkardı ve anında kollarını boynuma doladı. Ben onu tutarken o da ağlıyor, biraz da ağlıyor.

Cammie'ye numaramı verdim, umarım kullanır. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama Jade haklıydı. Bu verimli oldu. Ona ulaştığımı bilmek hoşuma gitti. Belki bir şekilde yardımcı bile oldum. Umarım teklifimi kabul eder ve beni arar.

Terapiden sonra akşam eve gelmeden önce birkaç dersim vardı ve tabii ki Chris de beni takip etti.

Yine de oturma odama girdiğinde yarı ölü gibi görünüyor, her yere bakıyor, eşyalarımı, mobilyalarımı inceliyor. Sanki beni bir insan olarak anlamaya çalışıyor.

"Estetiğimi onaylıyor musun, yoksa söyleyecek bir şeyin mi var?" Küstah bir kaşımı kaldırıyorum.

"Hmm..." Yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor. "Eleştirileri çok iyi karşılayan bir kadına benzemiyorsun."

Alay ediyorum. "Senin gibilerden mi?

Asla." Sırıtıyor.

"Otur," dedim ona. "Sana su getireyim. Ve belki de bu gece gerçekten uyumayı denemelisin."

Çok az uyuduğuna yemin edebilirim ve arabasında uyuklamanın cehennem gibi olduğuna eminim. "Sana uyuyacak kadar güvenmiyorum," diye dalga geçiyor, ela gözleri oynuyor.

"Ben de kendime güvenmezdim. Ama yerine geçecek biri olmadığına göre biraz dinlenmen gerek. Senin için hazırlayabileceğim boş bir yatak odam var."

"Kanepede uyuyacağım." Koltuğa yerleşiyor ve bacaklarını kalenin kralı gibi açarak arkasına yaslanırken kollarını döşemenin üzerine uzatıyor.

Ve yemin ederim ki kucağına oturup o büyük, güçlü kolların beni sardığını hissetme ihtiyacı beni tamamen ele geçiriyor. Sıcak bir akım tenimi kaplıyor, ama ben onu savuşturup ona bir bardak su getirmek için mutfağa koşuyorum.

Ona getirdiğimde, elinde ailemle birlikte çekilmiş bir fotoğraf çerçevesiyle ayakta duruyordu.

Şaşkınlıkla, yavaşça geri bırakıyor. "Ailen iyi birine benziyor."

"Öyleler." Fincanı ona uzattım. "En iyisi onlar." Kanepenin karşısındaki koltuğa çökerek oturmasını bekliyorum. "Seninkine yaklaştın mı?"

Suyunu bitiriyor ve tekrar yerine oturuyor. "Onlar hayattayken ben de öyleydim. Ama yıllar önce öldüler."

"Kardeşin var mı?" Merak ediyorum.

"Erkek kardeşlerim var ama buralarda değiller. Evliler falan."

"Sana evlilik teklifi yok mu? Şok edici."

"Şakaların var, ha?" Alaycı, sıkı sırıtışı yanaklarıma beyaz bir utanç gönderiyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bunu *çok* kolaylaştırıyorsun." Sırıtarak başını sallıyor. "Güzel ve komik." "Sence ben güzel miyim?" Yanaklarım kızardı.

"musun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Psikiyatristim gibi konuşuyorsun, her şeyi kendi yansımasına dönüştürüyorsun."

"Akıllı bir adama benziyor." Sırıtışı, soğuk bir günde bir fincan sıcak kakao gibi rahatlatıcı ve sıcak.

"O iyi." Omuz silkiyorum.

Düşünceli bir şekilde bakıyor. "Yardımı oluyor mu? Terapi mi?"

Bir cevap bekliyor, meraklı gözlerle benimkileri inceliyor.

"Dürüst olmak gerekirse henüz bilmiyorum. Yani, bir katile dönüşmüş olsaydım ne kadar yardımcı olabilirdi ki?"

Bir kahkaha atıyor, tüm vücudu sallanıyor. "Kahretsin, sen başka bir şeysin, değil mi?"

"Sen öyle diyorsan." İkna olmamış gibiyim.

Dirseklerini kalçalarının üzerine indirirken gözleri kararıyor. "Öylesin Kayla. Kendin hakkında asla böyle konuşma, sanki değerinden emin değilmişsin gibi. Bunu asla duymak istemiyorum."

Bana yoğun bakışları ve anlam dolu sözleri yüzünden kalp atışlarım hızlanıyor.

"Tamam..." Fısıldıyorum, şu anda söylediği her şeyi kabul edeceğimi biliyorum. "Kahretsin, düşündüğümden daha kolay oldu."

O küçük, çarpık gülümseme geri döndü ve tek yaptığı beni canlı hissettirmek, sanki serbest düşüşteymişim gibi. Sanki diğer tarafta beni yakalayacak biri varmış gibi. Ne aptalca bir düşünce.

İşte o zaman A'nın maskeli yüzü beliriyor, düşüncelerimi işgal ediyor ve bana gerçekte kim olduğumu hatırlatıyor. Yozlaşmış ve intikam için çıldırmış. Ve hangi Kayla olmak istediğimi bilmiyorum, çünkü her birinin yanındayken iki farklı insan oluyorum.

Belki de değilimdir. Belki de kendimi kandırıyorumdur.

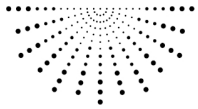
Yine de bu iki adamın yanında hissettiklerim... kafa karıştırıcı ve ürkütücü.

Ama ben ikisini de istiyorum. Bana ne oldu böyle? Ahlaksız ve doyumsuz.

En azından *bir şeyler* hissediyorum.
En azından içimde ölü olmadığımı
biliyorum.
Ne kadar denemiş olurlarsa olsunlar, iço parçayı öldüremediler.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

KAYLA

KENDINDEN GEÇMIŞ. EMIN OLMAK IÇIN ONU DÜRTÜYORUM. AMA O BILE
Hareket et. Parmak uçlarımla oradan çıkmadan önce iki elimle yün battaniyeyi onun üzerine seriyorum.

Yaptığım şey için neredeyse suçlu hissediyorum ama yapmamış olmak için yeterince suçlu değilim.

Çantamı kaptığım gibi sessizce evden çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Umarım ben gidene kadar uyanmaz. Ama bu ilaçlar bana birkaç saat kazandıracak ve ihtiyacım olan tek şey bu.

Başımda siyah bir kapüşon, kıyafetlerim aynı renk, birkaç uzun blok boyunca kasıla kasıla yürüyorum, on beş dakika sonra evin önünde durmadan önce iki araba vızıldayarak geçiyor. İçerisi karanlık ve garaj yolunda mavi bir sedan var.

Nabzım hızla atıyor ve vücudum adrenalinle çırpınıyor. Öfkeyle.

Ben doğru olanı yapıyorum. Hayatta olmayı hak etmiyor. Ama bunu düzeltebilirim.

Sessizce arka kapının mandalını açıp içeri giriyorum. Kalın siyah deri eldivenlerle arka kapıyı kontrol edip açık olmasını umuyorum. Yoksa camı kırıp kendim açmak zorunda . Ama ben buna hazırlıklıyım.

A'nın tavsiyesini dikkate aldım. Çantam işe yarar şeylerle dolu. Gurur duyardı.

Ve burada olup olmadığını merak ediyorum. Beni izliyor mu diye. Kapı kolu dönüyor ve yüzümde bir sırıtma beliriyor.

Ciğerlerime hava çekiyorum ve midem korkudan çalkalanıyor. Beklenti. Ama heyecan da var. Hepsi bu anın içinde. Tıpkı o anki his gibi.

En sevdiğim roller-coaster yolculuğu, ilk büyük düşüşe kadar yavaşça yukarı, daha yükseğe tırmanırdı. Sonra kaos.

Artık kaos içinde yaşıyorum.

İçeri girdim, sonra kapıyı olabildiğince sessizce kapattım.

Küçük bir masa lambası dışında, burada sadece karanlık var. Sağımda tek bir merdiven var.

Geç oldu. Fred Avon muhtemelen yukarıda uyuyordur, bu da onu öldürmeyi çok daha kolay hale getirir.

Onun gözyaşlarını istiyorum. Bunun bir son olduğunu anladığında onu izlemek istiyorum.

Bu adamı öldürmek üzereyken o yüzler gözlerimin önünden geçiyor: o adamlar, bize alçakça şeyler yapan ve gülen tüm o adamlar. Bunu duyabiliyorum. Kalın, kurnaz kahkahalar.

Gözyaşlarımı geri kırpıyorum ve öfkeye hoş geldin diyorum. Artık tek arkadaşım o.

Artık o Kayla olmayacağım. Ağlamayacağım. Yalvarmayacağım. Onlar *bana* yalvaracak.

Ben çıkarken merdivenler gıcırdıyor.

İkinci basamakta donup sesleri dinlerken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Ama gecenin sessizliğinden başka bir şey duymuyorum.

Tek yapmam gereken onun yatak odasını bulmak -ki bu küçük kolonide sadece iki tane var- sonra da Helping Hand'den çaldığım propofol şırıngasını boynuna saplamak.

Dışarı çıktığında, onu öldüreceğim.

A'nın bana verdiği oksijenli çamaşır suyuyla pisliği temizleyip ortadan kaybolacağım.

Polisler benden şüphelenmez. Neden şüphelensinler ki? Böyle bir adamın kesinlikle çok düşmanı vardır. Ondan nefret eden birçok kişi. Bölgedeki herhangi biri olabilir. Polisler bilgisayarıma baksa bile, ne olmuş yani? Bölgedeki cinsel suçlulara bakmak yasalara aykırı ya da alışılmadık bir şey değil. Ve her zaman diğer eyaletlerdekilere de baktığımdan emin olurum.

Hatta bir ders için cinsel suçlular üzerine bir tez ödevi yazıyorum. Bu yüzden bu sapıkları araştırıyorum. Okul için. Başka bir şey için değil.

"Memur bey, ben sadece Fred Avon ve diğerlerini okul ödevim için inceliyordum. Benzer suçları işleyen suçluların hapis cezalarını karşılaştırıyordum. Ne kadar hasta ve sadist olurlarsa olsunlar asla birine zarar veremem. Umarım bunu yapanı yakalarsınız."

İnsanlar bana baktıklarında bir katil görmüyorlar.

Ama A haklıydı. Ben . Ondan daha iyi değilim. Daha kötü değilim.

Merdivenleri çıkmaya devam ederken çantamın askısını olabildiğince sıkı tutuyorum. Merdivenler sadece bir kez daha gıcırdıyor, ikinci kata ulaşmadan hemen önce. Burada üç kapı var ve biri açık. Muhtemelen bir banyo. Geçtikten sonra öyle olduğunu teyit ediyorum.

Kalbim boğazımda, elim ilk kapının kolunu kavrıyor ve yavaşça, salyangoz hızıyla çevirmeye başlıyorum.

Bunu yapabilirim. Her şey yoluna girecek.

Sinirlerim ön plana çıkıyor ama beni durdurmalarına izin vermiyorum. Kapı inlediğinde değil, içeri adım attığımda ve odanın boş olduğunu fark ettiğimde bile. Bir masa ve bir sandalyeden başka bir şey yok. Koridora geri dönüp soldaki son kapıya yönelmeden önce rahat bir nefes alıyorum. İçinde olabileceği tek oda orası.

Orada olduğunu bilmek hazırlanmama yardımcı oluyor. Çantamı açıp çıkarıyorum, bir elimle şırıngayı tutarken diğer elimle kapıyı sessizce açıyorum.

Eşiği geçtiğimde vücudum buz gibi oluyor. Ama gözlerim karanlığa alıştığında yatakta bir ceset fark ediyorum. Sırt üstü uyuyormuş gibi bir yüzün gölgesini seçebiliyorum. Kötü bir rüya görüyormuş gibi bir inilti çıkarıyor.

Kısa mesafeyi sürünerek kat ederken, uyanmamasını umarak kollarımın tüyleri diken diken oluyor.

Şırıngayı kaldırıyorum, onu huzur içinde öldürebilmek boğazına sokmaya hazırlanıyorum. Derisini deldiği anda bunu hissedebiliyorum. Ve daha sonra, ilaçları vücuduna iterek sıvının damarlarına girmesine izin veriyorum.

Kayıp propofolün rapor edileceğinden eminim ama izimi kaybettirmekte iyiydim. Ben olduğumu anlamayacaklar.

Tam iğneyi çıkarırken ışık yanıyor, parlaklık bir anlığına beni kör ediyor.

Sesli bir nefes veriyorum, zihnim bedenime yetişmeye çalışıyor. Gözlerim çevreme alışırken nabzım boğazımda gümbür gümbür atıyor.

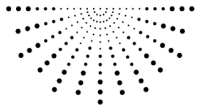
Gözlerimi iki kez kırpıyorum, çünkü odanın büyük, siyah bir kütle olduğuna yemin edebilirim.

Görüşüm netleşmeye başlıyor ve köşedeki tekli sandalyede oturan, elinde bir bıçak olan kapüşonlu figür karşısında irkiliyorum. Yüzü kapalı olduğu için maskesini takıp takmadığını göremiyorum.

"A?" Titriyorum, fırlamaya hazırım. "Sen... sen misin?"

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

KAYLA

KIKIRDIYOR VE KOLTUĞUNA GERI YASLANIP BANA
o maske, vücudum rahatlayarak sarktı. Bir an için, beni en yeni avı olarak öldürmeye hazır olan Gece Yarısı Katili olabileceğini düşündüm.

"Selam küçük kurt. Acıktın mı?" Elini uzatıyor, ben yavaşça ona doğru ilerlerken bıçak parlıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Kekelemem oldukça acınası ama onun burada olduğu gerçeğinin üstesinden gelemiyorum. Peşinde olduğum adamı bir şekilde bulmuş ve...ne?

Arkamdaki cesedi tarıyorum ve herhangi bir ölüm belirtisi görmüyorum. Fred hâlâ inliyor ve mırıldanıyor, ilaçların etkisi sürüyor.

Tabii A ona da ilaç vermediyse. "Burada olacağımı
biliyor muydun? Onun peşinde olduğumu?" Bir kez
başını salladı.

"Nasıl?"

"Eğlenceyi bozmak istemem." Gülüyor. "Sana söyledim, senin hakkında her şeyi biliyorum, Kayla Jenkins."

"O zaman neden onu ? Neden hala hayatta?"

Başını yana eğiyor ve hiçbir şey söylemiyor. O ürkütücü maske bana bakıyor ama artık beni korkutmuyor.

"Bir centilmen gibi davrandım, senin halletmeni bekledim."

"Bir de şövalyelik öldü derler." Bıçak teklifini kabul ediyorum, ama yüzünü görebilmek, gerçekte kim olduğunu anlayabilmek için maskesini çıkarmasını dileyerek yerimde sabit duruyorum.

"Kendimi hiç şövalye gibi görmedim. Sanırım her şeyin bir ilki var."

Kabzası elimde sıcacık ve gözlerim ışıltılı bıçağı tarıyor. "Onun ne yaptığını biliyor musun? Neden onu seçtiğimi?"

Başını sallıyor. ". O bunu hak ediyor." Ayağa kalkarak yükseliyor ve sanki bana dokunmak istiyormuş ama korkuyormuş gibi parmaklarını benimkilere yaklaştırıyor. "Kimi öldürmeyi seçersen seç, her zaman senin yanında olacağım."

Yapar mıydı?

"Neden? Neden beni izliyorsun? Beni koruyor musun?"

Nabzım hızlanıyor, sonunda onun tarafından dokunulma düşüncesiyle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bu adam. Bu yabancı. Bu katil. Pek çok yönden bana benzeyen biri.

Onun yanındayken Chris'le ilgili tüm düşünceler kayboluyor, çünkü bu adam her kimse, kimse onunla kıyaslanamaz.

Elimin üstünü en ufak bir dokunuşla okşadığı anda tüm bedenim canlanıyor, bu ürpertici his beni ele geçiriyor. Daha fazlasını beklerken nefesim kesiliyor, buna o kadar çok ihtiyacım var ki. Ama aynı hızla, sanki asitten yapılmışım gibi elini çekip alıyor.

"Beni heyecanlandırıyorsun. Bu pek olmadığım bir duygu. Ama zevk almaya başlıyorum." Neredeyse kendi kendine homurdanıyor. "Biraz fazla."

İçim içimi yiyor. "Bıraktığın zambağı aldım. Nasıl..." İçimdeki arzuyu bastırıyorum. "Orada beni ne kadar süre izledin?"

Nefes alışları maskeden duyulabiliyor. Tekrar konuşmadan önce saniyeler geçiyor.

"Sadece seni uyurken izlemeyi seviyorum. Geri kalan her şey sadece bir bonus."

"Neden?" Fısıldıyorum, kalbim kendi ritmiyle güm güm atıyor. "Neden beni uyurken izlemek istedin?"

"Çünkü..." Sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşüyor. "Bana huzur veriyor."

Boğazımın arkasına ani bir ağrı saplandı. Ses tonunda bir parça insanlık, ondan daha önce hiç duymadığım bir kırılganlık var.

Maskeyi çıkarıp yüzünü avuçlarımın arasına almak ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyorum. Ona her ne olduysa, onu bu hale getiren her neyse, sorun değil.

"Bana öyle bakmayı kes," diye . "Ne

gibi?"

"Sanki benim için üzülüyormuşsun gibi. Çünkü üzülmene gerek yok." Kalp atışlarımın hızlanmasına neden olacak şekilde ilerliyor. "Sadece benimle tanışanlar için üzülmelisin."

"Senin için üzülmüyorum. Sadece sana ne olduğunu merak ediyorum." Ses tonum düştü.

Göğsü hırıltılı nefeslerle sarsılıyor.

Bunu zorunda kalmamayı dilerken bile konuyu hemen değiştiriyorum.

"Kaç tane öldürdün?" Bu sefer ben soruyorum.

"Yeter." Sözleri sert ve sert. Ve bu beni daha da tahrik ediyor. "Şimdi, bunu yapacak mısın yoksa oyalamaya devam mı edeceksin?"

Esprisi geri geldi ve kıs kıs

güldüm. "Oyalanmıyorum.

Korkmuyorum."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." Elini uzatarak beni, hâlâ orada yatan, biraz daha derin nefes alan ve sarhoş gibi inleyen Fred'in yanına kadar takip ediyor.

"Ben gelmeden önce ona bir şey verdin mi?"

"Elbette. Onu senin için hazır etmek istedim. Ne kadar olacağını bilmiyordum." Çantamın askısını hafifçe çekiştiriyor.

"Bir arkadaşımdan öğrendim." Ağzım

kıvrılıyor. "Akıllı bir arkadaş olmalı."

"Kesinlikle öyle düşünüyor." Kaşlarımı çatıyorum. "Ben mi?

Hâlâ kararsızım." Kıkırdıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Eğer bunu yapacaksam, bundan geri dönüş yok. sefer farklı. Onu ben seçtim.

Biraz daha hızlı nefes alırken bıçak avucumu yakıyor. Çantamı yere indirirken, neden birdenbire daha ağır geldiğini merak ediyorum.

O arkamda dolaşırken, vücudu çok yakınken endişemi yutuyorum. Ve içime girdiğinde, aletinin kalınlığını sırtımın küçük kısmına doğru ittiğini hissedebiliyorum.

Bu onu tahrik mi ediyor? Beni birini öldürürken görme beklentisi mi?

"Sertleşmişsin." Sesim kısık ve utangaç çıkıyor, ama o tam burada, sanki tenime dikilmiş gibi bana cesaret verdiği için her santimim daha cesur hissediyor.

"Bu seni rahatsız ediyor mu? Beni sertleştiriyor olman seni korkutuyor mu?" diye fısıldıyor boynumun kıvrımına.

Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu.

"Hayır..." Başımı hafifçe sallıyorum. "Cehenneme gidip geldim. Artık hiçbir şey beni korkutmuyor. Ve ben..."

A'nın eli uzanıyor, parmakları kolumda geziniyor, etimi hınzır ve ahlaksız bırakıyor.

"Ve sen ne?" Sesinin tınısı beni uzun zamandır unuttuğum yerlerden vuruyor.

Göbeğim sıkılaşıyor ve rahatsız oluyor, bu duygudan nefret ediyorum ama yine de istiyorum. Tam olarak anlayamadığım bir hisler muamması. Herhangi biri olabilecek bu yabancıyla değil. Gece Yarısı Katili'nin ta kendisi de olabilir. Ama onu istiyorum. Şimdiye kadar kimseyi istemediğim kadar çok.

"Beni istemen hoşuma gidiyor."

Göğsünün derinliklerinde homurdanıyor. "Şeytanı kışkırtma. Oynamak için ortaya çıkabilir."

"Ben de senin kadar şeytanım."

Bir iniltiyle ellerimi avuçlarının arasına alıyor, bıçak avuçlarımızın arasına yerleşiyor. "Belki de bu yüzden seni düşünmeden edemiyorum."

Bu itiraf kıvrımlarımdan aşağıya doğru bir sıcaklık dalgası gönderiyor. "Belki de yapmanı istemiyorum."

"Kahretsin, sen baştan çıkarıcı küçük bir şeytansın." Bu derin ses tonu tüylerimi diken diken etti.

Ellerimizi havaya kaldırırken bana doğru eğiliyor, bıçağın ucu aşağıya, kurbanına doğru bakıyor.

"Bunu birlikte yapalım mı?" diye sorar. "Sana boğazını nasıl keseceğini göstereyim mi?"

Adam inliyor, ama ikimiz de uzun zamandır onu görmezden geliyoruz, ruhlarımız bizi biz yapan hayatın pisliğiyle damgalanmış durumda.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Yap ."

"Hayır, sen yapacaksın. Bıçağı boğazının sağ tarafından geçireceksin."

Sinirlerim dağılmaya başlıyor ve onun yerine kurnaz adamları ve yüzlerini görüyorum, birçoğunu. Beni nasıl yakaladıklarını, giymeme izin verilen az miktardaki kıyafeti nasıl yırttıklarını. Her şeyimi almalarını izledim. Vücudumun her santimini sanki zevkleri için yapılmış bir oyuncakmışım gibi kullanmalarını.

Bir diğeri gelene kadar gözümden düşen yaşı fark etmiyorum. Ve arkamda, keskin bir nefes çekişini yutuyor, sanki görmesini istemediğim şeyi görmüş gibi ellerimi sıkıca kavrıyor: oradaki zayıflığı, acı geldiğinde kırılganlığı. Ve istediğimden daha sık geliyor.

Kalbim akıl almaz bir öfkeyle çarpıyor. Ve bir kükremeyle bıçağı adamın boğazına saplıyorum, defalarca, gözyaşlarım öfkemle karışana kadar, kaybettiğim tüm yıllar gibi ondan kan akana kadar. Katlandığım tüm acılar gibi. Orada, parmaklarımı boyuyor, ruhumu siyaha boyuyor.

Ama bir süredir siyahtı, değil mi? O yerden kurtarılmadan önce bile. Sadece bu yanımı ortaya çıkarmaktan korkuyordum. Çünkü arkadaşlarım ve ailem değerli küçük Kayla'nın bu hale gelmesi hakkında ne düşünürlerdi?

Aman Tanrım. Kayla? Yardıma ihtiyacın var. Sana yardım edelim.

Bana dehşetle bakarlardı, bir katilin gözleriyle. Bir zamanlar tanıdıkları Kayla artık orada değildi.

Ama yardıma ihtiyacım yok. *Buna* ihtiyacım var.

Hepsini öldürmeliyim -sokaklarda dolaşıp bir sonraki kurbanlarını arayan canavarları. Ve eğer onlardan birini bile kurtarabilirsem, o zaman iyi bir şey yapmış olurum. Kötülüğüm bir amaca hizmet etmiş olur.

Onu tekrar tekrar bıçaklıyorum ve A'nın artık ellerimi tutmadığını fark ediyorum. Artık benimle birlikte öfkesini boşaltmak için orada değil. Ama umurumda bile değil.

Bıçağı o kadar çok daldırdım ki, yapmayacağıma söz verdiğim bir karmaşa yarattım.

Bunu ne kadar sürdürdüğümü bilmiyorum ama sonunda orada oluyor, elleri omuzlarımı kavrıyor. Onları hissediyorum, ağır ama rahatlatıcı. Yapabileceğini bilmediğim sakinleştirici bir sesle beni yatıştırıyor.

" yok, küçük kurt. O artık gitti. Bırakabilirsin."

Bunu yapmadığımda, ellerim silahı ne kadar sert tuttuğumdan dolayı ağrıdığında, beni susturuyor, ağırlaşan nefesler benimkilerin saniye saniye yumuşamasına neden oluyor.

"Artık kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim.

Sen benimsin." Titriyorum, ağlayarak nefes alıyorum.

O biliyor mu? Bana ne yaptıklarını biliyor mu?

Ve titreyen bir hıçkırıkla, bıçak hala anında onu itiyorum.

"Artık mı?" Başımı sallayarak soruyorum, gözyaşlarım . "Sen... bana ne olduğunu biliyor musun? Daha önce?"

Orada öylece durduğunda hemen anlıyorum.

Bu yabancı tarafından ihlal edilme hissi beni öylesine öfkelendiriyor ki, bıçağı onun üzerinde kullanmak istiyorum!

Bir çığlık atarak silahı havaya kaldırdım ve boğazına nişan aldım, tam şu anda olduğu gibi canını istiyordum.

Ama bunun yerine, bir eliyle bileğimi kavradı ve diğer eliyle başımın arkasını sıktı. "Beni öldürmek istiyorsan, öldür. Neye ihtiyacın varsa

Acını dindirmek için. Ama bil ki beni öldürmek işe yaramayacak. Daha az acıtmayacak. Seni daha az öfkeli yapmayacak. Daha az korkutmayacak."

Başparmağıyla enseme masaj yapıyor ve ben inliyorum, bıçak ellerimde titriyor.

"Bu seni sadece pişman eder. Ama bunu hak eden birini, başkalarına zarar veren birini öldürmek? Bu mu? Bu güçtür. Bu iyidir ve birlikte iyi olabiliriz."

Elim yanıma düşene kadar devam ediyor, bıçak ayaklarımın dibine düşüyor. Bu sefer kaçmak yerine tutunuyorum ve bırakmak istemiyorum.

Peki ya kolları? Onlar da geçici olarak bana sarılıyor, sadece birazcık, sadece bunu hissetmemi sağlayacak kadar - maskenin arkasında umursayan bir adam olduğu gerçeğini.

Güçlü kolları beni tutarken göğsüne doğru ağlıyorum, sanki bunu nasıl yapacağını bilmiyormuş ama yine de yapmak istiyormuş gibi.

Kapüşonunu avuçluyorum ve içimdekileri boşaltıyorum, en derin acılarımdan arınıyorum, uçurumun kenarına geldiğinizde sizi daha iyi hissettireceğini bildiğiniz türden bir salıverme. Ama henüz o noktada değilim. Bırakmam gereken çok şey var. Kalıntılar yaralarıma o kadar işlemiş ki onlardan kurtulabilir miyim bilmiyorum.

Ama yine de deniyorum, bana bir daha asla sahip olamayacaklarını biliyorum. Dışarıda Bianchiler adına kadınları almaya çalışan kim olursa olsun umurumda değil, ama bu ben olmayacağım. Ve eğer yardım edebilirsem, bir daha asla kimse olmayacak. Ama bu insanların kim olduğunu ve şimdiye kadar kaçırdıkları kadınlara nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.

Bu sokaklarda çok fazla kötülük dolaşıyor ve ben onları kurtarmak için yeterli değilim. Ama belki o kurtarabilir. Belki bunu birlikte yapabiliriz.

"Katilin kim olduğunu biliyor musun?" Arkama yaslanıyorum ve görünmez bir adama bakıyorum.

"Neden? Sence biz katiller birbirimizi hızlı arar mıyız?" "Kapa çeneni."

Gözümün altını kaydırdım ve parmağımda koyu bir sıvı buldum.
Eldivenim. Açıkça kan.

Muhteşem.

"Dur seni temizleyeyim." Cevap beklemeden elini cebine atar ve küçük bir paket ıslak mendil çıkarır.

Bir tanesiyle ihanetimin kanıtlarını nazikçe siliyor ve boyumdan aşağı kayan sıcaklık beni en derin çekirdeğime kadar ısıtıyor.

"," diye takılıyorum, ağırlığını hafifletmeye çalışarak.

"Haklısın, ama seninleyken kendime engel olamıyorum."

"Hâlâ sert mi?" Kaşlarım kalkıyor.

Yemin , bir erkekle böyle konuşmayı hiç hayal etmemiştim, her şeyden sonra değil, ama bir şekilde onunla bunu yapacak kadar güvende hissediyorum.

"Neden? Hissetmek ister misin, yavru kuş?"

"Bana kaç tane evcil hayvan ismi takacaksın?" Çenemi kaldırıp nefret ettiğim ve aynı derecede sevdiğim maskeye bakıyorum.

"Ne kadar istersem o kadar." Parmakları yüzüme doğru uzanıyor, bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Onları severim. Hiç böyle bir şey yaşamamıştım." Kalbim çiğ ve ağrıyan göğsümde sıkışıyor.

"Neyi hiç yaşamadım?" Yumruğu yan tarafına kenetleniyor, sonra açılıyor, sanki bana tekrar dokunmak istiyor ama buna karşı koyuyor, ensemdeki deri ellerinin olduğu yerden karıncalanıyor.

"Hiçbir erkek bana sevimli bir lakap takacak kadar önemsememişti..." Bu sözler kalbimin kırılmasına neden oldu.

"Sorun değil, çünkü artık buradayım." Sesinin sıcak ve karanlık tonu midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. "Asla başka birine ihtiyacın olmayacak."

Hava yoğunlaşıyor ve nabzım boğazımdan dışarı fırlıyor.

Bahse girerim o maskenin ardında gözleri büyümüş, nefesleri ısınmıştır. "Peki neden?" Beni istediğini söylemesini isteyerek soruyorum. Bu nasıl bir his olurdu?

Çenemi kavrıyor, yüzü benimkine yaklaşıyor. "Çünkü sen benimsin, küçük kurt. Bunu anladığımızı sanıyordum."

"Senin mi?" Alay ediyorum. "Peki bu tam olarak nasıl olacak? Birlikte öldüreceğiz, sen maskeni takacaksın ve sonra ne olacak? Çıkarmayacaksın. Seni tanımama izin vermeyeceksin. Ve ben seni tanımak istiyorum, adın her . Çünkü kurtarıldığımdan beri ilk kez birinin yanında kendim olabiliyorum. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Nefesleri ağırlaşıyor ve alnını benimkine yaslıyor.

"Evet," . "Evet. Çünkü hayatımda ilk kez ben de kendim olabiliyorum."

Kalp atışlarım hızlanıyor ve elim maskesine gidiyor, onu koparmak istiyorum, onu öpmek istiyorum. Tanrım, ihtiyaç o kadar güçlü bir şekilde kabarıyor ki, nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Ama bir anda homurdanıyor ve bileğimi canavarca kavrıyor. "Hayır."

Tek bir kelime. Kaba bir kelime her şeyi bitirir.

Yenilmiş bir şekilde kolumu yanıma indiriyorum ve ofluyorum. "Senin olduğumu söylüyorsun ama hiç de öyle hissettirmiyor, değil mi?"

"Ben-" söze giriyor ama çantamdaki telefonumun çalması onu durduruyor.

Kim olduğunu umursamadan çalmasına izin verdim, sadece ne söyleyeceğini duymak için en yakın tuvalete atmak istedim.

"Bunu alacak mısın?" diye .

"Muhtemelen hayır."

Lastik eldivenlerini çıkarıp yanımızdaki siyah çöp torbasına dolduruyor. Ne olduğunu anlayamadan çantamın fermuarını açıyor ve telefonumu çıkarıyor.

"Ne yapıyorsun?" Cevap verdiğinde gözlerim açılıyor ve daha da büyüyor.

"Merhaba," diyor sanki gezegendeki en tatlı adammış gibi. "Evet, Kayla burada. Yiyecek bir şeyler alıyor."

"Seni öldüreceğim," diye fısıldadım.

"Ben okuldan bir arkadaşım, hanımefendi." Tekrar duraklar. "Evet, harika bir arkadaştır. Her zaman benim arkamı kollar, ben de onun." Başını sallıyor. "Endişelenmenizi istemiyorum Bayan Jenkins. Artık ben varım. Kimse ona zarar veremeyecek. Size söz veriyorum." Duraklıyor. "İşte orada. Ona telefonu vereyim."

Hararetli bir bakışla ona ters ters bakıyorum.

Kısık bir sesle kıkırdıyor ve telefonu kulağıma dayarken ağzını diğer kulağıma götürüyor. "Kulağa hoş geliyor. Belki yakında onunla tanışabilirim."

"Evet, sana iyi şanslar," diye nefes alıyorum.

Kıkırdıyor, alçak sesle ve çakıllı bir şekilde, kalçalarımın arasında bir karıncalanma hissi uyandırıyor.

"Tatlım, orada mısın?" annemin endişeli sesi geliyor. "Kimdi o adam? Gerçekten arkadaşın mı? Neden bana ondan bahsetmedin?"

"Bunun için teşekkürler!" diye fısıldarken gözle görülür bir şekilde sinirlenmiştim. Omuzları sarsıldı.

Bunu komik buluyor, ha?

"O bir arkadaş. Anlatacak bir şey yok. Sadece kafede ders çalışıyorduk. Neden uyumuyorsun?"

İç çekiyor. "Uyuyamadım. Senin de uyanık olacağını hissediyordum." Birkaç saniye sessizlik oldu. "İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Anne, ben iyiyim. İdare ediyorum. İşimi yapıyorum. Terapiye gidiyorum. Seni sevdiğimi biliyorsun ama her seferinde nasıl olduğumu sormak zorunda değilsin, tamam mı? Biraz zaman alacak ama bunu atlatacağım."

Yine de kanlı bıçak yerden bana bakıyor, sanki gerçeği dudaklarımdan duymaya cesaret ediyormuş gibi.

Burnunu çekiyor. Tanrım, onu ağlattığımı bilmekten nefret ediyorum.

"Yarın akşam yemeğe gelmek ister misin?" diye soruyor. "Ne istersen yaparım. Sadece adını söyle."

Oraya gittiğimde ne olacağını biliyorum. Ailem üzerime titreyecek, bana ekstra ilgiye ihtiyacı olan küçük bir çocukmuşum gibi davranacak. İyi niyetliler ama bundan nefret ediyorum. Ama hayır da diyemiyorum.

"Tabii anne. Belki biraz kızarmış patates ve pizza burger. Onlara bayılırım."

"Tabii ki! Baban ızgarayı yakacak. Hatta o güzel arkadaşını da getirebilirsin. Onunla tanışmayı çok isteriz."

Kendi kendime kıs kıs gülüyorum. "Yapacak bir işi
var." "Hayır, yok."
Yemin ederim bununla eğleniyor. "Ne
dedi?" Annem karşılık veriyor.
"Yok bir şey. Sadece kaçırdığı *çok* üzgün olduğunu
söyledi." "Bir dahaki sefere o zaman. Altı nasıl?"

"Bu işe yarar. Peki, tamam anne. Şimdi gitmem gerek. Ders çalışmayı bitirip eve gitmeliyim."

İşte o zaman Chris'i hatırladım.

Kahretsin. Ya şimdi uyandıysa ve beni burada
izliyorsa? Vücudum diken diken oluyor.

"Tamam. İyi geceler tatlım. Sesini duyabildiğim için mutluyum. Şimdi yatağa döneceğim. Seni seviyorum." Benim de söylememi bekliyor.

"Ben de seni seviyorum anne. İyi geceler."

Telefonu benim yerime kapatıyor ve telefonu kulağımdan çıkarıp çantama geri koyuyor. Dönüp ona ters ters bakıyorum ve kendi eldivenlerimi çıkarıyorum. Onları benden alıyor ve kendisininkileri attığı yere fırlatıyor.

"Delirdin mi, annemle konuşuyorsun? Ya insanlara anlatırsa ve onlar da soru sorarsa?"

"Üniversiteye birlikte gittiğin biri hakkında mı?" Dudaklarından küçük bir kıkırdama dökülüyor. "Peki bu nasıl birilerini bana yönlendirecek? Güvenliğim için mi endişeleniyorsun?"

O iğrenç maskenin altında takındığını bildiğim gülümsemeyi söküp atmak istiyorum.

Elim daha önce olduğu gibi anında ona gidiyor ama o elimi itiyor. "Sakın maskeme dokunma!" diye kükrüyor. "Sana bir daha söylemeyeceğim. Yap Beni anlıyor musun?"

Uzun zamandır ilk defa bu adamdan korkmaya başladım. Ciğerlerinden gelen ağır nefesler, ses tonu: yapmak istediğim şey için beni parçalara ayıracakmış gibi.

Bana gerçekten zarar verecek miydi? Bir sonraki kurbanı ben mi olacağım? "Gitmeliyim," diyorum çabucak.

"Böyle mi?" Soğuk soğuk gülüyor. "Eve kanlar içinde dönmeyi nasıl bekliyorsun?"

"Kıyafetlerimi değiştirdim..."

Tamamen unuttuğum bir şeydi çünkü beni kaybetmeye hazırdın.

"Seni temizleyeyim, sonra üstünü değiştirebilirsin. Kıyafetlerini bırak. Hepsinden kurtulacağım."

Geri çekiliyorum. "Sana neden güveneyim ki? Bu kanıtı bana karşı kullanmayacağını nereden bileyim?"

Ama saçmaladığımı biliyorum. Bunu daha önce de yaptı ve ben henüz tutuklanmadım.

"Tamam." Bir omzunu attı. "götür. Ne istersen yap.
Ama yakalandığında bana ağlayarak gelme."

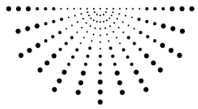
"Cesetle ne yapıyorsunuz? Bunu bana söyleyebilir misiniz?"

Göğsü benimkiyle buluşana kadar adım atıyor. Bir parmağı çenemin altına takılıyor ve yukarı kaldırıp bana bakıyor.

"Onları cehenneme geri gönderiyorum, Kayla. Ait oldukları yere."

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

KAYLA

ONLARI CEHENNEME GERI GÖNDERIYORUM.

Alaycı sesi kalbimi yerinden oynatıyor. Daha fazlasını soramadan çantasına doğru dönüyor ve diz çöküp bir şişe su ve büyük bir havlu çıkarıyor. Pamuğa biraz döküyor ve bana yaklaşarak ellerimi, yüzümü temizlenene kadar nazikçe siliyor.

"Şimdi iyi bir kız ol ve kıyafetlerini çıkar. Buradan çıkmamız gerek."

Bunu söylerken içimde bir sıcaklık filizlendi. Kafamda, onun istediğinden daha kirli olduğunu biliyorum. Ya da belki de tam olarak benim anladığım demek istedi.

Başparmağı dudaklarıma uzanıyor ve onları böyle bir adam için uygun olmayan yumuşak bir dokunuşla fırçalıyor.

"Çok güzel bir ağzın var, Kayla Jenkins," diye fısıldıyor hışımla. "Umarım onu öpmeden önce daha iyi düşünürsün."

"Ne?" Nefesim kesildi. "Ki-kimi öpeyim?"

" girmek isteyen şu *lanet* koruma." Bu fikir ona acı veriyormuş gibi homurdanıyor. "Ama bunu yapmasına izin vermezsin, değil mi?" İnliyor, başparmağıyla ağzımı açıyor, nefesi kesiliyor. "İstediğim şeyi almasına izin vermezsin. Bana ait olanı."

"Beni istiyor musun?" Yumuşakça soruyorum, bir erkekten böyle bir şey duymaya hâlâ çok alışkın değilim, sanki sürekli güvenceye ihtiyacım varmış gibi.

Kıkırdıyor ve eğer bir rengi olsaydı, siyah olurdu. "Etin, doymak bilmeyen iştahın, en derin, en karanlık arzuların... Hepsini istiyorum, yavru kuş."

"İnan bana," diye mırıldandım. "Beni tanısaydın, düşündüğüm şeyleri bilseydin, asla böyle söylemezdin."

"İşte burada yanılıyorsun. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Düşündüğün her şeyi. Ve sen de bana anlatacaksın. Çünkü sen ve ben aynıyız. İçindeki öfkeyi hissedebiliyorum ve onu tüketmek istiyorum. Atan kalbin ve ruhundan sızan çıplak gerçeklerden başka bir şey kalmayana kadar çığlık atmanı istiyorum. Bunu istiyor musun, Kayla? Benimle birlikte çığlık atmak istiyor musun?"

Göğsüm karmakarışık nefeslerle inip kalkıyor, gözyaşlarım gözlerimde ağırlaşıyor.

"Evet." Titreyerek başımı salladım. "Hiç bu kadar çok şey istememiştim."

Nefes alıyor ve serbest bırakmadan önce göğsünde tutuyor. "Güzel." Dudaklarımda bir kez daha iz bırakıyor. "Şimdi git. Üstünü değiştir. Ben istemesem gitmemiz gerek."

Chris'in muhtemelen yarın beni aileme kadar takip edeceğini ve A'nın bundan hiç memnun olmayacağını fark ettim.

"Yarın aptalca bir şey yapma." Kaşlarımı çattım. "Ne

gibi?"

Yanağımı okşuyor ve her bir santimim gevşiyor. Havva'mın elması gibi dokunuşuna .

Gözlerim kapanıyor ve hiç bitmesini istemediğim bu huzurlu hissin içine gömülüyorum. "Yarın annemlere gidecek ve korkarım sen de kendini kaybedeceksin."

Kıkırdıyor. "Beni nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?"

"Sezgi." Ona bakarken dudaklarımda yavaşça büyüyen bir gülümseme beliriyor. "Yani o ailenle tanışacak ve ben tanışamayacak mıyım?"

"Sizi tanıştırmak benim için biraz zor olacak. Bilirsin, o maskeyle falan. Annem kesinlikle onaylamaz."

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor. "Ondan hoşlanmıyorum, Kayla. Ve hoşlanmadığım insanlara ne yaptığımı biliyor musun?"

Alay ediyorum. "Dur tahmin edeyim? Onları öldürüyorsun."

Kıkırdıyor. "Yine haklısın, benim küçük kurdum." Elinin tersini yüzümde gezdiriyor. "Kendimi her zaman etik bir katil olarak görmüşümdür. Ya şimdi? Sana yapmak istediğini bildiğim şeyleri yaptığını hayal etmek mi? Senin de bir parçanın onu istediğini bilmek? O kadar da değil."

"Beni öpseydi ne yapardın?" Tehlikeyle oynuyorum, onu istiyorum. "Eğer bana dokunursa..."

"Nerene dokundu? Buraya mı?" Kalçalarımın arasına bir parmağını sokuyor ve ben bir inilti çıkarıyorum, içeri uzanıp zonklayan kalçalarıma dokunmasını istiyorum.

Klitoris.

"Evet..." Bir parmağını içime soktuğunda nefesim kesildi.

"Kalbini söküp yakarken ona izletirdim, tam o da alevlerin tadına bakmadan önce."

Gözlerim açıldı.

Kahkahası varlığımın her zerresinde yankılanıyor. "Bu seni korkutuyor mu? Beni şimdi görüyor musun? Gerçek beni?"

Başımı salladım. "Beni korkutmuyorsun. Orada, gölgelerin arasında gizlenip beni izlediğini bilmek beni biraz daha güvende hissettiriyor. Beni istiyorsun..."

Saçımdan bir tutam tutarak tıslıyor. "Sana şeytanı ayartmakla ilgili ne demiştim? Ateşle oynamayı seviyor musun? Yanmayı seviyor musun? Onu arzuluyor musun?"

Başımı sallıyorum, utanç yanaklarımı dolduruyor.

"Ben de istiyorum," diye itiraf ediyor. "Bir gün bana istediğin her şeyi söyleyeceksin. *İhtiyacın olan* her şeyi. Ve senin gibi birine sunabileceğim tek şey bu olsa bile, sana bunu veren ben olacağım."

"Benim gibi mi?"

Bir kez başını sallıyor. "Aynı olabiliriz ama çok daha farklıyız. Senin bir kalbin var, ya benim? Şey, diyelim ki başlangıçta hiçbir zaman gerçekten bir kalbim olmadı."

Avucumu göğsünün ortasına koyuyorum ve kalp atışlarının ağırlığını hissediyorum. "Ben buna inanmıyorum. Belki inanıyorsun. Belki tek gördüğün budur, ama ben daha fazlasını görüyorum. Senin içinde daha fazlası var. Belki de bundan korkan sensin, ama ben değilim."

"Keşke annem de görseydi," diye fısıldıyor.

Boğazımın arkası acıyor. "Annen mi? Seni incitti mi?"

O zaman onun için üzülüyorum, sesindeki acıyı duyuyorum, gerçek benliğinin bir parçasının kayıp gitmesine izin veriyor.

"Boş ver onu. O aramızda konuşulacak kadar değerli değil. Şimdi, ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan önce lütfen üstünü değiştir."

"Belki sen pişman olursun ama ben olmam."

Vücudumu görse ne kadar iğreneceğini hayal ettikçe içim ürperiyor.
Artık kanamayan kesikleri, artık zonklamayan yaraları gördüm.

"Senden asla pişman olmam." Bunu gökyüzünün maviliği kadar gerçekmiş gibi söylüyor.

Ama gerçek bu değil, değil mi? Kendisi görene kadar bunu bilemez.

Geri çekiliyorum, bedenim içten içe titrerken kapüşonumun eteklerini tutup çıkarmaya başlıyorum, başımın üzerine itiyorum.

Tüm vücudum sarsamadığım bir sinirle doluyor, ellerim titriyor. "Ne yapıyorsun?" diye bağırıyor, ses tonundan öfke yayılıyor.

Ama devam ediyorum, ellerim eşofmanımın üzerinde, içinden çıkana kadar yavaşça aşağı yuvarlıyorum. Endişe içime yerleşirken bile göz temasını sürdürüyorum, onun da bana baktığını biliyorum.

"Kayla," diye uyarıyor. "Yapma."

Sırada pamuklu külotum var ve bu kısım en zoru bile değil. Bunu daha önce de yapmıştım. Yabancıların önünde kıyafetlerimi çıkarmıştım.

Pamuk, unutulana kadar ayak bileklerime düşüyor. Yumrukları sıkılaştı, eklemleri beyazlaştı.

"Bunu yapıyor olamazsın." Dönmek için kendini zorluyor. "Hayır!" Sesini yükseltiyorum. "Bana bak, Allah kahretsin!"

"Kayla..." Kelime boğazında düğümleniyor.

"Lütfen, beni görmene ihtiyacım var. Her şeyimi. Her şeyi bilmene ihtiyacım var."

Sanki kabul edilmek için yalvarıyor gibiyim. Birinin sonunda her santimetrekaremi görmesi ve bana sorun olmadığını söylemesi için yalvarıyorum.

Sonra yavaşça dikkatini bana geri veriyor.

Atletimi çıkarmaya başlıyorum, göğüslerim serbest kalıyor. Tişörtümün düşmesine izin verip arkamı döndüğümde, işte o zaman tamamen sessizleşiyor.

İnsandan çok hayvan gibi hırlıyor.

"Kim-" Pantolonunu indirdi. "Bunu sana kim yaptı?"

Beni görmesine izin verdiğimde sözlerinde acı ve öfke var. Ezilmiş ve bir kenara atılmış.

"Vahşiler," diyorum ona doğru bakmadan. "Beni ve arkadaşlarımı kaçıranlar, Elsie kaçtığında ona sırtımı dönmemi sağlamaya çalışanlar. Ama ben ondan vazgeçmedim. Bana ne yaparlarsa yapsınlar." Boğazıma bir ağrı saplanıyor. "Benim zayıf olduğumu düşündüler. Beni kırabileceklerini düşündüler." Gözyaşlarımın arasından bile sırıtıyorum. "Ama zaten kırılmış olduğumu hiç fark etmediler."

"Bana isimlerini söyle ve bir daha asla gün doğumu görmesinler." Sesi çok acımasız geliyor, sanki benim için dünyayı yakacakmış gibi.

Tam arkama geçene kadar ilerlerken gözyaşlarım gözlerimi yıkıyor. Vücut ısısı dalga dalga yayılıyor.

Bir sonraki adımda ne yapacağını merak edemeden, parmakları nazikçe bir yara izini, sonra bir diğerini ve bir diğerini çizerken nefes nefese kalıyorum. Nefes nefese bir çığlık atıyorum ve o her birini çizene kadar orada duruyorum.

"Bu sadece ten, Kayla. Güzel bir ten. Neye benzediği benim için önemli değil."

Sessizce ağlıyorum, ona inanıp inanmadığımı bile bilmeden.

Güçlü eller beni göğsüne yaslayana kadar çeviriyor, kolları beni kalp kırıklığıma karşı korurken biraz daha emin.

Geri çekilip yüzümü avucunun içine aldı. "Ağlama, küçük kurt. Kazanmalarına izin vermeyeceğiz. Onları yok ederiz."

"Çoğu öldü ya da hapiste," diye açıklıyorum. "Ama bu? Ben artık buyum."

"Hayır." Kavrayışını sıkılaştırıyor. "Bu sadece et. Sen Kayla'sın ve Kayla *çok güzel*."

Bitmek tükenmek bilmeyen gözyaşı seline karşı koyuyorum, ta ki gözyaşlarım görüşümü bulandırıp beni kör edene kadar.

Hiç tanımadığım bir adamın önünde çırılçıplak duruyorum ve bana uçuyormuşum gibi hissettiriyor.

Kalbim onun yüzünü görmek için ağlarken, sanki bizim için donmuş gibi, bükülmeyen zamanın içinde uzun anlar boyunca birlikte duruyoruz. Dokunmak için. Her santimini öpmek için. Ruhum ağrıyana kadar onun ağzını benimkinde hissetmek için. Ama bu bizim gerçekliğimiz değil. O bir sır saklayıcısı ve korkarım kendisininkini bilmeme asla izin vermeyecek.

"Şimdi ne olacak?" Gitmesini istemediğim için soruyorum. Benimle eve gelmesini ve ben uyuyana kadar bana sarılmasını diliyorum.

Ama bunu da yapamayız. Chris etraftayken olmaz.

"Bilmiyorum." Kolları beni biraz daha sıkıyor. "Doğru yapıyor muyum?" diye fısıldıyor kısık sesle.

"Ne?" Ne sorduğuna tamamen emin değilim. "Sana

sarılıyorum. Doğru yapıyor muyum?"

Sesi... çok savunmasız, çok gerçek ve çiğ. Ve acı

verici derecede güzel.

Gözyaşlarımı daha hızlı kırpıştırıyorum. Hiç sarılmadı mı?
Karşılığında hiç birine sarılmadın mı?

Kollarımı olabildiğince sıkıca ona doluyorum, bunu hissetmesini istiyorum.

"Hayatımda hiç bu kadar iyi tutulmamıştım," diye iç geçiriyorum. "Seni yalancı."

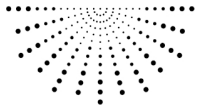
Sırıtıyorum ve ona biraz daha sokuluyorum. "Anı mahvetmeyi bırak, sapık."

"Bana ne yaptın, Kayla Jenkins?" diye nefes alıyor.

Emin değilim. Ama sanırım senin bana yaptığınla aynı şey.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ADRIEL

GÖZLERI YUMUŞAK, BENI IZLERKEN SEVECEN BIR ŞEKILDE BANA BAKIYOR. Temizliği bitir.

Peki ya ben? Neler olduğunu bilmiyorum. Bu duyguların ne olduğunu ya da nasıl işleneceğini bilmiyorum.

Kayla Jenkins'te onu güvende tutmak istememe neden olan şey ne? Daha önce hiç kimse için endişelenmemiştim. Bir kere bile. Ama onunla, bir şekilde farklı.

İçimde bir şeyler kıpırdıyor, ona bağlı bir şeyler var ve onun etrafında ne kadar çok olursam, bu his o kadar güçleniyor. Ve bırakmam o kadar zor olacak.

Buna bir anlam veremiyorum. Durumuna sempati mi duyuyorum yoksa onu koruma fikri mi bilmiyorum ama enkazın altında bir şey saklı ve onu hedef alıyor.

Bu takıntı sadece fiziksel değil, ruhsal da. Orada olduğunu bildiğim kadar derinlerde hissedebiliyorum, henüz adlandıramadığım bir şeyi bekliyorum.

Onunla savaşmaya çalıştım. Mesafemi korumaya çalıştım ama her seferinde kendimi onu yeniden izlerken buldum.

Duramıyorum.

Ve ben hiçbir zaman dürtülerini kontrol edemeyen bir adam olmadım.

Ama bana gösterdiklerinden sonra, yara izleriyle kaplı o sırt... kahretsin... intikam ihtiyacı, düşmanlarının külleriyle dünyayı yakıp kavurma ihtiyacı onu ele geçirdi. Ona saldıranların her birini bulma arzusu kök saldı ve daha güçlü bir şeye dönüştü. Hissedilebilir. Ve gözlerine baktığım her saniye yayılıyor.

Kalbim... biraz daha hızlı atıyor, birinin böylesine güzel bir şeye zarar verdiği düşüncesiyle içimdeki öfke dışarı taşıyor.

Ödeyecekler. birini bulacağım. Şeytanlarıyla birlikte yanana kadar nefeslerini çalacağım.

Katlandığı şeyler...

O yara izleri sırtının her yerindeydi. Sanki biri onu oyarken eğlenmiş gibiydi. Yukarı.

Burun deliklerim genişliyor. Hapishane beni her birini öldürmekten alıkoymayacak. ona zarar veren. Ve ben de ona bunu vereceğim. Ona onların kalplerini vereceğim ve o her şeyi onun için yaptığımı bilecek.

Ben ölü adamı yerdeki muşambaya sarmaya başlarken, o gömleğinin eteğiyle oynuyor.

Neden böyle hissediyorum? Neden onun kırık bedenindeki kanı temizleyen, günahımızın kanıtlarını silen, onu temizleyen, kurulayan ve giydiren kişi ben olmak istiyorum? Tüm bunları yapmak istiyorum.

Ama yapamam. Yüzümü görmesine izin veremem. Beni tanımasına. Bu asla planın bir parçası olmadı. Günaha direnmeliyim.

Rahibeler onaylardı.

Kendimi önümdeki bedene odaklanmaya zorluyorum.

Fırın bu çocuk tacizcisini bekliyor, alevleri tanıyan pek çok kişiden biri. Aklıma Casius geliyor. Çığlık atışı. Yalvarışı. Buna ilaç vermek zorunda kalmam çok kötü, yoksa o da yalvarırdı.

Onlara bunu yaptığınızı bilerek böyle çığlık atmalarını duymanın büyüleyici bir yanı var. Güç var. Güç alınır, güç verilir. Karşılıklı bir değişim.

Casius'un kaybolduğu haberi yayılmaya başlamıştır, ancak polis henüz bir ceset bulamamıştır ve bulamayacaktır.

Ve ceset yoksa suç da yok demektir. Sistemin işleyişi çok güzel.

Arkadaşları yetkililere Casius'un yeniden kumar oynamaya başladığını ve Arnavutluk mafyasına yüklü miktarda borcu olabileceğini söyledi. Ve bu adamlar onlara geri ödeme yapmadığınız zaman bundan hoşlanmazlar. Bir parmaktan fazlasını alırlar. Hayatınızı alırlar ve görünüşe göre listelerinde sırada Casius vardı.

Ne yazık. Önünde koca bir hayat vardı. Keşke böyle

bir bok parçası olmasaydı.

Cesetle işimi bitiriyorum ve onu bıçaklamaya devam ederken arkasında bıraktığı birkaç halı lekesini temizlemeye başlıyorum, muhtemelen onun yerine ona zarar veren adamların yüzlerini görüyorum.

Onun fark ettiğinden daha fazla anlıyorum. Bazen öldürürken, beni döven rahibeleri, kısa süreliğine beni yanlarına alan aileleri, onlar da canavara dönüşmeden önce bana bakacaklarına dair yemin ettiklerini hayal ediyorum.

Yaralarım farklı olabilir ama aynı derinlikteler.

Boğazını temizliyor, kollarını kendine doluyor, ipeksi saçları omzuna dökülüyor. Onu hissetmek için can atıyorum. Onun içinde kaybolmak istiyorum. Her santimini sahiplenmek. Daha fazlasını hissetmenin bir yolu olduğunu bilmek... onun ortaya çıkardığı duygulardan daha fazlasını ve içine doğduğum öfkeden daha azını.

"Yardımımı istemediğine emin misin?" Ağzı titriyor. "Hayır."

Başımı sallıyorum. "DNA'nı hiçbir yerde istemiyorum." Başını sallayarak, "Bu konuda bana yardım ettiğin için teşekkür ederim." diyor.

Gözleri hüzünlü ve çok tatlı. Orada durmaktan başka bir şey yapmasa bile beni baştan çıkarıyor.

Onu görünce tekrar sertleşiyorum, sikim zonkluyor ve ağırlaşıyor, onun güzel amının sikimi kavradığını hissetmek istiyorum. Ama onun yaşadıklarını yaşamış bir kadını beceremem. Ona bunu verecek adam ben olamam. Ona hiçbir şey veremem. Bana ihtiyacı olduğunda hep bir adım gerisinde kalacağıma dair verdiğim sonsuz sözden başka hiçbir şey.

Ama sonra onun bir geleceği olacağını fark ettim. Henüz bilmiyor olabilir. Ama bir gün olacak ve ben hala orada izliyor olacağım.

Ama o korumayla yatmak istemediği sürece bana bir şey olmaz.

"Siktiğimin yalancısı."

"Ne?" diye soruyor, yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

Tanrım, şimdi kendi kendime konuşuyorum.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım. "Eve gitmelisin. Seni arıyor olacak. Eminim ona verdiğin haplar onu çok uzun süre uyutmayacaktır."

Vücudu geriye doğru çekiliyor ve omurgasını dikleştiriyor. "Ona hap verdiğimi nereden biliyorsun?"

Cevap vermediğimde, öfkeli bir nefes üflüyor.

"Sessizliğinle bir kadını çıldırtabilirsin."

"Sana haberlerim var bebeğim. Sen zaten delisin."

Alay ediyor ve bir an için duygularını incittiğimi düşünüyorum ama sonra bir kahkaha patlatıyor.

Ve onun kahkahalarını tekrar duymak için binlerce kez ölürdüm.

KAYLA

Bana *bebeğim* dedi. Sapığım bana *bebeğim* dedi.

Çoğu kız kaçardı, ama ben? Onun yerine içeri dönmek ve bana bir kez daha böyle seslenmesini istemek istiyorum. Kalabildiğim kadar kaldım. Neredeyse işi bitene kadar. Cesedi arabasına koymaktan başka bir şey kalmamıştı.

İç çekerek daha hızlı yürüyorum. Neredeyse evime dönmek üzereyim, umarım Chris hala orada uyuyordur, yoksa bir sürü açıklama yapmam gerekecek.

Kapıma ulaştığımda, içeriye adım attığımda sessiz olduğunu görüyorum. Sıra dışı bir şey yok. İçimi bir rahatlama kaplıyor. Her şeyi mahvedebilirdi. Michael'a söyleyecek, Michael da sonunda Elsie'ye bir şeylerin peşinde olduğumu söyleyecek ve ailem bunu öğrenecekti. Bu da her şeyin sonu olurdu.

Ama bunu bırakamam. Buna ihtiyacım var.

Koridordaki banyoya ulaştığımda sessizce ışığı yakıp kapıyı kapatıyorum. Aynada kendime bakarken, bana bakan kadını zar zor tanıyabiliyorum. Nasıl bu hale gelmişti?

Öldürdüm. Ve yine de bunu tekrar yapmak istiyorum.

Onlar benim düşmanım olmayabilir ama birilerinin düşmanı. Arkalarında tıpkı benim gibi kurbanlar bıraktılar. Tıpkı benim gibi tutulan diğer tüm kadınlar ve çocuklar gibi. Elsie ve Jade gibi.

Bunu hepimiz için yapıyorum; hiç doğmamış olması gerekenlerden kurtuluyorum. Tek yaptıkları onlara hiçbir şey yapmayanların hayatlarını mahvetmekti ve şimdi ben onların hayatlarını ellerinden alıyorum. Ve bunun için üzgün değilim.

Yarınki derslere gerçekten uyanabilmek için kendimi biraz uyumaya zorlamam gerektiğinden, üst kattaki yatak odama çıkmadan önce Chris'in uyuduğu yere doğru gidiyorum.

Ama kanepenin yanından geçerken kalp atışlarım patlıyor.

Kahretsin.

Gözlerim boş yerde, kenarda gelişigüzel battaniyede boğuluyor. O burada değil. Ama arabası buradaydı. Bu da ne böyle?

"Chris?" Sesleniyorum, sesim korkuyla kaynıyor.

Hiçbir şey. Nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yok.

Sessizce merdivenleri tırmanmaya başlıyorum, eski ahşap ayaklarımın altında inliyor ve onun nerede olduğuna dair herhangi bir ipucu arıyorum.

Beni aramaz mıydı? Beni takip edemez miydi? Ama ondan tek kelime yok.

Çantama uzanıp telefonumu aldım ve numarasını aramak için bir tuşa bastım.

Hemen patlıyor. Üst

kattan.

Bedenim bir ürpertiyle kırılıyor. Dışarıdaki pencereden gelen küçük ışık şeridi dışında her yer karanlık.

Kalkar kalkmaz, belki içeridedir umuduyla yatak odama yöneliyorum ama içeriye baktığımda boş olduğunu görüyorum.

Banyodan gelen ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir dizi küçük ses vücudumdaki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Ona doğru dönüyorum.

"Chris?"

Hiçbir

şey.

Aman Tanrım. Ya A ona bir şey yaptıysa?

Ama nasıl? Ona bu kadar çabuk zarar verecek zamanı olmazdı.

Ama burada A'dan bahsediyoruz. O her şeyi yapabilir.

Kapının kolunu tutuyorum. Ama denediğimde kapı açılıyor ve Chris orada, saçları nemli, kalçalarına havlu sarmış, göğsünde sade beyaz bir tişört var. Ama buna rağmen, karın kaslarının kasılma şeklini yakalıyorum.

Yavaşça büyüyen bir gülümseme dudaklarına yayılıyor ve ben olması gerektiği gibi gözlerine baktığımda gülümsemesi derinleşiyor.

"Selam, Kayla. ?" Midem takla attı.

Düşün!

"Ben, uh..."

Bu hiç yardımcı olmuyor!

"Şey, yürüyüşe . Kafamı boşaltmam gerekiyordu ve sen de mışıl mışıl uyuyordun, seni rahatsız etmek istemedim."

Kelimeler hızla dökülüyor ve ben titreyen bir gülümsemeyi zorluyorum, her ne kadar ona bakınca hiçbirini yuttuğunu düşünmesem de.

"Mm-hmm..." Kıkırdıyor.

Bana inanmıyor.

Tabii ki bilmiyor, çünkü o bir aptal değil!

"Biraz önce uyandım ve seni gitmiş buldum," diye açıklıyor yüz hatlarını saran eğlenceyle. "Telefonunu takip ettim ve gerekirse gelip seni alabileceğim kadar yakındaydın, bu yüzden seni biraz rahat bıraktım. Ama bir dahaki sefere beni uyandır. Tamam mı? Eğer sana bir şey olursa ve ben orada olmazsam..."

Çenemi tutuyor, gözlerimi o kadar yoğun bir şekilde deliyor ki tek yapmak istediğim başka tarafa bakmak. Ama nedenini bilmeden onların içinde kayboluyorum.

Çenesi geriliyor ve burun deliklerinden derin bir nefes veriyor. "Yatağına git." Doğruldu. "Kanepede olacağım ve bütün gece ayakta olacağım. O yüzden bir daha bir şey deneme."

"Ne gibi?"

"Kayla..." Dili dışarı kayıyor ve alt dudağına çarpıyor. "Uyuşturulduğumu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Kahretsin.

Nabzım hızlandı. "Ne? Ben-ben yapmadım-"

"Dur." Ses tonu affedici değil ve sanırım siki havlunun altında sarsılıyor ama sert ifadesinden o kadar korkuyorum ki gerçekten fark edemiyorum. "Bunu senin yaptığını biliyorum ve kızgın değilim. Gerçekten kızmadım. Bunu bekliyordum."

"Biraz kızgın görünüyorsun." Yüzümü buruşturuyorum.

Kahkahası içimi oyan çiviler gibi. "Güven. Bana güven." Bu kelimeleri deliyor. "Bu benim kızgınlığım değil. Ama yemin ederim, bunu bir daha yaparsan Michael'a sana ikinci bir koruma vermesini söylerim, o zaman uğraşman gereken birden fazla kişi olur."

Bu ihtiyacım olan son şey.

"Peki. Özür dilerim, tamam mı?" Elimi havaya kaldırdım. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. İnsanlar tarafından boğulmaktan nefret ediyorum. Sanki yine kafese kapatılmışım gibi. Ama sana yaptığımın doğru olmadığını biliyorum ve özür dilerim."

Derin bir iç çekerek başını sallıyor. "Anlıyorum. Ama bir daha benimle böyle dalga geçme. Yalnız kalmak istiyorsan bana söyle."

"Ve sen de bu konuda uslu duracaksın. Doğru..." Kaşlarımı çatıyorum.

"Nereye gittiğinize ve sizi takip edip edemeyeceğime bağlı olarak bunu dikkate alırım, çünkü bu benim işim."

"Beni takip et. Evet, tabii ki. İzlenmesi gereken bir çocuk olduğumu hep unutuyorum."

"Kayla..."

Onu durdurmak için avucumu kaldırıyorum. "Başka bir şey söyleme. Sorun değil. Yorgunum. Yatmaya gidiyorum. Sana ilaç verdiğim için özür dilerim. Umarım en azından iyi uyumuşsundur."

"Lanet bir bebek gibi uyudum." Sırıtıyor.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve yatak odama doğru gidiyorum. "Bir şey değil."

Kapıyı kapatırken gülüyor, sırtımı duvara kalp atışlarımı sakinleştiriyorum.

Paçayı kurtardım. Kızgın değil, nerede olduğumu ve ne yaptığımı da bilmiyor.

Belki bunu yapabilirim. Belki kimse bilmeyecek.

Ya da belki sadece kendimi kandırıyorumdur.

Sanırım öğreneceğiz.

ADRIEL

Ertesi gün, zihnim hala Kayla ile ilgili her şeyle yarışıyordu. O adamın vücuduna bıçağı saplamasını izlemek, onu kollarımda hissetmek, kanının damarlarında hızla aktığını hissetmek, ona sarıldıkça kalbinin daha hızlı attığını bilmek... bana bir şeyler yaptı. Benim gibi biri için var olabileceğini bile bilmediğim şeyler.

Ama onun acısını anlıyorum. Kendi acımmış gibi hissediyorum. Ona yapılanlar affedilemez. Ve eğer hepsini diriltmenin bir yolu olsaydı, yapardım. Sırf onları kurban edebilmek için. Onun için. Onlar ayaklarının önünde kan kaybından ölürken onu tahtının üstüne oturturdum. Hak ettiği bu. Ama bunu yapabilmem için hepsi hayatta değil.

gelince? Keşke olmasaydım diyecekler.

Şu anda hapishanede bir erkek kardeşi olan müvekkillerimden biri, kadın ticareti yapmaktan tutuklananlar arasında yer alan dört kişinin ismini kendisine iletiyor. Bunlardan ikisi Kayla ve arkadaşlarını yoldan çıkaranlarla aynı kişiler. Diğer ikisi ise kulübü hastalıklı zevkleri için kullanırken yakalanan iş adamları.

Benim yaptığım türden bir işle ilgili olan şey, çok fazla insan tanımam. Ve hepsi temiz değil. Aslında, çoğu kirli. Bu yüzden ürünlerimi istiyorlar. Onları düşmanlarında kullanmak için. Ama en sadık müşterilerimden bazılarının hapiste olması... işe yarıyor.

Şimdi olduğu gibi.

Cep telefonum çaldı. Tam zamanında.

"Evet?" Selam veriyorum. "Bitti mi?"

"Evet, öyle. Dört gün. Teslim edecek." Sırıtıyorum. "Güzel. Teşekkür ederim."

"Hayır. *Teşekkür ederim*. Hayır kurumuna yapılan ek yatırım hoş bir sürpriz oldu."

"Elimden geleni yapıyorum."

"." Aramayı sonlandırmadan önce gülüyor. Sonra morgdaki arkadaşım Abel'i arıyorum.

"Hey. Hazır mı?" diye soruyor.

"Öyle. Dört gün içinde bekliyorum." "O zaman görüşürüz."

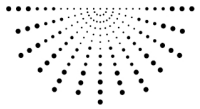
Telefonu kapatmadan önce beni sorgulamıyor. Ne yaptığımı biliyor. Eskiden o da aynısını yapardı. Bu şekilde tanıştık, aynı hedefi hedefleyerek. Ama birkaç yıl önce morgda çalışmaya başlayınca bıraktı. Sanırım hala zaman zaman uğraşıyor, sadece bana söylemiyor.

Zihnim bunu neden yaptığıma odaklanıyor. Onun için.

Oyun . Şimdi oturup bekleyeceğim.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAYLA

"SELAM, TATLIM!" ANNEM KOLLARINI SIMSIKI SARILMAK IÇIN BANA DOLUYOR, Babam onun yanında usulca gülümserken, bırakmayı reddediyor.

Saçları bir zamanlar canlı bir kahverengiydi ama şimdi tamamen ağardı. Yine de çocukken çok canlı bir şekilde hatırladığım gözlerindeki o ışıltı hala orada ve bu beni rahatlatıyor.

Annem sonunda geri çekiliyor ve Chris'e şöyle bir bakıyor, özel dikim takım elbisesi onu... yani bir korumaya benzetiyor. Onu üniversiteli bir çocuk olarak nasıl yutturabilirim ki?

"Peki bu kim olabilir?" Annem arkama tünüyor ve bana meraklı bir bakış atıyor. "Bu şu genç adam mı-"

"Üniversiteden mi?" Kalbim küt küt atıyor.

Kimliğimi ifşa etmek ve dün gece kiminle olduğumu ona söylemek üzereydi. "Evet, okuldan bir arkadaşım."

Geriye doğru sinirli bir şekilde sendeliyorum ve ona *ya beni takip edersin ya da ölürsün* der gibi bakıyorum.

Ağzı bükülüyor ve anneme doğru ilerleyerek selamlamak için elini uzatıyor. "Ben Chris ve evet, aynı okula gidiyoruz."

"Her şeye rağmen gelebilmenize sevindim."

Kaşları toplanıyor ve dikkati annemle benim aramda gidip geliyor.

"Yani!" Bu korkunç konuşmayı sonlandırmak için çabucak söylüyorum. "Ne yapıyorsun baba?"

"Sevdiğin pizza burgerleri, kızarmış sebzeleri ve tavuk kanatlarını ızgarada pişiriyorum çünkü onları ne kadar çok sevdiğini hatırlıyorum."

Göğsüm sıkışıyor. Sürekli barbekü yapardı. Yazın her hafta sonu babam bize yemek hazırlarken otururduk. Bizi beslemeyi severdi.

"Hâlâ seviyorum baba." Kollarımı ona doladım.

Sarılmaları evim ve sıcaklığım gibi. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ama onları uzaklaştırıyorum. Burada yerleri yok.

"Hadi, yemek yiyelim." Sırtımı sıvazlıyor ve alnımdan öpüyor. "Bunu özlemişim."

Ben de öyle.

Bu benim hatam, gerçekten. Kurtarıldıktan sonra hiçbir şey yapmak istemedim, kendi çaresizliğimde boğuldum. Ailem de zorlamadı. Ama belki de bu barbeküler bana bir zamanlar kim olduğumu hatırlatmak için ihtiyacım olan şeydir.

Bir daha asla o olamayacaksın. Bunu ne zaman kabul edeceksin?

Zihnimi durduruyorum, avluya yerleşirken sırtımı düzeltiyorum, gülüyoruz, yemek yiyoruz ve yüzümüz acıyana kadar gülümsüyoruz. Chris bile gülümsüyor, onlara kardeşlerinin küçüklüklerini anlatıyor.

Tüm bunların ortasında gözleri benimkilere kayıyor ve gülümsemesi kabarıyor. Ben de ona karşılık veriyorum ama bunu yaparken içimde bir şeyler kıpırdanıyor çünkü bu yanlış. Ona bu şekilde gülümsememeliydim, mutlu hissetmemeliydim.

Çünkü o A değil ve asla da olmayacak. Maske ya da değil, beni gerçekten tanıyan tek kişi A. Beni gerçekten kabul eden. Beni yargılamaz ya da azarlamaz. Bana bıçağı uzatır ve sıradakinin kim olduğunu sorar. Chris gerçekte kim olduğumu bilseydi, bana bir daha asla aynı şekilde bakmazdı. Hasta olduğumu düşünürdü. Ahlaksız. Tamire ihtiyacı olan kırık bir kız.

Ama A değil. Ona göre ben mükemmelim. Hissetmem için bu sözleri yüksek sesle söylemesine bile gerek yok. Başka kim benim kadar çok yara izi olan bir kadına güzel olduğunu söyler ki? Yara izlerinin deriden başka bir şey olmadığını? Başka kim onun bir adamı öldürmesini izler ve ağlarken ona sarılır?

Hayır, Chris asla bir şey olamaz. Hiç kimse olamaz. A'dan başkası olamaz. Tabii o beni istiyorsa.

Bunların hiçbiri gerçek değil. Sadece yapıyorum, kendi aileme karşı bile. Kalabalığa gülümsüyor.

Burada olduğunu biliyorum. İzlediğini biliyorum. Beni ailemle görüyor, başka bir adamla gülümsüyor. Kıskanıyor mu?

Peki neden öyle olmasını istiyorum?

Keşke onun yerine burada olsaydı. Keşke onu ailemle tanıştırabilseydim. Hiç miyim?

Ama o bana kim olduğunu söyleyene kadar, elimizdeki tek şey bu. Gündüz yabancı, gece arkadaş. Tabii olduğumuz şey buysa. Onunla hiçbir şeyin anlamı yok.

Parlak yeşil çimenlerin ve çalıların arasından dışarı bakıyorum, orada olup olmadığını, her hareketimizi izleyip izlemediğini merak ediyorum.

"İyi misin, tatlım?" Annem soruyor.

Başımı hızla ona doğru çeviriyorum, açık kahverengi gözlerim ışıl ışıl parlıyor. "Gayet iyiyim. Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Biramdan bir yudum alıyorum.

"Bunu daha sık yapmalıyız, de öyle değil mi?" diye devam ediyor.

"Yapmalıyız. Bence bu benim için iyi."

Duyguları bakışlarında parlıyor. "Bunu söylediğini duyduğuma çok sevindim." "Ben de, evlat." Babam başını sallıyor. "Seni özledik."

Derin bir nefes alıyorum ve sırıtıyorum. "Ben de kendimi özledim. Ama geri döndüm. Söz veriyorum."

Sadece hatırladığın versiyonu değil.

ADRIEL

Dün onunla olduğunu bilmekten nefret ediyordum. Sanki erkek arkadaşıymış gibi ailesiyle tanışmasından.

"Fuuuck!" Onunla birlikte olmak isteyerek bağırıyorum.

Ama aynı zamanda, nasıl o adam olacağımı bile bilmiyorum. Ona ihtiyacı olanı vermeyi. Hiç olmak istemediğim biri haline nasıl geleceğim? Onu sevebilecek biri olabilirim?

Sevgiler.

Evet. Bu kavram gülünç. Aşkın neye bile bilmiyorum.
hissediyorum. Bomboştum. Aşk hayatımda hiç var olmadı.

Ve bunların hepsi tek bir kadın sayesinde oldu: annem.

Süpermarkette alışveriş yaparken bana hayat veren kadına bakıyorum, o eriklere lanet bir bilim projesiymiş gibi bakarken ben şeftalileri inceliyormuş gibi yapıyorum. Sadece birkaç tane seç ve git. Ne kadar zor olabilir ki?

Kayla'nın ailesi onu gerçekten önemsiyor gibi görünüyordu. Onları öldürmek zorunda olmadığıma sevindim.

Belki ders için müsaitlerdir. Annemin işine yarayabilir.

Öfkem sakin tavrımı delip geçiyor. Ona bu kadar yakınken neler yaşadığımdan asla şüphelenmez. Bıçağım cebimde yanıyor, boğazını evi yapmak için can atıyor. Ama her sanatçının sabırlı olması gerekir. Ben de öyle yapacağım. Sonu gelecek ve bu benim elimden olacak.

"Böyle şeyleri asla bilemem." Bana bakarak gülüyor.

Kalbim yerinden bile kıpırdamıyor. Annenizin sizi bir çöp gibi bıraktığını öğrendikten sonra sizinle konuşmasının duygusal bir şeylere yol açacağını düşünürsünüz. Ama benim için değil. Tek istediğim onun öldüğünü görmek.

Sanırım bu da bir duygu.

İçten içe sırıtıyorum.

"Sen sadece sık." Çalımlarla yaklaştım, kolum neredeyse omzuna değiyordu.

Bir erik alıyorum ve onun yerine boğazı olduğunu hayal ederek gösteriyorum. O kadar sert tutuyorum ki patlıyor.

Oops.

Nefes alıyor ve boğazını temizliyor. "Bu kesin olarak söylemenin bir yolu." Isırıyorum ve sırıtıyorum. "Çok tatlı."

Sinirli bir şekilde gülüyor ve birazını şeffaf bir plastik torbaya atıyor. "Yardımın için teşekkürler, genç adam."

"Endişelenme. Annem bana her zaman elimden geldiğince yardımsever olmayı öğretti."

Ağzını sıkıyor ve elindeki meyveleri alışveriş arabasına atıyor. "Oğullarıma hep aynı şeyi öğrettim. Üçü de gurur duyabileceğim adamlar. Eminim annen de öyledir."

"Bilemem." Omuz silkiyorum, ona dikkatle bakıyorum. "Bir süredir ölü."

"Ah." Yüzü buruşuyor. "Bunu duyduğuma üzüldüm." Elini benimkinin üzerine koyarken şefkati parlıyor ve eli yanıyor. "Ben de bir anne olarak, annenin seninle çok gurur duyduğunu biliyorum."

"Buna güvenmezdim. Asla mükemmel değildim. Ve o asla unutmama izin vermedi o."

Göğsü hırıltılı bir nefesle yükseliyor. "Eminim elinden geleni yapmıştır."

"Evet. Ne yazık ki bazen elimizden gelenin en iyisi yeterince iyi olmayabiliyor." İç çekiyor. "Haklısın. Yetmiyor. Her neyse, yardımınız için tekrar teşekkürler." "Elbette, hanımefendi. Görüşmek üzere."

söylüyorum. Onun için

geleceğim.

Çok yakında.

Sophia ve Sophia'nın bakıcısı Mabel ile buluştuğu parka kadar onu takip ediyorum. Gerçi fazla kalmıyor, on dakika sonra Sophia'ya veda öpücüğü veriyor ve küçük kızı Mabel ile yalnız bırakıyor.

Annemi takip etmek yerine geride kalıp Sophia'yı izliyorum. Nedenini açıklayamam.

Annem ortadan kaybolsa ne hissederdi? Kıymetli torunu kaçırılsaydı? Eminim canı yanardı. Benim için hiç ağlamadığı gibi onun için de ağlar mıydı?

Göğsümün ortasına bir sızı çarpıyor ama onu itiyorum.

Yine de fark etmez. Kızı asla almam. Ben çocuklara zarar vermem. Aileleri kim olursa olsun.

Küçük kız arkadaşıyla birlikte futbol topunun peşinden koşarken gülüyor. Uzun saniyeler boyunca ona bakıyorum, buna imreniyorum. Daha önce hiç böyle gülmemiştim.

Benim dünyam onunkiyle tam bir tezat oluşturuyordu. Tamamen siyah ve renksiz. Bildiğim tek şey acıydı. Ama bu çocuk? O mutlu. Bir zamanlar ben de mutlu olsaydım kim olurdum merak ediyorum.

" kalk!" Ben yerde ağlarken Rahibe Mary çıplak sırtımı kırbaçlıyor, ayakta duramıyorum.

Ayaklarımdaki yanıklar çok acıyor.

Bana, Rab'bin sözünü çalışmak istemediğim için bana bir ders verdiğini söyledi. Çünkü ben bir günahkârdım. Ve günahkârlar cezalandırılır.

Her zaman.

"Kalk dedim!" Sırtımı tekrar kesti ve beni kanatmaya çalıştığını biliyorum.

Onu nasıl durdurabilirim? Nefesimi bile tutamıyorum.

"Yedi yaşındasın ve böyle mi davranıyorsun? Mızmız, inatçı bir çocuk gibi mi? Hâlâ burada olduğun için ne kadar şanslı olduğunun

farkında mısın?" Bir kırbaç daha, bu sefer daha sert.

"Sana yardım etmeye çalışan her aile seni geri gönderdikten sonra kalmana izin verdiğimiz için mi?"

Bir kesik daha.

"Bu kadar istenmeyen biri olduğun için utanmıyor musun?" Ve bir başkası.

"Birinin seni sevmesi, seni istemesi için çok uğraştım ama boşuna! Çünkü asla öğrenemeyeceksin!"

Ben ellerimle yüzümü kapatıp, birinin bana yardım etmesi için hıçkıra hıçkıra ağlarken o beni tekrar tekrar incitiyor. Beni kurtarması için. Ama hiç kimse gelmiyor.

"Kendi annen bile seni istemedi." Gülüyor. "Daha karnındayken seni bana verdi."

Gülüşü acımasız ama annemin benden nefret ettiğini bilmek kadar acıtmıyor.

"Senin ne kadar boş bir nefese dönüşeceğini biliyor olmalı ki seni burada bıraktı. Ama ben bile sana yardım edemedim."

Kırbaçla koluma vuruyor ve derim yırtılıyor, parmaklarımdan aşağı kan damlıyor. Karnım ağrıyor ve yere kusuyorum.

"Zavallı! Bir erkek gibi kırbaçlanmayı bile kaldıramıyorsun!"

Ağlamalarım daha da artıyor ve şu anda burada ölmek istiyorum. "Ayağa kalk!"

Bana zarar vermeyi bırakmıyor. Kaç kere yaptığını sayamıyorum.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama ayaklarımın tabanı zonklarken, kırbacı göğsüme doğru bastırıyor ve dizlerimin üzerine düşüyorum.

Beni öldürecek mi? Ölmek istiyorum.

"Annemin adı ne?" Bilmek istediğim için kekeliyorum.

Eğer hayatta kalırsam, onu bulmak istiyorum. Beni neden burada bıraktığını sormak istiyorum. Beni sevmemesi için ne yaptım? biliyordum. Mary bana her zaman annemin ben daha yeni doğmuşken beni nasıl terk ettiğini anlatırdı. Bir yük olduğumu ve Tanrı'nın çocuğu olmadığımı.

Ama burada Tanrı yok. Burası şeytanın evi. Ve o bile bundan daha nazik .

Burada çocuklardan nefret ediyorlar. Bize zarar veriyorlar ve kimse bir şey yapmıyor. Çünkü rahibelerin iyi olması gerekir. Çocuklara zarar vermezler. Onlara yardım ederler.

Ne yalan ama.

Yaşlandığımda, dünyanın buranın gerçekte bir yer olduğunu görmesini sağlayacağım. Onu yakıp kül edeceğim.

"Annen onun adını bilmeni istemedi." Küçümsüyor. "Senin gibi zayıf, çirkin bir şeyle anılmak istemedi."

Yine ağlıyorum. Her şey acıyor.

"Hayır!" Gözlerimden yaşlar süzülürken bile bağırıyorum. "Benimle tanışsa beni severdi."

O kadar sert kıkırdıyor ki neredeyse yere düşecek. "Oh, bu çok komik. Seni istemiyor, Adriel. Seni burada bırakmasının bir sebebi var. Seni bir kez bile sormadı. Hiç aramadı. Nasıl olduğunu sormak için bir mektup bile yazmadı."

Diz çöküp çenemi tutuyor ve gözlerimi şeytani gözlerine dikiyor. "Onun ya da baban için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Bahse girerim senden kurtulacaktı.

Ama annesi dindardı ve buna asla izin vermezdi. Yoksa annenin sonu da senin gibi cehennem olurdu."

"Bu, bu cehennem." Çenem titriyor.

Yüzü sınırsız bir öfkeyle ve neredeyse siyah olan gözleri burnu benimkine değene kadar yaklaşıyor.

"Cehennemi bilmiyorsun." Parmakları tenimi ısırıyor. "Burası senin gibi kötü çocuklar için bir hediye. Bu kadar nankör olacağına bize teşekkür etmelisin."

Bana tiksintiyle bakıyor ve kırbacıyla sırtıma bir kez daha vuruyor.

"Rahibe Mary!" Rahibe Agnes sesleniyor. "Bugünlük bu kadar yeter." O daha yaşlı. Onun üstü. Ama daha iyi değil.

"Devam et, Adriel. Rahibe Laura'ya git," diyor Agnes. "O seni temizler."

Kıyafetlerimi alıp oradan kaçıyorum, ayaklarım onun yaktığı yanıklarla zonklayıp ağrırken iniltilerimin arkasına saklanıyorum. Ama bunu görmezden geliyorum, ondan mümkün olduğunca uzağa kaçmam gerekiyor.

Odama girdiğimde iç çamaşırımı tekrar giydim ve hıçkıra hıçkıra ağlarken yere düştüm.

"Neden?!" Sanki annem beni duyabiliyormuş gibi soruyorum. "Neden beni burada tek başıma bıraktın?"

Ama cevap gelmiyor. O zaman da beni hiç umursamamıştı, şimdi de umursamıyor.

Rahibe Mary'yi ve beni mahveden diğerlerini unutmak için Sophia'ya konsantre olurken elim kalçama kenetleniyor.

Bunu ilk kez yapmıyordu, beni ölmek isteyene kadar dövüyordu. Yıllar boyunca yaptığı tek şey buydu, bana yetkinin kendisinde olduğunu hatırlatıyordu.

Ama o artık öldü, birlikte. Günahları ortaya çıktı. O yeri yakmadan önce yaptığım şey buydu. Yaptıkları tüm çirkin şeyleri gösteren kanıtları, çektikleri fotoğrafları, video kasetleri topladım. Sanki onları ahlaksızlıklarının hatırası olarak saklamak istiyorlardı.

Ama onlar orada daire şeklinde bağlı otururken, ağızlarındaki tıkaçlardan çığlık atarken, onlara ne yapmayı planladığımı söyledim. Tüm günahlarını ortaya çıkaracak, dünyaya kim olduklarını gösterecektim. Sonra da yanacaklarına yemin ettim. Ve her sözümü tuttum. Ben sahtekârlıktan başka bir şey değilim.

Sırıtıyorum, şimdi bu anının tadını çıkarıyorum. Rahibe Mary'nin çığlıkları beni rahatlatıyor, sanki hâlâ kurtarılmaya ihtiyacı olan o çocukmuşum gibi. Peki ya bu anılar? Ona bunu veriyorlar.

Ver şunu *bana*.

Ben bu şekilde yaralandığımda benim yaşımda olan Sophia'yı izlerken, bunun onun başına gelmesini hayal bile edemiyorum. Buna asla izin vermezdim.

Bir yürüyüş yoluna çıkan kayalık patikadaki bankta otururken onu iyi görüyorum ama o beni görmüyor. Buradaki tek bank burası, bu yüzden onu uzaktan izleyebiliyorum, küçük bir çalı beni görüş alanımdan çıkarıyor.

Neden hala burada olduğumu bile bilmiyorum.

Kızı takip etmek için pek sebebim yok. O bunların hiçbirine dahil değil. Belki babasını öldürmek zorunda değilim ama annemin canı yanacaksa, onun acısı bile buna değer.

Sophia topa sertçe vuruyor ve top bana doğru geliyor, gittikçe yaklaşıyor. Ta ki ayağıma çarpana kadar.

Arkadaşına bir saniye sonra geleceğini söyleyerek peşinden zıplar.

Onu aldım, bana doğru koşmasını bekledim. Geldiğinde, ona uzatıyorum.

"bakalım." Ayağa kalktım ve elimi ona uzattım. "Umarım size vurmamışımdır, efendim." Dişlek ve sevimli bir şekilde sırıtıyor.

Efendim. Bu beni içten içe güldürüyor.

"Sorun değil."

Kaşlarını kısıyor. "Biraz tanıdık geliyorsun. Seni tanıyor muyum?" "Sanmıyorum." Yerime oturdum.

İşaret parmağıyla şakağına vuruyor. Ve sonra gözleri açılır. "Oh! Büyükbabamla büyükannemin düğününden! Bana babamın arkadaşı olmadığını söylemiştin."

Kahretsin. Bu küçük insan nasıl bu kadar iyi bir hafızaya sahip olabiliyor? "Hmm. Hatırlamıyorum. Baban kim?"

"Michael Marino."

"Ah, evet." Düşünceli bir şekilde başımı salladım.

"Onu tanıyorum." Küçük Şeytan'a kesinlikle yalan söyleyemem. O bilirdi.

"Ve evet, büyükannenin düğününe katıldım. Mutlu görünüyordu." "Öyle!

Büyükbaba Patrick en iyisi. O çok komik! Onunla konuştun mu? düğünde?"

"O zevki tatmadım."

Tam yanıma oturdu. "En iyi yemekleri o yapar. Yemek yapmayı biliyor musun? Çünkü babam herkesin yemek yapmayı bilmesi gerektiğini söylüyor."

Ama tek kelime etmeme izin vermiyor, neşeli bir şekilde devam ediyor.

"Bana sıfırdan domates sosu yapmayı öğretti! Ayrıca nasıl ekmek ve calzone yapılacağını da biliyorum!"

"Kesinlikle benden daha iyisin. Ben pek iyi bir aşçı değilim." Tabii ki yalan söylüyorum. Oldukça iyi yemek yaparım. Tek başıma yaşarken öğrenmek zorunda kaldım.

"O zaman gerçekten büyükbabamla tanışmalısın. Çünkü o sana öğretebilir."

Bana bir şey öğretecek kadar değer vermediğinden eminim.

"Bir keresinde sıfırdan pizza yapmıştı ve tadı şehirdeki en iyi pizzacıdan daha iyiydi! Buna inanabiliyor musun?" Gözleri parlıyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Başka ne yapıyor?"

"Bütün yetişkinlerin sevdiği deniz ürünleri çorbası yapıyor ama..." Öğürür gibi bir yüz ifadesi takınır. "O şeyi sevmiyorum. Çok balıksı." Kıkırdıyor.

"Ben de balık sevmem." İtiraf kolayca gelir.

"Gerçekten mi?" Yüzü aydınlanıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Ne yemekten hoşlanırsın?"

"Pizza, biftek ya da hamburger severim."

"Oh! Belki bir ara bize gelirsin ve bizimle biraz yersin! Babam barbekü yapmaya bayılır ve annem Elsie de en iyi peynirli makarnayı yapar."

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama ailenizin beni orada isteyeceğini sanmıyorum. Beni gerçekten tanımıyorlar."

Yorumu elinin tersiyle itiyor. "Herkes ilk başta birbirine yabancıdır, ta ki arkadaş olana kadar."

Bu çocuk nereden geldi?

"Bu oldukça anlayışlı... uh... kaç ?" Tabii ki yaşını zaten biliyorum.

"Altı. İçgörülü ne demek?" Kaşları sevimli bir şekilde çatıldı.

"Zeki olduğun anlamına gelir."

"Ah, ya!" Gözlerini deviriyor. "Bunu zaten biliyordum." Bir kahkaha attım.

"Babam her zaman süper zeki olduğumu söyler."

Başımı salladım. "Herkes bir konuda en az bir kez haklı çıkmalı..." Son kısmı fısıldıyorum.

"Beni bebekken kurtardığını biliyor musun?"

Merakımı uyandırdı. "Kurtardı mı? Nasıl kurtardı?"

"Öz ailem bir yangında öldü ve o hemen gelip beni kurtardı. O bir kahraman!"

"Mm-hmm..."

Bunu bilmiyordum.

Başını eğiyor ve küçük bir casus gibi beni inceliyor, kafamın içine girmeye çalışıyor. "Babamı sevmiyor musun?"

Hayır.

"Yani, o iyi..."

Kıkırdıyor. "Çok komiksin."

"Sophia!" Mabel sesleniyor. "Neredesin?"

"Uh-oh." Yüzünü buruşturur ve ayağa fırlar. "Başım belaya girmeden gitmeliyim. Top için teşekkürler." Topu iki elinin arasına aldı. "Belki bir dahaki sefere görüşürüz, efendim."

"Belki." Aceleyle gitmek için döndüğünde ona yarım bir gülümseme veriyorum. "Ama Sophia?" Durdu ve omzunun üzerinden geriye baktı. "Öyle mi?"

"Dikkatli ol, tamam mı? Bu dünyada çok fazla kötü insan var. Yabancılarla konuşmayı alışkanlık haline getirmeyin."

"Ama sen yabancı değilsin. Büyükannemin düğünündeydin, şapşal, yani artık arkadaşız." Sırıtıyor.

"Arkadaşlar, ha?"

"Bu doğru! Bu arada senin adın ne?"

Ona söyleme.

"Andy."

"Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum Andy." "Ben de memnun oldum, Sophia."

"Güle güle!" El sallıyor ve aceleyle uzaklaşıyor.

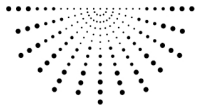
Onun gidişini izliyorum, arabama dönmeden önce Mabel'a ulaştığından emin olmak için ayağa kalkıyorum. Ve şimdi burada, bu küçük kız için her şeyi yapabileceğimi biliyorum.

Ne olursa olsun.

Kimin adını taşırsa taşısın.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

KAYLA

SON ÜÇ GÜNDÜR IYI BIR KIZ OLDUM. ÖLDÜRMEDIM.

Ve A da çok sessiz. Ondan bir not bile almadım.

Onları çok özledim. *Onu* özlüyorum.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum. Ama doğru olduğunu inkar edemem.

Onu tekrar görmek istiyorum. Onunla konuşmak. İçimde uyandırdığı hisleri hissetmek.

Neden ?

Benden bıktı mı? Daha az kırılmış başka bir hasarlı kıza mı geçti? Belki de daha iyidir.

Aklımı ondan uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım. Dr. Collins ile bir seans yaptım. Kulüpte çalışmaya gittim. Ders çalıştım. Elsie ve Jade ile yemeğe çıktık. Parkta oturup güneşin doğuşunu izledim.

Kitap bile okudum. Kaçırıldığımdan beri hiç kitap okumamıştım. İyi hissettirdi. Fazla güzel. Ve er ya da geç her şeyin biliyordum.

Ve bugün, tam da bunu yaptı.

Televizyon ekranındaki manşeti görünce kalbim küt küt

atıyor. GECE YARISI KATILI YINE SALDIRDI.

Bu kez on sekiz yaşında, güzel bir gülümsemeye sahip kızıl saçlı bir kızdı ve biyoloji okumak için Ivy League üniversitesine gidiyordu. Annesi televizyon ekranında hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve dünyaya ondan nelerin çalındığını anlatıyordu.

Bu genç kadın da benim gibi onkolog olmak istiyordu. Annesi kanserden kurtulmuştu ve Bella da bu hastalıkla mücadele edenlere yardım etmek istiyordu.

Annesine yardım eden doktorların yaptığı gibi korkunç bir hastalık. Ve bu hayvan, bunu ondan, dünyadan aldı. Yapabileceği tüm iyilikleri. Onun hayallerini sildi ve geleceğini çaldı. Kendi bencil, mide bulandırıcı zevki için.

Yapabilseydim, her birini öldürürdüm. Bu sokaklarda yürüyen her ahlaksız ruhu. Hepsi beni ve arkadaşlarımı kaçıranlar gibi. Bizi insan olarak görmüyorlar. Biz sadece onların zevkleri için birer oyuncağız.

Ama bu katili nasıl bulacağım? Bir tipi bile yok. Kendimi av yapamam.

Yapabilsem yapardım. Onu tuzağa ve sonra onu öldüren ben olurdum.

Ya da en azından denerken ölürdüm.

Telefonum aniden kapanıyor, ama ben hâlâ televizyon ekranına bakıyorum, kim olduğuna bakıyorum ve yine annemin aradığını düşünüyorum.

Ama tanımadığım bir numaradan gelen bir mesaj. Bu dikkatimi çekti.

ANONYMOUS

Hey.

Vücudum buz gibi oluyor. Bu o mu?

Boğazıma dolan yoğun endişeyi yutkunarak geçiştiriyorum. Pencereye ulaşıp dışarı bakıyorum ama arabasında bana yer açan Chris dışında kimseyi göremiyorum.

KAYLA

Bu da kim?

ANONYMOUS

Beni çoktan unuttun mu, küçük kurt?

KAYLA

A? Tanrım, bir kıza numarasının sende olduğunu söyleyebilir misin?

Ona nerede olduğunu sormak istiyorum. Neden birdenbire elini uzatmaya başladığını. Ama bu acınası olurdu. Sadece birkaç gün oldu. O benim erkek arkadaşım değil. O sadece birlikte öldürdüğüm bir adam. Başka bir şey değil. Çılgınca şeyler yapan iki çılgın insan. Biz buyuz işte. Olabileceğimiz tek şey bu. Belki de bu yüzden mesafesini korudu. Yanlış fikirlere kapılmayayım diye.

A

Seni korkuttum mu?

KAYLA

Hayır. Sadece haberleri izliyordum. Başka bir kızı daha öldürmüş.

A

Biliyorum.

Sana dokunmayacak, söz veriyorum. Kimse dokunmayacak.

KAYLA

Bundan korkmuyorum. gelmesini istiyorum. Ben olmak istiyorum onu öldürecek biri. Onu nasıl bulacağımıza dair bir fikriniz varsa lütfen söyleyin.

Eğer yapsaydı, tereddüt etmezdim.

A

Eğer bilseydim, onu şimdiye kadar öldürmüş olurdum. Ama Kayla? Kendini hedef haline getirmene asla izin vermem.

KAYLA

Senden izin istediğimi hatırlamıyorum.

Sessizlik. Dakikalarca cevap vermiyor ve ben de verip vermeyeceğini merak ediyorum. Cep telefonum çaldı ve onun numarasıydı.

Kalbim hızlanıyor ve cevap verirken boğazımı temizliyorum. "Evet? Nasıl yardımcı olabilirim?" Alay ediyorum.

"Kayla, aklından ne geçiyor bilmiyorum. Ama sana buna asla izin vermeyeceğimi söylediğimde ciddiyim!" Uğultulu nefesleri hat boyunca duyuluyor.

Bir ürperti vücudumu sarıyor.

Sesi... Sesi endişeli geliyor. Ve ben bu sesi çok seviyorum. "O senin diğer erkekler gibi değil," diye devam ediyor.

"O farklı biri. Seni öldürecek ve ben bunun olmasına asla izin vermeyeceğim."

"Ama sen orada olacaksın, değil mi? Sen hep oradasın. Eğer denerse, onu durdurabilirsin. Ona bir son vermek için birlikte çalışabiliriz. Daha fazla masum kadını öldürmeden önce durdurulmalı."

Nabzım kulaklarımda zonkluyor. O ölmeli.

Nefes alışım hızlanıyor. Ciğerlerim sıkışıyor.

Yüzleri... O adamlar.

A'nın sesine konsantre olmaya çalışırken ellerim sıkıca toplanıyor.

"Kesinlikle asla . Beni duyuyor musun?! Bütün riski alan ben olacağım, sen değil!" Kelimeler onu hırıltılı bir ses tonuyla terk ederken ben

paniği yatıştırmaya çalıştım, etrafıma çöken dünyanın ağırlığına dayanamadım.

Göğsüm ağırlaştı; içinde boğuluyorum, ta ki telefon neredeyse elimden kayana kadar.

"Onu aramayacaksın ya da aptalca bir şey yapmayacaksın," diye devam ediyor, benim kargaşamdan habersiz. "Diğer adamlarla oynayabilirsin. Ben de izlerim. Seni izlemeyi seviyorum. Ama onu değil. Anlatabildim mi?"

Nefes verişlerim sığlaşıyor.

"Kayla? Orada mısın?"

"Mm-hmm." İyiymişim gibi davranmaya
çalışıyorum ama başarısız oluyorum. "Sesin iyi
gelmiyor. Bana ihtiyacın var mı?"

Evet. Gözlerim yaşardı. *Bana sarılmana ihtiyacım var.*

"Hayır." Boğazımı temizliyorum ve gözlerimin altını sertçe siliyorum. "Ben iyiyim. Kendimi idare edebilirim, tamam mı?"

"Bu tartışmaya açık değil, Kayla. Chris'e ders dışı aktivitelerinle ilgili bir not göndermeyeceğim. Ve eğer Michael'a söylerse, işin biter. Bunun farkındasın, değil mi?"

Öfke içime yayılıyor, uzuvlarım karıncalanıyor. "Bana ne olacağı neden umurunda ki? Günlerdir aramadın! O yüzden her kimsen umurundaymış gibi davranmayı bırak. Dokuz yıl boyunca cehenneme katlandım. Bundan sonra her şeye katlanabilirim!"

Yoğun bir sessizlik beni karşılıyor. Hâlâ orada olduğundan emin olmak için telefona bakana kadar.

"Öyle olduğunu biliyorum. Ama ben-"

"Ne, ha?! Şimdi de beni mi önemsiyorsun? Senin için çok şey ifade ettiğim için bensiz yaşayamıyor musun?" Alaycı bir kahkaha attım. "Birbirimizi tanımıyoruz bile! İkimiz de berbat durumdayız. Tek ortak noktamız bu."

İçimden bir kahkaha daha yükseliyor, ama kalbim? Kırılıyor, çünkü söylediğim her kelime bir yalandı.

Öfkemin kazanmasına izin veriyorum. Mantıklı tarafım bunu biliyor, ama diğer tarafım, içimde hapsolmuş bu kız, onu uzaklaştırmak istiyor. Yalnız kalmak istiyor. Acı çekmek. Acı çekmek. Sessizce kanamak.

"Benim hakkımda hayatımdaki herkesin bildiğinden daha çok şey biliyorsun Kayla Jenkins," diye fısıldıyor. "Ve sanırım ben de seni oldukça iyi tanıyorum. Bu seni korkutuyor mu?"

Duraklıyor, nabzımı titretiyor.

"Çünkü bu beni çok korkutuyor."

Bütün hava ciğerlerime hapsoldu. Çok şey söylemek istiyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. İçimden bir ses onu tanıdığımı söylüyor, belki de çaresizce istediğim içindir. Yüzünü görmek istiyorum.

"Onun peşinden gitmeyeceksin." Sesi alçalıyor, boğuklaşıyor. "Bana itaat edeceksin. Çünkü itaat etmediğinde ne olacağını bilmek istemezsin."

Alay ettim. "Bu bir tehdit mi? Bana zarar mı vereceksin?"

"Sana asla zarar vermem, yavru kuş. Güvende olmanı istiyorum. Mesele de bu zaten."

Sözlerindeki samimiyetten dolayı boğazım ağrıyor. Aslında yüksek sesle söylemese bile bir şekilde umursuyor.

Başka bir kelime söyleyemeden, aramanın diğer ucundan bir bip sesi duyuyorum ve ekrana baktığımda Cammie'nin adını görüyorum.

"Gitmem gerek. Biri arıyor."

"Pekâlâ. Yakında görüşürüz. Benim için iyi bir kız ol ve sorun çıkarma."

Sonra bir hayalet gibi kayboldu.

Ağır bir nefesle Cammie'nin çağrısına cevap

veriyorum. "Hey, Cammie!"

Burnunu çekiyor ve ben onun sessiz

hıçkırıklarını kaydediyorum. Kalbim anında

hızlandı.

"Cammie? Ne oldu?" Ayağa fırlayıp anahtarlarımı almak için acele

ediyorum. "Ben bir şey yaptım," diye hıçkırıyor, nefesini zorlukla

tutabiliyor. "Can

sen... lütfen gelebilir misin?"

"Yola çıkıyorum." Kapıdan fırlayıp arabama atlıyorum, yola çıkarken onu çizgide tutuyorum, Chris hemen arkamda. "Konuş benimle." Hoparlörü açtım. "Bana neler olduğunu anlat."

"Annemi aradım," diye ağlıyor. "Bu sefer belki benimle konuşmak ister diye düşündüm. Ama beni asla görmek ya da benden haber almak istemediğini söyledi. Onu utandırdığımı, kendime tecavüz ettirdiğimi ve kurbanı oynadığımı söyledi."

O kadar çok ağlıyor ki, kalbim ikiye bölünüyor. Annesi bunu nasıl söyleyebilir? Kaçırılması onun suçu değildi. O zamanlar eskortluk yapıyordu ve dindar bir aileden geliyordu. Ek iş olarak ne yaptığı hakkında hiçbir fikirleri yoktu ve kaçırıldığında polis onlara gerçeği söyledi.

Onu geri aldıklarında, onu dışladılar. Babası ve erkek kardeşi ona fahişe dediler. Cemaatlerine utanç getirdiğini söyledi. Annesinin, bir zamanlar olduğu birinin, eninde sonunda

onu affetti ve geri aldı, ama yapmadı. Ve o kızın tek istediği ailesinin onu tekrar sevmesiydi. Ama asla gerçekten sevmediler. Çünkü birini, olduğunu düşündüğünüz kişinin gölgesinde sevmek sevgi değildir. Gerçek sevgi koşulsuzdur.

Ama merak ediyorum... Kendi ailem ve arkadaşlarım ne yaptığımı öğrenseler beni severler miydi? Yoksa bana Cammie'nin ailesi gibi mi davranırlardı?

Sanırım cevap beni korkutuyor.

"Oh, Cammie, çok üzgünüm! Onların seni kabul etmesini ne kadar çok istediğini biliyorum. Ama bazen bunu asla elde edemeyiz. Bazen gerçekler zordur çünkü çok acıtır. Ve söyleyeceğim hiçbir şey acını azaltmayacak. Ama ben senin için buradayım, tamam mı? Dinlemek için orada olacağım, istediğin kadar ağlamana izin vereceğim. Hatta şu balta fırlatılan yerlerden birine gidebiliriz ve bunun annenin yüzü olduğunu hayal edebiliriz."

Ağlamayı kestiğinde ve sessizlik , acaba biraz abarttım mı diye düşünüyorum. Yine de annesi bunu hak ediyor.

Kahkahası ve ben rahat bir nefes alıyorum. "Seni bununla kaybetmediğime sevindim."

"Hayır." Gülmekten boğuluyor. "Aslında bu hoşuma giderdi."

"Bu bir randevu! On beş dakika içinde orada olacağım. Sadece benimle kal, tamam mı?" "Buradayım," diye fısıldıyor.

"Odamdayım."

"Güzel. Asla yalnız hissetmek zorunda değilsin. Artık senin ailen biziz. Aynı olmayabilir ama senin için ve ne olursa olsun seni asla çevirmeyeceğiz."

"Sen..." Tekrar ağlamaya başlıyor, nefesini tutmaya çalışıyor. "Sen her zaman çok iyiydin."

Evet, güzel. Ben hep böyleydim. Artık o kadar kibar olduğumu söyleyemem... Yardım etmeye başlayana kadar önemsiz şeyler hakkında sohbet etmeye devam ediyoruz.

Elimi tut ve aracımdan in.

Chris cipine yaslanıp başını sallıyor. "Bana ihtiyacın olursa araman yeterli." "Teşekkürler."

Aceleyle binaya girip kartımı okutuyorum. Bir güvenlik kulübesinin önünden geçerek asansöre biniyorum ve ikinci kattaki yatakhanelere doğru ilerliyorum.

Asansörden çıkar çıkmaz başka bir güvenlik görevlisi beni karşılıyor ve Cammie'nin odasına doğru koşuyorum. Kapısına geldiğimde bir kez vuruyorum ve açıyor.

Onu gördüğümde, rimeli yanaklarından aşağı akıyor ve gözleri kırmızıya boyanmış, kendi gözyaşlarım gözlerimin arkasında zonkluyor. Ama koluna baktığımda bileğinde bir havlu tuttuğunu fark ediyorum.

Oh, hayır...

Midem bulanıyor.

Yapmadı. Lütfen bana yapmadığını söyle.

Yavaşça içeri giriyorum ve o da geri çekilip yere bakıyor. "Cammie...

Koluna ne oldu?"

"Lütfen kimseye söyleme. Bunu bir daha yapmayacağım."

Kahretsin.

Kalbim sıkışıyor.

"Cammie, bunu kendime saklayamam."

Terapistine nasıl söylemem? Jade'e mi? Birine?

Çünkü bir dahaki sefer daha kötü olabilir ve benim hatam olur. Birine anlatması için onu ikna etmeliyim. Yardım alması için.

"Lütfen!" diye yalvarıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı

süzülüyor. "Bir yere oturabilir miyiz?"

Başını sallıyor ve beni kanepeye götürüyor. Önce o yerleşiyor, ben de

yanına oturuyorum. "Hâlâ kanaman var mı?"

Havluyu kolundan çekip yarasına bakıyor. "Şimdi daha iyi." Vücudu sarkıyor. "Çok aptalcaydı. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ama..." Alt dudağı titreyerek başını eğiyor. "Ama şeyleri söylediğinde çok sinirlendim. Bir bıçak aldım ve... ve kendimi kestim."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve ben hemen ona sarılıyorum. Çünkü bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. İçinden atamadığın o acı, onun için bir çıkışa, onu maskeleyecek bir şeye ihtiyaç duymak.

"Sadece acıyı kontrol etmeye ihtiyacın vardı. Anlıyorum."

Geriye doğru tünüyor ve kaşları çatılıyor. "Hiç yaptın mı?"

Başımı salladım. Bunu itiraf ettiğime inanamıyorum ama ona yardımı dokunacaksa seve seve söylerim.

"İlk çıktığımda kalçalarımın içini çakmakla yakıyordum. Hissettiğim her şeyi serbest bırakmanın bir yolu olması iyi hissettiriyordu. Yaptığım şeyi neden yaptığımı anlamıyordum ama canım çok acısa bile iyi hissettirdiğini biliyordum."

"Hala..."

"Hayır. Yaralarım yüzeyseldi ve şimdi iyileştiler. Terapiye başladıktan ve Doktor Collins'e bundan bahsettikten sonra bana yardımcı oldu."

"Nasıl?"

"Bana bir günlük verdi ve ne kadar kötü olursa olsun bu düşünceler aklıma geldiği anda hissettiklerimi yazmamı söyledi. İlk başta işe yarayacağını düşünmedim ama zamanla bunu giderek daha az yaptım. Ta ki tamamen bırakana kadar."

Başını sallıyor. "Ben iyi bir yazar değilim."

İki omzumu da silkiyorum. "Olmana gerek yok. Bu sadece senin için. Kimse okumayacak."

"Belki ben de deneyebilirim."

"Sana bir günlük getirsem ve nasıl hissettirdiğini görsen nasıl olur?" Başını sallar. "Evet. Tamam."

"Gidip yaranla ilgilenelim, böylece enfeksiyon kapmaz."

Buradaki her odanın banyosunda bir acil durum kiti var ve birlikte içeri girip onu alıyoruz. Yarasını temizlemesine ve sarmasına yardım etmeye başladığımda, cildindeki izleri fark ediyorum, bu onun bunu ilk kez yapmadığının kanıtı. Ve eğer bu ilk değilse... Durmayacağını biliyorum. Biri müdahale edene ya da ölene kadar. Bir şeyler yapmalıyım. Bir şekilde yardım etmeliyim.

"Benimle film izlemek ister misin?" diye soruyor kolunu sardıktan sonra ve oturma odasına yöneliyoruz.

"Elbette." Ona bakarken kalbim empatiyle sıkışıyor. Acı çekiyor. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Kanepeye yerleşiyor ve kablolu kanallar arasında haberlere geçiyor ve onu tekrar görüyorum. En son ölen kız.

"Çok güzel," diye fısıldıyor Cammie. "Bu kadar güzel olmayı hayal bile edemiyorum." "O kadar güzelsin *zaten*." Elimi omzuna koyuyorum.

"Sence bu adamı yakalayabilecekler mi?" Gözlerinin arasında küçük bir çatlak oluşuyor. "Polislerden çok daha zeki görünüyor."

"Her katil eninde sonunda yakalanır."

Ve bunun benim için de geçerli olduğunu fark ettim.

CHRIS

Ertesi gün kaçakçılarla ilgili durum hakkında bir brifing için Michael'ın evindeyim. Tüm Cavaleriler de burada.

Bianchis.

Kaçakçılığın devam etmesine izin verilmesinin bu şehir ve dünya için ne anlama geldiğini hepsi biliyor. Bianchi'lerle ilişkisi olan herkesi yok etmek bu adamlar için çok şey ifade ediyor.

Michael gruba, "Şu anda ülkenin her yerinde insan ticareti halkaları kuruyorlar ve kızları denizaşırı ülkelere gönderiyorlar," diyor.

Bu toplantı için yaklaşık otuz kişi var. Herkes güverteye.
Herkesin başına gelebileceklere karşı hazırlıklı olması gerekiyor.

"Bunu nereden biliyorsun?" Dom Cavaleri Michael'a ters ters bakar.

Marino'lardan hiç hoşlanmadığını anlamak için fazla bir şey gerekmiyor. Dom en yaşlı Cavaleri ve katiller çetesinin lideri.

"Çünkü..." Michael ters ters bakar. "İki gün önce onlar için kız kaçıran bir adam bulduk. Yetkilinin kim olduğunu bilmiyordu ama görevin besin zincirinde alt sıralarda yer alan birinden, başka birinden emir alan birinden geldiğini biliyordu. Ancak bu işi her kim yönetiyorsa kimliğini tamamen gizli tuttuğunu söyledi. Sadece güvendiği adamlarından biri tarafından kendisine verilen notlarla iletişim kuruyor ve takip edemediğimiz bir yazıcı kullanıyor."

"Ve tüm bunları sana yeni mi söyledi?" Dom kıs kıs güler.

"Hayır." Gio sırıtarak Dom'a telefonu uzatıyor ve bir adam çığlık atarken play tuşuna basıyor. "Ona bazı teşvikler verdik."

"Tuttuğun onun eli mi?" Dom bir kahkahayla savaşır.

"Evet, doğru olan." Gio sırıtıyor. "Ona gerçekten çok bağlıydı."

Enzo Cavaleri kıkırdıyor ve Gio'ya beşlik çakıyor.

"Her neyse..." Michael devam ediyor. "Henüz hiçbir şey bilmiyoruz. Sadece şehirde bir mahzenleri olduğunu ve oradan faaliyet gösterdiklerini biliyoruz. Ama şimdi merkezlerini Boston'a taşımışlar, pislik herif bize söyledi."

"Neden Boston'a taşındığını biliyor muydu?" Dom soruyor.

Michael başını sallar. "Evet, Gio'nun arkadaşı Bryce öldürüldükten sonra New York'taki operasyonlarını dağıttılar ve burada bağlantıları vardı."

Gio'nun yüzü gerildi. Bryce onun iyi arkadaşıydı. Kendini kumar borcundan kurtarmak için, savaşmadan pes etmeyen biri tarafından öldürülene kadar kadın ticareti yapmak için bu pisliklerle çalışmaya başladı.

"Quinn'ler Boston'da arıyorlar," diye ekliyor Gio. "Bütün adamları bu işin peşinde. Ama bunu her kim yapıyorsa nasıl saklanacağını biliyor."

"Onu bulamayacağımızı mı söylüyorsun?" Dom ters ters bakar. "Çünkü yapacağız. Kardeşlerim ve ben bu lanet ülkeyi yakmak zorunda kalsak bile

bunu yapmak için. Palermos ile bağlantılı herkes ölecek."

Gio iki elini de havaya kaldırır. "Dinle dostum, benden hiçbir itiraz almayacaksın. Ama biraz sakin ol. O geniş alnındaki damarı patlatacakmış gibi ."

"Kapa çeneni, Gio." Raph başını sallar. "Kardeşimin kusuruna bakma. Bunun aileniz için ne kadar önemli olduğunu biliyoruz."

"Sadece seninle taşak geçiyorum." Gio ciddileşir. "Başlarına gelecekleri görecekler. Hep birlikte çalışacağız. Bizden saklanamayacaklar."

"Bu insanları tanımıyorsun." Dom sandalyesinde geriye doğru çöküyor, gözleri geçmişi hatırlıyormuş gibi uzaklara dalıyor.

Duyduğuma göre Bianchi'ler ailesinden birini öldürmüş ve onlara çok kötü şeyler yapmışlar.

"Chiara'ya geri dönmeliyim." Dom elindeki hücreye bakıyor. "Burada onsuz olduğum için hiç mutlu değil."

"O da gelebilirdi," diye öneriyor Michael. "Faro Bianchi onun babasıydı. Bilgi sahibi olabilirdi."

"İnan bana, yaptığı her şeyi biliyorum. Yaşadığı tüm o saçmalıkları burada tekrar yaşamasını istemiyorum."

"Anlıyorum." Michael ona uzun, uzak bir bakış atar. "Elsie korkuyor. Yine kabuslar görüyor..." Kendini yakalamadan önce sesi düşüyor ve yüzü sertleşiyor. "O kendini güvende hissedene kadar rahat etmeyeceğim. İhtiyacınız olan her türlü kaynak emrinize amadedir."

Dom başını sallar. "Aynı şey senin için de geçerli."

"Aww, mutlu, berbat bir aileyiz, değil mi?" Gio sırıtıyor.

"Evet, ." Dom ve kardeşleri kapıya doğru ilerliyor. "Temas olacağım." Dışarı çıkmadan önce Michael'a bakar.

Gio, Michael'a "Yemin ederim senin kıçından daha huysuz," diyor.

"Bunu duydum!" Kapı çarparak kapanmadan önce Dom'un sesi antreden geliyor.

Adamlar odadan çıkarken Michael beni yanına çağırdı. "Kayla

ile nasıl gidiyor? Ele avuca sığmıyor mu?" "Hayır, efendim."

İçimden sırıtıyorum. "Onu kontrol altına aldım."

"Bir bir şey yaparsa doğrudan bana rapor vereceksin."

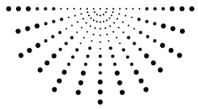
"Elbette."

Başını sallayarak beni başından savdı.

Dışarı çıkarken telefonuma bakıyorum, Kayla'nın ilk kez uslu durduğunu ve gerçekten okulda olduğunu görüyorum.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

KAYLA

BU SABAH LANET BIR MIGRENLE UYANDIM. CAMMIE'NIN
gece boyunca beni uyutmadı.

Bana kendini kesmesi konusunda Doktor Collins'le konuşacağını söyledi ama bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum. Doğrulayabileceğimden değil. Gördüğüm diğer izlerden bahsetmek istemedim. Kendini köşeye sıkıştırılmış hissetmesini istemedim. Bunun kimseye faydası olmaz. Ama kendime hiçbir şey yapmadan da duramayacağımı söyledim.

Bu yüzden gerçekten yapmak istemediğim bir şey yapıyorum. Ama sonunda, eğer yapmazsam ve ona bir şey olursa, kendimle asla yaşayamam.

Jade'in kapısını çalıyorum, beni içeri davet ettiğinde kasıla kasıla içeri giriyorum.

"Kayla! Hey!" Baktığı kâğıt yığınını elinin tersiyle itiyor. "Uğradığın için çok mutluyum. Ben de tam seni düşünüyordum."

Lütfen benden başka kızlarla konuşmamı isteme.

"Oh, öyle mi?"

" yemeği için müsait olup olmadığını merak
ettim." İçimi bir rahatlama kapladı. "Tabii ki."

"Bu sabah seni buraya getiren neydi? Her şey yolunda mı?"

Midem düğümleniyor; bu konuşmaya nasıl başlayacağımı bilemiyorum.

"Her ne , bana her zaman söyleyebilirsin." Sesi sakinleştirici bir deniz gibi ve kendi en derin, en karanlık sırlarımı itiraf etmeye hazırım. "Cammie
hakkında."

"Peki ya o?"

Bir nefes veriyorum ve fikrimi değiştirmeden önce kelimeleri söylüyorum. "Kendini kesiyor, Jade."

Keskin bir şekilde nefes alır. "Oh, hayır. Sen
mü?" Ona dün neler olduğunu anlattım.

"Tamam, ismini vermeden halledeceğim. Söz veriyorum." "Teşekkür ederim. Bana gerçekten güvendiğini düşünüyorum ve bunu zedeleyecek bir şey yapmak istemiyorum.
Bunu tehlikeye atmayın." diyorum.

Gülümsemesi büyür. "Sen her zaman insanların biri oldun.
Seninle gurur duyuyorum."

Boğazıma bir yumru oturuyor, onu yok etmek için savaşsam bile. Çünkü neye dönüştüğümü bilseydi gurur duymazdı. Dehşete düşerdi.

"Bakın kim konuşuyor," diyerek konuyu hızla değiştiriyorum. "Burada başardığınız şey inanılmaz. Çok iyi şeyler yapıyorsunuz."

Ağzı inceliyor. "Hak ettikleri şey bu. , yemek yiyecekleri bir yer. Onlara dışarıda bulamayacakları tüm kaynakları sunan bir yer."

"Seni mutlu eden şeyi bulmana sevindim. Geceleri daha iyi uyumamızı sağlayacak şeyler yapmak önemlidir."

"Peki geceleri daha iyi uyumanıza ne yardımcı oluyor?" Gözleri kısılıyor, sanki umutsuzca saklamaya çalıştığım her şeyi ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi.

"Oh, bilirsin..." *Cinayet*. "İyi bir gösteri, kafamı boşaltmak için uzun bir yolculuk."

Ofis telefonu çalmadan hemen önce sırıtıyor.

Çabucak ayağa kalkıyorum, anlık mola için minnettarım. "Git al şunu.
Ben gidip dinlenme odasında kızlara yardım edeceğim, sonra da öğle yemeği yiyebiliriz."

"Mükemmel. Teşekkür ." Bugünlük sorgumun bittiğini umarak oradan aceleyle çıkarken, gülümseyerek elini sallayıp veda ediyor.

Jade ile öğle yemeğinden sonra eve gelmeden önce derse gittim. Eriu biraz önce mesaj attı ve birkaç gün sonra olan doğum günümü kutlamak için onunla bir bara gitmemi istedi.

Neden olmasın diye düşündüm. Hafta içi başka ne yapabilirdim ki? En iyisi oturup düşünmememem gereken şeyleri düşünmemek. Gece Yarısı Katili'nin şu anda ne yaptığı gibi. Yeni kurbanını arıyor olabilir mi? Belki bizimle aynı bardadır.

Hazırlanıp dizlerimin üstüne kadar uzanan siyah askılı elbisemi ve ona uygun topuklu ayakkabılarımı giyerken yüzümde bir gülümseme beliriyor. Chris'e hızlı bir mesaj atarak dışarı çıkacağımı bildiriyorum.

Son birkaç gündür benden uzak durdu, neredeyse tek kelime bile etmedi, ki bu benim için sorun değil. İşime ne kadar az karışırsa o kadar iyi. Ve katil ne kadar çabuk bulunur ve kaçakçılar öldürülürse, Chris'i evimden o kadar çabuk çıkarabilirim. Kalıcı olarak. Bu korumanla yatma olayı kitaplarda gerçek hayattan çok daha iyi.

Birlikte yattığımızdan değil.

Anahtarlarımı kaptığım gibi arabama atlayıp yola çıkıyorum ve trafiğin içinden geçerek şehre ulaşıyorum.

Bu berbat bir fikirdi. Şehirde araba kullanmaktan kimse hoşlanmaz. Ama ben trene binmekten, tanımadığım insanlarla küçük bir arabada tıkış tıkış olmaktan nefret ediyorum. Bu daha güvenli. Araba kullanırken kontrol bende.

Neredeyse iki saat sonra nihayet oraya varıp park ettikten sonra, Eriu'nun beni beklediği çatı katındaki bara ulaşıyorum, çene hizasında siyah saçları ve kesik mavi gözleri olan bir adam tehditkâr değil ama özlemle ona bakarken kollarını sallıyor. Sanki ona dokunmak istiyormuş gibi.

Onu hiç tanımıyorum ve eğer daha iyisini bilseydi, Eriu gibi birinden uzak dururdu. O mafyanın kızı. Iseult Marino'nun küçük kız kardeşinden bahsetmiyorum bile. Iseult, Gio'nun karısı ve İrlanda mafyası için çalışan bir suikastçı. Bu bilgi muhtemelen onun kötü tarafına denk gelme talihsizliğini yaşayanlar için o kadar da şok edici olmayacaktır. Bu yüzden Eriu'ya zarar vermeye çalışan her aptala acırım. Kendilerini bir sürü pisliğin içinde bulurlar. Kız kardeşi ve üç ağabeyiyle birlikte, bu kızın arkasında bir ordu var.

"Geldin!" diye bağırıyor, ellerimi tutup beni rahatsız edici derecede müstehcen bir pop şarkısında dans etmeye zorlarken kalçalarını sallıyor.

Ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. "Bensiz mi içtin?" "Belki!"

Gülüyorum. "Sana bakan adam kim?"

Dikkatimi ona veriyorum ve o da bana ters ters bakıyor.

"Oh, bu Devlin." Bununla birlikte yüzü düştü ve omuzları çöktü. "Eskiden benim korumamdı. Ta ki hapse girene kadar. Ve şimdi yine benim korumam. Yaşasın..."

"Ne?" Göz kırpıyorum.

"Sorma. Uzun hikâye." İç çekiyor. "Birkaç ay önce hapisten çıktı ve ben New York'a geldiğimde beni takip etti. Aslında beni her yerde takip ediyor."

Gözleri onunkilere gidiyor ve adam bakışlarını tutuyor. Tekrar bana bakmadan önce bir anlığına gözlerini kapatıyor.

"Babam yüzünden burada olduğunu biliyorum. Kesinlikle benim etrafımda olmak istediği için değil. Bu bir mucize olurdu." Alay ediyor. "Muhtemelen babama iyi bir küçük asker olmasını ve gurur ve neşesine dikkat etmesini söylemiştir." Bakışları yarıklara dönüşüyor. "Bundan nefret ediyorum. Onu bu şekilde istemekten nefret ediyorum! Tanrım! Keşke gitse. Onu çok uzun zamandır istiyorum ama tek yaptığı beni geri çevirmek."

Çenesini gıcırdatıyor ve başını sallıyor.

"Bekle." Geri çekildim. "O senin koruman ve sen ondan *hoşlanıyor*, onu seviyor musun?" "Sadece ona bak. Nasıl ?" Kaşları toplanıyor ve bana bakıyor.

Onu kendi bakışlarıyla iğnelerken, özlemle ona bakıyor.

Ama onunki karanlık ve düşünceli, sanki onu en yakın duvara sıkıştırmamak için savaşıyor.

"En baştan başlamaya ne dersin?" Ben öneriyorum.

Hızlı bir iç çekişle göğsü inip kalkıyor. "Babam için çalışıyor. Ve bir noktada, benim korumamdı. Ama ona karşı hep büyük bir aşk besledim. Bir gün ona ilaç verdim ve-"

"Ne yaptın?!"

"Bana öyle bakma! Çok , kendimi serbest bırakmak istedim ve bir arkadaşımla bir kulübe gittim."

Kaşlarım kıvrılıyor. "Yargılamıyorum. Sadece şaşırdım." Sırıtıyorum.

"Görünüşe göre pek çok insanı şaşırtıyorum." Kıs kıs gülüyor. "Her neyse, kulüpteyken kötü bir şey yaptım ve suçu Devlin üstlendi. Sonunda benim için hapis yattı."

"Vay canına, bu daha da iyi oluyor." Gülmekten kendimi alamıyorum.

Devam ederken gözlerini kısıyor. "Hapisteyken ona mektuplar yazdım, onu orada ziyaret ettim. Ne kadar üzgün olduğumu bilmesini istedim. Bu suçu üstlenmeye hazırdım ama o buna izin vermedi." Bakışlarını yukarı doğru çeviriyor ve iç geçiriyor. "Dışarı çıktığında belki birlikte olabiliriz diye düşündüm ama bana bunun asla olmayacağını söyledi." Kirpiklerinin arasına sıkışan gözyaşları gözlerinde parıldıyor. "Beni asla istemeyecek. Bunu kabullenmek zorundayım. Şimdi elimizdeki tek şey bu. Peşimde dolaşıyor ve beni takip ediyor." Nefes nefese kaldı.

Görünüşe göre koruması ve takipçisi olan tek kişi ben değilim. Bir alana bir bedava kampanyası var ama.

"Belki de sen daha genç olduğun ve baban onun patronu olduğu için bu işin yürümeyeceğini düşünüyordur."

"Fikrini değiştirmesini bekleyemem, değil mi? O benim istediğim tek erkek ve benimle birlikte olmak yerine orada öylece durup beni mi izleyecek? Babamın eninde sonunda benim için bir evlilik ayarlayacağını ve Devlin'in bu konuda hiçbir şey yapmayacağını biliyorum."

Görücü usulü evliliklerin onun çevresinde hala geçerli olduğunu biliyorum ve onun için üzülüyorum. Aşık olduğu biriyle evlenmeli. Doğal olan bu.

"Belki de onu biraz motive edecek bir şeyler vermelisin..." "Ne gibi?" Sesi merakla karışıyor.

"Bayanlar!" Prince tanımadığım bir arkadaşıyla yanımızdan geçip gidiyor, belki de üniversiteden başka bir çocuk.

Yüzümde temkinli bir sırıtma oluyor. Bazen bir erkeğin ilham almak için ihtiyacı olan tek şey biraz sağlıklı rekabettir.

"Prens! Hey! Burada ne yapıyorsun?"

"Yakındaki birkaç bara uğradıktan sonra tesadüfen buraya geldik!" diye bağırıyor. "Size rastladığımıza sevindik hanımlar."

Bana gösterişli bir gülümseme vermeden önce Eriu'ya göz kırpıyor.

"Biliyorsun..." Eriu'ya bilmiş bir bakış atarak söylüyorum. "Eriu da bana dans edecek birinin olmasını ne kadar çok istediğini söylüyordu."

"Ah, ben mi yaptım?"

"Evet, hatırlamıyor musun?" Gözlerimi açıp Devlin'e hızlıca bir bakış atıyorum, ne demek istediğimi anlamasını umuyorum.

"Oh! Evet. Daha önce içtiğim margarita yüzünden olmalı, şimdiden aklımı başımdan aldı." Gülüyor. "Seninle dans etmeyi çok isterim."

Prens elini uzatır ve kız da elini onunkine koyar.

Ve işte o zaman onu gördüm: Devlin'in yumruğu titreyene kadar yanında kıvrılıyor. Ama adam bir milim bile kıpırdamıyor, dans pistine doğru ilerlerken dikkatle onu izliyor ve beni yüzündeki şeyle baş başa bırakıyor.

"Ben Tim," diye anons ediyor yabancı, gergin bir şekilde odaya bakarken. "Dans etmek ister misin?"

"N-"

Ama sonra kendi takipçimi nasıl kıskandırabileceğimi düşünüyorum. Biraz motivasyon kesinlikle işine yarayabilir. Belki o zaman gerçekten maskesini çıkarır ve beni öperdi, böylece başka kimse öpemezdi. Kimsenin beni öpmesine izin verdiğimden değil. Ondan başka kimse...

Ama bunu bilmesine gerek yok.

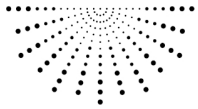
Burada bir yerlerde olduğunu bilerek dikkatimi barda dolaştırıyorum. Beni kendisi olmayan bir adamla dans ederken göreceğini bilerek. Bunun onu çıldırtacağını bilerek.

En azından öyle olmasını umuyorum.

"Tamam Tim." demeden önce gülümsemem uzuyor. Hadi gidelim."

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

KAYLA

ERIU'NUN YANINA KAYIYORUM, TIM ARKAMDAN GELIYOR, ELLERIM KALÇALARIMDA
Müziğin beni tüketmesine izin verdim. Gözlerim kapalı, tanımadığım bir adam arkamda, çok yakınımda dans ederken ritmin içinde boğuluyorum.

Çok yakın.

Ne kadar dans ettiğimizi bilmiyorum ama bir şarkı diğerine geçiyor ve etrafıma baktığımda A'yı hiçbir yerde bulamıyorum. Yine de burada maske takmazdı, değil mi? Kalabalığa karışmak isterdi.

Devlin hâlâ Eriu'ya dik dik bakarken Chris de belirsiz bir köşeden izliyor ve muhtemelen Prens'i öldürmenin yollarını düşünüyor.

Mevcut şarkı bittiğinde, izin isteyip tuvalete gidiyorum.
Şimdiye kadar çok eğlenceliydi.

Doğum günümü kutlamaktan nefret ediyorum. İlgi odağı olmak hiç de istediğim bir şey değil ve biliyorum ki ailem de arkadaşlarım da bunu çok büyütecekler. Ama bugün güzel. Eriu ile dışarıda olmak, dans etmek, bir şeyler içmek bile yeterli. Bu yüzden gerçekler ortaya çıkmadan önce tadını çıkarmak istiyorum.

Tuvaletlere giden dar patikaya doğru köşeyi dönerken birine "Affedersiniz," diyorum.

Burası biraz kabataslak, yanımdan geçerken gülen birkaç sarhoş kadınla bile.

İçeri giremeden arkamda birini hissettim. Ağır nefes alıyor, vücudunun sıcaklığı neredeyse benimkine değiyor. İçimi huzursuz bir his kaplıyor, ölümcül bir tehdit gibi kollarımdan yukarı fırlıyor.

Arkama bakmaya çalıştığımda bir el enseme yapışıyor. "Tam karşıya bak ve tuvaletlerin yanından sola dön."

O ses.

"A? Sen misin?"

"Yürümeye devam et küçük kurt ve sakın arkana dönme."

Ses tonu beni ateşliyor. İçindeki emri duymak iyi hissettiriyor. Diğer eli kalçamı kavrıyor, vücudumu ileri itmek için gövdesini bana doğru itiyor. Tek yapabildiğim bu her neyse daha fazlasını istemek.

"Kızgın mısın?" diye sordum.

Sessiz bir kıkırdamayla beni daha da zorluyor.

"Biriyle dans ediyordun, adamın siki neredeyse bu mükemmel kıça sürtünüyordu ve sen bana kızgın olup olmadığımı mı soruyorsun?" "Evet Kayla, öfkeliyim. Bilerek bana ulaşmaya çalıştığını ve buna izin verdiğimi bildiğim için daha da öfkeliyim. Bunun bana ne yapacağını biliyordun. Sana dokunduğu için ciğerlerini boğazından nasıl sökmek isteyeceğimi biliyordun. Yani evet, kızgınım. Sen kazandın. Ve şimdi bunu yaptığında ne olacağını göreceksin."

Bir ürperti kollarımdan yukarı süzülüyor ve sırıtıyorum.

Ben kazandım, o kaybetti. Tam olarak istediğim buydu. Pek sayılmaz. Yüzünü görmek istiyordum ve hala göremedim.

Bir kapının yanına gelene kadar beni koridorda itekliyor.

"Aç şunu," diyor.

Ve yapıyorum, vücudum oraya koyduğu karıncalanmalarla neredeyse sarsılırken. Beni içeri itti ve kapı kapandığında tek bildiğim karanlıktı.

Onu göremiyorum ama hissediyorum. Ellerim ona uzanıyor, tutunabileceğim herhangi bir şeye. İlk başta, havadan başka bir şey hissetmiyorum, ondan çıkan sesli nefesleri duyuyorum.

"İstediğin bu muydu?" diye soruyor, ipeksi bir yumuşaklıkla ama sert bir ses tonuyla. "Beni kıskandırmak mı istiyordun?"

"Evet," diye fısıldıyorum, bulduğumda gömleğini yumrukluyorum ve onu kendime çekiyorum, o da bana izin veriyor. "İşe yaradı mı?"

"Öyle görünmüyor mu?" diye inliyor ve ağzı kulağıma düşüyor, vücudu benimkini arkamdaki sert yüzeye sabitliyor. "Öyle olduğunu biliyorsun. Bana ne yaptığını biliyorsun."

Dudakları kulağımın arkasındaki boşlukta geziniyor, dilinin ucu baştan çıkarıcı bir şekilde dolaşıyor. Bir inilti çıkarırken başımı geriye atıyorum ve ağzını üzerimde hissedebiliyorsam bunun şu anlama geldiğini fark ediyorum...

"Maskenizi takmamışsınız..." Nefes alıyorum.

Aleti pantolonundan dışarı taşıyor. Karnımda ne kadar sert ve ağır olduğunu hissedebiliyorum.

Onu görmem gerek. Bana böyle hissettiren adamın yüzünü görmeliyim. Bunca zaman sonra, bana yapılan onca şeyden sonra, bir şeyler hissedebiliyorum.

"Burada ihtiyacım yok. Beni göremezsin." Ses tonunda bir eğlence var.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen..."

Bana yüzünü göster. Dokun bana. Daha önce hiç olmadığı kadar iyi hissettir.

"Bana ne için yalvarıyorsun, yavru kuş? Bana ne istediğini söyle." "I-"

Eli boğazıma dolanıyor ve sıkıyor. Sıcak nefesleri dudaklarımda geziniyor, beni daha önce hiç olmadığı kadar inletiyor ve ses çıkarmamı sağlıyor. Rüyalarım dışında, o da oradaydı ve asla ruh vermediğim şeyleri alıyordu.

Hissettiklerimin hiçbir anlamı yok. Sanki rüya görüyormuşum gibi. Sanki bu başka biri.

Ama artık başka biriyim, değil mi?

"Oh, Tanrım," diye inliyorum, kalçalarımın arasında ağır bir zonklama var.

"İstediğin bu mu?" Boğazımı biraz daha sıkıyor. "İhtiyacın olan bu mu?"

"Evet, ben... Bana sert davranmanı istiyorum."

"Ne kadar sert?" Diğer eli çıplak kalçamda geziniyor, elbisemi yavaşça yukarı kaldırıyor, pamuklu tangamın askısını parmaklıyor.

"Acıtacak kadar sert." Kelimeler utanmadan dökülüyor, çünkü bana asla böyle hissettirmeyeceğini biliyorum.

"Siktir," diye tıslıyor, parmak uçları yarığımda aşağı yukarı geziniyor.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor, elim başının arkasına gidiyor. Yumrukladığımda saçları yumuşacık oluyor ve ağzını boğazıma doğru zorluyorum.

Öpüyor ve ısırıyor, ben ona sürtünürken avucu amıma giriyor, bana dokundukça bedenim arzuyla titriyor, kontrolünü kaybediyormuş gibi sesler çıkarıyor.

"Bana adını söyle," diye yalvarıyorum vermeyeceğini bildiğim kırıntılar için. Cevap vermek yerine beni , bir eli boğazımda,

diğeri çıplak kıçım ortaya çıkana kadar elbisemi kabaca kaldırıyor. Ama o bunu göremiyor ve bu da her şeyi daha da erotik hale getiriyor.

"Ellerini duvara yasla ve o güzel kıçını eğ."

Avuçlarım duvarla buluşurken, bedenim onun için istekle kıvrılıyor.

"Benden alacağın tek şey bu," diye sert bir baritonla nefes alıyor. "Sahip olacağımız tek şey bu. Kan ve karanlıkta okşanan bedenler. Bununla yaşayabilir misin, Kayla?"

Bir parmağını külotumun askısına dolayarak külotumu üst baldırlarıma kadar indiriyor.

"Evet," diye haykırıyorum, daha önce hiç bu düzeyde bir ihtiyaç hissetmemiştim.

Bunu yapabileceğimi hiç bilmiyordum ama bir şekilde içimdeki yeteneği ortaya çıkardı.

Ama bu yeterli değil. Çok daha fazlasını istiyorum. Beni bağlamasını ve acıdan değil ama aşırı uyarılmadan dolayı gözyaşlarım yüzümden aşağı damlayana kadar beni yerde becermesini istiyorum.

Aniden geri çekildi ve bir an için gittiğini düşündüm.

"Nereye gidiyorsun? Lütfen gitme!" Sesim acınası geliyor ama şu anda umursamayacak kadar bitmiş durumdayım.

Ama cevap vermiyor. Bunun yerine önce bileğimi, sonra diğerini kavrıyor ve arkamdan sıkı bir şeyle bağlıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Korkmalıyım. Adamların yaptığı buydu. Ama korkmuyorum. Çünkü içten içe bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Bunu çoktan kanıtladı. Bu tam olarak istediğim şey.

"İstediğin bu, değil mi?" Zihnimde dönüp duran kelimeleri tekrarlıyor. "Seni kişisel fahişem gibi becermemi istiyorsun. Bağlı ve ağzı tıkalı, bana sürünerek." Avucunu göbeğimde gezdiriyor ve ben inlerken vücudum titriyor. "Bu vücudu kullanmamı istiyorsun. Benim döl fahişem olmak istiyorsun, öyle değil mi bebeğim?"

Bebeğim.

Yine o kelime.

Acı boğazımın arkasına yerleşiyor.

"E-evet," diye kekeliyorum, duygularıma yenik düşmüştüm.

"Ağlıyor musun?" Her kelimesi endişeyle doluydu ve aniden eli hareket etmeyi bıraktı.

"Ben iyiyim. Durmayın. Lütfen. Bunu
istiyorum." Homurdanıyor. "Benim de bunu
istememden nefret ediyorum."

Avuç içi arkamla birleşiyor ve ses odada yankılanıyor. Beni tekrar tokatlıyor, daha sert, daha hızlı. Tenim ağrıyor, yanığın her zerresini istiyor.

Vücudumun her santimi zonkluyor, bu adamın beni istediği gibi almasına ihtiyaç duyuyorum.

"İçinde olmayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin." Çerçevesi benimkinin üzerine düşüyor, sert bedeni yumuşak bedenime yaslanıyor.

"O zaman sik beni," diyorum. "Bunu seninle istiyorum. Lütfen, A, lütfen..."

"Kahretsin..." Parmakları amımın izini sürüyor, biri içeri kayarak titreşen klitorisimin etrafında dönüyor. "Yapamam ama sana bunu vereceğim."

Oramı çimdikliyor ve ben ürpererek haykırıyorum.

"Karanlıkta her yalnız kaldığında, beni ve sana yapmak üzere olduğum şeyleri düşüneceksin."

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan parmaklarını içime öyle bir sokuyor ki, bedenim bu hissin etkisiyle titriyor. Avuçları boğazıma bastırıyor, parmakları beni siktikçe daha da sıkılaşıyor, dalgalı bir zevkle inlediğim her seferinde inliyor.

Ritmi sürdürürken başparmağı klitorisimin etrafında dolaşıyor, beni titretiyor ve daha fazlası için haykırıyor.

"Çok iyi hissediyorsun, yavru kuş. Sadece benim ahlaksızlığım için yaratılmış muhtaç, pis bir şey gibi."

"Oh, Tanrım!" İrkiliyorum, ellerim sırtımın küçük kısmına doğru yumruk haline geliyor.

Ona dokunma, bedenini bedenimde hissetme ihtiyacı beni boğuyor. O içimdeki o noktaya vurdukça gözümün önünden yıldızlar kayıyor, salıverilme doruğa ulaşmaya hazır olana kadar çekiliyor.

"Benim için gelmeni istiyorum..." Dişleri boğazımı tırmıklıyor ve göğsünün derinliklerinden gelen o baş döndürücü sesler arttıkça, bu serbest bırakmaya daha sert ve daha hızlı ihtiyaç duyuyorum. "Sırılsıklam olmanı, kızarmanı ve benim olman için yalvarmanı istiyorum. Çünkü sen busun. *Benimsin*."

Parmağıyla merkezime bir fiske daha vurunca, "Evet, evet!" diye bağırıyorum.

Ve ben hayatımın en muhteşem hissine doğru serbest düşüş yaşarken o orada, avuçlarını ağzıma doluyor.

Bitmiyor. O içime girdikçe ben daha çok boşalıyorum. Vücudum hassasiyetle dolup taşarken bile durmuyor.

"Beceremiyorum!" Sızlanarak nefes alıyorum.

"Bir kez daha. Bunu parmaklarımın etrafında bir kez daha yaptığını hissetmek istiyorum."

Sanki onun emriyle yeniden yükseldiğimi, göbeğimin kasıldığını hissediyorum.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye soluk soluğa söylendim, gerçek kolayca ağzımdan dökülüverdi.

Kulağıma doğru hırlıyor, avucunu kalçalarımın arasına sürtüyor, gözlerim tekrar geri dönüyor.

"Bunu daha önce hiç istememiştim," diyor. "Hiç bir kadını, seni iyi hissettirmek istediğim gibi iyi hissettirmek istemedim. Ne kadar kötü olduğunu bilemezsin..."

"Ne ne kadar kötü?" Nefes alıyorum.

Cümlesini bitirmek yerine, sanki az önce söylediklerini unutmamı istermiş gibi parmaklarını tekrar içime sokuyor. Ama unutamıyorum.

"Bana ne söyleyeceğini söyle," diye inliyorum.

"Boş ver onu. Şimdi bu amcığı elimden aşağı damlatırken sessiz ol, çünkü yaptığın şey buydu, Kayla. Ben de sana bunu yaptırıyorum."

Ne olduğunu anlamadan vücudumu itiyor ve bir sonraki bildiğim şey, ağzının beni orada emdiği, dilinin ucunun hassas etimin etrafında yılan gibi dolaştığı.

Başını tutuyorum, saçlarına tutunuyorum, o beni içten içe yerken hırıltısı damarlarımda çatlak gibi titreşiyor. Daha fazlasına ihtiyacım var. Daha fazlasına.

"Evet, evet, evet, durma!" Çığlığım bir dizi soluğa dönüşüyor, serbest bırakılma dalgasına o kadar çok ihtiyacım var ki, sadece onu hissetmek için ölebilirim.

Dili içimde günahkâr şeyler yaparken parmakları tekrar içime giriyor.

Bu oksijenden daha iyi. Ona, yaptıklarına bağımlıyım. Bundan vazgeçemem ve o daha içime bile girmedi. İçime girerken gözlerimin içine bile bakmadı.

Hoşuma miydi? Korkar mıydım?

Bilmiyorum, ama istiyorum.

Ama bu? Bu şimdiye kadar hissettiklerimin en iyisi, bu yüzden bundan sonraki her şey daha da iyi olacak.

Dilini düzleştiriyor ve dairesel hareketlerle hareket ettiriyor. Ellerim titriyor, dizlerim bükülüyor.

"Ben..." Kelimeler boğazımda düğümlenirken, şimdiye kadar hissettiğim en güçlü salınım içime işliyor. "Evet! Tanrım, A!"

Hırıltılı hisleri beni daha da uçurumun kenarına iterken, dilinin üzerine dökülürken dişleri beni sıyırıyor. Beni ağzına alıyor ve işi bittiğinde her iki kalçamın iç kısımlarını öpüyor, sonra

Tekrar ayağa kalkana kadar karnımı deşiyor. Yüzümü ona dönene kadar beni çeviriyor ve arkama uzanıp ellerimi çözüyor ve serbest bırakıyor.

Vücudu tekrar benimkine yaslanıyor ve onun nefesleri ağırlaşırken benimkiler ciğerlerimi yakıyor.

"Güzel ve tatlı," diyor. "Tıpkı bildiğim gibi." "A..."

Ağlıyorum, elim , avucum yanağını kavrıyor.

Parmak uçlarımın altında tenini hissettiğimde boğazıma bir ağrı saplanıyor. Parmaklarımı dolgun, yumuşak dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Aşağıya iniyorum, sakallı çenesinin etrafından diğer yanağına doğru çiziyorum. Tanrım, onu görmek istiyorum. Ama bu, şu anda, yeterli. Yanağını bir kez daha avucumun içine yerleştiriyorum ve duygularımın ağırlığından nefes nefese kalıyorum.

Kaçmak yerine, sanki dünyadaki en güçlü şeymiş gibi yüzünü dokunuşuma gömüyor. Birlikte, saniyeler ya da dakikalar boyunca bu şekilde kalıyoruz, ama ikimiz de saymıyoruz. Ve tek dileğim sonsuza kadar böyle kalmamız.

"Kayla..." Adım gırtlaktan gelen bir törpü.

"Evet?"

"Daha önce kimsenin bana bu şekilde dokunmasına izin vermemiştim."

Gözlerim yaşarıyor çünkü acısını hissediyorum. Her kelimesine, her molekülüne kazındığını hissediyorum. Yoksun olduğu sevgi, ona hiç gösterilmeyen şefkat, içinde yanıyor. Buna çok ihtiyacı var. Bunu söylemesine gerek yok. Sanki kendi acımmış gibi hissedebiliyorum.

"Beğendin mi?" Elimin tersini ağzının üzerinde gezdiriyorum. "Ellerimin üzerinde olmasından hoşlanıyor musun?"

Cevap vermek yerine çenemi kavrıyor, acıtacak kadar sert değil ama derimi yaktığını hissedecek kadar da güçlü.

Diğer eliyle bileklerimi yakalıyor ve kollarımı başımın üstündeki duvara sabitliyor ve yavaşça vücudunu benimkini hapsedene kadar yaklaştırıyor.

Dudakları... Sanki tat almak için savaşıyorlarmış gibi ağzıma doğru yaklaştıklarını hissedebiliyorum.

Tek kelime etmeye korkuyorum, beni öpmeyeceğinden korkuyorum. Dudaklarımı dudaklarıma değdirdiğinde dudaklarımdan bir inilti .

Parmaklarımı saçlarına gömüyorum, onu içime itmemeye dikkat ediyorum, bunu kendisinin istemesini istiyorum.

"Yavru kuşum... Sen benim lanetim ve sığınağımsın."

Ben bu sözlerin anlamını sorgulayamadan, dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve bu yorucu işkenceyi sona erdiriyor.

İçimdeki her şeyle inliyorum, ellerim başını, saçlarını, kavrayabildiğim her şeyi kavrıyor. Parmakları da her yerde; kalçalarımda, kollarımda geziniyor, şehvetli hırıltıları saçlarıma dolanıyor.

Ağır aleti aramızda sallanıyor ve dizlerimin üzerine çöküp onu tatmak, mümkün olan her şekilde onu benim yapmak istiyorum. Utanmak yok. Mantıklı olmasa bile ona olan ihtiyacımı görmezden gelmek yok.

Ama onunla savaşmıyorum. Etmek de istemiyorum. Geçmişimdeki o canavarlar bu anla ilgili tek bir şeyi bile mahvedemezler. Bunu hak etmiyorlar. Asla da hak etmeyecekler. Her gün savaşacağım. Gücü elinde tutan ben olana kadar onların beni ele geçirmesiyle savaşacağım.

Bir elimi indiriyorum ve avucumun içinde onun uzunluğunu kavrıyorum. Alt dudağımı ısırıyor, ben onu okşarken homurdanıyor.

Bunu istiyorum. Buna ihtiyacım var.

Dilimi ağzına alıyor, hareketlerime uyarak elini merkezime götürüyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, sırılsıklam olmuş amıma birden fazla parmağını sokuyor ve onları kıvırıyor, içime o kadar kabaca giriyor ki, gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor.

"Mmm," diye inliyorum ağzının etrafında, horozunun tepesini avucumda yumrukluyorum, o kadar sert homurdanıyor ki.

Hızlı bir sarsıntıyla başımı saçlarımdan tutup geriye çekti. "Bana böyle dokunmayı bırak. Beni boşaltacaksın ve ben pantolonumun içine boşalmayacağım."

"Evet!" Klitorisime vurduğunda nefesim kesildi. "Seni istiyorum... ağzımda. İçimde. Her yerde. Lütfen. Ver onu bana. Zorla... Oh, Tanrım... Ağzıma zorla."

Belki her şeyi bu şekilde istediğim için hastayım ama istediğim bu ve bunun için utanç duymaktan yoruldum.

"Lanet olsun sana, Kayla! Seni yatağıma zincirlemek ve asla bırakmamak istememe neden oluyorsun."

Ellerim pantolonunun düğmesini bulmak için hareket ederken, parmakları boğazımı isteyerek takacağım bir tasma gibi sarıyor.

Sıkıyor, fermuarını açıp ipeksi, sert etini elimde hissetmeye ihtiyaç duyarken arzuyla başımı döndürüyor.

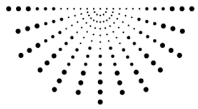
Bunu yaptığımda, içime ulaştığımda ve onu hissettiğimde.

"Kahretsin," diye inliyor, parmak uçları boğazıma
bastırıyor. Bunu çok istiyor.
"Bundan emin misin?" diye soruyor kulağımın
dibinde. "Evet."

Tek bir kelime... Düğmenin çevrilmesi için gereken tek şey bu ve beklediğim canavar oynamak için ortaya çıkıyor.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ADRIEL

BU KADIN BENI YAVAŞ YAVAŞ ÖLDÜRÜYOR. GÜLÜMSEMELERI VE O GÖZLERIYLE ve her şeyi benim istediğim gibi istiyor.

Bir yanım her şeyimi ona vermek istiyor ama bir yanım da buna gerçekten ihtiyacı olup olmadığını merak ediyor. Ya onun yerine birinin ona sarılmasına ihtiyacı varsa?

Ben o adam değilim. O da bunu biliyor . Ama bu? Bunu .

Uzun, tatlı saçlarını bileğime doluyorum ve ağzımı onunkine dayıyorum, ciğerlerimdeki her nefesle onu öpüyorum, öfkesini, acısını, ıstırabını tüketiyorum. Ona yaptırılan her bir yara izini alıp koleksiyonuma eklerdim, sırf bunların hiçbirine katlanmadığını bilmek için.

Dili benimkiyle dans ediyor ve çıkardığı sesler sadece onun içinde olmak istememe neden oluyor. Etrafımda kenetlendiğini hissetmek, bunu ona benim yaptığımı bilmek, benim hissettiğim gibi hissetmesini sağlamak.

Ağzımın etrafında inliyor ve ben onun her santimini öpmek isteyerek alt dudağını yutuyorum.

Yavaş yavaş kaybediyorum. Onun için her şeyimi kaybediyorum. Ama buna karşı koyamıyorum.

Geri çekiliyorum ve keşke yüzünü, gözlerini, içindeki şehveti görebilseydim diyorum. "Ağzını sikimin etrafında hissettiğimde, buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

"İdare edeceksin." Islak klitorisini iki parmağımın arasında ovalarken bir iniltiyle gülüyor.

Eli pantolonumun içinde kıvrılıyor, ereksiyonumu okşuyor.

"Siktir!" Homurdanıyorum. "Sen benim küçük , beni de yanında cehenneme götürüyorsun." "Biz zaten cehennemdeydik. Belki de bu bizim ödülümüzdür."

Beni daha hızlı okşuyor, dişlerimin kırılmasına neden oluyor. Belki de haklıdır. Belki de o benim ödülümdür. Ya da belki şeytan beni kandırıyor, beni baştan çıkarıyor.

sahip olamayacağım bir şey.

Ama boğazına sokma düşüncesi... Bu numarayı kabul edeceğim.

Bir elimle başının tepesine vurarak onu sertçe yere yatırıyorum.

"Dizlerinin üzerine çök, küçük kurt."

İki eliyle kemerimi kavrayıp alçaldığını

hissediyorum. "Çıkar ve ağzını onunla doldur."

Nefesleri yükseliyor, etrafımızı saran karanlığa karışıyor.

Pantolonumu aşağı çekiyor, ağır boyum elinin yumuşaklığında ve bildiğim bir sonraki şey, onun cennet gibi dilinin horozumun tepesinde yuvarlandığını.

"Yüce İsa..." Başım arkama düşüyor, bir elim saçlarında, parmaklarım yayılıyor, tüm kontrolümü kaybedene kadar onu nazikçe sabit tutuyorum.

Tatlı dalgalarından bir avuç tutup başını geriye doğru çekiyorum.

"Öğürmeni istiyorum. Zor nefes alana kadar benimle dolu olmanı istiyorum. Göremesem bile döllerimin çenenden aşağı akmasını istiyorum." Düşük bir hırıltı çıkardım. "Sana sahip olmak istiyorum, Kayla. Bensiz yaşayamayana kadar kendimi DNA'na işlemek istiyorum."

Tanrım, deli gibi konuşuyorum. Ama şu an umurumda değil. Bu kadını anlayamadığım bir seviyede istiyorum. Zihnim ağzıma yetişemiyor.

"Bunu da istiyorum..." diyor.

Tanrım, onun nesi var da benim gibi birini istiyor? Göğsüm sıkışıyor ve elimin tersiyle yüzünü okşuyorum.

"Benim yavru kuşum. Benim için mükemmel yaratılmış. Yine de seni hak etmiyorum. Hiçbir şeyi hak etmedim."

Bir elimle sikimi tutuyorum, diğer elimle de başının arkasını sabit tutuyorum. Kabaca onu aşağı itiyorum, o kadar sert ki tam istediğim gibi .

"İşte böyle. İşte benim güzel kızım. Her santimimi o daracık küçük boğaz. O ağzınla sikimi sikerken amını düşüneceğim."

Hararetle emerken küçük iniltileri içimde nabız gibi atıyor, bu kadın beni havasız bıraktığı için nefes nefese kalıyorum.

Başını daha derine, daha sert, boğazının arkasına çarpana kadar tekrar tekrar sokuyorum, kalın sikim güzel pembe amını germesini istediğim şekilde geriyor.

Etrafımda inliyor, kendimi gidebildiğim yere kadar gömdüğümde taşaklarımı sıkıyor, her türlü çekincemi yitirene kadar itiyor, her şeyi ona veriyor.

İstediği kadar sert.

O *benim*. Aramızdaki bu şey, benim. Bizim. Bundan sonra kimse ona sahip olamayacak. *Benden* başka kimse.

Bir kükremeyle kendimi onun içine bırakıyorum, ılık sıvı boğazından aşağı damlıyor ve yemin ederim daha önce hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Bana hissettirdiklerinin bir gramını bile hissetmemiştim.

Neler oluyor ve bunu nasıl durdurabilirim?

Avuç içimin genişliği ensesini kavrıyor, hareket etmesine izin vermiyor, her bir damlamı tüketene kadar ona veriyorum. Özümü ruhuna çekene kadar. Bildiği tek şey ben olana kadar.

İşim bittiğinde onu yavaşça bırakıyorum ve ağzından çıkıyorum.

O şekilde kalıyor, dizlerinin üzerinde, ağır nefesler veriyor. Elimin yanağında aşağı yukarı geziniyor.

"Seni incittim mi, küçük kurt?"

Çünkü bunu yapmak istemiyorum.

Elimi tutuyor ve parmak eklemlerimi tekrar tekrar öpüyor, sonra avucumu yüzünün etrafında sabitliyor.

"Hayır," diye fısıldıyor, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek. "Buna ihtiyacım vardı."

Buna da ihtiyacım vardı.

Bir iç çekişle ayağa kalkıyor ve kolları? Bana sarılıyor ve uzun saniyeler, dakikalar ya da belki saatler boyunca bana tutunuyor. Bilmiyorum ve umurumda da değil. Çünkü onunla birlikte zaman durmuş gibi görünüyor ve ben de onunla birlikte durmak istiyorum.

Kollarım ona da dolanıyor, hayatımda ilk kez birine sarılma hissine alışmaya çalışıyorum. Bu garip bir duygu. Bir yanım onu itmek isterken, diğer yanım ona daha sıkı sarılmak istiyor.

Ama o burada. O benim kollarımda ve bir şekilde ben de onunkindeyim. Yaptığım şeyleri, aldığım canları biliyor ama yine de burada. Çarpık bir şekilde hala beni istiyor. Belki de kafası karışık olduğu içindir. Belki bir gün uyanacak ve benim gibi birinin onun gibi biri için asla yeterince iyi olamayacağını anlayacak.

Belki o zaman onu kaybederim. Bunu kaybederim.

Ama şu anda sadece dayanmak istiyorum. Çünkü sahip olduğum tek şey bu. Daha önce hiç buna yakın bir şey yaşamamıştım. Aramızda olanları hiç hissetmemiştim.

Ve onu istiyorum. Hiçbir zaman benim olmaması gereken şeyleri istemek mantıklı gelmese bile.

Ağzımı şakağına dayayıp onu öpüyorum, sanki kanımın pompalanmasını sağlayan tek şey oymuş gibi onu içime çekiyorum.

"Sana bir hediyem var," diye fısıldıyorum kulağının kabuğuna, evimde onu bekleyen hediyeleri tamamen unutmuş olarak.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Bunu ben mi yaptım?

"Ama henüz doğum günüm değil." Nefes veriyor ve kollarını kaslarımın derinliklerine gömüyor.

"Benim için her gün senin doğum günün."

"Oh, A," diye şakacı bir şekilde fışkırıyor. "Bir de kalbim yok diyorsun."

Sırıtıyorum. "Sahip olmadığım bir şeye sahip olduğumu iddia etmeden önce sana nasıl bir hediye aldığımı görene kadar bekle."

Kollarını omuzlarıma dayıyor ve ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü görebiliyorum. "Peki bu hediyeyi nasıl alacağım?"

"Seni oraya götüreceğim." Bir adım geri çekilip ellerimi indirerek külotunu tekrar üzerine geçirdim ve pantolonumun içine sokup fermuarını çektim.

"Ne zaman?" diye

sorar. "Şimdi."

"Ne? Nasıl?" Sesindeki heyecanı hissedebiliyorum.

"Sen çıkmadan önce bana birkaç dakika verirken ben buradan ayrılacağım. Sonra Eriu'ya eve gitmen gerektiğini söyleyeceksin. Daha da iyisi, ona da eve gitmesini söyle. Burada yalnız kalmamalı."

"Bekle. Onun adını nereden biliyorsun ki?" Duraksıyor. "Biliyor musun? Boş ver onu. Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermeden önce birkaç saniye duruyorum, bunu yapmam gerektiğinden bile emin değilim. Ama bunun olabileceği tek yer orası.

"Benim evim."

Nefesi kesildi. "Gerçekten mi?"

"Siyah cipim ön tarafta sizi bekliyor olacak ve evet, bu sefer maskem takılı olacak."

Sinirli bir nefes veriyor ama başka bir şey söylemiyor.

"Şimdi arkanı dön ve yüzünü duvara dön, arkana bakma." Dudaklarımı boğazına dayıyorum, nabzı dudaklarımın altında hızlanıyor. "Bakarsan anlarım. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Hareket etmeyi reddedince kıkırdadım.

"İnatçı kız." Ağzımı onunkine yaklaştırıp yavaşça öpüyorum ve o zehrin iliklerime kadar işlediğini hissediyorum.

İnliyor ve parmakları kafa derime yapışıyor, sanki bırakmak istemiyormuş gibi sımsıkı tutuyor.

Ben de istemiyorum. Onunla birlikte kaçmak istiyorum. Ona sarılabilecek, onu sevebilecek ve normal birinin yapabileceği her şeyi yapabilecek türden bir adam olmak.

Ama ben normal değilim. Ben buyum. Ve o aşkın ne demek olduğunu bile bilmiyor.

Kalbim ağırlaştığında, kollarımı kalçalarının altından geçirip onu havaya kaldırıyorum, bacakları kalçalarıma dolanırken onu çılgınca öpüyorum.

Yapabileceğim şey bu. Yapabileceklerimin hepsi.

Onu duvara yaslayıp biraz daha aşağıya indiriyorum, bu sırada ona doğru sallanıyorum, her santimetresine sahip olmak için duyduğum bu çıldırtıcı ihtiyacı durduramıyorum. Onu zincirlemek, benim olarak damgalamak. Bir rehine gibi. Çünkü ben onunum.

"Siktir..." Alnını benimkine bastırıyorum. "Çok geç olmadan gitmeliyiz."

"Seni öyle öpen ben değilim." Sıcak nefesi dudaklarımı yıkıyor, sıcaklık içime yayılıyor.

Gülüyorum ve lanet olsun, iyi hissettiriyor.

Dudaklarımı ağzının köşesine yerleştirerek, "Bu kadar tatlı tatmayı bırak o zaman," diyorum.

"Kendime engel olamıyorum." Ağzını bana doğru eğiyor ve bir anda geri dönene kadar açlıkla beni tekrar öpüyor. "Kahretsin, Chris hala burada. Muhtemelen beni arıyordur."

"Onun için endişelenme. Ben onun icabına
baktım." "Ne? Lütfen bana onu öldürdüğünü
söyleme."

"Hayır. Tam olarak değil... ama artık bir sorun olmayacak."

"Bu da ne demek oluyor?"

Onun için endişeleniyor mu?

Boğazını sıkıp dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Bu, onun artık etrafta olmayacağı, seni benim yapamayacağım şeylerle oyalamayacağı anlamına geliyor-" Sözümü bitirmeden kendimi durduruyorum.

"Sen ne?" Sesi düşer.

"Sana bu kadar yaklaşması hoşuma gitmedi. Ailenin yanındayken ona nasıl baktığını gördüm. Onu istiyorsun, değil mi?"

"Demek oradaydın..."

"Tabii ki oradaydım. Ben her zaman oradayım." Alt dudağını ısırdım. "Bu yüzden rüyanda onu gördün. Bu doğru değil mi? Ondan etkileniyorsun. Kendini onunla birlikte görebiliyorsun."

Senin benimle yapamadığın gibi.

Tabii ki yapamaz. Onun her santimine sahip olma ihtiyacından başka sunabileceğim bir şey yok.

"Bana gerçekten yüzünü gösterseydin *senden* etkilenirdim!" diye çıkıştı.

İçimdeki kıskançlık büyürken bile sırıtmaktan kendimi alamıyorum, çünkü onun aklında benden başka kimsenin olmasını istemiyorum. Bedenim öfkemle birlikte dönüyor, ona hakkımdaki her şeyi anlatmak istemekle ondan olabildiğince çabuk uzaklaşmak istemek arasında gidip geliyor. Ama onu bir daha asla göremeyeceğimi, kollarını etrafımda hissedemeyeceğimi düşündüğümde, içimde bir şeyler kopuyor.

"Bu senin için sadece eğlence ve oyun zaten," diye devam ediyor, sesi giderek öfkeleniyor.

Böyle düşünmesi bile beni daha çok kızdırıyor.

"Beni böyle istemiyorsun bile! Ki bu iyi bir şey." "Alay ediyor." "Umurumda değil."

Ama umursuyor. Bunu sesinde duyabiliyorum. Keşke umursamasaydı. Beni istememeli. Ama umursamaması fikri çok acı veriyor.

Göğsümü avuçlayarak, başarısız bir şekilde beni itmeye çalışıyor. "Gitmeliyim. Orgazm için teşekkürler."

Nabzım boynumda atıyor ve tek yaptığım boğazını biraz daha sıkı tutmak.

"Şu anda eğleniyor gibi mi görünüyorum?" Kalbim küt küt .
"Hayatımın her lanet saniyesinde seni düşünmeden duramamak mı? Ne yaptığını düşünmek. Yemek yedin mi? Ben yokken yine kabus görüp görmediğini. Siktir, Kayla. Bu hiç eğlenceli değil!" Dişlerimi sıkarak dudaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Bu bir *işkence*."

"Sen... beni mi düşünüyorsun?" diye fısıldıyor, ağzı benimkinin üzerinde geziniyor.

"Bırak. Ben. Bitireyim." Bir santim geri çekiliyorum, onu tekrar öpmeden önce çıkarmam gerekiyor ve sonra buradan asla çıkamayacağız. "Bana yaptığın şeyi hiç hissetmedim. Bunu hiç istemedim. Hiç istemedim. Varlığından bile haberim yoktu. Sana kadar, Kayla Jenkins. O yüzden sakın bana ne istediğimi söylemeye kalkma. Çünkü neden bahsettiğin hakkında *hiçbir* fikrin yok."

Sessizlik.

Tam ve mutlak sessizlik.

Ağır nefeslerim odanın içinde yankılanana kadar devam ediyor.

Bir şey söyleyecek mi? Yoksa orada öylece durup beni aptal yerine mi koyacak?

"Vay canına."

Sonunda. Konuşuyor.

"Tamam." Sinirli bir şekilde gülüyor. "Bu... uh... çok anlayışlıydı."

"Anlayışlı, ha?" O kadar yüksek sesle nefes veriyorum ki şeytani bir ses çıkıyor. "Hepsi bu kadar.
söyleyecek misin?"

"Yani, ne söylememi istiyorsun? Belli ki bana takıntılısın."

Ahh, işte alaycılık.

"Bu biraz sağlıksız. Bir psikiyatristle konuştun mu?" Gülüyor.

Bu lanet kadın. Bir hırıltıyla çenesini kavrıyorum ve onu son bir kez öpüyorum, bunu bir daha ne zaman yapacağımı bilmeden. Çünkü burada, karanlıkta, kendim olabilirim. Engel yok. Sadece biz. Ve bunu bu kadar çok istemem beni korkutuyor.

Dilimi ağzına alıyor ve daha fazla ilerlemeden başını saçlarından tutup geriye çekiyorum.

"Arkanı dön. Yüzünü lanet duvara dön. Ve beş dakika içinde dışarı gel.
mı?"

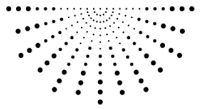
"Tamam. Ne istersen yapacağım. Ama şunu bil. Yakında bir gün o maskeyi çıkaracağım ve sen de yüzünü görebildiğimde seni öpmeme izin vereceksin."

Keşke...

Sonra onun fantezisini gerçekleştirmeden önce oradan aceleyle çıktım.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

KAYLA

"NE DEMEK GIDIYORSUN?" ERIU SURATINI ASIYOR, HALA DANS EDIYOR,
Huysuz Devlin ise dans ettiği başka bir adama hançer fırlatıyor.

"Evet, başım ağrıyor. Biraz hava almak için dışarı çıktım ama geçmiyor."

"Olamaz!" diye bağırıyor hâlâ bangır bangır çalan müziğin içinden. "Tamam, anladım. Muhtemelen ben de birazdan gideceğim."

"Eve sağ salim dön." Ona çabucak sarılıyorum ve arkamdan Devlin'in bize yaklaştığını görüyorum.

Ben Eriu'dan ayrılırken başını salladı.

"Gidiyoruz, Eriu." İrlandalı aksanını fark etmemek zor.

"Daha işim bitmedi." Kaşlarını çatıyor, adamın elini tutuyor ve dans etmeye başlıyor.

Devlin'in çenesi sıkılaşıyor, mavi gözleri tehlikeyle kaynıyor.

Belli ki Devlin sandığımdan çok daha fazla kendini kontrol edebiliyor. Ama kendini kaybetmeye hazır görünüyor, hem de çok hızlı. Eriu olsaydım şu an biraz endişelenirdim.

"Cehennem gibi, değilsin." Gözlerim ne olduğunu anlayamadan, adamın elini bir küfür mırıldanana kadar geri çeviriyor ve yanıyormuş gibi kaçıyor.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yapıyorsun?"

Ama bir cevap alamıyor. Bunun yerine onu kalçalarından tutarak havaya kaldırır ve omzuna atarak oradan dışarı çıkarır.

"En azından sana dokunuyor!" Dehşete düşmüş ifadesi benimkiyle kilitlenip gözden kaybolana kadar kıkırdıyorum.

Beş dakikanın dolduğuna karar vererek çıkışa yöneliyorum, terli bedenlerin arasından geçerek bu cehennem çukurundan çıkmaya çalışıyorum.

Kapıdan çıkar çıkmaz serin hava yüzüme çarpıyor. Siyah bir SUV ararken, birkaç araba ötede soldan gözüme çarpana kadar bir tane göremiyorum.

Hızla yanına koşuyorum, kapısını açana kadar dikkatlice karşıdan karşıya geçiyorum. Bu sefer de söylediği gibi o lanet maskeyi takmış, kapüşonu da takmış. Saçlarını bile göremiyorum, sadece ön tarafındaki koyu renk teller beni rahatsız ediyor.

Arabayı vitese takıp bizi oradan çıkarmadan önce birkaç saniye bana doğru baktı.

"Oraya varmamıza ne kadar var?" diye sormadan önce birkaç dakika sessizlik içinde yol aldık.

"Yaklaşık kırk beş."

Nerede yaşadığını merak ettim. Evime çok yakın.

"Birbirimizden ne kadar uzakta yaşıyoruz?"

"Aşağı yukarı?" diye sordu şakacı bir şekilde. "On ila
on beş." Gözlerim açılıyor.

"Her zaman yakınında olduğumu bilmek seni rahatsız ediyor mu?"

Rahatsız olmamı istiyor. Bunu sesinden anlayabiliyorum.

"Hayır. Ben sadece... Benim yanımda yaşadığını fark
etmemiştim."

Ama yakınımda olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Beni izlediğini bilmek. Bu rahatlatıcı.

Ondan sonra hiçbir şey söylemiyor, ben pencereden dışarı bakarken sessizce sürüyor, göz kapaklarım ağırlaşana kadar sokak lambalarının titreşimini izliyorum.

Bir de baktım ki, koyu renk panjurlu, beyaz çitlerle çevrili, iki katlı tuğla bir koloninin önünde duruyoruz. Gözlerimi ovuşturup ona bakıyorum.

"Günaydın prenses." Kıkırdıyor, kösele gibi yumuşak ama karanlık bir kenarı var. Ama onunla ilgili her şey karanlık ve ürkütücü.

"Uyuyakaldığımı fark etmedim." Açtığım avucuma doğru esneyerek pencereden dışarı bakıyorum. "Güzel ev."

Ev büyük aşırı değil. Bir şekilde onun için uygun.

"Onayladığınıza sevindim. Şimdi içeri girelim."

"Aman Tanrım. Arabam. Tamamen unutmuşum."

"Merak etme. Yarın sen uyanmadan önce onu sana geri getireceğim." Avucu üst baldırıma geliyor ve sıkıyor.

Beni duvara fırlattığı, bana dokunduğu, tadıma baktığı görüntüler kükreyerek geri geliyor. Onları sanki görebiliyormuşum gibi kafamda canlandırabiliyorum. Tenimdeki hissinden onları yeniden yaratıyorum.

"Arabamın anahtarı sende mi?"

"Tabii ki." Şaşkın ses tonu beni her saniye daha da sinirlendiriyor. "Kendime bir kopyasını yaptım."

"Ciddi misin sen?! Dur tahmin edeyim, sende evimin anahtarı da mı var?" Hiçbir şey söylemiyor.

"Aman Tanrım. Sen delirmişsin!"

"Sonunda anlıyorsun." Kıkırdıyor, bana doğru bakıyor, göğsü sürekli inip kalkıyor ve nabzımın yükselmesine neden oluyor. "Bu senin korunman için, Kayla." Ciddileşiyor. "Ne olursa olsun sana ulaşabilmek istiyorum. Seni güvende tutmak istiyorum."

Boğazıma bir yumru oturuyor ama onunla savaşıyorum. Bu aptalca duygular, onun için bir şey ifade edebileceğime dair bu batan his. Ama o hâlâ saklanırken aramızda hiçbir şey olamaz.

"Doğru. Benim korunmam için," diye alay ediyorum. "Beni kafese koymaya ve bana çocukmuşum gibi davranmaya çalışarak herkesten daha iyi değilsin."

Kapının kolunu tutup iterek açıyorum ve onun evine doğru yürüyorum.

Arkamdan ağır ayak sesleri geliyor ama yanımda belirmek yerine bileğimden sertçe çekip bedenimi kendine doğru çekiyor. Kolu sırtımın alt kısmına dolanıyor.

"Yapma bunu." Sert ama kırılgan ses tonu, söyleyeceği her şeyi arzulamama neden oluyor. "Bana kızma. Senin hakkında hiç de öyle düşünmüyorum bebeğim."

Eli yüzümün yan tarafını okşuyor ve kalbim... Sıçrıyor, gümbür gümbür atıyor. Avucumu elinin üzerine koyuyorum ve tenim anında ısınıyor, sanki o kalbimdeki ateşi yakan sıcaklıkmış gibi.

"Sana bir şey olması ve benim sana ulaşamamam düşüncesi..." Sözleri, her kelimesinde hissettiğim acının içinde boğuluyor. "Bu yüzden yaptım. Ama onları geri istiyorsan, sana anahtarları veririm."

Beni korumak istedi. Kendi berbat yöntemiyle, önemsiyor.

"Hayır." Başımı salladım. "Sende kalsın." Kollarımı ona doluyorum ve iç çekiyorum. "Zaten onları saklayacaktın, değil mi?"

Kıkırdıyor ve kolunu bana biraz daha sıkı doluyor. "Tabii ki öyleydim."

Kıs kıs gülerek göğsüne şakacı bir tokat atıyorum ve kendimi onun elinden kurtarıp kapıya doğru ilerliyorum. Yanıma sokuluyor ve sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi küçük elimi kocaman elinin içine alıyor. Ama bunun ağırlığı, anlamının büyüklüğü ölçülemeyecek kadar büyük.

Donup kalıyor, ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz, ikimiz de birbirimiz için bir şekilde bir anlam ifade ettiğimizi aynı anda fark etmiş gibi öne doğru bakıyoruz.

Başparmağı yavaşça tenimi okşarken kolum karıncalanıyor ve bakışlarım genişliyor, gözlerim yaşarıyor. Çünkü anlamıyor. Bu küçük jestin ruhuma ne yaptığını anlamıyor. Çenem titriyor ve gözyaşlarım kirpiklerimden damlayarak düşmeye başlıyor. Ağlamamaya çalışıyorum. Yemin ederim karşı koymaya çalışıyorum ama çok fazla. Küçük bir inilti kaçıyor.

"Kayla..." İç geçiriyor ve bu beni daha da ağlatıyor, sessiz kalmak için elimden geleni yapıyorum, onun en zayıf yanlarımı görmesini engellemek için.

Hiçbir şey söyleyemiyorum, tüm kelimeler kalbimin kırılmasıyla kayboluyor. Çünkü bu yabancıya, benden bile daha fazla sır saklayan bu adama aşık olamam. Yine de bir şekilde aşık olduğumu düşünüyorum. Sanırım aşık oldum. Sanırım takipçimden hoşlanıyorum. Biraz fazla. Ve sanırım o da benden hoşlanıyor.

Boğazımı temizleyerek elini çektim.

"Hadi ama." Neşeli bir ses tonu takınıyorum. "Hediyemi şimdiden görmek istiyorum."

Ama az önce ağlamamışım gibi görünmeyi başaramıyorum.

Kıpırdamadan duruyor, avucumu daha da sıkı tutuyor.

"Seni öpmek istemeyi çok kolaylaştırıyorsun." Kabaca nefes veriyor ve nefesimin ciğerlerimde hareketsiz kalmasına neden oluyor.

"Artık bir dolapta değiliz," diye fısıldıyorum.

"Bunu değiştirebiliriz." Beni tekrar kendine çekiyor, sanki hep buraya aitmişim gibi.

"Bence bana kim olduğunu göstermen ve beni ışıkta öpmen daha iyi olur."

"Sen ışıksın, Kayla Jenkins. tek gördüğüm karanlık."

Kalbim pek çok duyguyla dolup taşıyor. İşte böyle anlarda onu görmeyi çok istiyorum.

Elini yanağımın üzerine koyuyor, elinin genişliği yüzümün tamamını kavrıyor. Beni öne doğru çekmeden önce birkaç dakika bu şekilde kalıyoruz, sanki benimle bu şekilde olmak çok fazlaymış gibi.

Ağır bir iç çekişle açtığı kapıyı geçip evine giriyoruz.

"Bu taraftan," diye talimat vererek beni küçük bir vazo ve taze zambakların bulunduğu bir yan masanın önünden geçirdi.

Açık bıraktığı iki lambadan gelen birkaç titrek ışık dışında ev karanlıktır.

"Bodruma iniyoruz."

"Korku filmlerinin çoğunun böyle başladığının farkındasın, değil mi?" Dışarı çıktığımdan beri hepsine yetişmeye çalışıyorum.

"Seni öldürmeye gelmediğime söz ver," diye gülüyor.

"Muhtemelen her katil böyle düşünmenizi ister."

"Sanırım öğreneceğiz." Beni merdivene doğru götürürken başını eğiyor. "Önce sen." Kolunu merdivene doğru uzattı.

Aydınlık alana doğru ilerlerken gergin bile değilim. Bana göstereceği şey her ne ise iyi olmak zorunda. Bunu biliyorum.

Arkamda gürleyen ayak sesleriyle beni yakından takip ediyor.

"Hediye neden burada?" Bir an için arkama bakarak soruyorum.

"Taşımak için çok büyüktüler."

Son adımı geçerken kaşlarım çatılıyor. Ama gözlerim plastik bir muşambanın üzerinde yatan dört cesede takılır takılmaz nabzım yükseliyor.

Sonunda farkına varır.

"Adamlardan ikisi o gün seni kaçıranlar." Yüzü kulağıma düşüyor. "Ve şimdi uygun gördüğün her şeyi yapmak için senindirler."

Bir kolunu omuzlarıma atıyor ve beni kendine çekiyor.

"Onları boş bir tuval olarak düşün ve sen de ressam, heykeltıraş, onların *lanet* olası tanrısısın," diye dişlerini sıkıyor. Dişlerinin takırdadığını duyabiliyorum.

Dönüp boğazının kenarına yapışıyorum; duygularım içimden taşıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor, kalbim o kadar hızlı atıyor ki başımın dönmesinden korkuyorum.

"Bütün bunları sen mi yaptın? Benim için mi?"

Başını sallıyor. "Seni incittiler. Bu kadarı yeterliydi."

Kollarımı onun iri bedenine doluyorum, gömleğini yumrukluyorum, ağlarken yanağım göğsüne yaslanıyor.

Beni kucaklarken onu hissediyorum, o kadar nazik ki tam olarak uymuyor, ama aynı zamanda uyuyor. Çünkü bu da o: benimle birlikte avlanan, ağladığımda bana sarılan bu adam.

"Bunu nasıl yaptın?" Merak ediyorum.

Onları hapisten kaçırmak zorunda kalacaktı. Bu kolay bir şey değil.

Yap.

Güçlü kavrayışıyla ensemi sıkıyor. "Birinin bana borcu vardı. Onun Kardeşi hapishanede, onların kaldığı hapishanede ve gardiyanlarla arası iyi. Her birine bir ilaç vermiş, kalplerini kısa süreliğine durduran bir felç ilacı. İnsanın ölü gibi görünmesini sağlıyor." Kıs kıs gülüyor. "Morga gönderilmeleri için tek ihtiyacım olan buydu. Ölü gibi görünebilirler ama bilinçleri yerinde. Kendilerine ne olduğunu biliyorlar ama yine de çığlık atamıyor, hareket edemiyor ya da hiçbir şey yapamıyorlar."

Şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Morgdaki arkadaşım, ben onları alıp bugün erken saatlerde buraya getirene kadar benim için sakladı."

"Bu çok fazla çaba demek," diye fısıldıyorum. "İnanamıyorum..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Bütün bunları benim için yaptığına inanamıyorum."

"Elimden gelse senin için hepsini öldürürüm yavru kuş. Ama bunu yapacak kişi sen olmalısın. Bu yüzden sana hiç sahip olmadığın bir şans veriyorum. Hayatları senin ellerinde. Al onları."

El ele cesetlere doğru sürüklenirken kalbim güm güm atıyor, adrenalin salgılanıyor. Plastiğin üzerinde her türlü silah yatıyor.

"Zehrini seç. Kalbinin istediği her şeyi."

Onu bırakıp diz çöktüm ve parmaklarımı farklı boyutlardaki bıçakların, muştaların, bir sopanın, büyük görünümlü bir makasın ve telden yapılmış ve iki tahta parçasının arasına bağlanmış ev yapımı bir boğma aletinin üzerinde gezdirdim.

Daha önce hiç bu şekilde öldürmemiştim. Onları benim için yakalayan biri olmamıştı. Karşılık vermedikleri zaman yapabilir miyim? Daha kolay olur mu?

İlk adama bakıyorum. Bana ve arkadaşlarıma yardım ediyormuş gibi yapıp bizi yoldan çekip vurduğu, canımızı yaktığı zamanı hatırlıyorum. Damarlarım nefretle doluyor.

Uzun, ince bıçaklı bir bıçak alıyorum. Onları öldürmek istiyorum. Onları parçalamak ve canlarını acıtmak istiyorum. Kanatmak. Yalvartmak.

Onlara yaptığım şeyi hissedeceklerini bilmek bile yeterli. Aslında daha tatmin edici. Artık güçleri yok. Artık

tıpkı hepimizden aldıkları gibi aldılar.

Onları görüyorum, yaptıkları şeyleri. Bize zarar verirken nasıl güldüklerini. Yüzlerinin neye benzediği önemli değil. Çünkü hepsi aynı. Kadınlara ve çocuklara zarar veren her bir adam, hepsi şeytanın eli. Ve ben onları ona geri vereceğim. Sonsuza dek yanacakları cehenneme.

Bıçağı yüzüne doğru indirirken dudaklarım bükülüyor ve yanağından aşağıya doğru bir çizgi kazıyorum, ilerledikçe daha derine inmeye dikkat ediyorum. Bitirdiğimde yüzü kan içinde kalıyor ve gülümsemem kabarıyor. Diğer yanağından başlıyorum, sonra alnını, çenesini, boğazını ve kollarını oyana kadar alçalıyorum. Kan göllenene kadar, çok fazla olana kadar onu kesiyorum.

Ama ben daha fazlasını istiyorum. Her damlasını istiyorum. O boşalana kadar.

"Seni hatırlıyorum." Açık gözlerinin içine bakıyorum. "Bize ne yaptığını hatırlıyorum. Gülüşünü. Nasıl koktuğunu. Yakasında kırmızı bir leke olan o aptal kahverengi tişörtünü bile hatırlıyorum. Sanki üzerine ketçap dökmüşsün gibi. Ya da belki de kandı. Belki de bize zarar vermeden önce başka birine zarar vermişsindir."

Kalbim hızla çarpıyor, midem her zerre kızgınlıkla alçalıyor.

"Senden nefret ediyorum." Bıçağı iki elimle tutarak havaya kaldırıyorum. "Hâlâ hayatta olmandan nefret ediyorum. Bu dünyada yürüyebilmenden. Ama bu bugün sona eriyor." Bıçağı karnına saplıyorum ve bir tane daha alıyorum. "Acıyor mu?" Sırıtıyorum. "Ölmek istiyor musun? Çünkü buna izin vermeyeceğim. Henüz izin vermeyeceğim. Yeterince içene kadar değil ve henüz yaklaşmadım."

Bir kükremeyle, içimdeki her şeyi serbest bırakıyorum. İçimde kalan tüm acı beni boğuyor, ta ki kendimi kaybedene kadar, bunca yıldır yaşadığım ıstırabın içinde kaybolana kadar. Bıçağı kalçasına, yanağına, karnına batırıyorum. Vücudunda hiç boşluk kalmayana kadar bıçaklıyorum. Kan ellerimi, kıyafetlerimi kaplayana kadar. Son darbeye kadar, silah boğazına batana kadar. Ta ki o gidene kadar.

Ağır nefes alarak ayağa kalkarken ellerim beni tutuyor. "İyi misin, yavru kuş? Bitirmemi ister misin?"

Ona dönüp başımı sallıyorum, ağzımın iki köşesi de kıvrılıyor. "Hayır. Ben tek olmak istiyorum."

Bir kez başını sallıyor ve parmak eklemlerini yüzümde gezdiriyor. "O zaman git ve canlarını yak, yakana kadar da durma. Öfken yağmur gibi yağsın."

Bu kez sopayı kaptığım gibi beni kaçıran ikinci adama doğru ilerliyorum ve ona sırıtarak tahtayı havada savuruyorum. "Arkadaşınıza ne yaptığımı göremediğinizi biliyorum ama yemin ederim tam bir şovdu."

Sopayı burnuna indiriyorum, yüzünden kan fışkırana kadar kırıyorum. Ona saldırırken nabzım hızla atıyor, darbe üstüne darbe indiriyor, diz kapaklarını, parmaklarını, kaval kemiğini paramparça ediyorum. Kırabildiğim her kemik vücudunda parçalanıyor. Öfke beni ele geçiriyor, ta ki ben onun gücüne kapılana, onunla bir olana kadar, sanki birbirimize bağlıymışız gibi. Kırılamaz.

Çığlıklar yankılanıyor. Çığlıklarım. Savaş çığlıklarım. Ben kazandım. Onlar burada ölürken ben oradan çıkmayı başardım.

Belki ben de onlar gibi oldum. Bir hayvan. Toplumun asla kabul etmeyeceği biri. Ama ben bununla iyiyim. Benim gibi pek çok insanın asla elde edemeyeceği bir şeye sahibim. Onlara işkence ettim. Onları incittim. *Beni*. Zayıf küçük Kayla.

Gerçekten ne kadar güçlü olduğum hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Kimsenin yoktu. Arkadaşlarım bile.

Ama burada, A ile, gücümü kanıtlayacağım. Azmimi. Saklamak için çok uğraştığım gerçek beni gören tek kişi o. Ama onunla bunu yapmak zorunda değilim. O da benim gibi. Beni anlıyor.

Son darbeyle, yüzü kendi içine çökene, beyninden ve kandan başka bir şey kalmayana kadar kafatasını parçalıyorum. İçimden kusmak geliyor ama kendimi tutuyorum, sopayı bırakıp kendimi toparlıyorum.

"İyi misin?" A, artık kanlı olan elleriyle yüzümü kavrayarak soruyor. "Senin için diğer ikisinin canını yakmama izin ver. Lütfen," diye fısıldıyor. "Bu benim için onurdur."

Dört cesetle tek başıma başa çıkamayacağımı bildiğim için başımı sallıyorum. O ikisi yeterliydi. Onlar benim zaferimdi.

A adamlardan birine ulaşır ve bir çift muşta alır. "Hepiniz burada öleceksiniz." Onlara bakar. "Hepiniz yanacaksınız, külleriniz asla bulunamayacak. Bu dünyadaki son gününüz ve söz veriyorum sonsuzluk gibi hissedeceksiniz."

Sonra da adamın yüzünü tanınmaz hale gelene kadar yumruklarıyla parçalıyor.

Sonra bir bıçak alıyor ve yavaş hareket eden bir su birikintisi gibi kanayana kadar boğazını kesip açıyor. Ayağa kalkıp diğer adama ulaştığında ikimiz de kıpkırmızı kesilmişiz ve bu çok güzel bir şey. Benim için öldürüyor. Benim için acı çekiyor. Bu şimdiye kadar bildiğim her şeyin ötesinde bir bağ.

Son adama da aynı şeyi yapıyor, benim yaptığım gibi kendini serbest bırakıyor, öfkesi, işi bitene kadar indirdiği her darbeden yayılıyor. Hepsi ölene kadar.

Keşke onu orada sıkışıp kaldığımda tanısaydım. Belki bu hale gelmeden önce beni kurtarabilirdi.

Ama artık çok geç. Bu Kayla ve ben onu kabul etmeliyim. Başka biri olmayı dilemek yerine onun gibi olmalıyım. Benim sahip olduğum hayata sahip olmayan biri.

Bir zamanlar kendimi yalnız hissederdim. Benim

gibi kimse yoktu. Artık öyle hissetmiyorum.

A ile değil.

Mafsalları şangırtıyla bırakıyor ve ellerimi tutuyor, parmaklarımız birbirine dolanıyor.

Kandan kana.

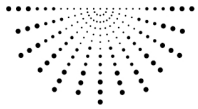
Günaha günah.

Istırapla kurulan bir bağ. Acıyla. Bu biziz.

Ve biz her türlü güzeliz.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

ADRIEL

GÖZLERINDE BIR ÖZLEMLE BANA BAKIYOR VE BILMIYORUM
onunla ne yapmam gerektiğini.

Onun yanındayken duygularımı kontrol edemeyerek bu şekilde daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum. Onu gülümsetme ihtiyacı dışında buna ne ad vereceğimi bile bilmiyorum. Gözlerinin o adamları öldürdüğü zamanki gibi ışıl ışıl parlamasını istiyorum. Ve lanet olsun, beni gururlandırdı.

Ona ne yaptıklarını görmelerine izin verdi. Onlara bunu hissettirdi. Bunu planlarken tam da bunu hayal etmiştim.

"Nasıl hissediyorsun?" Ona soruyorum, ellerim hala onunkilerle kenetlenmiş. Ve onları bırakmak istemiyorum. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

"Özgür." Sıkıca gülümsüyor. "Bu şansı elde edeceğimi hiç düşünmemiştim. Onlardan birini incitmek için. Ama ikisini?" İnanmayarak başını sallıyor. "Sen başka bir şeysin, sapık."

Kıkırdıyorum. "Kelimelerle aran çok iyi."

"Ama cidden, teşekkür ederim." Ağzı gergin bir çizgi oluşturuyor. "Kelimeler yeterli gelmiyor. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"İhtiyacım olan tek teşekkür seni gülümserken görmek."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla ıslanıyor. "Şimdi ne olacak? Cesetleri ne yapacaksınız?"

"Ah, bu pisliklerin hepsinin girdiği özel yeri henüz görmediniz.
İzin verin göstereyim."

Onu uzaktaki duvara götürüyorum ve düğmeye basarak fırını gösteriyorum. Kapıyı açtığımda, gözleri çılgınca benimle cihaz arasında gidip geliyor.

Maskemin içinde sırıtışım büyüyor. "Bu bir fırın."

Açıyorum ve alevler uyuyan bir canavar gibi patlıyor.

"Bu harika," diye fısıldıyor. "Orada olduğunu bile anlayamadım." "Ben de bakacaktım." Kahkahalarımla, onun tadını çıkarıyorum
sevimli bir şaşkınlık ifadesi.

Cesetlerden birine doğru ilerliyorum, elimi koltuk altlarından geçirip onu yerde sürüklüyorum. belinden tutup kaldırıyorum, geri kalanını kaldırmadan önce başını açıklığa doğru itiyorum. Ve tamamen içeri girdiğinde kapıyı kapatıyorum.

"Vay canına Hepsi bu kadar, ha?" "Bu
kadar."

Yanağından damlayan bir damla kanı siliyor.

"Sen temizlenmeye ne dersin? O zaman diğer cesetler için ben endişelenirim."

"Bu kıyafetlerle eve nasıl gideceğimi bilmiyorum." Yüzünü buruşturarak kendine bakıyor. "Chris neyin peşinde olduğumu öğrenecek ve hemen Michael'a söyleyecek."

"için de endişelenme."

Kaşlarını çatıyor. "Ne yaptın sen?"

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Şimdi, şuna ne dersin? Ben kıyafetlerini yıkayayım, sen de bu arada banyo yap."

"Peki işim bittikten sonra ne
giyeceğim?" "Gömleklerimden birini."

O çıplak bedenin bana ait bir şeyin içinde olduğu düşüncesi, o gittikten çok sonra bile onun gibi kokması... Siktir.

"Uh..." Sinirli bir şekilde yutkunuyor. "Eğer olmayacağından eminsen."

"Giysilerimin altındaki güzel vücudunu düşünmeyi kaldırabileceğimden oldukça eminim." Sikim zonkluyor.

"Bana bu kadar çok iltifat etmeyi bırakmalısın. İtibarın için kötü."

Bir kahkaha attım. Bu kadın ve onun mizah anlayışı. "Peki
bu hangi rep?"

"Korkunç, öldürücü türden."

"Ben sadece sevmediklerim için
korkutucuyum." Dudakları canlanır ve
gözleri büyür.

Onun şok olmuş yüz ifadesini görünce nabzım daha hızlı atıyor. Ondan hoşlanma düşüncesi beni de şoke ediyor.

"Şimdi, . Giysilerinizi yıkayıp cesetlerden kurtulurken ben de size banyo yaptırayım."

Merdivenlere yöneldim. "Bana bir banyo hazırlar mısın?"

Nefes nefese kalıp sahte bir korkuyla ağzını kocaman açarken omzumun arkasından bakıyorum.

"Şu anda kişiliğine hiç yardımcı olmuyorsun."

Üstü başı kan içinde ama tek hayal ettiğim kıyafetlerini yırtıp duvara yaslayarak içine girmek, parmaklarım pembe meme uçlarının etrafında kıpkırmızı izler bırakıyor. Ona bakarken kalbim göğüs kafesimde çarpıyor. Gözleri parlıyordu. Ve fikrimi değiştiremeden, onun üzerindeyim, elim boğazına sarılmış, vücudu onu duvara yaslıyor.

Ağzına iyice yaklaşıyorum ve yumuşak, narin boynunu sıkıyorum. "Şimdi kişiliğim nasıl, yavru kuş?"

"Çok ihtiyaç duyulan bir gelişme." İnliyor.

Sesi ve bakışları karşısında sikim sertleşiyor, gözleri doluyor, yanakları pembeleşiyor.

O tehlikeli biri.

Yanlış bir hareket yaparsam, bir el bombasının üzerine basarım ve beni paramparça eder. Muhtemelen benim de hoşuma gider, bu da durumu daha da kötüleştirir. Bu bağımlılık. Bu kadın. Bu ışık o kadar parlak ki ötesini göremiyorum.

Başparmağımın altında nabzı atıyor.

"Sana yapmamam gereken şeyleri düşündürüyorsun bana Kayla, ama yine de istiyorum. Bunu istememe neden oluyorsun." Yüzümü yaklaştırıyorum, onu becerdiğimde çıkaracağı sesleri hayal ediyorum. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Bazen bu dürtülere teslim olmalısın. Kendini daha iyi hissedebilirsin." Alt dudağının kenarını ısırıyor.

Ve maskemi çıkarma, beni görmesine izin verme düşüncesi çok güçlü hale geliyor. Bu işleri kolaylaştırırdı. Kim olduğumu bilirdi ve biz...

Ne yapabiliriz? Ne düşünüyorum ki ben?

Geri çekilmeye ve kendime onunla birlikte olmayı düşünmenin bile ne kadar saçma olduğunu söylemeye başladığımda, arabamın alarmı dışarıda çalmaya başladı.

Vücudum anında kaskatı kesildi. Burada biri var.

Bu bir kartvizitti.

"Burada kal," diye bağırdım. "Anlıyor ? Yukarı çıkma."

"Ne? Neden?" Yüzü şaşkınlıkla asıldı. "Bir sorun mu var? Alarmlar her çalar. Muhtemelen bir kuş ya da başka bir şeydi."

Ne tür insanlarla karşılaştığım hakkında hiçbir fikri yok. O bir kuş değildi. Ya da bir kaza. Bunu teyit etmek için daha sonra bilgisayarlarımı kontrol etmeyi düşünüyorum ama şimdilik şu sinir bozucu alarmı durdurmak niyetindeyim.

Neyse ki başkalarının yakınında yaşamıyorum, bu yüzden gereksiz yere dikkat çekmeyeceğim. Yakındaki tek ev yaklaşık bir mil uzakta.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diyorum ona. "O zamana kadar burada kalacaksın."

İstediğini bildiğim halde bu konuda benimle tartışmasını beklemiyorum. Merdivenleri hızla çıkıp evden çıkıyorum, anahtarlarımı almak için cebime uzanıyorum ve sonunda o iğrenç sesi kapatıyorum.

Ama tam eve doğru dönmeye başladığımda, ön camda bir şey fark ediyorum. Küçük bir kağıt parçası.

Biliyordum amına koyayım.

Hızla kaptığım gibi açıyorum, kelimeleri tekrar tekrar okuyorum, her seferinde öfkem artıyor.

Beni aradığınızı duydum. Ama ben hep buradaydım. Burnunun dibinde.
Sen ve ben o kadar da farklı değiliz. Ama sen öyle düşünüyorsun.
Evcil hayvanınızla tanıştım. Onda ne bulduğunuzu bilmiyorum. Kendimi düzgünce tanıtmayı düşünüyordum. Onu daha iyi tanımak için.
İyi arkadaş olmak. /Ona 7/24 göz kulak olamayacağını biliyorsun. /Ayağın kayacak ve ben orada olacağım, onu senden alacağım.
-MM

Ben onu izlerken, o da beni izliyordu. Dikkatsiz davrandım.

Bir kükremeyle kâğıdı avucumun içinde buruşturuyorum ve Gece Yarısı Katili'nin beni bulduğunu bilerek açık yola bakıyorum.

Zayıf noktamı buldum.
Ve şimdi onun için geliyor.

KAYLA

İçeri girer girmez bir şeylerin ters gittiğini anladım. Vücudu kaskatı ve gergin, omuzları aceleyle aldığı nefeslerle titriyor. Yanına yaklaşıp elimi omzuna koyuyorum ama o sadece arkasını dönüyor ve avucunda bir şey tutuyor.

Eline bakıyorum, midemde huzursuz bir his var. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Hiçbir şey," diye tersledi ve sesinin tonu bir ürperti gönderdi
Ben.

Sanki etkisini hissetmiş gibi dönüp yanağımı okşuyor.
"Sana bir havlu getireyim, böylece banyo yapabilirsin. Banyoda kıyafetlerini çıkar ve bana ver."

sallıyorum, elinde tuttuğu şeyin onu gerçekten üzdüğünü biliyorum.

Ama burnumu sokmuyorum. O kadar kolay açılacak bir adam değil. Ama benden ne sakladığını öğreneceğim.

Öyle ya da böyle.

ADRIEL

Ona yaptığım banyoda, suya gül yaprakları ve biraz yasemin atılmış. Bunların hepsini geçen hafta aldım, belki kullanması için bir neden vardır diye.

Ve işte burada, benim evimde, banyomda çıplak. Ve tek istediğim onunla birlikte olmak.

Ama ben değilim. Buradayım, güvenlik kameralarına bakıyorum, evimin çevresindeki tüm kameraları geri sarıyorum. Koyu renk kapüşonlu biri

Bu not. Ortalama boy. Ortalama bir yapı. Kelimenin tam anlamıyla edecek hiçbir şey yok! Yumruğumu masamın üstüne vuruyorum ve çenem ağrıyana kadar azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

Beni nasıl buldu? Ne zamandır beni izliyor?

Onu izlemek mi?

Hay sikeyim! Onu her an alabilir. Onu nasıl güvende tutabilirim?

Dizüstü bilgisayarda başka bir tuşa basıyorum ve hareketlerini ezberleyene kadar videoyu tekrar tekrar izliyorum. Yaptığı her şeyi.

Arabayla gelmedi. Onu kaybedene kadar kilometrelerce takip ettim. Araba kullanmamak akıllıca. Yerini bulmayı zorlaştırıyor. Eğer öfkeli olmasaydım, etkilenirdim.

Banyodan gelen su sesi Kayla'nın işinin bittiğini haber veriyor. Bana sorular soracak ve benim de onlardan kaçmaya devam etmem gerekecek. Çünkü ona söyleyemem. Korkacaktır. Ve ben istemiyorum. Güvende hissetmesini istiyorum, özellikle de her zaman izlediğimi bilerek.

Masamın çekmecesine uzanıp küçük kare bir kutu aldım. Bunu gelecekte bir gün ona vermek niyetindeydim. Bir hatıra olarak... Bilmiyorum. Ama bunu onun için yaptırdım ve bunu almasına ihtiyacım var.

Çabucak tüm bilgisayar ekranlarını kapatıyorum ve kapıyı anahtarla kilitliyorum. Buralarda dolaşmasını, elimdeki videolarını görmesini istemem. Ağaçlarına, evine kameralar yerleştirdiğimi bilmesine gerek yok. Her zaman izlediğimi. Gece gündüz. Yaptığı her şeyi biliyorum. Çıkardığı her iniltiyi. Uyurken onu izlemediğim zamanlarda, odasında otururken, sessiz nefesleri beni sakinleştirirken, onu telefonumdan izliyorum.

Merdivenlerden yukarı çıkıyor, banyodan çıkar çıkmaz onunla çalışma odasında buluşuyorum. Gömleğim vücudunu sarıyor, etek ucu kalçalarının üst kısmıyla flört ediyor. Usulca gülümsüyor, elinde bir saç fırçası tutuyor ve içimden fırçayı saçlarında gezdirmek, saçlarını tararken onu kucağıma almak geliyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Ben de maskemin arkasından sırıtarak soruyorum. Bunu bana o yapıyor.

Ama sorun da bu, değil mi? Beni zayıflatıyor. Beni umursamaz yapıyor. Beni bulmasının sebebi bu. *Onu bulmasının*.

"Evet. Cesetlerle işiniz bitti mi?"

"Henüz değil. Gel benimle otur." Kanepeye uzandım, yanımdaki boşluğu okşadım ve kutuyu arkamda bıraktım.

Merakla bakıyor ama tereddüt etmiyor, dizleri dizlerime değecek kadar yaklaşıyor. Ve ben bunu hissediyorum: sahip olduğu bu muazzam güç akımı

içimden geçiyor. Sanki dünyamın yükünü avucunun içinde tutuyor ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Arkanı dön." Tam dönüp bana sırtını verirken fırçayı elinden alıyorum.

Yüzümü boynunun kıvrımına bıraktığımda tenindeki yasemin kokusunu alabiliyorum. Sadece bu kadar yakın olmak bile beni uyandırıyor. Kelimelerle ifade edemeyeceğim şeyler istememe neden oluyor. Başka biriyle asla hissedemeyeceğim şeyleri hissettiriyor. Onunla birlikte, var olduğunu hiç fark etmediğim yanlarımı keşfetmek istiyorum. Bu mümkün mü?

Yavaşça saçlarını okşuyorum, acele etmeden, sanki o da bu anın tadını çıkarıyormuş gibi uzun, sığ nefeslerinin tadını çıkarıyorum.

Onunla her şekilde ilgilenmek istiyorum. Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Arkasına uzanıyor, elinde bir saç bağı var.

"Örgü yapabilir misin?" Sesi yumuşak bir ritim, kalbimi sadece onun uyandırdığı bir şarkıyla atana kadar sakinleştiriyor.

"Nasıl yapılacağını bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Sana öğretebilirim."

"Tamam." Başımı sallıyorum, elimin tersi arkadan okşuyor ve kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

Bunu yaptığımı bilmek bir hediye.

Bunu onun da hissettiğini biliyorum. Bu açıklanamaz bağlantıyı. Aramızdaki bu elle tutulur manyetizma.

Bana nasıl düzgün örgü örüleceğini anlatıyor, ilk birkaç seferde yanlış yaptığım için gülüyor.

"Mükemmel," diye nefes alıyor, parmak uçlarını omzuna dökülen saçlarının üzerinde gezdiriyor.

"Mükemmele yakın bir yerde değil."

"Öyle." Yüzünü bana dönüyor ve büyük elimi küçük elinin içine sokuyor. "Kendine çok yükleniyorsun."

Sadece senin için mükemmel olmak istiyorum.

Elimi arkama uzatarak kutuyu oradan alıyorum ve o da kutuyu görüyor. "Bu senin için."

Gözleri kutuyla benim aramda dans ediyor. "Nedir bu?"

"Aç onu."

Kalbim kadar gürültülü atıyor ki göğsümden fırlayacak gibi oluyor. Ya nefret ederse? Ya giymezse?

Avucunun içine alıp siyah kutunun üstünü hafifçe açarken gözleri parlıyor. İçinde ne olduğunu fark ettiğinde bakışları genişliyor: gümüş bir zincir ve ona bağlı bir kurt başı kolyesi.

"Bu..." Boğuluyor. "Bu çok güzel." Gözleri yaşlarla doluyor. "Dur sana takayım." Göğsüm ısınıyor, onu bu kadar mutlu görmek
Çok küçük bir şey. Ona verdiğim bir şey.

Boynuna geçiriyorum, parmak uçlarım tenine değdiğinde oradaki damarın titrediğine tanık oluyorum. Yavaşça zincirin arkasını tutturuyorum ve o bana döndüğünde ve ben onu üzerinde gördüğümde, bir orospu çocuğu gibi sırıtıyorum. Çünkü mükemmel görünüyor. Sanki sadece onun için yapılmış gibi.

Parmakları, kırmızı ışıltılı tek gözüyle kurdun izini sürüyor.

"Mutlu yıllar," diyorum.

Keşke onu öpebilseydim. Kollarını etrafımda hissedebilseydim. Bu kadını. Beni içine çektiği bu zehirle daha fazla mücadele edemem. "Asla
çıkarmayacağım." Göğsüne bastırıyor.

"Beğendiğine sevindim. Şimdi seni yatak odasına götürmeme ne dersin, böylece ben temizlenirken sen de dinlenebilirsin? Sonra seni eve götüreceğim."

"Elbette, kulağa hoş geliyor." Sırıtarak esniyor. "Çok düşünceli bir katilsin."

Peki ya gülümsemesi? Bu beni kırıyor, çünkü büyük bir parçam *böylesine* açıklanamayacak *kadar* güzel bir şeyi hak etmediğini düşünüyor.

Ona bakıyorum, bakışlarımı . Bu anlaşılmaz his, sanki bulunmayı bekliyormuşum gibi, içinde kaybolana kadar damarlarıma akıyor. Farkında olmadan çok uzun zamandır bekliyordum. Yine de onun aradığım kişi olamayacağını biliyorum. Kimse olamaz. Benim gibi bir adam kimse için yaratılmamıştır.

Göğsümün ortasında alışılmadık bir sancı oluşuyor ve ben bununla savaşıyorum. Onunla, bana yaptıklarıyla savaştığım gibi savaş.

"Hadi, seni yatağa götüreyim." Merdivenleri işaret ederek arkasından tırmanıyorum, bunu yaparken kıçına bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Tabii ki başarısız oldum. Güzel bir kıç. Bunu bilmek için görmeye gerek yok. Ellerimde hissettim, yumuşak teni avuçlarımın içinde acıyordu. Bunu tekrar yaparken, o güzel tenini kızartırken, benim için inletirken ve zonklatırken, gömleği sırtında dizimin üzerinde çok güzel görünecekti.

Elim uzanıyor ve tam tepeye ulaştığında kalçasını sarıyor. Bir anda, dokunuşum onu korkutmuş gibi vücudu sarsılıyor. Etrafında dönerken ağzı zoraki bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Özür dilerim. I-" Sertçe yutkunuyor.

"Açıklamana gerek yok. Anlıyorum. Özür dilerim."

"Hayır. Yapma. Benim." Uzun kirpikleri sanki bir sorunu varmış gibi kırpışıyor. "Sadece hiç beklemiyordum ve . Beni bir anlığına oraya götürdü."

Kahretsin. Bunu fark etmediğim için kendimi pislik gibi hissediyorum.

"Açıklamana gerek yok. Kızgın değilim. Sana bir daha böyle dokunmayacağım."

Başını sallıyor, dudakları bir tarafa doğru kıvrılıyor ve kendini iyi görünmeye zorluyor. "Ama yine de bana dokunacaksın, değil mi?"

"Sadece beni durdurmaya çalış."

Yanına yaklaşıp odayı işaret ettiğimde ağır bir iç geçirdi.

"Bu taraftan." Kapıyı açıyorum ve önce onu içeri alıyorum. "Burada istediğin kadar dinlenebilirsin. Çok uzun kalmayacağım."

"Tamam, teşekkürler." Parmaklarıyla oynuyor, alt dudağının köşesini ısırıyor ve bende onu ağzıma alma isteği uyandırıyor.

Ne zaman bir kadına karşı böyle güçlü hisler hissettim?

Asla olmadı. Hiç . Ve neden şimdi olduğundan da emin değilim.
Onunla birlikte.

"Yiyecek ya da içecek bir şeye ihtiyacınız olursa..." Ona söyledim. "Buzdolabı alt katta, çalışma odasının hemen arkasında."

Gitmeye
başladım.

"Bekle..."

Anında donup kalıyorum, sanki vücudumun, olduğum her şeyin anahtarı ondaymış gibi.

"Evet?" Omzumun arkasından ona bakıyorum.

Parmakları bana uzanıyor ve ben de onlara dokunmayı çok istiyorum ama yapmıyorum. Kıyafetlerime bulaşan kanla olmaz.

"Teşekkür ederim." Daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyor ama son anda fikrini değiştiriyor.

"Gerek yok. Geri geleceğim."

Ona yapmamam gereken bir şey yapmadan önce biraz uzaklaşmalıyım.

Başını sallıyor, yorganı geri çekiyor ve kenarına oturuyor. Ve zihnimin beni onun arkasında uzanırken, o bedenin etrafımda kıvrıldığını hayal etme şekli düpedüz yanlış. Ona verecek hiçbir şeyim yok. Kan ve günahtan başka bir şeyim yok. İçimde hapsolmuş kırık çocuktan başka bir şey yok.

Bodruma geri dönüyorum, cesetlerle işimi bitirip kendi kıyafetlerimi yakarken onun kıyafetlerini yıkamaya atıyorum. Onunkileri de yakmayı planlıyorum. O eve gittikten sonra, onları alıp kurtulacağım. Yıkanmış olsun olmasın, her kanıt kanıttır.

İşim bittiğinde, tüm bodrum temiz ve yeni kıyafetlerim var.
üzerinde.

Yatak odama geri döndüm, içeriye baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu gördüm, Kıvrımları cenin pozisyonunda
kıvrılmıştı. "Kayla?"

Fısıldıyorum.

Yanıt vermiyor. Yavaş nefesleri vücudunu aşağı yukarı sallıyor ve üzerimdeki o sakinleştirici etkisi geri geliyor.

Maskemi çıkarıyorum, yaklaşırken çok ihtiyacım olan havayı alıyorum, eklemlerim onun güzel yüzüne uzanıyor, tenine dokunmaya ihtiyaç duyuyorum. Onunla bir olmak için. Onunla.

Tüy gibi, parmak uçlarımı yanağından aşağı kaydırıyorum, çünkü ona dokunabilmemin tek yolu bu. "Seninle ilgileneceğim, yavru kuş. Sana kimsenin bana bakmadığı gibi bakacağım."

Bu sözler beni terk ettiği anda, doğru olduklarını biliyorum. Onun için her şeyi yaparım. Kendimi yapmamaya ikna etmeden önce, diğer taraftan yanına kayıyorum ve kolumu nazikçe ona doluyorum.

Boğazıma bir şey takılıyor ve onunla savaşmak yerine onu kucaklıyorum. Köklerini ruhuma gömer gibi içime gömülen tüm bu yoğun hisleri kucaklıyorum.

Kayla.

Sanki kalbim onu çağırıyor.

Canavarımın güzelliği. Dikenime gül. Şeytanıma
karşı bir melek.

Çünkü kendisi hakkında ne düşünürse düşünsün, o benim gibi değil. Pek sayılmaz. O iyi biri. Benimle ilgili hiçbir zaman iyi bir şey olmadı. Annem bunu bilmemi sağladı.

Kayla sevimli küçük bir inilti çıkarıyor ve bana dönüp yüzünü göğsüme gömüyor, sanki bir şekilde onu daha rahat hissettiriyormuşum gibi.

Bu nasıl mümkün olabilir ki?

Uyanıp beni görmemesi için deli gibi dua ediyorum. Ama bir yanım görmesini istiyor. Kim olduğumu görmesini istiyorum. Beni olduğum gibi istemesini. Bana ihtiyaç duymasını.

Bu kadına bedenen ve ruhen sahip olmak istiyorum. Onun teslim olmasını istiyorum. Onun itaatini. Kemiklerindeki iliği. Onun her şeyini istiyorum.

Başının tepesini öpüyorum, saçlarındaki yasemin kokusunu içime çekiyorum. Hareket etmeye başladığında maskeyi tekrar takıyorum, şu an bunun için doğru zaman olmadığını biliyorum. Adam onun peşindeyken olmaz. Dikkatimin dağılmasına izin veremem.

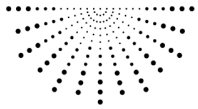
Kim olduğumu öğrendiğinde, aramızda olanlar da dahil olmak üzere her şey değişecek.

Ve ben buna hazır değilim. Henüz

değil. Belki de hiç.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ BİR

KAYLA

GÖZLERIMIN YARIKLARINDAN IŞIK DAMLIYOR, KOLLARIM YUKARIDA UZANIYOR

Başım. Bir an için nerede olduğumdan ve buranın neden bu kadar aydınlık olduğundan emin olamıyorum. Göz kapaklarımı açıp odaya göz kırptığımda evde olmadığımı fark ediyorum.

Sonra A'nın evinde olduğumu hatırlıyorum. Onun yatağında.

Oturur pozisyona geçiyorum, onun burada olmadığını fark ediyorum ama kıyafetlerim yatağın ayakucunda düzgünce duruyor.

Burada uyuyakalmışım! Kahretsin. Bunu yapmayı nasıl başardım? Bir saniye önce yatakta uzanıyordum; bir saniye sonra sabah uyandım. Duvardaki saat sekizi gösteriyor.

Chris beni aramaktan delirmiş olmalı. Muhtemelen Michael'ı aramıştır ve beni arayan bir ekip var.

Ama sonra bu düşünce beni çileden çıkarıyor. Ben yetişkin biriyim. İstediğim kişinin evinde kalabilirim. Gizlice dolaşmama gerek yok. Ben ergen değilim.

Sert bir nefes vererek bacaklarımı yataktan kaldırıyorum ve komodinin üzerinde bir şişe su ve bir notla bekleyen cep telefonumu buluyorum.

Onu elime alıyorum ve sıcaklık anında uzuvlarıma doluyor.

I liAe Anosing pov 1hinA αbov1 ce eren αs pov sleep, /ov saib cp nace so cαnp 1ices, I jvs1 lap αsαAe besibe pov, lis1ening 1o pov, /ov en1ice, babe, eren shen pov'ce vnconsciovs,

Soce bosns1αics, I cαbe pov bceαA/αs1,
/ovc /αroci1e,
-A

Bebeğim.

Bu kelime... Bana çok şey hissettiriyor.

Ağzımda bir gülümseme beliriyor, ama sonra aniden farkına varıyorum. Bir dakika bekleyin. Gözlerim kocaman açıldı.

Yanımda mı uyudu? Uykumda onun adını mı söyledim? Ve... en sevdiğim kahvaltıyı biliyor mu? Nasıl...

Seni izliyordu. İşte böyle, seni aptal. Sapığın nesini anlamakta zorlanıyorsun?

Ayağa kalkıyorum, kıyafetlerimi giymeden önce hızlıca gömleğinden sıyrılıyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum. Yeni demlenmiş kahvenin kokusu burun deliklerime çarpıyor. Ve birden sapığıma olan kızgınlığım azalıyor. Yani, kahve yapmıştı. Ve kahvaltı. O pislikleri hapisten kaçırıp, onları öldürmeme izin verdikten sonra. Bence o büyük bir pas alıyor.

Mutfağa adımımı atar atmaz sırtı bana dönük, ocağın önünde durmuş bir şeyler çevirirken siyah kapüşonunun altında kasları dalgalanıyor ve esniyor.

Belki maskesini unutmuştur ve sonunda kim olduğunu öğrenirim diye umutlanıyorum. Ama elinde burrito olan bir tabakla arkasını döner dönmez.

Hay sikeyim. O şey artık korkutucu bile değil. Artık komik. Bu maskeli adamın bana kahvaltı hazırlaması, dış dünyanın delirdiğimi düşünmesine neden olur.

Ama, yani, gerçekçi olalım. Öyle sayılır.

Tabağa bir göz atıyorum. En sevdiğim kahvaltıyı biliyor, değil mi? Bana avokadolu yumurta ve peynirli burrito yaptığını anlamak için ısırmama bile gerek yok. Her gün yediğim şey bu.

Tezgâhın önüne bir tabure çekerek üzerine yerleşiyorum ve cep telefonumu yere bırakıyorum.

"Günaydın, yavru kuş. İyi uyudun mu?"

Ses tonundaki baştan çıkarıcı sızı bana bir şeyler yapıyor, kollarımı onun pazularına dolama dürtüsüyle savaşırken kalçalarımın arasında bir sıcaklık yayılıyor ve

Öpmek için onu içeri çek.

Yaşadığım onca şeyden sonra normal bir şeyi arzuluyor olmam son derece korkutucu ama bir o kadar da güzel. Bir zamanlar istemeyi hayal bile edemeyeceğim şeyleri istememi sağladı. Şimdi buradayım, onun evindeyim, geceleri onun kollarındayım ve sabahları onun tarafından besleniyorum. Onunla ilgili sıcak ve güvenli bir şey var. Bilirsiniz, sırları ve maskeyi düşünmediğiniz zaman... oh, ve onun bir katil olduğu gerçeği. Biz cehennemde yaratılmış bir eşiz.

"Notunuza göre..." Ben de cevap veriyorum. "Oldukça iyi uyudum. Yanımda uyuduğunu bilseydim, yüzündeki maskeyi çıkarıp seni öpmek için uyanırdım."

İri, belirgin göğsü sarsılıyor.

"Sonra ne olacak?" diye soruyor, neredeyse inleyerek.

"O zaman yatağa geri dönerim." Alt dudağımın kenarını çekiştirerek sırıtıyorum.

Keskin bir nefes alıyor, ayakları beni yem yapmak üzere olan bir yırtıcı gibi yavaşça bana doğru ilerliyor. Dumanı tüten tabağı yanıma koyarak taburemi kendisine bakacak şekilde çeviriyor.

Yüksek bir çerçeveyle kendini kalçalarımın arasına itiyor, beni çıplak ve pantolonsuz bir şekilde açıyor.

Çenemi avucunun içine alıyor, başparmağı dudaklarımı okşuyor, kalçaları göbeğime doğru uzanıyor ve dudaklarımdan ahlaksız bir ses çıkarıyor.

Bir sonraki hamlesini beklerken içimdeki sinir yumağını yutuyorum. Daha da yaklaşıyor, gövdesini benimkine yaslıyor. Yumruğu saçlarıma dolanıyor, başımı geriye çekiyor, göğsü benimkine bastırıyor.

"Öpüşmekle yetineceğimizi düşünmen hayatımda duyduğum en tatlı şey."

Sessiz bir nefes alıyorum, ağzım hafifçe aralanıyor, başparmağını içeri sokup dilimin üzerine bastırmasına yetecek kadar.

"Çok güzel," diye geveliyor ve bedenim farkındalıkla, üzücü bir ihtiyaçla zirve yapıyor.

Bundan sonra ne yapacağını merak ediyorum. Sıradakini söyle.

Cep telefonum tekrar tekrar çaldığında geri sıçrıyorum. Hareket etmiyor, sadece boştaki eliyle telefonu açıp arayanın kim olduğunu inceliyor.

Benim yerime cevap vermeye karar vermeden önce "Ben Michael," diye anons ediyor ve hoparlörü açıyor.

"Kayla."

"Ne oluyor be?" A'ya fısıldıyorum, yüz ifadem dehşet içinde.

Bu telefona cevap vermeye hiç niyetim
yoktu. "Hey, Michael. N'aber?"
"Yeni bir korumanız olduğunu bilmenizi isterim. Adı-"
", ne dedin? Chris nerede?" A'ya bakınca gözlerim büyüdü.
Ona bir şey yaptı. Yapmak zorundaydı. Bu yüzden onun için endişelenmememi söyledi.
Aman Tanrım. Onu fırında mı yaktı?
"Chris'in ailevi bir acil durumu vardı. Ölmek üzere olan annesine bakmak için ülke dışına çıkmak zorunda kaldı."
"Oh, hayır. Bu çok sa-"
Soğuk, buz gibi bir ürperti sözlerimin geri kalanını bastırıyor.
Çünkü Chris'in annesi yok. Tam olarak ne dediğini hatırlıyorum. Ailesi yıllar önce ölmüş.
Bana yalan mı söyledi? Yoksa Michael'a mı yalan söyledi?
"Ne , Kayla?" Michael'ın endişesi kanıt niteliğinde. "Ne biliyorsun ki?"
"Annesinin hasta olduğunu söylediğine emin
misin?" "Evet, neden?"
Hoparlörden canavarca nefes alışını duyabiliyorum.
"Çünkü..."
Yanımdaki A telefonu öyle sıkıyor ki parmak eklemleri bembeyaz oluyor.
"Çünkü bana ailesinin öldüğünü söyledi."
Telefon sessizleşiyor. Saniyeler geçiyor.
"Michael?"
"Böyle söylediğine emin misin? Emin olmalısın, Kayla." "Eminim."
"Tamam. Bak. Bak, seninle iletişime geçerse ya da başka bir şey olursa beni ara." Acelesi varmış gibi ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duyuyorum.
"Michael, beni korkutuyorsun."
"Endişelenmene gerek yok. Terrence çoktan evinize geldi. Pencereden dışarı bakarsanız siyah cipini göreceksiniz."
Chris ona eve gelmediğimi bile söylemedi. Bu ürkütücü duygudan kurtulamıyorum.
"Gitmem gerek," diyor. "Bir şey çıkarsa beni ara." "Tabii,
evet."
Tıkla. A da telefonu kapatır ve yere bırakır.

"Onu sen mi öldürdün?" Ona açık açık sordum. "Bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

"Hayır." Başını sallıyor. "Ama ölmüş sayılır. Şimdi yemeğini ye ki seni eve götüreyim ve Tanrı'ya yemin ederim ki eğer yenisini yanına yaklaştırırsan kesinlikle kalbini söküp yakarken sana izletirim. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Çenemi kabaca kavrıyor ve bacaklarımı dış uyluklarının etrafına sıkıştırdığımda homurdanıyor.

"Evet," diye fısıldadım.

"Anlıyorum." "İşte benim iyi kızım."

"Ben senin kızın değilim." Onunla mücadele etme, benim olduğumu söylemesine izin verme ihtiyacı beni bunaltıyor.

Yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde kıkırdıyor. "Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum. Ama ne yazık ki senin için öyle. Ve bu konuda ikimizin de yapabileceği bir şey yok." Avucunu göğsümün ortasına yerleştiriyor. "Bunu hissediyor musun? Beni hissettiğinde kalbinin nasıl çarptığını hissediyor musun?"

Evet. Bu tam olarak istediğim şeydi. Ne kadar hatalı olduğumu söylemesini duymak.

"Sana sahibim, Kayla. Sen benimsin. Kalbin. Aklın. Lanet *ruhun*. O benim. Ve yakında..." Bir elini aramıza sokuyor ve başparmağını ağrıyan klitorisimin etrafında dolaştırıyor. "Bu amcığa da sahip olacağım."

"Oh, Tanrım," diye tıslıyorum.

"Seni yalvartacağım, ağlatacağım ve adımı haykıracağım. Gerçek adım," diye söz veriyor. "Ve işte o an..."

Bir parmağını içime sokuyor ve ben bir nefesle inliyorum.

"İşte o an *bana* sahip olacaksın."

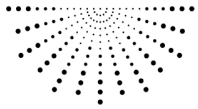
Sonra gitti, sobaya döndü, beni orada nefessiz ve soluk soluğa bıraktı.

Çünkü onun da sahibi.

Her şeyin sahibi o ve ben bunu inkar bile edemiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

ADRIEL

ONU EVINE GERI BIRAKTIM, MÜTEVAZI

Toyota caddenin karşısına park etmiş. Plakasını ve yeni korumasının resmini aldım bile. Bugün biraz araştırma yapacağım. Kim olduğunu bilmek istiyorum. O işin içindeyken çok dikkatli olamayız.

"Beni arkada bırakabilirsin," diyor. "Bahçede dolaşabilirim."

Benimle gizlice dolaşmak zorunda kalmasından nefret ediyorum ama kendimi de tam olarak ifşa edemiyorum.

"Ben buralarda olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Numaram cep telefonunda var."

Sırıtıyor. "Biliyorum."

Göz kırparak dışarı çıkıyor ve evin içinde kaybolmadan önce bana son bir kez bakıyor.

Yola geri dönerek evime doğru ilerlemeye başladım ama son anda fikrimi değiştirdim. Bunu şimdi yapmaya niyetim yoktu, peşinde bir katil ve lanet olası insan tacirleri varken olmazdı. Kontrol edemediğim çok fazla değişken var.

Ama bunu kontrol edebilirim. Beni sevmediğini öğrendiğim ilk andan beri, uzun zamandır istediğim şeyi alabilirim.

Vazgeçilebilir olduğumu.

Şimdi tövbe edip affedilmem için yalvarma şansı var. Ve onunla işim bittiğinde, cesedini parçalara ayırıp oğullarına teslim edeceğim. Umurunda olan tek oğullarına.

Anahtarlar kapıda şıngırdıyor, ben mutfağında beklerken ayak sesleri yavaş yavaş yaklaşıyor. Annemin neye benzediğim hakkında hiçbir fikri yok. Süpermarkette onunla konuştuğumda onun olduğumu bile fark etmemişti. Ben sadece rastgele bir adamdım. Eğer bir kalbim olsaydı, kırılırdı.

Ama benim yok. Bundan emin oldu.

Bir melodi mırıldanıyor, ışığı açıyor ve zaten güneş ışınlarıyla yıkanan alanı aydınlatıyor.

Kendimi kısmi bir duvarın arkasına saklıyorum ama yine de onu görebiliyorum.

Cep telefonu çalıyor ve hemen cevap veriyor.

Hay sikeyim. Ondan kurtulmam lazım.

"Hey, Raph. Nasılsın tatlım? Nicolette nasıl?"

Birkaç saniye sessizlik oluyor, ikizimin adını duyunca nabzım boğazımda atmaya başlıyor.

Ondan da aynı hararetle nefret ediyorum. Hepsinden öyle derin bir tutkuyla nefret ediyorum ki, kanlarını dökmek için yanıp tutuşuyorum. Ama istediğim kişi o. Hayatım boyunca ölümünü hayal ettiğim kişi.

Büyüdükçe, rahibeler beni kırbaçlarken orada yatıp gözlerimi kapatırdım ve sanki kendi dişlerimle yapmışım gibi boğazının parçalandığını görürdüm. Onların yarattığı bir hayvan. Rüyalarına dadanan, onları kabusa çeviren bir canavar.

Ve ben de onun Azrail'iyim. Geldiği gibi kötü.

"Elbette partiye gelmeyi çok isterim," diye fışkırıyor ve dişlerim kırılıyor. "Yarın akşam harika olur. Kızların yardıma ihtiyacı olursa seve seve gelirim."

Ellerim toplanıyor. *Yarın parti mi var? Gelemeyecek olması çok kötü.*

"Tabii, tatlım. Sen git. Yarın hepinizle görüşeceğim. Seni seviyorum, oğlum."

Seni seviyorum oğlum.

Bir an için bunu bana söylemesinin nasıl bir his olduğunu merak ettim.

Gözlerimi kıstırarak derin nefesler alıyorum, nefes verişlerimin yıkıcılığını sabitliyorum. Yakında hak ettiğini bulacak ve ciğerlerindeki her titreyen nefesi çalarken yüzümü görecek.

Anahtarlarını ve telefonunu tezgâhın üzerine bırakıyor, buzdolabını açarken beni görmüyor. Arkasında gizlenen bir canavar olduğunu bilmeden, kolum boğazına sıkıca dolanana kadar sessizce yaklaşıyor.

"Merhaba anne," diye kıkırdıyorum mizahsızca. "Çok mutlu görünüyorsun. Her şeyi elinden almak için sabırsızlanıyorum."

Nefesi kesiliyor, vücudu sarsılıyor, bana bakmak için dönmeye çalışıyor. "Aman Tanrım!"

Kahkahalarım yankılanıyor.

"Lütfen, lütfen, bana zarar verme! Sadece konuş benimle!" diye feryat ediyor.

Ön kolumu daha da sıkıyor, onu boğuyor, pazumu zevk alıyorum. Adımın ne olduğunu çok iyi biliyor. Bana o isim verdi.

Onu masasının etrafındaki bir sandalyeye doğru sürüklüyorum ve içine itiyorum. Maskeyi ve elimdeki bıçağı fark etti, bıçak mükemmel bir şekilde bilenmişti. Bunu onun üzerinde kullanmak niyetinde değildim. Sadece onun boğazı için özel bir tane yaptırmıştım. Ama işte buradayız. Doğaçlama her zaman güçlü yanım olmuştur.

Gözleri dehşetle doluyor ve elleri titriyor.

Güzel. Bunu hak ediyor. Daha kötüsünü hak ediyor.

Diğer elimle pantolonumun cebine uzanarak bir çift çıkarıyorum ve parmağımın etrafında döndürüyorum.

Gözyaşları artık ağır geliyor, gözleri pişmanlıkla, pek de umursayamadığım bir acıyla çevrili. O beni umursamadı. Neden bu kadına, bu yabancıya bu nezaketi göstereyim ki?

"Onlara ihtiyacın olmayacak." Çenesini kravatlara doğru eğiyor. "Hiçbir yere gitmeyeceğim."

Dudaklarım kıvrılıyor ve bağları tekrar içeri sokuyorum. "Haklısın anne. Olmayacaksın."

Ona doğru tek bir adım atıyorum, bıçağın kenarıyla yüzünü deviriyorum ve çenesinin alt tarafını deliyorum. Kan damlaları metalin etrafında birikiyor ve gözleri? Çenesi titrerken kaşları çatılmış bir şekilde benimkileri tutuyor.

"Özür dilerim," diye ağlıyor ve burnunu . "I-"

"Kapa çeneni!" Kükrerim. "Senin saçma sapan özürlerini duymak istemiyorum! Mesele bu değil. Olan oldu. Ve bugün, sonunda bana yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, gözlerini kapatıyor, ağlamaktan titriyor.

"Gözlerini aç!" Bağırıyorum. "Aç onları yoksa burada, hemen şimdi ölürsün!"

Yavaşça dikkatini bana geri veriyor ve nemden gözlerini kırpıştırıyor.

"Umurunda mıydı ki?" Ben de karşılık verdim. "Beni hiç merak ettin mi?"

Başını sallıyor. "Her zaman... her zaman. Tanrım, özür dilerim. Çok, *çok* üzgünüm." Sözleri düğümlendi. "İyi bir hayatın olmasını umdum ve dua ettim, ama , değil mi?"

Başını sallıyor, sanki her şey onunla ilgiliymiş gibi feryat ediyor.

"Öyleydin." Hınzırca sırıttım. "Sanırım beni kontrol etmen için yeterince önemli değildim."

"Çok özür dilerim!" diye aynı saçmalığı duruyor ve bu beni sadece öfkelendiriyor.

"Bunu söyleyip duruyorsun! Ama üzgün olman hiçbir şeyi değiştirmeyecek! Beni terk ettin, o canavarların eline bıraktın, yıllarca annemin gelip beni kurtarmasını diledim. Ama ne oldu biliyor musun?" Ciğerlerimden sert bir kahkaha yükseliyor. "Hiç gelmedi."

"A..." Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyor.

"Bilmeni istiyorum! Bana ne yaptıklarını görmeni! O rahibeler. O akbabalar." Bıçağı boğazına dayadım. "Daha iyi değilsin, öyleymiş gibi davrandığında bile."

Ben bıçağı kapatıp cebime geri koyarken o nefesini tutamayıp sızlanıyor. İki elimle maskemi çıkarıyorum, kim olduğumu bilmesinden korkmuyorum. Bırakın beni görsün. Bu evden canlı çıkamayacak.

Yüzümü gördüğünde, görüşü büyüyor.

"Aman Tanrım..." diye nefes nefese kalır. "Dükkân! Seni

hatırlıyorum." Yüzündeki şaşkınlığın tadını çıkararak sırıttım.

"Sende tanıdık gelen bir şeyler olduğunu biliyordum," diye fısıldayarak öksürdü. "Ama ben... ben sadece gözlerin yüzünden olduğunu düşünmüştüm. Hâlâ o büyük, yeşil gözlerin var."

Hüznü ölüm vasiyeti gibi kokarken alt dudağı titriyor.

"Babamın demek istiyorsun." Sırıtıyorum. "Patrick'i biliyorum. Oğullarını biliyorum. Torununuzu da. Oldukça güzel bir aileniz var. Gurur duyuyor olmalısınız."

"Lütfen, ona zarar verme! Sana yalvarıyorum. Bana ne istersen yap. Ama Sophia'ya değil. O masum!"

Elleri kucağında titriyor, sevdiği kişi için duyduğu korku bir mengene gibi etrafını sarıyor.

Gömleğimin eteklerini tutup vücudumdan kaldırıyorum. "Ben de masumdum."

Dönerek, tenime kazınmış olan vahşeti ona veriyorum, bedenim bir annenin bile sevmeyeceği bir şeye dönüşüyor.

Nefesleri sarsıntılı ve panik içinde geliyor. "Aman Tanrım. Ne yaptım ben? Bebeğim."

O hain hıçkırıkları geri dönüyor, içimde onu boğma isteği uyandırıyor. Hayatım boyunca bu anı bekledim, onun acısına ihtiyacım vardı,

Ona sahip olmak, son nefesini verirken bunu hissetmesini sağlamak.

"Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrin yokmuş ya da öğrenemeyecekmişsin gibi davranma! Umurunda bile değildi! Beni senin için ağlarken, sana ihtiyaç duyarken bıraktın. Seni isterken! Ya şimdi? Şu halime bak!"

Başını sallıyor ve gözlerini kapatıyor, sonsuz gözyaşları görüşüne damlıyor.

"Hayır! Sen bana bak *anne*!" Boğazını sıkıyorum ve anında dikkatini bana veriyor. "Bana bunu yaptın!"

Ama hıçkırmaya devam ediyor ve durması için boğazına bir bıçak saplamak istiyorum.

"Bana senin nasıl umursamadığınla ilgili hikayeler anlatırlardı," diyorum ona. "Ben daha yeni doğmuşken beni nasıl terk ettiğini. Beni kırbaçlarlar, ne kadar günahkâr olduğumu söylerlerdi. Kendi annem bile kimsenin beni sevmeyeceğini."

"Bu doğru değil," diye ağlıyor. "Ben seni sevdim. Hâlâ seviyorum!"

Gözyaşları yüzünden hiç durmadan akıyor. Ama onun saçmalıklarına bir an bile inanmadım. Buradan canlı çıkmak, asla zarar vermeyeceğimi bilmediği Sophia'yı kurtarmak için şeyi söyler.

"Sen beni hiç sevmedin." Boynunu da sıkıyorum. "Asla sevmeyeceksin. Davranışların bunu defalarca kanıtladı. Beni oradan çıkarmak, yaptığın hata için üzgün olduğunu söylemek için o kadar çok fırsatın vardı ki. Ama bu hiç olmadı. O yüzden yalan söylemeyi bırak!"

Tek yaptığı ağlamak, ölmek üzere olan bir hayvan gibi nefes alıp verirken sızlanmak.

"Bu an için çok uzun süre bekledim. Sana her şeyin bedelini ödetmek için." "Bunu hak ediyorum, evlat." Gözyaşlarını geri kırpıyor ve başını sallıyor.

"Sakın bana öyle deme!"

"Bunu hak etmiyorum. Haklısın. Bunu senin için daha iyi hale getirmek için ne yapman gerekiyorsa yap. Seni affedeceğim."

"Senin affına ihtiyacım olduğunu kim söyledi?! Senden hiçbir şey istemiyorum. Artık değil!"

"Ne olursa olsun, sende." Sesi çatlıyor.

"Biliyor muydu?" Azı dişlerimi gıcırdatıyorum. "Patrick benden vazgeçtiğini biliyor muydu?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Sen Gio'nun düğününe o notu bıraktıktan sonra öğrendi."

Biliyordum.

"Beni öldürmeden önce..." Burnunu çekiyor. "Lütfen sadece adını öğrenebilir miyim? Lütfen. Hiç bilmiyordum."

Bir kahkaha attım. "Hiç bilmiyordum da ne demek? Benim adımı sen koydun, değil mi? Rahibeler bana verdiğini söyledi..."

Başını iki yana sallıyor. "Yalan söylediler."

Nabzım kulağımda zonkluyor, sessizliği yutuyor.

Hay sikeyim. Başka ne hakkında yalan söylediler?

Önemli değil. Yakında . O da tıpkı onlar gibi. "Adriel," dedim ona.

"Adriel... Teşekkür ederim." Çenesi titriyor ve melankoliyle gergin bir gülümsemeye zorluyor.

Gözleri kapanır ve son anına hazırlanıyormuş gibi uzun, derin bir nefes alır.

Bıçağı cebimden çıkarıp çevirerek açıyorum. Bıçağı boğazına dayayıp sertçe yutkunmasını, sessizce ağlarken vücudunun titremesini izliyorum.

"Bunu senin için hiç istemedim," diye yemin ediyor. "Geriye dönüp her şeyi farklı yapabilseydim, yapardım. Senin hayatın için kendi hayatımdan vazgeçerdim. Ama seni hayal kırıklığına uğrattım Adriel ve bunu şimdi anlıyorum." Burnunu çekiyor. "Bunun için ölmeyi hak ediyorum."

Boğazını bıçağa doğru itiyor.

"Öyleyse yap," diye inliyor. "Öldür beni. Sonunda seni yine de seveceğim. Ne düşünürsen düşün, asla vazgeçmediğimi bilmeni istiyorum."

Şu an tek yapmak istediğim boğazını kesmek. Bunu bana söylemeye nasıl cüret eder?

"Lütfen, çantama gir ve cüzdanımı al. Sana yalvarıyorum!"

Kalp atışlarım göğüs kafesimde yankılanıyor, bu ses her zaman onun için yaptığım planı bastırıyor.

Gözleri sığınacak bir yer arıyor, affedilmek istiyor. Gözyaşları yanaklarından süzülmeye devam ediyor ama sinmiyor. Bıçak boğazında daha da derinleşirken bana doğru bakıyor.

O ölecek.

Onu öldürmek

zorundayım.

İntikamımı almalıyım.

Beklediğim şey .

Diğerlerinden daha çok arzuladığım tek ölüm. Ve tam burada, şu anda, benim olabilir.

"Lütfen, Adriel, sadece cüzdanıma bak."

Bir hırıltıyla bıçağı boğazından çıkarıyorum, tezgahtan çantasını alıyorum ve görmem için can attığı cüzdanı alıyorum.

"Şu küçük sol tarafı aç ve fermuarı aç."

Çabucak yapıyorum, içeri uzanıyorum ve küçük renkli bir fotoğraf buluyorum.

Bağırsaklarım düğümleniyor. İçinde o var, ama daha genç, elinde bir bebek.

"O sendin." Hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "O sendin ve bendim, Adriel. Benim oğlum." "Yalancı!"

"Bir hemşire, senin ve benim fotoğrafımızı çekti." Şu anda zar zor konuşabiliyor, anlayamadığım bir acıyla kıvranıyor.

Beni terk etti. Beni terk etti. Neden şimdi her şey önemliymiş gibi ağlıyor?

Bir kükremeyle bıçağı havaya kaldırıyor, fotoğrafı parmaklarımla kavrıyorum.

"Özür dilerim," diye ağlıyor tam bıçağı indirdiğim sırada.

"Siktir!"

Şimdi daha ağır hıçkırıyor, bıçak sandalyenin tahtasına, kalçasının hemen yanına oyulmuş.

Bunu yapamam. Bunca zamandan sonra, tam da bu anı dileyerek, bunu yapamam. Annemi öldüremem.

Ona bakıyorum, anlayamıyorum.

Benim için hiçbir şey ifade etmiyor, ama yine de...

"Siktir!" Bıçağı çekip cebime geri koyuyorum, arkamı dönüp aceleyle dışarı çıkıyorum.

Michael'a kim olduğumu söylemek zorunda. Benim için gelecekler. Bırak . Onlara daha önce görmedikleri bir savaş vereceğim. Oğullarını öldüreceğim. Ona hiçbir şey bırakmayacağım.

"Adriel! Lütfen bekle!" bağırıyor. "Lütfen konuş benimle. Gitme!"

Ama onun yalanlarından korunmak için çoktan kapıdan bile.

Bu sefer onu öldüremedim. Ama çok yaklaşmıştım. Bir şansım daha olacak ve bir dahaki sefere başarısız olmayacağım.

Çünkü

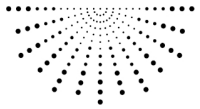
yapamam.

O ölmeli.

Ve bunu yapacak kişi ben olmalıyım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

KAYLA

"SÜRPRIZ!" BEN GIRDIĞIMDE ODA PATLIYOR.

Tanımadığım bir sürü insan bana gülümsüyor.

"Mutlu yıllar," diye fısıldıyor Elsie yanımdan, kocaman bir sırıtışla ön kolumu sıkarak.

Ben de bir tanesini zorladım, bunu ne kadar istemediğimi söyleyecek cesareti bulamadım. Onlara defalarca söyledim ama arkadaşlarım hep iyi niyetli. Ne yazık ki, beni gerçekten dinlememek gibi bir alışkanlıkları var.

"Parti istemediğini söylediğini biliyorum," diye devam ediyor. "Ama annen gerçekten bir parti yapmanı istiyordu ve Jade ile ben de bir sürprizin eğlenceli olacağını düşündük!"

Kuru kuru gülüyorum. "Evet, bu harika. Ish."

Kolunu omzuma atıyor, ileri doğru yürüyor ve beni de kendisiyle birlikte parti için tamamen dekore edilmiş çalışma odasına doğru sürüklüyor. Masalar, sonunda bir DJ kabini. Farklı istasyonlara yerleştirilmiş, bir insanın hayatında ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla yiyecek. Bu kesinlikle ihtiyacım olandan çok daha fazlası. Arkadaşlarım ve ailemle sakin bir akşam yemeğiyle yetinebilirdim.

Jade koşarak yanıma geliyor, oğlu Robby kendisinden sadece birkaç yaş küçük Sophia ile kaçıyor.

"Biraz abarttıysak özür dilerim." Yüzünü buruşturuyor. "Ama yaşadığımız onca şeyden sonra senin doğum günün gibi önemli bir şeyi kutlamayı hak ettiğimizi düşündük." Kollarını etrafıma doluyor ve beni biraz sıkıyor.

"Evet, bunu hak ediyoruz," diye yineliyorum sözlerini, neredeyse kendi kendime

"Chris'e olanları duydum." Elsie konuyu değiştirir. "Gecenin bir yarısı Michael'ı arayıp gitmesi gerektiğini söylemesi biraz garip.

ASAP. Yani, tabii ki böyle şeyler olur ama bilmiyorum... bana tuhaf bir his verdi."

Ben de öyle.

"Michael ne dedi?"

Acaba Chris'in neden gittiğiyle ilgili anlattıklarımı ona da anlattı mı?

"Fazla değil." Tek omzunu silkiyor. "Sadece ailesiyle ilgili acil bir durum olduğunu söyledi."

Ona daha fazlasını anlatmalı mıyım diye düşünüyorum ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

Onları tehlikeli olabilecek herhangi bir şeye bulaştırmamak daha iyidir.

"Yeni çocuktan hoşlandın mı?" Jade bir kadeh şampanya yudumlarken soruyor. "Emin değilim. Onunla gerçekten konuşmadım. Etrafta gizleniyor." I

Gül.

"İşte benim kızım!" Enzo kolunu Jade'e doluyor ve ona şehvet dolu bakışlar atarak şakağından öpüyor. "Gel benimle dans et, bebeğim."

Adamın kolu kadının sırtına dolanıyor ve onu öpüyor, hem de öyle hızlı bir öpücük değil. Ağzı açık, tutkulu bir öpücük, ruhunuza işliyor. Ve anında A'yı özlüyorum. Ağzını bir kez daha üzerimde istiyorum. Dolaptaki gibi. Onu her yerde hissedebileceğim bir yerde.

"Tamam, siz ikiniz, kendinize lanet bir oda bulun," diye sırıtırken Elsie, Jade adına mutlu olduğu belliydi.

Mutlu olmayı hak ediyor. Ve Enzo, ona bunu her gün hissettiriyor.

"Affedersiniz," diyorum boğazımı temizleyerek, biraz hava almaya ihtiyacım var.

Çünkü içten içe kıskanıyorum. Dışarı çıkarken gözlerim yaşarıyor, süslü kırmızı fularını boğazına dolayan Fernanda'nın yanından geçiyorum. Birinin neden bir eşarba ihtiyacı olduğunu bilmiyorum ama o bunu başarıyor.

Göz ucuyla ailemin bana doğru geldiğini görüyorum. Yaklaştıklarında onlara küçük bir el sallıyorum.

"Ne parti ama!" Babam diyor ki. "Arkadaşların nasıl parti iyi biliyor."

"Evet, çok güzel." Gülümsemeye zorluyorum.

Bugünlerde birçoğunu zorluyorum. Ama onunla, A ile, işte o zaman her biri gerçek oluyor. Keşke burada olsaydı, elimi tutsaydı, benimle dans etseydi. Sanki gerçek bir çiftmişiz gibi.

Annemin gözleri sulanıyor, içlerinde nem birikiyor. "Sen ve arkadaşların bir arada olduğunuz için çok mutluyum." Çenesi titriyor ama kendini dağılmaktan kurtarıyor.

"Ben de." Elsie ve Jade'e bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Biz kaçtık. Pek çok kızın asla elde edemediği şansı elde ettik. Bunun için her zaman minnettar olacağım. Ne yaşamış olursak olalım, hala nefes alıyoruz.

"Bana bir saniye izin verir misiniz?" Dedim. "Biraz hava almak istiyorum." "Elbette tatlım," diye sallıyor annem. "Sen git. Baban ve ben biraz
yiyecek bir şeyler al."

"Evet, yapacağız." Babam yuvarlak karnını sıvazlıyor. "Istakoz kuyruğu olduğunu duydum," diye fısıldıyor ve beni güldürüyor.

"Yengeç bacaklarını unutma." Sırıtıyorum.

"Pekala, başkası hepsini yemeden önce gidip karnımı doyuracağım." Kıkırdıyor.

Annem başını sallıyor ve onun gidişini izliyor. Sonra bana dönüyor, yüz ifadesi ciddileşiyor. "İyi misin tatlım?"

Numara yap.

Dudaklarım toplayabildiğim en büyük gülümsemeye dönüşüyor. "Kesinlikle. Herkesin burada olması isteyebileceğim en güzel hediye."

Başını sallıyor ve parmağını alt kirpiklerinin altından geçiriyor. "Bu kesinlikle bir hediye." Boğazını temizliyor. "Neyse, sen git ve ne yapman gerekiyorsa yap. Baban ve ben yanında olacağız. Seni seviyorum bebeğim." Babamın yanına dönmeden önce elimi sıktı.

Onlara bakıyorum; birlikte, mutlu, hala çok aşıklar. Acaba ben de böyle olabilecek miyim?

Boğazımın arkasında bir ağrı oluşmadan önce, bu sefer gerçekten dışarı çıkmayı umarak kendimi ters yöne doğru zorluyorum.

"Merhaba!" Sophia bana doğru zıpladı.

Açık pembe, kabarık tül elbisesi ve balerin topuzu onu küçük bir dansçı gibi gösteriyor. Yanaklarında bir parça pembe allık var.

"Mutlu yıllar, Kayla." Sırıtıyor, bakışları bana doğru ışıl ışıl parlıyor. "Gerçekten çok güzel görünüyorsun!" Dizlerime kadar uzanan siyah elbiseme ve biraz topuklu çıplak sandaletlerime dikkat çekiyor.

"Ama senin kadar güzel değil!"

Kirpiklerini aralıyor ve dudaklarını büzüyor. "Teşekkür ederim! Makyajımı annem yaptı."

"O çok iyi!"

Kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Öyle. Ama benim kadar iyi değil. Seninkini de yapmamı ister misin?"

"Oh, onu bırak, prenses." Michael kasıla kasıla alnındaki saçları itiyor.

"O iyi." Sophia'ya küçük bir göz kırpıyorum.

"Gio Amca onunkini yapmama izin verecek mi diye bakmaya gidiyorum!" Neredeyse heyecandan zıplıyordu. "Gio Amca!"

Kız adama doğru koşar ve adam onu kollarından tutarak döndürür. Hava.

"?" soruyor ve birden gerginleşiyorum. Ne yaptığımı biliyor mu?

Öldürdüğüm diğerlerini?

"Ben iyiyim. Aslında sadece biraz hava almak istedim. " "Seni aradı mı?"

Durdum ve omzumun üzerinden geriye baktım.

"Chris?" Çenesi kenetlenmiş bir şekilde başını sallıyor.

"Hayır. Ailesi hakkında yanlış duyduğuma eminim."

"Olabilir. Ama bana mesaj attı ve eski bir kızla fotoğrafını gönderdi. Hastanede bir kadın. Annesi olabilir. Yalan söylüyor da olabilir. Ama doğruluyoruz."

Omurgam bir ürpertiyle karıncalanıyor. Neden bu kadar zahmete girsin ki? Midemi bir şey kemiriyor.

"Eğer ararsa, sana haber veririm."

"Arkanı kolla, Kayla. Her yerde yılanlar var."

Elsie'ye doğru yönelmeden, yüzünü tutmadan ve hayatı buna bağlıymış gibi onu öpmeden önce bir saniye boyunca bana bakarken gözleri unutulmaz.

Chris bir şekilde kötü bir şeye karışmış olabilir mi?

Hayır, buna inanmayı reddediyorum. A olmayabilir ama bana zarar verecek bir şey yapacağını sanmıyorum. Belki de yanılıyorumdur. Belki de insanları nasıl okuyacağımı bilmiyorumdur.

Derin bir iç çekerek bahçeye çıkıyorum ve temiz havayı içime çekiyorum.

Sonunda yalnızdım. Etrafta sadece birkaç kişi dolaşıyor, beni rahatsız edecek kadar yakın değiller.

Geniş bahçeye bakıyorum, dönümlerce arazi. Bütün Messina'ların malikaneleri var. Birinin neden bu kadar büyük bir eve ihtiyacı olduğunu anlamıyorum. Bu duvarların içinde kaybolmuş hissederdim. Rahat bir yeri tercih ederim.

Telefonumu küçük el çantamdan çıkarıp A'dan mesaj var mı diye kontrol ediyorum ama yok. Kalp atışlarım kaburgalarıma çarpıyor, onun sesini duymak için yanıp tutuşuyorum. Onu hissetmek için. Onu tanımak için. Hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

O. Pek sayılmaz. Önemli bir şekilde değil. Ama beni önemsediğini biliyorum. Onun gibi hissedebiliyorum. Ve bunu ona olan hislerimi saklamadan her zaman istiyorum.

"Hey, Kayla."

Nefes nefese Cammie'nin sesine döndüm, gözleri kısılmıştı, kolları elbisesinin uzun, transparan kollarıyla kaplıydı.

"Hey, Cammie! Burada olduğun için çok mutluyum."

Başını sallıyor ve gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyor.

"var?" Elimi omzuna koyuyorum, endişeyle benim aracılığımla.

"Ona sen söyledin." Burnunu çekiyor. "Jade'e kestiğimi söylemişsin." "Ne?"

Nabzım boğazımda titriyor. Jade asla güvenimi bu şekilde kırmazdı.

"İnkâr etme. Sen olmalıydın. Dr. Collins kendine zarar verme konusunu oldukça ihtiyatlı bir şekilde ve tesadüfen Jade bana kollarımı fark ettiğini ve bana yardım etmek için benimle konuşmak istediğini söyledikten sonra açtı. Nasıl yapabildin?" Sesi yükseliyor, gözleri yaşlarla yıkanıyor. "Sana güvenmiştim!"

Onun da aynı şeyi yapmasını izlerken kalbim kırılıyor. Ona yalan söylemek istemiyorum. Bu doğru olmaz. Ama bana daha da kızacağını düşünmekten nefret ediyorum. İki elini de avuçlarımın içine alıp gözlerinin içine bakıyorum.

"Özür dilerim." Şimdi ben de ağlıyorum. "Üzgün olduğun için üzgünüm ama bunu yaptığım için üzgün değilim. Çünkü sen benim için önemlisin Cammie ve eğer sana kötü bir şey olmasını engelleyebildiysem, buna değerdi. Bana kızabilirsin ama belki, sadece belki, doğru şeyi yaptım. Belki de hayatını kurtardım. Çünkü burada olmanı istiyorum."

"Neden?" diye homurdanıyor, başını sallıyor, ellerini avuçlarımdan koparmak istiyor.

Ama kaçmasına izin vermiyorum. Beni duymasını istiyorum. Kendini benim gördüğüm gibi görmesini.

Yap.

"Bana ne olacağını neden umursuyorsun? Ben Elsie ya da Jade değilim. Ben Elsie ya da Arkadaşın. Ben bir hiçim! Kimse beni sikine takmıyor. Kendi ailem bile!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve ben onu kollarıma alıp kendime doğru çekiyorum.

"Sikimde bile değil, Cammie. Jade'in umurunda. Seviliyorsun. Önemlisin. Hayatın önemli. Peki ya ailen? Senin ne kadar özel olduğunu görmüyorlarsa siktirip gidebilirler. Size yardım getireceğiz. Yapacağız

Senin için ne yapmamız gerekiyorsa. Yıllar sonra geriye dönüp baktığında belki de doğru şeyi yaptığımı anlayacaksın ve belki de benden biraz daha az nefret edeceksin."

Kahkahası hüngür hüngür bir karmaşa. "Senden nefret etmiyorum."

"Çok rahatladım." Her iki omzunu da sıkarak geri adım attım. "Jade bana iş bulmana yardım edeceğini söyledi. Yarın gidip sana mülakat kıyafetleri bulmaya ne dersin?"

"Gerçekten mi?" Gözleri genişledi. "Ben de tam Yardım Eli'nden bağış kıyafetleri alacaktım."

"Bence sadece sana ait olan bir şeyi hak ediyorsun." Kalbim onun parlak gülümsemesiyle ısınıyor.

Kollarını bana dolamadan önce gözlerini kırpıştırıyor. "Teşekkür ederim."

"Tabii ki. Bana teşekkür etmene gerek yok. Eğlenceli olacak."

"Evet." Nefes nefese kaldı. "Gidip yurtta biraz dinlenmeliyim. Çok yorgunum."

"Evet, git. Burada olduğun için teşekkürler."

"Her zaman. Tekrar teşekkürler." Çıkmadan önce bana son bir kez baktı.

Üzgünken karanlıkta tek başına araba kullanması fikri hoşuma gitmiyor. Döndüğünden emin olmak için bir saat içinde ona mesaj atmayı planlıyorum.

İçeri girmek için arkamı döndüğümde Dr. Collins arkamdaydı, yüz ifadesi bir an için asıktı.

Ani bir soğuk ürperti sırtıma hücum ediyor.

Ama hemen toparlanıyor ve ağzı seğiriyor. Parmakları gözlüklerini ince burnunun üzerine yerleştiriyor. "Kulak misafiri olmak istememiştim. Umarım Cammie ile aranızda sorun yaratmak istemediğimi biliyorsundur."

Belli belirsiz gülümsüyorum, neden burada olduğundan bile emin değilim. Onu biri mi davet etti? Öylece ortaya mı çıktı? Bu biraz garip. Biz o şekilde arkadaş değiliz.

"Sorun yok," diyorum. "Sadece üzgün. Senin ve Jade'in yardımını aldığı için mutluyum."

"O çok sorunlu bir genç kadın." Başını iki yana salladı. "Onun iyiliği için endişeleniyorum. Kendine neler yapabileceğini... Ama ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bana doğru bir adım attı ve kolumu tutarak dikkatle bana baktı.

Ben.

Midem bulanıyor.

"Sana söz veriyorum, Kayla."

"Uh..." Rahatsızca gülüyorum. "Sana inanıyorum."

Neden bu kadar garip davranıyor?

"Umarım partide iyi vakit geçirirsiniz. Ben gidip Jade ile biraz konuşacağım."

"Elbette, gidip o kadar yemeği kendim yiyeceğim." Sırıtıyor ve şimdi daha kendinde görünüyor. Yine de içimdeki tuhaf duygudan kurtulamıyorum.

Ona gülümsüyorum ve insanların arasından sıyrılıp Jade ve Elsie'yi birlikte dans ederken buluyorum.

"Hey, orada!" Elsie ellerimi tuttu ve beni dans etmeye zorladı. Onu.

Bir an için direndim, ama sonra yaptım. Kalçalarımı kaydırdım, kollarımı içeri attım havaya kaldırdım ve başımı neşeli şarkıya geri atarak bıraktım. Burada olduğum, bir yıl daha yaşadığım, arkadaşlarım ve ailemle birlikte olduğum için çok şanslıyım.

Gözlerim eve geri döndüğüm cam kapıları tarıyor ve kapıdan içeri baktığımda büyük, siyah bir kütlenin uzaktan bana baktığını görüyorum.

Kollarımdaki tüyler diken diken olup etime değiyor.

"A?" Kalbim küt küt atarken fısıldıyorum. "Bu sen misin?"

Bedenim hareketsiz, kapüşonlu figüre bakıyor, onu göremiyorum. Maske mi takıyor? Orada maskesiz mi saklanıyor?

"Affedersiniz," diyorum arkadaşlarıma, sesim kaybolmuş, zar zor duyuluyor.

Ama onlar eğlenmekle meşgul, Enzo da onlara katılmış, elinde birayla aralarında dans ediyor.

Yavaşça dışarı çıkıyorum, o olup olmadığını bilmek istiyorum. Eğer buradaysa, beni izliyorsa. Parmaklarım bana verdiği kolyeye uzanıyor ve onu henüz çıkarmadım. Her zaman yanımda, tıpkı onun gibi. Tek bildiğim o olana kadar bir şekilde ruhuma işleyen bu adam.

Kapıdan aceleyle çıktım ama onu hiçbir yerde göremedim. Başımı bir o yana bir bu yana çevirerek her yöne koşturuyorum. Bekliyorum. Umuyorum. Onu görmeye ihtiyacım var.

Hayal kırıklığı kalbimin odacıklarında yankılanıyor, çeşmelere doğru koşarak arazide ilerlerken gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyor.

Neredeyse nefes nefese, hayal ettiğimi bilerek boş mekânın ortasında duruyorum. Her şeye rağmen burada olmadığını bilerek.

Başımı sallayıp partiye doğru geri dönmeye başladığımda içimde bir hüzün beliriyor.

Bir şeyin çatırtısı dikkatimi çekiyor. Uzakta kırılan bir dal gibi.

Korku damarlarımda dolaşıyor ve güçlü bir kol beni arkamdan yakalayana kadar eve doğru çılgınca koşmaya başlıyorum.

Ciğerlerimden bir çığlık kopuyor ama bir el ağzımı
kapatıyor. "Şşş, sadece benim, yavru kuş. Artık
rahatlayabilirsin."

Etrafımdaki avucunu gevşetip ona doğru dönmeme izin verdiğinde, nefeslerimin kasıp kavurmasını yatıştırmaya çalışırken kalp atışlarım boğazımda düğümleniyor.

"Bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Kimsenin beni görmesi riskini göze alamazdım." Çıktığı çalılıkların arasında durmaya devam ediyor, maskesi yüzünü örtüyor.

"Tanrım, ödümü kopardın," diye fısıldadım. "Bir dahaki sefere bir kızı yakalamadan önce onu uyar, olur mu?"

Kıkırdıyor. "Söz veriyorum. Şimdi buradan ayrılmaya ne dersin? Senin için küçük bir doğum günü sürprizim var."

Gözlerim kısıldı. "Bana yeterince hediye vermedin mi?"

"Hayır. Yakınından bile geçemezsin. Eğer ayı gökyüzünden koparıp sana verebilseydim, verirdim."

Duygularımın saldırısıyla savaşırken bile çenem titriyor. Neden böyle şeyler söylemek zorunda? Neden söylemesini istiyorum?

"Benimle gelir misin?" diye soruyor, elini benimkine uzatarak. "Sana son bir hediye vermeme izin verir misin?"

Tereddüt etmeden onu alıyorum ve beni kendine çekiyor, göğüs göğüse, eğer yüzünde o şey olmasaydı dudaklarımız birbirine değecek kadar yakın olacaktı.

Yüzümün bir tarafını tutuyor, başparmağı ağzımın köşesine hafifçe dokunuyor. "Güvenmemen gereken zamanlarda bile güvenmeni seviyorum."

". Sen güvendiğim birkaç kişiden birisin."

Sanki söylemek istediği daha çok şey varmış gibi sertçe nefes alıyor.

"Yapma," diye fısıldıyor, sesi söylenmemiş bir şeylerle dolu ve ben nedenini sormaya korkuyorum.

Çünkü tüm bunların, sahip olduğumuz her şeyin, onu kaybedinceye kadar altımdan çekilip alınmasından korkuyorum. Ta ki bu dünyada henüz anlayamadığım bir şeye dönüşen tek adamı kaybedene kadar. Ama biliyorum ki ne olursa olsun

Ne olursa olsun, onu ve bana hissettirdiklerini asla unutmayacağım: artık yalnız değilmişim gibi.

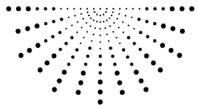
"Hadi, bu taraftan arabama doğru gitmeliyiz. Birkaç blok ötede park halinde."

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

"Bu bir sürpriz. Ama söz hoşuna gidecek." Ve hınzır ses tonuna bakılırsa, hoşuma gideceğini hissediyorum.

OceanofPDF.com

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ADRIEL

YANIMDA OTURUYOR, DIŞARI BAKARKEN DIZLERI AŞAĞI YUKARI ZIPLIYOR.

arabamın camından ona bakıyorum. Bu güzel yaratığı düşünmeden edemiyorum.

Kendime engel olamadım. Onu görmeye ihtiyacım vardı. Partiye girip onu izlemem gerekiyordu. Beni göremeyeceğini biliyordum. Ben görmesini isteyene kadar.

Ta ki onunla birlikte olmadığım bir ana daha dayanamayana kadar.

Yapmak istediğim son şey annemi ya da ailesinin geri kalanını görmekti. Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Tek istediğim Kayla iken değil.

Bizim için sakladığım şeyi gördüğünü hayal ettiğimde nabzım yükseliyor. Buna bayılacak. Benim yaptığım gibi tadını çıkaracak. Birlikte, bunu hak edenlere cehennemi yaşatacağız. Ona söz verdiğim gibi. Tek bir güç; bizim için istediğim bu.

Avucumu bacağının üzerine, tam dizinin üstüne koyuyorum ve sıkıyorum. Ve sadece bu dokunuş bile kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor, sanki sadece onun için uyanıyormuş gibi.

Sığ bir nefesle göğsü genişliyor ve bana bakıyor, gözleri gökyüzünde parlayan yumuşak yıldızlar gibi. Ona ayı bile verirdim. Benimle kalması için istediği her şeyi verirdim. Benimle öldürmek için. Bana onun gibi sarılması için.

Benden ayrılmak isterse daha büyük bir adam olup gitmesine izin vereceğimi söylemek isterdim ama yapamam. Yapamayacağım. Öleceğim güne kadar onu elimde tutmak için her şeyi yapacağım.

"olma," diyorum, parmak uçlarımı aşağı yukarı gezdiriyorum, yanakları kızardığında maskenin altından sırıtıyorum.

"Yapmayacağım." Alt dudağını çekiştiriyor, bunu yapan ben olmak istiyorum.

New Yorkun kenar mahallelerinden birinde bir konut bloğuna yanaştık. Karanlık ve sessizlikten başka bir şey yok.

"Neredeyiz?" diye soruyor, arabadan inerken ben de aynısını yapıyorum ve onun yanında duruyorum.

Elini benimkine uzatıyor ve sıkıca tutup parmaklarımızı birleştiriyor. Göğsüm sıkışıyor ve bu sefer elimi tutmasının, ben onunmuşum ve o da benimmiş gibi tutmasının nasıl bir his olduğunu açıklayamıyorum bile.

Normal ilişkiler böyle midir?

Ama bunu kendi kendime söylerken bir kahkaha kopuyor. Çünkü normal çiftlerin birlikte öldürmeye gitmediğinden eminim.

"Bu kadar komik olan ne?" diye

sorar. "Hiçbir şey. , içeri girelim."

Onu yanıma çekiyorum ve arka kapıdan girip kapıya yaklaşırken adımlarıma eşlik ediyor.

"Burası kimin evi?" diye fısıldıyor, elimi daha sıkı kavrıyor.

"Korkunç şeyler yapan bir adam." Duruyorum ve iki avucumla yüzünü kavrıyorum. "Sana birlikte avlanacağımızı söylemiştim. Birlikte öldüreceğimizi. Hâlâ bunu istiyor musun?"

Gözleri büyür. "Evet. Her şeyden çok." "O

zaman ava gidelim, küçük kurt."

Kapı açıktı ve onu takip etmeden önce içeri girmesine izin verdim. İçerideki adam zaten bir sandalyeye bağlı ve çığlıklarını kimse duymasın diye ağzı tıkalı.

Onu orada bulduğunda gözleri aramızda geziniyor. "O ne yaptı?"

"Şey, Ivan çok kötü bir adam oldu. Değil mi, Ivan?" Bir et parçasına saplamak için kullandığınız türden bir kazık almak için diz çöktüm.

Çıplak, kıllı göğsünde iz bırakıyorum, taşaklarına kadar yuvarladığımda koltuğunda zıpladığında kıkırdıyorum.

"Çocuklara zarar veriyordu. Küçük kızlara ve oğlanlara. Teknik bir hata yüzünden dışarı çıktı. Avukatı onu hapisten çıkarmak için en yüksek parayı ödedi. Çoğu çocuk tanıklık etmek istemiyor. Çok korkuyorlardı. Ama bir tanesi vardı. Dokuz yaşındaydı ve onun aleyhinde konuştu, mahkemeye onu nasıl incittiğini anlattı. Ama yargıcın eli kolu bağlıydı. Avukatı çok önemli bir kanıtın velayet zincirinde bir sorun olduğunu iddia etti, sonra da mahkemeye çocuğun yalan söylediğini, çünkü Ivan'ın olaydan önce annesiyle çıktığını söyledi.

ve kız ondan kurtulmak istedi. Ama görüyorsun, yalan söylemediğini biliyorum. Öyle miydi, Ivan?"

Kayla bir meşale tabancasına uzanıp onu çalıştırıp gözüne yaklaştırırken, ağzındaki tıkaçtan çığlık atıyor.

"Seni aşağılık pislik!" diye bağırıyor, vücudu öfkeyle titriyor.

Sanki onu kaçıranların yanına, yaşadığı cehenneme geri dönmüş gibi. Onu bu kadar öfkeli görmek, aynı olduğumuzu bilmek bana bir nebze mutluluk vermeli. Ama getirmiyor. Senden asla kaçamayacak bir geçmişle yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilmesinden nefret ediyorum. Onun için daha fazlasını istiyorum.

Yine de tek şey bu.

Alevleri adamın gözüne doğru hizalıyor ve adamın iç burkan çığlıkları gece boyunca yağmur gibi yağıyor. Onun çalışmasını görmek çok güzel ve içimde uyandırdığı gülümsemeye engel olamıyorum. Onu izlerken bakışları canavarca, vücudu yaralarından doğan kaosla titriyor.

Elim omurgasından yukarı kayarken, parmaklarım saçlarını karıştırırken meşale sönüyor.

"Çok güzelsin, Kayla. O senin. Onunla istediğin gibi oynayabilirsin. En kötüsünü yap."

Elimdeki kazığı ona veriyorum ve karşısındaki sandalyeye yerleşerek mükemmel bir görüş açısı yakalıyorum.

Bana uzun uzun bakıyor, yüzü öfkeyle altüst oluyor, sonra adamın üzerine atılıyor, kazığı karnının yan tarafına saplıyor, meşale şimdi ayaklarının dibinde. Onu parça parça kes öfkesinden kükreyerek kendini bırakıyor.

Kan yere damlıyor ve sanat eseri gibi bir desen oluşturuyor. Onun sanatı.

Her nasılsa, o piç hala nefes alıyor ve umurumda olsaydı, onun için üzülürdüm. Ama öyle olduğu için mutluyum, o çocuklara çektirdiği gibi acı çekeceği için mutluyum.

Kadın meşaleyi tekrar eline alıyor ve adamın vücudu titriyor, meşaleyi tekrar yakmasını izlerken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Hıçkırıkları onu sarıyor ve alevler büzüşmüş aletini yiyip bitirdiğinde, çığlıkları daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor.

Sonra bir bıçak seçiyor ve bıçağı adamın boğazına saplıyor.

"Git kendini becer," diye fısıldıyor adamın etini keserken, elleri intikam renginde kıpkırmızı.

Adam nihayet öldüğünde, kadın dimdik duruyor, yaptığı şeye bakıyor ve bir an için pişman olacağını düşünüyorum.

Onun yerine bana döndü ve gülümsedi.

"Yani..." Elinin tersiyle kanlı yanağına vuruyor. "Bunu bir daha ne zaman yapabiliriz?"

KAYLA

Bundan zevk aldığıma inanamıyorum. Kan. Kan. Ama ne kadar çok yaparsam, o kadar . Onları öldürdüğümde, bir katil olduğum gerçeğinden ziyade eylemlerine odaklanabiliyorum.

Belki kulağa bahane gibi geliyor ama benim için geçerli. Onlar hayvan ve bazı hayvanların uyutulması gerekir.

Gazeteleri ve televizyonları işlediğim cinayetlerle ilgili haber var mı diye tarıyordum ama şu ana kadar Fred Avon'la ilgili sadece bir haber çıktı. Bir internet gazetesi onun kaybolduğundan bahsetmişti. *Hüküm giymiş ve kayıtlı bir seks suçlusunun kaybolduğu* yazıyordu. Ama A temiz olduğumuza dair bana güvence verdi. Cesetlerden hiçbirinin izi ikimize de ulaşamaz.

Arabasında onun yanında otururken, şu anda kalçamı işgal eden büyük eline bakıyorum, parmakları kalın ve erkeksi, beni sahipleniyormuş gibi kavrıyor.

Benim gibi bir kadın herhangi biri tarafından sahiplenilme fikrinden nefret etmeli ama onunlayken bu kötü bir şeymiş gibi gelmiyor. Sanki beni kurtarmış, kim olduğumu her geçen gün daha fazla kabullenmemi sağlamış gibi hissediyorum.

Evdeki kanı temizledikten sonra beni evine götürdü, böylece o cesetten kurtulurken ben de kanıtları temizleyebilecektim.

Duş aldığında, banyoya gizlice girip onu görmeye niyetliydim. Bana ne yapabilirdi ki? Bana asla zarar vermez. Bunu gökyüzünün mavi olduğunu bildiğim gibi biliyorum. Ama kapıyı açmaya çalıştığımda kilitliydi. Tabii ki kilitliydi.

Sessizce evime geri dönüyoruz ve araba yoluma geldiğimizde arabayı durdurup bana dönüyor.

"Sana verdiğim kolye hâlâ sende mi?" diye sorarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Sırıtıyorum. Kolyeyi tişörtümün altından çıkarıyorum - yani onun tişörtünün, çünkü eve dönerken giymek için onunkini ödünç almam gerekti - kolyeyi yukarı çekiyorum ve ona sözümü tuttuğumu gösteriyorum.

"Her zaman yanımda. Asla çıkarmayacağım, hatırladın mı?"

Başını sallıyor. "Aferin kızıma."

Parmak uçları uyluk içlerime masaj yapıyor ve tek bir dokunuşla içimin ısınmasından dolayı kıvranıyorum.

Rahatsızlığımı fark edince inliyor. "Git, pişman olacağım şeyler yapmadan önce."

"İkimizin de pişman olacağından şüpheliyim."

"Kayla, onca şeyden sonra... Emin misin?" Bunu düşünüyor mu?

Ama onunla maske takarak uyumayacağım. Onu görmek istiyorum. Yüzüne dokunmak. Ağzını üzerimde hissetmek.

"Ne istediğimi ve nasıl istediğimi biliyorum. Ve hepsini seninle istiyorum. Ama önce..." Elimi onun elinin üstüne koyuyorum. "Bana güvenmeni ve yüzünü göstermeni istiyorum."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, her zaman giydiği siyah kapüşonlu tişörtünü başının üst kısmına sıkıştırarak. "Buradan gitmen gerek yavru kuş." Sesi daha boğuk çıkıyor. "Her şeyi siktir et dememe ve kendimi o güzel amının içine gömmeme şu kadar kaldı. Ve bu yapmak istediğim son şey çünkü sana ilk kez sahip olacağım zaman seni açıp nefes kesici her santimini görebileceğim zaman olacak."

Bedenim hırçınlaşıyor, sıcak bir arzu ürpertisi uyluklarımın tepesinden sıcak bir şekilde yuvarlanıyor, ona orada ihtiyaç duyuyorum.

"Git, Kayla. Şimdi." Sesinde talep var ve içimdeki her şey itaatsizlik etmek istiyor.

"Peki," dedim. "Bu sefer ben gideceğim. Ama yakında teslim olacaksın." "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Gülerek kapıyı açıyorum ve evime doğru ilerlerken omzumun üzerinden sırıtıyorum. Ben kapıyı kilitleyene kadar orada kalıyor ve sonra arabasının gittiğini duyuyorum.

Pencereden dışarı bakıyorum ve yeni korumamı hiçbir yerde göremiyorum. Son kontrol ettiğimde hala partideydi. Bu adamlardan gizlice kaçmak çok kolay. Onu kalabalığın içinde kaybetmeyi başardım ve ayrılırken beni kesinlikle A ile görmedi. Görseydi, bulunduğumuz eve gelirdi.

Kapımın iki sürgüsünü de kilitliyorum ve de emniyete aldığıma emin oluyorum. Her şey olup biterken çok dikkatli olamam.

Duşa yönelip suyu açıyorum, sprey ağır yağmur damlaları gibi fayanslara çarpıyor. Kıyafetlerimi çıkarıyorum, sanki hepsini yıkamam gerekiyormuş gibi hissediyorum, bunu zaten A'da yapmış olsam da.

Belki de kan yüzündendir. Belki de beni kabul etmek istediğimden daha fazla etkiliyordur.

İçeri girdiğimde bir şey dikkatimi çekiyor, sanki biri yere bir şey düşürmüş gibi uzaktan gelen bir ses.

Askıdan bir bornoz alıp içine girerken kalbim hızla çarpıyor ve göğsüm sertleşiyor. Ecza dolabından bir makas alarak kapıyı açıyorum ve sesleri dinliyorum. Belki Terrence beni kontrol etmeye geliyordur. Belki de sadece eski tahta ya da dışarıdaki bir şeydir. Sürekli korku içinde yaşayamam.

Oturma odasına girdiğimde, tüm çevreyi tarıyorum, yerinde olmayan hiçbir şey görmüyorum.

"Saçmalıyorum." Kendi kendime gülüyorum ve her ihtimale karşı cep telefonumu yanımda tutarak banyoya geri dönüyorum.

Duş almadan önce kapıyı kapatıp kilitliyorum. Tabii ki evde kimse yok. Parmaklarım şampuanı kafa derime masaj yaparak yediriyor. Korkmak normal. Kim olsa korkardı.

Köpükleri yıkadıktan sonra durulanıyorum ve yatağa gitmem gerektiği için çabucak kurulanıyorum. Esniyorum, bornozu tekrar üzerime geçiriyorum ve yatak odama çıkan merdivenlere yöneliyorum.

Merdivenler uğursuz bir tonda gıcırdıyor ve korku, bir önsezi ya da uyarı gibi kollarımı diken diken ediyor. Ama kendimi sebepsiz yere korkuttuğumu biliyorum. A yakınlarda. Bana bir şey olmasına izin vermez.

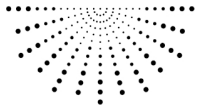
Hızlıca giyiniyorum ve arkadaşlarımdan gelen birkaç mesaja cevap vererek partiden erken ayrıldığım için özür diliyor ve böylesine harika bir gün için onlara teşekkür ediyorum. Elsie'ye arabamı yarın alacağımı, içkiliyken araba kullanmak istemediğimi söylediğimden emin oluyorum.

Telefonu komodinin üzerine bırakıp yorganımı çeviriyorum ve serin pamuğun altına giriyorum. Burada olmak iyi hissettiriyor ama A yanımda olsa, beni sıcak tutsa daha iyi olurdu.

Uyku beni tüketmeden önce hızla gelirken göz kapaklarım ağırlaşıyor ve karanlığın kazanmasına izin veriyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

KAYLA

SESSIZ, BOĞUK SESLER BENI UYANDIRIYOR, GIDEREK ARTIYOR. SANKI BEN
Rüya görüyorum. Yüzüyorum. Vücudum durgun ve karıncalanıyor.

"Çabuk ol," diyor biri diğerine fısıltıyla. "Onu arıyor olacak."

Neyi çabuk

yapalım?

Neredeyim ben?

Sızlanarak gözlerimi açmaya çalışıyorum ama .
Karanlık beni hapsediyor, sanki bir şey gözlerimi örtüyor.

Panik aniden bastırıyor ve çığlık atmaya başlıyorum ve o zaman bileklerimin bağlı olduğunu ve gözlerimin bağlı olduğunu fark ediyorum. Bağırırken ve vücudumu sarsarken bileklerimin çekilmesi derimin yanmasına neden oluyor.

"Şşş. Kavga etmeyin."

Sesi çok iyi çıkaramıyorum. Adrenalinim beni uyanık tutmak için savaşırken bile bilincim gidip geliyor gibi.

"Acele etmeliyiz. Biri gelecek." *Kim söylüyor*

bunu?! Neredeyim ben? Hâlâ evde miyim? Aniden

serin hava göğüslerime çarpıyor.

Çıplak mıyım? Oh, Tanrım....

Anlamsız olduğunu bildiğim halde savaşmaya devam ederken kaotik kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor. Ama pes etmeyeceğim. Onlara cehennemi yaşatmadan bana sahip olmalarına izin vermeyeceğim. Çığlık atmaya devam etsem de gerçek bir ses çıkmıyor.

Uzuvlarım titreyerek sarsılıyor. Yine oluyor. Beni aldılar. Beni geri getiriyorlar.

"Hayır!" Bağırıyorum ama sadece anlaşılmaz bir ses çıkıyor.

"Kapa çeneni," diye bağırıyor bir adam ve ben sese konsantre olmaya, onu anlamaya .

Ama nafile. Zihnim çok bulanık ama kalbimin derinliklerinde o sesi daha önce de duyduğumu biliyorum.

"et!" diye tekrarlıyor. "Hemen yap!"

İşte o zaman hissediyorum.

Karnımdaki keskin, acı verici zonklamayı fark ettiğimde kan dondurucu bir feryat kopardım, sanki biri beni kesip açıyormuş gibi.

Feryat ediyorum, hareket edemiyorum. Sıkı bir şey ayak bileklerimi bağlıyor. Çığlık atarken tamamen çaresizim, bir canavar beni keserken gözlerimin kenarlarından yaşlar sızıyor.

"A, neredesin? Lütfen! Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var" diye ağlıyor, yalvarıyor ve beni duyması için yalvarıyorum.

Ama yapamaz. Bana ne yapıldığını bilmiyor. Kim yapıyor
o.

Herhangi biri olabilir. Gece Yarısı Katili olabilir.

Nabzım hızlandı. Bu , değil mi? Benim için geldi. Beni damgalıyor.
Diğerleri gibi. Oh, Tanrım!

Ama burada iki kişi var. Kiminle çalışıyor?

Kafamdaki bulanık sisi delip geçen bir başka acı verici kesikle çığlık atıyorum. Sanki uyuşturulmuş gibiyim.

"Şşş. Merak etme, çabucak bitecek."

Ölecek miyim? Bu şekilde mi bitecek? Başladığı gibi mi? Alındı. Tuzağa düşürüldüm. Savaşamıyorum. Bu benim kaderim mi? Onunla başa çıkabileceğime inanarak kendimi kandırıyor muydum? Bu katil. Bu canavar.

A'nın sözleri kafamda çınlıyor.

O diğerleri gibi değil.

Bana dikkatli olmamı söyledi. Ama katil yine de beni
buldu. "İlaçların etkisi geçecek. Acele et."

Oh, lanet olsun. Bana ilaç verdiler! Bu neden su altındaymışım gibi hissettiğimi açıklıyor, sanki çok içmişim gibi.

Acı, dayanılmaz. Tıkaça karşı çığlık atmak canavarların kazanmasına izin vermekten başka bir işe yaramıyor. Bu yüzden duruyorum, onun yerine ısırıyorum, kalp atışlarım hızlanırken ve çenem titrerken ellerim yumruk oluyor. Ama artık çığlıklarımı duyamayacaklar.

Vahşet dakikalarca, saatlerce sürüyor, bilmiyorum. Onlar beni zevkleri için parçalara ayırırken zaman kavramımı kaybettim.

"Yakında seni bulacaktır."

A'yı mı kastediyor? Bu onunla mı ilgili? Oh, Tanrım, acıyor. Çok acıyor!

Ama ben burada yatıyorum, kafamın içinde çığlık atıyorum, parmak uçlarımda kanlarını istiyorum, ölümlerini istiyorum.

Pencerenin açılma sesi beni daha da korkutuyor. Umarım gidiyorlar ve beni de yanlarında götürmüyorlardır.

Onların gerçekten gittiğini fark edene kadar zaman bir döngü içinde geçiyor. Çıplak ve yalnız olduğumu, ayağa kalkamadığımı ya da hiçbir şey yapamadığımı.

Ağlarken gözyaşlarım akmaya devam ediyor, artık duramıyorum. A'nın beni bulmasını umarak burada yatmaktan başka ne yapabilirim bilmiyorum. Çünkü başka kimse bulamayacak.

Duygular içimde savaşıyor ve ben oraya gidiyorum, gitmeyeceğime yemin ettiğim tek yere. Olacağımı hiç hayal etmediğim birine dönüştüğüm güne. Bu olaydan sonra duygularımı o kadar derine gömdüm ki, dışarı çıkıp beni rahatsız edeceğini hiç düşünmemiştim. Ama burada, kendi gözyaşlarımla onunkileri hatırlıyorum.

Çünkü onu ben öldürdüm.

Onların kötü oyununu oynadım ve kaybettim.

Onların istediği de buydu. Bizi kırmak. Bizimle ilgili her insani şeyi parçalamak.

Yüzü zihnimde net, sanki tam karşımda duruyormuş gibi.

Ben.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor, boğazında bir kurşun, dışarı akan kan Yaradan sonsuz bir nehir gibi.

"Ben... Ben çok üzgünüm," diye ağlıyorum, parmaklarımı onunkilere uzatırken bedenim titriyor.

Ama ona ulaşılamıyor.

Diğer eliyle cebinden bir silah çıkarıyor ve göğsüme doğrultuyor.

Yüzümdeki dehşet ifadesine gülüyor. "Hoşça kal de, Kayla." Ben ağlamaktan başka bir şey yapmazken.

Tetiği çekiyor.

Ve karanlığa dönüyorum, yine de onun yüzünü görüyorum.

Vücutlarımız çıplak, altımız da Palermo suç ailesi için çalışan temizlikçilerden biri olan Chad'in önünde duruyoruz. Temizlikçi derken, artık bize ihtiyaç kalmadığında bizi ortadan kaldıranlardan bahsediyorum.

Her birimiz bugün birinin öleceğini biliyoruz. Kimin öleceğini? Bilmiyoruz. Kaç kişi? Bunu da kimse bilmiyor.

"Evet, bayanlar..." Sırıtıyor. "Bugün kulüpte küçük bir sorunumuz var. Birisi müşterilerimizden birini zehirledi. Peki ona ne olduğunu biliyor musunuz? Hmm?"

Silahı çenemin altına sokuyor ve ben titriyorum, daha hızlı nefes alıyorum, kurşunun her an içime gireceğinden korkuyorum.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor bana, gözleri kararararak.

"Hayır, hayır." Başımı aceleyle sallıyorum, bir kolumla vücudumu örtebileceğim her şeyi örtüyorum.

Ama faydası yok. Her şeyi gördüler. Her santimime dokundular ve istila ettiler. Saklanmak işe yaramaz. Beni her zaman bulacaklar.

Silahın kabzasını çeneme vurdu. Acı patlıyor ve yere düşüyorum, gözlerimin arkasında iri yaşlar birikiyor.

"Ayağa kalk, fahişe!" diye öyle yüksek sesle bağırıyor ki, diğer kızlar inliyor.

Cammie elimi tutuyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. Ona izin verdi.

"Peki ya sen?" diye soruyor Talon'a, yanımızdaki diğer kıza.

"O... o öldü mü?" diye soruyor.

"Bunu nereden biliyorsun?" Chad kaşlarını çatar. ", yemin

ederim! Kızgın olduğun için öyle sandım."

Kadının yüzünü kavrıyor ve parmak uçlarıyla okşuyor. "Şimdi, ne kadar akıllısın değil mi?"

Onunla alay ediyor, ama gözleri sığınak, sıcaklık arıyor. Sevgiyi. Ama burada bunların hiçbiri yok. Hepsi çok uzun zaman önce ruhlarımızdan tükendi, ne zaman gerçek ne zaman değil bilmiyoruz.

"Uslu kızım ol ve bana kimin yaptığını

söyle." Cammie'ye bakarken titreyerek

hıçkırır. Hayır. Hayır, yapamazdı.

"O mu?" diye sorar.

"Özür dilerim!" Talon ağlıyor. "Özür dilerim."

Cammie'nin gözleri patladı. "Hayır! O yaptı! O ! Yemin ederim! Ben aptal değilim!"

Dramatik bir şekilde oflayıp pufluyor. "Kendimize bir durum bulduk

kızlar, değil mi?"

Tüm oda sessizlik içinde patlıyor ve bunun son olduğunu biliyorum. Ya ikisini birden öldürecek ya da birini öldürecek ama kesinlikle biri sağ çıkmayacak.

"Burada ne yapmamı önerirsiniz kızlar?" Silahı Cammie'ye doğrultuyor ve Cammie titreyip bana sarılana kadar parmağı tetiğin üzerinde geziniyor.

Elim başının arkasına dolanıyor.

Başka ne söyleyebileceğimi bilemediğim için tek yapabildiğim "Şşşt," demek oluyor.

Her şey yoluna girecek *demek işe yaramaz, çünkü hiçbir şey* yolunda *değildir.*

Chad bana bakıyor, gözleri kurnaz, çirkin ağzından alaycı bir kahkaha kaçıyor. Aşağılık bir pislik parçası ve benden çok da büyük değil, yirmi beş yaşlarında. Her zamanki gibi acımasız. Kimi öldürmesi gerektiği umurunda değil. Bizi insan olarak gördüğünü sanmıyorum, yoksa yaptığı şeyi yapmazdı.

Annesi var mı? Kız kardeşi? Bu onların başına gelseydi ne yapardı?

Chad onun gerçek adı mı? Bence öyle. Bu adamlar kibirli. Bize gerçek isimlerini vermenin bir işe yarayacağını düşünmüyorlar.

"Dik dur!" Onu benden uzaklaştırıyor.

Ve bu sefer bana dik dik baktığında, bakışlarının kıyısında sinsi bir şey mayalanıyor.

Yutkunmamı izliyor ve ağzında yavaşça büyüyen bir küçümseme beliriyor. "Bir fikrim var. İçinizden birinin onu kimin öldürdüğüne karar vermesine izin vereceğim. Eğlenceli olacak!"

Sadist bir deli gibi kıkırdayarak odanın içinde dolaşıyor ve silahı her birimize doğrultuyor. Bu oynadığı ilk oyun değil. Hepsi bizimle uğraşmak için bu oyunları oynuyor. Agnelo, Elsie yanlış bir şey yaptığında ona bir kızı öldürttü. Bu onun cezasıydı. Yani Chad'in hazırladığı şey de aynı derecede kötü olacak.

"Bakalım, hanginiz bu onura sahip olacak?" Silahı bana gelene kadar her bir kıza doğrultuyor. "Sen."

Hayır. Lütfen. Hayır. Ben yapmayayım. Bunu yapmak istemiyorum. Kimseyi öldürmek istemiyorum.

Bana bunu yaptıracağını biliyorum.

"Sence kim yaptı?" diye soruyor, gözleri sanki bu onu heyecanlandırıyormuş gibi parlıyor.

"Bilmiyorum." Alt dudağım dışarı fırlıyor ve tombul gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. "Lütfen..."

"Bana ne diye yalvarıyorsun? Senin fikrin dışında ne istediğimi bile bilmiyorsun."

Nefesindeki nane burun deliklerimi boğana kadar birkaç adım daha yaklaştığında içimde mide bulantısı dönüyor.

Çenemi kavrıyor ve silahın namlusunu karnıma doğru itiyor. "Birini seç. Onların kaderine sen karar vereceksin. İçlerinden biri yaptı ve ya üçünüz de öleceksiniz ya da onlardan biri. Ve sen kazananı seçecek şanslı kızsın."

"Hayır!" Hıçkırarak ağlıyorum. "Yapamam. Bunu yapmayacağım. Bir can almayacağım."

Parmakları çenemde derinleşiyor ve dişlerini sıkarak, "Sana seçme şansın olduğunu söyledim mi? Çünkü yok!"

Geri çekilir ve Cammie çığlık atana kadar onu saçlarından yakalar. "O mu?" Cammie ağlarken onu yüzüstü yere fırlatır,
Sesi kemiklerimin iliklerine sızana kadar tekrar tekrar. "O muydu?"

"Hayır! Hayır, lütfen! Yapamam! Bunu yapamam."

"Çok yazık." Talon'u yakalar ve Cammie'nin çıplak bedeninin yanına fırlatır. "O zaman sanırım ikisi birden olacak."

Bedenim hıçkırıklarla sarsılıyor. "Yapamam."

Başımı sallıyorum. İkisini de nasıl öldürebilirim? Ama ikisinin de ölmesine nasıl izin verebilirim?

"Karar vermek için üçe kadar sayabilirsin. Yoksa senin yerine ben karar veririm. Bir."

"Lütfen, bunu yapmayın! demek istemediler!" "İki."

"Özür dilerim!" Her iki kıza da bakıyorum, vücutları korku içinde titriyor, içlerinden bitmek bilmeyen bir acı sızıyor.

"Üç."

"T-T-Talon," diye hıçkırıyorum. "Talon. Oh, Tanrım!"

"Hayır! Hayır!" Talon çığlık atıyor, bana dönüyor, gözleri şokla yuvarlak. "Lütfen beni öldürmeyin! Lütfen, lütfen! Ölmek istemiyorum."

"Kararını vermiş gibi görünüyor." Chad omzuma vurdu. "Şimdi, al bakalım." Silahı bana doğru itti. "Bu onuru sen kazanacaksın."

"Ne? H-hayır," diye bağırıyorum, kelimeler titriyor.

"Beni duydun, kaltak. beynini uçurmadan önce şu lanet silahı alın."

Silahı elime tutuşturuyor ve titreyen parmaklarıma doluyor. Orada dururken titriyorum, duygularım içimden taşıyor. Ben kimseyi öldüremem. Ben bir katil değilim. Onlar gibi değilim.

"Tik-tak!" Saçımı bir avuç tutuyor ve öyle sert çekiyor ki kafa derim zonkluyor. "Üç saniyen var!"

Silahı havaya kaldırıyorum.

"Bir." Beni Cammie'nin elini tutmuş hıçkırarak ağlayan Talon'a yaklaştırıyor.

"Bana zarar vermeyin! Lütfen!" Talon'un cam gibi mavi gözleri benimkilerle birleşiyor ve tetiği çekmemem için bana yalvarıyor.

"İki."

"Lütfen, onun yerine beni öldür. Bunu yapamam!"

"Eğer üç dersem, tüm oda ölür! Ne ?"

Nefes nefese, titreyerek, göğsüm ağırlaşarak silahı Talon'a doğrultuyorum. Yüzünü yere dönmek yerine bana bakıyor, gözleri ruhumda ölümsüzleşmiş, kıyametinin bir heykeli gibi. Asla kaçamayacağımı bildiğim bir şey.

"Üç!"

Pop.

Kurşun boynunun arkasına isabet eder, kan toplanır.

Yere düşüyorum, ona doğru koşuyorum, yarayı kapatıyorum, parmaklarım kıpkırmızı oluyor.

Hemen ölmüyor. Acı çekiyor, gözleri hala benimkileri tutuyor, hayatı saniye saniye kayıp gidene kadar.

Sonra da gitti.

Yine de sonsuza dek bununla yaşayacağım.

Ben burada ölürken ya da ölmeyi dilerken, sanki bir televizyon ekranında izliyormuşum gibi kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor.

ADRIEL

Kayla'yı bıraktıktan sonra partiye geri döndüm. Kardeşlerimi izliyordum, annem boynunda o lanet eşarpla ona ne yaptığımı saklıyordu. Onlara söylemedi. Söyleseydi, peşimden gelirlerdi. Ama tüm kaynaklarını kaçakçılık çetesini bulmaya harcamaları dışında her şey sessizdi.

Annemin yüzünü görmekten nefret ediyorum, bebeklik fotoğrafım hala cebimde bir delik açıyor. Neden hala taşıdığımı bilmiyorum. Onun da neden taşıdığını bilmiyorum. Yalanları tam olarak buydu. Belki yaptığı şey için bir tür suçluluk hissediyor ama bu beni aramamasını mazur göstermez. Onun şansı vardı, şimdi de benim.

İnsanlar ayrılmaya başladı ve ben ikizim Raph'i karısı Nicolette'in yanında, kollarını ona dolamış halde görüyorum. Çok mutluydu. Her şeyi elinden alacak olmam çok kötü.

Sophia aniden kollarına atlıyor, parlak gülümsemesi dudaklarımı titretiyor. Bulunduğum yerden onu duyamıyorum ama amcasını sevdiği çok açık. Ve bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyorum, bir yeğene sahip olmak, onun sevgisini bilmek.

Beni asla böyle sevmez. Ben onun gibi değilim. Ben beslemem.
Ben sevmiyorum. Ben buyum. Annemin yarattığı bir canavarım.

Michael, Elsie'yle birlikte yanlarına yaklaşıyor ve Gio da kısa bir süre sonra, karısı olduğunu bildiğim uzun boylu kızıl saçlı Iseult'yla -yani üvey kız kardeşimle- onlara katılıyor.

Eğer Marinos'un beni öldürmeye çalışacağına bel bağlamasaydım, eminim bunu çok isterdi. Ama ona karşı bir şeyim yok. Benim de kardeşlerime karşı bir şeyim yok. Pek sayılmaz. Her zaman annemle ve ona nasıl zarar verebileceğimle ilgiliydi. Bunu yapmanın yolunun oğullarından geçtiğini biliyorum. Onlardan birini elinden almak onu öldürür.

Raph gitmek için hazırlanırken Nicolette onun omzunu sıvazlar. Raph kardeşlerine başıyla selam verip annesini yanağından öperken Elsie'yle birlikte dışarı çıkıyor. Onu takip ediyorum, o arabaya binerken izliyorum, ben de kendi arabama biniyorum.

Ben geride kalıp şüphelenmemesini sağlarken o biraz uzaklaşıyor. Nereye gittiğini bilmiyorum. Evine döneceğini sanıyordum. Ama her zamanki yönü bu değil.

Yavaşladım, yol boştu. Karanlık. Bir düğmeye basmaya hazırlanırken elimdeki kumanda sabit. Başka bir hayatta, belki de ondan gerçekten hoşlanabilirdim. Yeterince iyi birine benziyor. Ama bu hayatta, Raph ölecek ve bunu yapan ben olacağım.

Sağa döndüğünde, bir dakika daha beklemiyorum. Düğmeye basarak arabasındaki bombanın patlayacağını tahmin ediyorum.

"Üç. İki."

Araba savrulur ve durur. "Bir."

Bum.

Lanet olası havai fişekler gibi patlıyor, araç o kadar geniş bir alevle yanıyor ki, canlı turuncu ve sarı cehenneme hayranlıkla bakıyorum, onun içinde yandığını biliyorum. Bunun annemin kalbini kıracağını biliyorum. Sırıtıyorum.

Onu görmek istediğim için maskemi tekrar takıyorum ve kapıdan çıkarken yangın söndürücüyü alıyorum. Araba yanıyor, patlamaya çok yakın. Arabaya ulaştığımda sürücü tarafındaki yangını söndürüyorum, onun kömürleşmiş bedenini düşününce heyecanıma dayanamıyorum.

İçime baktığımda "Bu da ne..."

demem dışında.

O burada değil. Burada kimse yok.

Açık yola bakarak homurdanıyorum. Nasıl

oldu da kaçtı?

Araba yoldan çıkmış. Dışarı çıktı mı? Biliyor muydu? Bir şey duydu mu?

Hay sikeyim! Teknolojim tespit edilemez. Lanet bombayı bulmak için ne kullandı?

Arabama koştum, neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışarak oradan çıktım.

Ama tam bunu yaparken telefonuma bir bildirim geliyor. Kayla'nın evindeki kameralar fazladan cesetler kaydetmiş. Hemen uygulamayı açıyorum ve kalbimin atışı tamamen duruyor.

Kar maskeli iki kişi üzerine çıkmış, onu soyuyor ve zar zor karşı koyarken gözlerini bağlıyor.

"S.KTİR!" Alnıma bir yumruk indirerek çığlık atıyorum, bir yandan telefonumdan onu izlerken bir yandan da ona geri dönmek için saatte 130 mil hızla gidiyorum.

Kaslarım ve damarlarım derime doğru geriliyor, öfkeyle doluyor. Çok fazla, vücudumun titremesine engel olamıyorum.

Ve çığlık attığında, karnına küçük bir kesik attıklarında, anında anlıyorum. Gece Yarısı Katili'nin elinde Kayla var. İkisi bir takım. Bu kadar uzun süre nasıl kaçabildikleri şimdi anlaşılıyor.

Kız ellerinde. Onu öldürecekler.

Uzun zaman önce ölmesine izin vermem gereken bir geçmişin intikamını almak yerine orada olmalıydım. Benim dikkatsizliğim yüzünden onun için geldiler. Şimdi bu dünyada sahip olduğum tek kişiyi kaybedeceğim.

Eğer çok geç kalırsam... onu öldürürlerse... benim hayatım da biter.

"Özür dilerim, yavru kuş!" Sesim tarif edilemez bir ıstırapla kanıyor. "Hepsi benim hatam. Kahretsin!"

Göğsüm sarsılıyor ve gözüme bir şey çarpıyor. Kayla'yı izlemeye devam edebilmek için ona doğru atılıyorum. Bunu yaparken parmağımın arkasına bakıyorum ve çocukluğumdan beri görmediğim bir şey görüyorum.

Kendi gözyaşlarım.

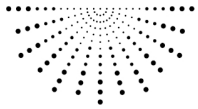
Acıtıyor. Onu ağlarken görmek, ona bunu yapmalarını izlemek çok fena acıtıyor.

"Geliyorum! Yemin ederim bunun için onları öldüreceğim!"

Ama umarım bunu yapmak için zamanında geri dönebilirim.

OceanofPDF.com

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

KAYLA

"A'NIN YATIŞTIRICI SESI BENI SAKINLEŞTIRIYOR, ANCAK BEN

Hala nerede ve kiminle olduğumdan emin değilim.

Ona benziyor. Benim A'm. Ama neyin gerçek olmadığını bilmiyorum.

Vücudumu zar zor hareket ettirebiliyorum, yüzüme dokunan eller gözlerimi kapatan şeyi indirene kadar karanlık hala içeri sızıyor.

"A?" kırpıştırıyorum, hâlâ bulanık, bunun bir rüya olmamasını umuyorum.

Gerçekten benim için mi geldi? Göz kapaklarımı aralamaya çalışıyorum ama kurşun gibi ağır geliyorlar. İçimden bir inilti kaçıyor, sanki kendimi duyuyorum ama sanki başka biri. Uzaktaki biri.

"Benim... Kahretsin," diye inliyor acı içinde. "Çok özür dilerim. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Kaldırılıyormuşum, taşınıyormuşum ya da tutuluyormuşum gibi hissediyorum. Emin olamıyorum. Ona doğru sarkıyorum, şimdi geldiğini bildiğim için bir şekilde daha hafif hissediyorum.

"Sana göz kulak olacağım. Yanından ayrılmayacağım."

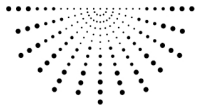
İnliyorum, bir şeye tutunurken ellerim karıncalanıyor. Belki gömleğine ya da saçına. Kolları, beni sıcak tutan ağır bir battaniye gibi etrafımda sıkılıyor.

"Artık uyuyabilirsin," diyor usulca.

Bir iç çekişle, onun içinde daha da eriyorum. Yüzümü çok az tanıdığım bu adama bastırarak, beni bulup ışığa geri getireceğini bilerek karanlığa geri dönüyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDI

KAYLA

IŞIK GÖZLERIMIN DARALMASINDAN SÜZÜLÜYOR VE
, vücudum tam olarak hatırlayamadığım bir nedenden dolayı ve acıyordu.

Odaya göz gezdirirken nefes alışverişim yoğunlaşıyor ve panik o çirkin elini boğazıma doluyor. Hangi cehennemdeyim ben?

Basit bir yatak odası gibi görünüyor. Bir köşede bir yatak ve bir loveseat, ayrıca kiraz ağacından bir şifonyer ve komodin.

Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Ne yapıyorum ben burada?

çalışıyorum ama karnımdaki zonklama beni tekrar düşürüyor. Yaptığım anda hatırlıyorum.

Evde olmak. Saldırı. Midem... Oh, hayır...

Bana yaptıklarına bakmaya korkuyorum.

A'nın beni kurtardığını hatırlıyorum. Rüya değil ? Burası onun yeri mi?

Kendi kıyafetlerimi giyiyorum ama yatağa girdiğimde üzerimde olanlardan farklı. Sanırım. Biri beni giydirdi.

"A?" Ona
sesleniyorum.

Nerede o?

Her şeyi hayal etmiş olabileceğim düşüncesi nabzımı hızlandırıyor. Saldırı değil ama kurtarılmam. Belki başka biri beni yakalamıştır.

"Alo?" Kelimelerim cılız ve zayıf. "A? Burada mısın?"

Kapı açılmadan önce anahtarlar çalıyor ve işte orada, maskeli ve kapüşonlu, ve bir şekilde bu beni rahatlatıyor.

"Selam, bebeğim. Kendini nasıl hissediyorsun? Canın yemek istediğinde içmen için sana domates çorbası yaptım."

Acıdan inleyerek doğrulmaya çalışıyorum. O da şimşek hızıyla hemen yanıma gelip oturmama yardım ediyor.

"Başım ağrıyor." Parmaklarım şakağıma masaj yapıyor.

Komodinin üzerinde fark etmediğim ilaç şişesini ve suyu alıyor ve bana iki hap veriyor. Aldım, su şişesini ona geri verdim.

"Bana ne oldu? Ne kadar zamandır buradayım?"

Göğsü hızlı bir şekilde kalkıyor. "İki gün." "Ne?!"

Bu nasıl mümkün

olabilir? "Kayla, özür

dilerim."

"Bana ne olduğunu anlatın lütfen."

Hoşuma gitmeyeceğini biliyorum ama bilmek zorundayım. Onun ne bildiğini bilmeliyim.

Ne söyleyeceğini bilemiyor, elini sıkıp sıkıp açıyor.

"Senin için iki kişi geldi. Katil oydu. Katil." Ses tonundaki öfkeyle boğuluyor. "O..."

Sonra parmaklarım karnıma uzanıyor ve oradaki pamuğu hissediyor.

Panik başladı. Adrenalin kan dolaşımımı tekmeliyor. Birden ayağa kalktım, ağır nefes alıyordum. Başım dönüyor.

Oh, Tanrım. Bana ne yaptılar?!

"Göster bana!" Gömleğimi yukarı çekip gazlı bezi çıkarmaya çalışıyorum. "Ne oldu?" Titriyorum, gözlerime öfkeli yaşlar doluyor. "Göster bana, Allah kahretsin!"

Elleri ellerimi kavrıyor ve başparmağı tenimi okşuyor. "Sorun yok. Burada güvendesin. Sadece rahatla ve otur. Sana ne istersen göstereceğim."

Vücudum kaskatı kesiliyor ve beni yatağın kenarına yerleştirirken başımı sallıyorum.

"Kötü mü?" Merak ediyorum.

Cevap vermiyor, gömleğimi kaldırıyor, ben onu tutarken o gazlı bezin etrafındaki bandı yavaşça çıkarıyor, sonra tamamen çıkarıyor.

Gözlerim aşağıya kaydığında hızlı, sarsıntılı nefesler alıyorum.

"Hayır..." Ağlayarak başımı sallıyorum. "Ne-ne oldu?" Nefes nefese karnıma kazınmış yıldıza bakıyorum.

"Bu onun markası," diye açıklıyor A. "Onu aradığımı biliyordu. Seni bulmam için canlı bıraktı. Sana ulaşabileceğini bilmemi istedi.

ne zaman isterse." Hırlıyor. "Onu sana getirdiğim için özür dilerim. Çok özür dilerim."

Kalbim hızla çarpıyor ve ayağa fırlıyorum. "Buradan çıkmam lazım!"

Kapıya doğru koşup açmaya çalışırken soluk soluğa . Ama düğmeyi çevirdiğimde kilitli olduğunu fark ettim.

Ona doğru döndüm. "Çıkarın beni!"

"Kayla, geri gerek. Kendini ." Zihnim oraya dönüyor, tekrar tekrar çalıyor.

"Çıkarın beni!"

Birden klostrofobik hissediyorum, dizlerim titriyor, başım dönüyor.

O yerinde sabit kaldığında, bunun başıma gelmiş olmasından nefret ederek ona doğru yürüyorum. Yine kurban olduğum için.

Zayıf, acınası Kayla. Zayıf olmayı bıraktım.

"Sadece bir dakika bekle, tamam mı?" diye yalvarır. "Dinlenmen gerek. Lütfen. Seninle ilgilenmek istiyorum. Hepsi bu."

O devam ettikçe boğazımın arkasında acı dönüyor.

"Arabanı aldım ve garajımda. Ayrıca arkadaşlarına mesaj atarak tek başına küçük bir kaçamağa, şehir dışında bir göl evine gittiğini söyledim. Anlayış gösterdiler. Ailen de öyle, gerçi annen endişelendi ama onu sakinleştirdim." Bir adım öne çıkıyor. "Ona bir sürü mesaj ve göl kenarında güzel bir kulübenin fotoğraflarını gönderdim ki çılgınca bir şey yaptığını düşünmesin."

Aramızdaki mesafenin geri kalanını kapatırken ağzım genişliyor. "Her şeyi çözdün, ha?"

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Bu benim hatam."

Sesindeki acıyı görmezden geliyorum. "Çıkarın beni bu lanet yerden!"

"Seni böyle görmekten nefret ediyorum." Yanaklarımı okşuyor ve ben onun büyülü dokunuşuna kapılıyorum, kalp atışlarım biraz yavaşlıyor, sanki o benim kalp ağrımın panzehiriymiş gibi. "Seni bırakmadan önce biraz daha iyileşmeni istiyorum."

"Affedersiniz?" Dokunuşuna omuz silkiyorum. "Sen kim da benim adıma karar veriyorsun? Bir daha asla hapsedilmeyeceğim. Beni duyuyor musun?!"

"Seni esir tutmuyorum. Tanrı aşkına, Kayla! Birinin sana zarar verdiğini görmek ve bunu durduramayacak kadar uzakta olmak bana ne yaptı biliyor musun?"

Görmüş mü? Oh, Tanrım.

"Seni kaybetme düşüncesinin bile bende *ölme* isteği uyandırdığını anlıyor musun? Anlamıyorsun, değil mi?" Soğuk bir şekilde kıkırdıyor. "Çünkü senin her zaman verdiğin insanlar vardı. Benim mi? Benim hiç ." Elini çeneme doladı ve yüzünü yaklaştırdı. "Sana kadar değil." Başparmağı

dudaklarımı okşuyor. "Bana yaptığın şeyleri hissetmeye, bana yaptırdığın ve söylettiğin şeyleri hissetmeye dayanamıyorum. Bu yüzden evet, iyileşene kadar seni burada tutacağım ve sonra gitmekte özgürsün."

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve taze gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Kabulü onun için çok önemliydi. Öyle olduğunu biliyorum ve bunu almıyorum.

"Sana kızgın değilim." Burnumu çekiyorum, elini elime alıyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum.

Parmaklarımız birbirine dolanıyor ve öyle kalıyor, çoğu kişinin hayat boyu kuramayacağı kadar derin bir bağ kuruyoruz.

"Bana neler olduğunu bilmiyorum, Kayla." Ham gerçeği bir kez daha delip geçiyor.

"Ben de bana neler olduğunu bilmiyorum." Kollarımı ortasına doladım ve göğsüne yaslanıp ağladım.

Beni sırtımdan sıkıca tutuyor, daha önce hiç tutmadığı kadar sıkı, sanki bensiz bir hayat düşünmek bile istemiyor.

"İyi olacaksın," diye beni temin ediyor. "Onları yakalayacağız. Bir hesaplaşma olacak, yemin ederim."

"Beni nasıl buldun?" Geri tünedim, onu görmeyi, gözlerinin içine bakmayı çok istiyordum. Benim için bir anlam ifade etmeye başlayan bu adamı tanımak için.

"I-"

"Gerçek, A." Daha fazlası olduğunu biliyorum.

Yaralanmamı izlediğini söylediği gerçeğini gözden kaçırmadım. Nasıl görmüş olabilir? Telefonuna görüntü mü gönderdiler?

Uzun bir of çekti. "Evinize kameralar yerleştirdim." Yanaklarım kızardı. "Pardon, *ne* dedin?"

"Bu senin korunman için, Kayla."

" ne cüret?!" İki avucumu göğsüne koyarak onu itiyorum. "Yaşadığım onca şeyden sonra bana nasıl böyle saldırırsın?"

Başım ağrıyor. Bundan nefret ediyorum. Bu şekilde var olmak istemiyorum. İzlenmek, avlanmak. Artık kimseye güvenemiyorum.

"Katilin senin peşinde olmadığından, insan tacirlerinin senin için geri dönmediğinden emin olmam gerekiyordu. Ama başarısız oldum. Bunu biliyorum!"

"Çık dışarı!" Gömleğinden bir avuç kaptım. "Defol git!"

Bileğimden tutup vücudumu onunkiyle aynı hizaya getiriyor ve o daha ne olduğunu anlamadan maskesini kapıp yüzünden çekip çıkarıyorum.

Ama arkasında kimin olduğunu gördüğümde geriye doğru sendeliyorum, soğuk bir telaş omurgamdan yukarı tırmanıyor.

"Hayır!" Tökezliyorum, kaçmaya çalışıyorum, nabzım kulağımda atıyor. "Bu sen olamazsın." Kelimeleri titreyerek çıkarıyorum, baktığım yüzü algılayamıyorum.

Nasıl bilemedim? Nasıl bu şekilde kandırılabildim? "Lütfen, Kayla.

Açıklamama izin ver."

"Hayır, benden uzak dur!" Sesim fısıltılı bir haykırışa dönüşüyor, gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor.

"Lütfen benden kaçma, yavru kuş. Seni kaybetme düşüncesine dayanamıyorum." O yaklaştıkça boğazı düğümleniyor, ben de kapıya doğru geri çekilip çarpıyorum.

Dudakları, nihayet yüzünü görebildiğimde öpmeyi hayal ettiğim dudakları, benimkilerin üzerinde gezinirken iki avuç beni kafesliyor.

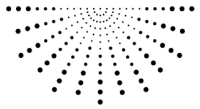
"Burada bir dakika daha kalmayacağım! Bundan sonra olmaz!" Kalbim acıyor, ihanet o kadar derine işliyor ki nasıl unutabilirim bilmiyorum.

Dudakları bir tarafa kıvrılıyor ve bakışları hüzünleniyor.

Yüzüme uzanıyor, o gözler, o parlak yeşil gözler benimkilere saplanırken parmak eklemleri yavaşça aşağı iniyor. "Üzgünüm, Kayla. Ama gitmene izin veremem."

OceanofPDF.com

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

KAYLA

BEN DE GITMEK ISTEMIYORUM. TEK ISTEDIĞIM, ONU

Maskeyi geri tak ve rol yap. Onun kim olduğunu bilmediğim zamanlara dönmek istiyorum. Bunca zamanı bana yalan söyleyerek geçirdiğini bilmiyordum.

"Benden uzak dur, *Chris*." Dişlerim ısırdığım için takırdıyor. Bu o olamaz.

Bunca zaman? Nasıl? Nasıl oldu da bundan şüphelenmedim? Am

O kadar aptal mıyım?

Ama sesi A gibi değildi. Şimdiki yeşil gözleri yoktu. Beni aptal yerine koydu!

"Şu lanet kapıyı açmalısın!"

İç çekiyor, iki avucuyla yüzümü kavrıyor, yalvarışlarımı görmezden geliyor, beni ona ve sadece ona bakmaya zorluyor. Dolgun dudakları yaklaşıp benimkilere değiyor.

"Bu benim adım değil. Hiç olmadı."

Beni öpüyor. Sadece bir kez. Sadece dudaklarımızın bir dokunuşu ve ruhum ağlıyor. Onun için ağlıyor, ona ihtiyaç duyuyor, bana bir zamanlar hayalini kurduğum şeylerin gerçekten mümkün olduğunu hissettiren bu adama.

Ama şimdi? Elimizdeki tek şey yalanlar. O A değil. Benim A'm değil. Yine de öyle. Ve bu iki şeyi uzlaştırmak her geçen saniye daha da zorlaşıyor.

Başım dönüyor, bulmacanın tüm parçalarını bir araya getirmeye çalışıyorum. O nasıl Chris olabilir? Anlamıyorum.

"Sen A olamazsın. Bu nasıl mümkün olabilir?" Görüşüm bulanıklaşıyor, bakışlarımda nem birikiyor.

"Gitmeden önce sana her şeyi anlatmama izin ver, tamam mı? İşleri düzeltmem için bana bir şans ver. Lütfen, Kayla."

Gözleri benimkileri arıyor, verebileceğimi bilmediğim bir şey için çaresizce yalvarıyor. Ama o A. Bunca zamandır benim A'mdı. Onu nasıl dinlemem?

"Tamam." Başımı salladım. "Bana her şeyi anlat. Ama bu seni affettiğim anlamına gelmiyor."

"Bunu hak ediyorum." Gözleri kısılır ve nefes verir. "En baştan başlamam gerek."

Elimi avucunun içine alıyor ve bana her dokunduğunda sevmeye başladığım o karıncalanmalar daha da güçleniyor. İçgüdüsel olarak, elim onunkinin etrafında sıkılaşıyor.

"Kayla..." diye fısıldıyor, ismim merhamet için bir yalvarış. "Sen benim hayatımdaki bir hediyeydin ve daha önce hiç böyle bir hediye almamıştım."

Nefesimi içime çekiyorum, usulca ağlıyorum, bu adama çok değer veriyorum, her insanın sahip olması gereken şeylere hiç sahip olamamış olmasından nefret ediyorum. Ona sarılmak ve onun bir hediye olduğunu söylemek için yanıp tutuşuyorum. Onu tanımak beni daha iyi bir insan yaptı.

Ama bunların hiçbirini söyleyemem çünkü bunca zamandır benimle oynuyordu, iki kişiymiş gibi davranıyordu. Bana söylemek için çok şansı vardı ama söylemedi. Affetmek istiyorum. Ama ona tekrar nasıl güvenebilirim ki?

"A, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Onu kaybetmek istemediğim için kaşlarım çatıldı.

Yine de onu affedemem. Şimdi affedemem. Henüz affedemem. Belki de hiçbir zaman.

"Bunu nasıl yapacağımı ben de bilmiyorum ama sen ve ben, bu her neyse, gerçek." Bakışları benimkileri delip geçiyor. "Ve hayatımda bir kez olsun uğruna savaşmaya değer bir insan olduğunu bilmeye ihtiyacım var. Hiç olmadığımı düşündüğüm şeyleri yapıp yapamayacağımı öğrenmeye değer. Ve sen, küçük kurt, bana tüm bunları verdin. İçimde bir şeyleri değiştirdin. Bunu inkâr edemem. Adını koyamasam bile."

"Neden sadece bana söylemedin?" Başımı sallayarak

ağlıyorum. "Söyleyemedim. O zaman yapamadım."

"Adın ne senin?" diye sordum. Sanki hayatım boyunca bu anı bekliyormuşum gibi.

Dudakları kıpırdamaya başlıyor ve ben oksijen gibi ona ihtiyaç duyarak orada bekliyorum.

"Benim adım Adriel. Annem de Fernanda... Fernanda Marino." "Ne?"

Kalbim boğazıma tırmanıyor. "Anlamıyorum."

Beni yatağa doğru çekiyor ve yanına oturmaya çalıştığımda, kollarını nazikçe kalçalarıma doluyor ve beni dikkatlice kucağına yerleştiriyor.

çalışıyorum ama beni daha sıkı kavrıyor.

"Yapma. Sadece kal. Sana karşı dürüst olmama izin ver. Sana daha önce hiç kimseye vermediğim yönlerimi vermeme izin ver."

Onun ıstırabını görmek ve duymak kalbimi ağırlaştırıyor. Ve kendimi durduramadan, ağzımı onunkinin köşesine indirip onu öpüyorum.

Keskin bir nefes alıyor ve avucunu başımın arkasına yapıştırıyor. Beni orada tutuyor. Sessizce, kalplerimiz bir atıyor. Hareket etmekten ya da nefes almaktan korkuyorum çünkü o anda onun Chris olduğunu unutuyorum. Yalan söylediğini unutuyorum. O benim A'm ve hep öyle kalacak.

"Ben yeni doğduğumda..." diye başlıyor. "Annem beni bırakmış. Ben Raph'ın ikiziymişim ve beni istememiş. Bu yüzden doğar doğmaz beni rahibelere vermiş ve orada on altı korkunç yıl geçirmişim."

Bu hikâyenin iyi bitmeyeceğini bildiğim için gözyaşlarımı tutamıyorum. Şimdiye kadar onun hakkında bildiklerimle değil.

"Bir keresinde bana yaralarını göstermiştin, ama sana söylemediğim şey benim de yaralarım olduğu."

Beni biraz kaldırıyor ve yatağa yerleştiriyor, kendisi de yataktan kalkıyor, tişörtünü yukarı çekip her şeyini gösteriyor.

Elimi ağzıma götürüyorum, onun katlandığı şeylerden dolayı acı çekiyorum.

"Çok üzgünüm," diye nefes alıyorum, çektiği acıyı çok iyi biliyorum. Yara izlerini görmek kendimi ona daha da yakın hissetmemi sağlıyor. "Bunu sana kim yaptı?"

Bana dönüyor, beni tekrar kucağına oturtuyor, bir koluyla etrafımı sarıyor. "Şu lanet rahibeler." Alay ediyor. "Hepsi annem yüzünden. Beni önemsemesi gereken kadınların eline bıraktığı için onu öldürmeye yemin ettim. Bana sevmenin ve insan olmanın ne demek olduğunu göstermeliydiler. Ama orada bulduğum tek şey insan doğasının acımasız gerçekliğiydi."

Başını geriye itiyor ve bakışlarını benimkilere dikiyor ve ben bunu her yerde hissediyorum. Bu adam, sadece birinin onu sevmesine ihtiyaç duyan kırık dökük küçük bir çocuk gibi onu kollarıma almak istememe neden oluyor.

"Çok üzgünüm, A." Boğazım .

"Olma. Seninle tanıştım." Gülümsemesi melankoliyle sarmalanmış. "Seninle tekrar karşılaşmak için bir on altı yıl daha bu işkenceyi çekerdim."

"Seni aptal adam," diye ağlıyorum, kollarımı ona sarıp . "Neden sadece bana söylemedin? Kimseye söylemezdim. Sırrını saklardım."

Çakıllı bir şekilde kıkırdıyor ve bana bakıyor. "Benim güzel Kayla'm. Senin uğruna hayatımı feda etmek isteyeceğim türden bir kadın olduğunu bilseydim, yapardım. Ama ikinci bir şansımız yok."

Bilmez miyim...

"Kardeşin için çalışmaya nasıl başladın?"

Kıs kıs gülüyor. "O benim kim olduğumu bilmiyor. Kimse bilmiyor. Artık annem dışında."

"Ne demek istiyorsun? Nereden biliyor?"

"Geçen gün onu öldürmeye çalıştım."

"Tamam. Vay canına. et."

"Sonunda yapmadım. Biraz boğazını sıktım."

"Oh, kahretsin. Bu yüzden mi doğum günü partimde eşarp takmıştı?"

"Evet." Yüz hatlarını parçalayan bir kızgınlıkla başını sallıyor. "O gün için yıllarca bekledim. Onu bulup öldürmek için yıllarımı verdim ama yapamadım. Hepsi o lanet resim yüzünden!"

"Ne resmi?"

Elini cebine atıp onu çıkardı ve bana uzattı.

"Aman Tanrım. Bu sen misin?" Bakışlarım onunla bir bebek ve daha genç bir Fernanda'ya benzeyen bir kadının fotoğrafı arasında gidip geliyor.

Başını sallıyor. "Görünüşe göre. Cüzdanındaymış, beni hiç unutmadığını söyledi. Beni sevdiğini. Buna inanabiliyor musun?"

Başımı yana eğiyorum ve onu yokluyorum. "Belki de biliyordur. Belki de kendine göre sebepleri vardı. Ondan bir açıklama istedin mi?"

"Kimin tarafındasın sen?" Sesi sinirli bir şekilde titriyor.

"Senin tabii ki. Ama yaptıklarının belki de iyi bir nedeni varsa, onun neden olduğu bu öfkeyi taşımanı istemiyorum."

"Hayır. İyi bir nedeni yok. Beni terk etti ve beni hiç aramadı bile.
Bir kez bile."

Başımı salladım. "Haklısın. Özür dilerim." Avucumu yanağındaki kirli sakala dayadım. "Bana daha fazlasını anlat."

"Kardeşimin ordusuna sızdım, onlara yakın olmak istedim. Nerede olduklarını bilmek ve böylece ihtiyacım olduğunda harekete geçebilmek için."

"Beni sen mi seçtin? Yoksa Michael mı seni atadı?"

Gülüyor. "Beni seçmesini istedim. Seni ara sokaktaki o adamla gördüğüm andan itibaren -öldürdüğün, sonra da pisliğini temizlemesi için Michael'ı aradığın adamla- seni tanımam gerektiğini biliyordum. Sana sahip olmam gerekiyordu."

"Bekle." Başımı sallıyorum, daha da geriye çekiliyorum. "Beni o adamı öldürürken mi gördün?"

Başını sallıyor. "Canını yaktığı kızı kurtardıktan sonra seni takip ettim. Ve sana bir koruma atadığını duyduğumda, ilk gönüllü olan bendim.

Başını belaya sokmadığından emin olmanın bir yoluydu."

"Peki neden durdun? Annenin hasta olduğu konusunda Michael'a neden yalan söyledin?"

"Çünkü... başka biriyle, bana benzeyen ama ben olmayan biriyle yakınlaşman düşüncesinden nefret ettim. Ona aşık olabilmenden, onu öpebilmenden ve onunla sevişebilmenden nefret ettim. Benim yerime. Kıskanıyordum." Alay ediyor. "Bunu itiraf ettiğime inanamıyorum."

"Kendini kıskanıyordun. Delirmiş gibisin. Bunu biliyorsun, değil mi?" Gülümsememi engelleyemeyerek alay ediyorum.

"Ben deliyim, Kayla. Uzun öyleyim. Ama seninleyken dünyayı hiç bu kadar net görmemiştim."

"Ve senin sesin, gözlerin... Onlar farklı. Nasıl farklı? Yani, lenslerin bir şey olduğunu biliyorum, ama senin sesin Chris'inkinden farklı."

"Biliyorum." Sırıtıyor. "Ses değiştiriciler gibi pek çok şey ürettiğim üst düzey bir teknoloji şirketi işletiyorum. Ağzınızın çatısına yapışan ve sesinizin perdesini ve sesini istediğiniz seviyeye değiştirebilen küçük siyah bir daire yarattım."

" da ne..." Gözlerim büyüyor. "Sen bir çeşit dahi misin?"

"Bazıları öyle diyor." Sırıtıyor.

"Ama bir dakika bekle. Fred'i öldürdüğüm gece sen de oradaydın. Ama... ama sana ilaç vermiştim."

"Sen de öyle düşünmüştün." Çenemi tutuyor ve hırlıyor. "Beni delirtiyorsun, biliyor musun? Sana kadar hiç bu kadar kontrolden çıkmış, duygularıma bu kadar kapılmış olmamıştım."

" dağıtmayı bırak. Uyuşturucudan nasıl anlat bana." Kıkırdıyor. "Hiç içmedim. Bir şeyler deneyeceğini biliyordum."

Ağzım bir karış açıldı. "Ama sen evde duş alıyordun." "Diğer arabamla geri döndüm. Chris olarak kullandığımla değil."

"Şu anda bunu anlayamıyorum bile."

"Biliyorum. Bu çok fazla ve üzgünüm."

Bu çok fazla. Sanki bir döngünün içine atıldım ve dönmeyi durduramıyorum.

Gözlerim göğsündeki dövmeye gidiyor, bir zamanlar görmek istediğim dövmeye. Bir mezar taşı, iki kara kukuletalı figürün arasından gururla bakıyor, canavarlar gibi, ay yüksekte. Taşın ortasında siyah bir karga itaatkâr bir şekilde oturuyor. Üzerinde RIP harfleri ve hemen altında A harfi var.

"Bu ne anlama geliyor?" Harfi takip ederek soruyorum.

"Bu öldüğüm anlamına geliyor. Ama seninle yeniden doğuyorum. Ve öyle kalmak istiyorum."

Bir şey bana çarpana kadar yanağımı onun atan kalbine dayıyorum.

"Kahretsin... Michael." Elimi ağzıma götürerek daha dik oturuyorum. "Ona ailen hakkında söylediğim şey. Aman Tanrım... Senin için gelecek! Seni öldürecek, A. Ne yaptım ben?"

Sırıtışı büyüyor. "Benim için mi endişeleniyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki senin için endişeleniyorum. Şu anda seni bıçaklamak istiyor olabilirim ama başka kimsenin bıçaklamasını istemiyorum."

Gülüyor ve tüm yüzü karanlık ve düşünceli bir hal almadan önce aydınlanıyor. Yüzümün her santimini arıyor, gözleri şefkatli bir acıyla dolu.

"Seni hak etmiyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Kocaman elini tutup göğsümün ortasına yerleştiriyorum. "İkimiz de istenmediğimizi, sevilmediğimizi hissetmeye çok alıştık. Buna alışmak kolay. Ama sen birinin şefkatini ve sevgisini hak ediyorsun. Sana bunu vermek istiyorum."

Gözleri sadece bir an için kapanır.

"Hiç bilmiyordum, Kayla. Ona sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordum." Gözleri parlıyor. "Sana kadar değil."

Parmakları saçlarımı kesiyor ve yavaş yavaş dudaklarımı kendi dudaklarına yaklaştırıyor, aralarında bir nefes var.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor, sanki onu affetmeyeceğimden korkuyormuş gibi. Ama gördün mü?

Affettim bile, çünkü nasıl affetmem?

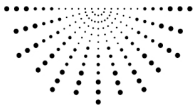
"Şimdi sadece onları bulmaya odaklanmalıyız. O zamana kadar... Bunu yapmak istiyorum." Avucumu ensesine götürerek onu kendime çektim ve yavaşça öptüm,

şefkatle, tam hak ettiği gibi.

Bir hırıltıyla saçlarımı yumrukluyor ve sahip olduğu her şeyle ve daha fazlasıyla beni öperken ciğerlerimdeki havayı alıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

ADRIEL

BIR GÜN DIĞERINE KANIYOR VE O KOLLARIMDA UYUYOR.

Dirseğimi dayamış ona bakarken başımı pazuma yaslıyorum.

Maskemi çıkarmasına izin verdiğimde, her şeyin bittiğinden, aramızdaki her şeyin paramparça olduğundan korktum. Ama bilmesini istedim. Gözlerimin içine bakamamasından, beni görememesinden, benim için ne anlama geldiğini bilmemesinden bıkmıştım. Ona gösterebilmemin tek yolu buydu. Ona söyleyecek kelimelerim yok.

Çok yakındı. Çekip gidecekti ama bir şekilde onu kurtarmayı başardım. ne yapardım bilmiyorum. Çünkü ona ihtiyacım var. Onu ne kadar arzuladığımı, aramızdaki bağın biz öldükten sonra bile sonsuza kadar süreceğini asla anlayamayacak.

Uyanmaya başlıyor, kollarını yukarı doğru uzatırken inliyor. Ağzında bir gülümseme beliriyor ve ben de ona karşılık vermekten kendimi alamıyorum. Chris olduğumda rol yapmaktan nefret ederdim. Onun beni Adriel olarak tanımasını istiyordum, bir amaca hizmet etmek için yarattığım bir kişilik olarak değil.

Onunla tanışmaya hiç niyetim yoktu. Ama tanıştığımda artık çok geçti. Elsie'ye ya da arkadaşlarına kim olduğumu söyleme riskini göze alamazdım. Sonuçta tepkisinin ne olacağını bilmiyordum. Bu yüzden rol yaptım. İki kişiydim ve onunla geçirdiği her andan nefret ediyordum. Çünkü o ben değildi, önemli olan yönleriyle değil.

Ama şimdi ona sahibim. Kendim olabilirim. Onun sırtını dayadığı kişi olabilirim. Artık bir maskenin arkasına saklanmak zorunda değilim.

Parmakları çenemdeki kirli sakallara uzanıyor, yarı kapalı bakışları beni derinlemesine değerlendiriyor ve bu kadının içinde kaybolmak istememe neden oluyor. Sarhoş olmaya çok benzeyen bir his, kontrol kaybı. Kalbim daha hızlı atıyor

Bana baktığında, benim gibi bir adamın asla anlayamayacağı nedenlerden dolayı içim daralıyor.

"Ne?" diye soruyor, uykulu sesi ona duyduğum arzuya yardımcı olmuyor.

İçgüdüsel olarak bir elimi yanağına koyuyorum. "Bir şey yok. Sadece sana bakıyorum." Sırıtıyorum. "Bakmamak için kendini zor tutuyorsun."

"Sana dönüp bakabilmek hoşuma gidiyor." Ela gözleri parlıyor.

"Bu garip mi?" Fısıldıyorum. "Maske olmadan mı?"

"Hayır. Sadece Chris olman garip. Senin o, onun da sen olduğuna hâlâ inanamıyorum. I-" İç çekiyor. "Artık bilmiyorum bile. Sadece seni affetmem gerektiğini biliyorum çünkü nasıl affetmeyeceğimi bilmiyorum." Bileğimi kavrıyor. "Kurtarıldığımdan beri ilk defa biri beni görüyor. Yargılanmaktan korkmuyorum. Kırık olarak görülmüyorum. Seninleyken değil."

"Kırık mı? Seninle ilgili hiçbir şey kırık değil. Benimle güvendesin. Artık senin evin benim küçük kurt ve sen de benimsin."

Sırıtıyor ve kalbimin atış şekli açıklanamaz. "Nasıl hissediyorsun? Daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?"

Başını iki yana sallar. "Daha iyiyim. Sadece biraz zonkluyor. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Sert bir nefes veriyorum. "Canının yanmasını hiç istemiyorum. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, sana verebilirim."

Kolunu omzuma atıyor. "Bana zaten çok şey verdin."

"Sana daha fazlasını vermek istiyorum. Çünkü bunu hak ediyorsun."

Kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştuğunda, bedenim onunkinin üzerine düşüyor, onu incitmemek için dirseklerimin üzerinde duruyorum.

Gözlerinin içine bakarken göğsüm sıkışıyor ve aramızdan bir şey geçiyor, ağır bir şey ve ikimizin de içine hayat kanıyor. Parmağım usulca yanağından aşağı iniyor ve dudakları titriyor. Ve o anda tek istediğim onu öpmek. Ben de öpüyorum.

Parmakları saçlarıma dolanırken, dili benimkiyle buluşurken, aramızdaki tutku damlarken ağzımı onunkine yapıştırıp homurdanıyorum.

Avucum boğazını kavrıyor, öpüşmemizi derinleştirirken başparmağım çenesinin alt tarafını itiyor, ona daha fazla ihtiyaç duyuyorum.

"Mm," diye inliyor, bacaklarını kalçalarımın etrafına sarıyor, kendini sertleşmeme daha da itiyor.

Buna benim kadar onun da ihtiyacı var.

"Emin misin?" Dudaklarım boynuna düşüyor, onu öpüyorum. Onu kıstırıyorum. Dilim onun tadına bakarken inliyor.

"Evet..." Saçlarımı kavrıyor ve beni geri çekilmeye zorluyor, beni kabaca öpüyor, alt dudağımı öyle sert ısırıyor ki hırlıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyorum, elim narin boğazına dolanıyor ve ona bakarken gözlerinde biriken arzuyu görüyorum. "Beni mahvedeceksin."

"Çoktan yaptığımı sanıyordum."

Sonra beni tekrar öpüyor, bir elini bedenlerimizin arasına uzatıyor, parmakları sertliğimin etrafında kıvrılıyor. Ağızlarımızın ritmiyle beni okşuyor, sesimi ahlaksız, kendi yarattığı bir canavar gibi çıkarıyor.

Bileğini yakalayıp üzerine atıyorum ve her ikisini de tek bir avucumla sabitliyorum. Diğer avucumu kullanarak taytının içine uzanıyorum ve onu çıplak ve ıslak hissediyorum, çığlık atarken klitorisinin etrafında dönüyorum. Ağzını ayırıp bakışlarını benimkilere kilitliyor.

"Çok güzelsin amına koyayım." Yavaşça bir parmağımı içine sokuyorum, o kasıldıkça parmağımı kıvırıyorum, duvarları etrafımda kenetleniyor.

Kıyafetlerini yırtıp onu bir hayvan gibi istiyorum ama farklı olmaya çalışıyorum. Bunun onun için özel olmasını istiyorum, nasıl ihtiyacı varsa.

"Daha sert," diye yalvarıyor. "Lütfen..."

"İyi olmaya çalışıyordum," diye tıslayarak bir parmak daha ekliyorum. "Senin iyiliğin için yavaş gitmek istedim." Parmaklarım o çığlık atana kadar içeri giriyor. "Ama istediğin buysa, sana bunu vereceğim."

Bir parmak daha ekleyerek sert ve hızlı bir şekilde itiyorum ve gözleri kapanıyor, çıkardığı sesler beni doğrudan cehenneme gönderiyor.

Saçından bir tutam çekiyorum. "Ben bu mükemmel amcığı parmaklarken bana bakmanı istiyorum. Sakın başka tarafa bakayım deme. Anladın mı?"

Başını sallıyor.

" böyle. İyi kız... Bana o güzel gözlerini ver."

Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, kirpikleri titriyor ama kapanmıyor. Sanki ruhumun içini görebiliyormuş gibi bana bakıyor ve aramızdaki bu his, bu inkar edilemez bağ... Aynı anda her yerde hissediyorum.

Vücudu sarsılırken ve altımda titrerken ona daha sert veriyorum. Yakın olduğunu biliyorum, gözlerini kapatma isteğiyle savaşıyor.

Onu hissetmek, onu tutkunun sancıları içinde görmek, bunun gibi bir şey olduğunu sanmıyorum.

"A..." diye . "Durma, boşalacağım!"

Dişlerimin arasından bir inilti kaçıyor, o dalgalanmaları hissetmek istiyorum. Bu sefer farklı, bana bu şekilde boyun eğmesinin, vücudunu bana vermesinin, bana güvenmesinin ne kadar nefes kesici olduğunu göremediğim dolap gibi değil. Buna ihanet edecek bir şey asla yapmam.

"Benim için gel, yavru kuş. Şimdi." Tekrar içine girmeden önce klitorisini çimdikliyorum.

Ve adımı haykırıyor. "Evet, A!

Durma!"

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Verdiği her damlayı alıyorum, daha fazlasına, daha fazlasına ihtiyacım var.

Kendine gelmesine fırsat vermeden onu dört ayak üzerinde çeviriyor ve dizimle kalçalarını ayırarak taytını aşağı çekiyorum.

Parmaklarımı tekrar içine soktuğumda kumaş ayak bileklerinin etrafında toplanıyor, adımı haykırırken başını saçlarından çekiştiriyorum. "Bana ne istediğini söyle, yavru kuş. Nasıl istediğini söyle."

Kaygan ve ıslak, üçüncü bir parmak daha ekleyip onu daha da genişletiyorum. Kıvranıyor ve inliyor, o kadar güzel görünüyor ki vücudunun her santimini tatmak istiyorum.

"Ellerimi arkadan bağlamanı istiyorum."

"Sonra ne olacak?"

Ben içine girip çıktıkça sesi boğuklaşıyor. "Beni zorlamanı istiyorum. Sana durmanı söylediğimde bile kendini içime zorla."

Gözleri omzunun üzerinden benimkilere çarpıyor ve gözlerinde hiç utanma yok. Bu hoşuma gidiyor. Kendisi olabilmesini, bana en karanlık fantezilerini anlatabilmesini seviyorum, böylece hepsini gerçekleştiren kişi ben olabilirim.

Aletim taş gibi sertleşti, onu arzuladığı ahlaksızlık seviyesiyle almak istiyordum. Ayağımla taytını sonuna kadar çekip çıkarıyorum ve içinden kayarak çıkıyorum. Kıçını havaya kaldırıyor ve ben de sertçe tokatlayarak güzel bir el izi bırakıyorum.

" dur. Konsantre olmamı zorlaştırıyorsun."

Alt dudağını ısırıyor, bakışları erimiş, boşalmaya kadar ihtiyacı ki tadını alabiliyorum. Onu yüzüstü yatağa , iki kolunu tutup getirirken kıçı havaya kalkıyor. Kendi taytını kullanarak bileklerini birbirine bağlıyorum. Çift düğüm kaçamamasını sağlıyor. "Çok iyi görünüyorsun," diye inliyorum dizlerini sıkıca kenetlerken. "Vücudunun her santimini kullanmak için , ta ki her yere girene, tadına bakana ve her deliğini siktim."

"Oh, Tanrım. Lütfen..." Ağlıyor ve ben hiç bu kadar acıktığımı hatırlamıyorum bile.

"Benim küçük sürtüğüm ne istiyor?" Avucumu kalçalarının arasına yerleştirip sıcak amına sürtüyorum.

"Yesss," diye inliyor dizlerinin üzerinde durmaya çalışırken, kolları sırtının küçük kısmına doğru geriliyor.

"Beni becermeni ve boşalmaya zorlamanı istiyorum. Lütfen, A." Sertçe yutkunuyor. "Ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım durma."

Homurdanarak saçlarını bileğime doladım ve başını geriye doğru çektim. "Sikim için yalvardığını duymak bana ne yapıyor biliyor musun?"

"Göster bana..." Gözleri kısıldı. "Ve prezervatif takma. Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Kahretsin!" Kıçını avuçladım ve bir tokat daha attım. "O gömleği çıkarman lazım."

Hızla yataktan kalkarken, şifonyerin en üst çekmecesine uzanıp bir döner bıçağı çıkarırken beni izliyor. Ona doğru yürüyüp ucunu omurgasından aşağı, bağlı bileklerinin altından geçirirken bıçak parlıyor.

İrkilir ama yanakları kızarır ve ayak parmakları kıvrılır. Bıçak kıçına doğru yuvarlanıyor ve yavaşça amının üzerinden geçiyor. Hayır demeye fırsat bulamadan gömleğini bedeninden ayırıyorum, kumaş omurgasından aşağı ikiye ayrılıyor.

Kumaş altından düşüyor, o yuvarlak memeler ağzıma almamı bekliyor. Ama bu bekleyebilir. Elim saçlarına gidiyor, onu yatağa itmeden önce başını geriye atıyor ve bıçağı komodinin üzerine bırakıyorum.

"İlk adamı öldürdüğün andan beri seni becermek istiyorum."

Parmaklarım her birinde güzellik ve güç olan yara izlerini takip ediyor. Geri çekilmiyor bile. Onlarla bana güveniyor. Onda güzel bulmayacağım hiçbir şey olmadığını biliyor.

"İçimden bir ses seni gördü..." Devam ediyorum. "Ve daha fazlasını öğrenmek istedim."

O omzunun üzerinden bana bakarken dizlerimin üzerinde yükseliyorum, pantolonumu indiriyorum, kalın ve ağır sikim serbest kalıyor.

"Ama bu seni ilk görüşüm değildi." Casius'la geçirdiğim geceyi hatırlayarak kıkırdıyorum. "Bir bardaydım ve sen orada sana dokunduğu için adamı ters çeviriyordun."

"Bunu gördün mü?" Kelimeleri güçlükle çıkarabiliyor, iniltileri arttıkça zorlanıyor.

Bir kez başımı salladım. "O bir müşteriydi. Gerçek bir pislikti."

Uyluklarını elimin etrafına kapatmaya çalışırken klitorisini avucuma doğru çekmeye başlıyorum. Ona izin vermiyorum, dizimi orada zorluyorum, onu benim için açık tutuyorum.

"Kadınlara zarar veriyordu ve sıranın sana geleceğini biliyordum. O gece onu öldürdüm. Bunu seni görmeden önce planlamıştım ama ne olursa olsun bunu senin için yapacaktım. Bunu artık biliyorum."

Parmaklarımın arasında klitorisini okşarken "Adriel!" diye haykırıyor.

Bana ilk kez bu isimle sesleniyor ve bunu duymak... Kalbim hala çarpıyor.

"Seni mahvetmek istiyorum," diye yemin ediyorum. "Beni asla unutmamanı istiyorum. Bu dünyada değil, ikimiz de toprakta çürürken bile." İki parmağımı içine sokuyorum. "Bunu istiyor musun? Bunu benim kadar arzuluyor musun?"

"Evet!" diye bağırıyor, nefese.

Elim sikimin etrafında kıvrılıyor ve tepesini ıslaklığına sürtüyorum. "Sana pis fahişem gibi davranacağım." Serbest elimle saçlarını sıkıca kavrıyorum. "Çünkü sen benim fahişemsin, değil mi?"

O hayvanlarla birlikteyken ona daha kötü şeyler söylendiğini bildiğim için bu kelimeleri kullanmaktan nefret ediyorum ama istediği şeyin bu olduğunu biliyorum. İhtiyacı olan şey. Gücüne sahip olmak istiyor ve ben de bunu ona vermek için burada olacağım.

"Hayır, lütfen," diye inliyor, benim iyi oyuncum olarak.

Eğer sikimi içine *sokmamı* istiyorsa, o zaman tam olarak bunu yapacağım ve her anın tadını çıkaracağım.

"Seni için iznine ihtiyacım yok." Vücudumu onunkinin üzerine bastırıyorum, önüm arkasına, dişlerim lobunu ısırıyor. "Bu küçük amcıkla istediğim zaman oynayabilirim. İstediğim şekilde. Tadına bakabilirim, emebilirim ve becerebilirim."

uyarıda bulunmadan, hızlı bir hareketle sert ve hızlı bir şekilde içine giriyorum. "Artık bana ait," diye homurdanıyorum. "O benim. Tıpkı senin gibi."

"Oh, Tanrım!" diye ağlıyor. "Lütfen... hayır!"

Ama mükemmel arkası her vuruşumu karşılıyor.

Altına uzanıp klitorisiyle oynuyorum, dudaklarım boynunda, orayı öperken dişlerim tatlı etine batıyor. "Bak ne kadar ıslaksın. Koca sikimin seni germesi çok kolay."

İniltilerim daha da derinleşiyor, tam dışarı kayıyorum ve başı yatak başlığına değene kadar tekrar içeri giriyorum.

"Hayır, hayır. Dur, lütfen," diye inlemeleri birbirine yaklaşırken bile boğuluyor. Çünkü istemiyor. Daha hızlı gitmemi istiyor. Ben de yapıyorum,

O kadar derine vuruyor ki, onunla bir oluyorum.

"Kahretsin, Tanrım," diye boğulur. "Yapma bunu. İyi olacağım. Söz veriyorum." Sesi soluğu kesiliyor, başı yana eğiliyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Mm, iyi davranıyorsun. Bak her ne kadar iyi alıyorsun.

Etrafında mükemmel bir şekilde gerildi."

Elim yukarı kalkıyor ve boynuna dolanıyor, avuç içimin genişliği boğazını kaplıyor. Nabzı şiddetle atıyor, gözleri şehvetle benimkilere bakıyor.

Göğsünü yatağa bastırmış ve kıçını kaldırmış, daha derine vurmama izin veriyor, etin etle buluşma sesi beni daha da uçuruyor.

"Oh, Tanrım. Geleceğim. Lütfen beni..." Parmakları sırtına doğru kıvrılıyor ve yumruk haline geliyor.

"Bunu söylemeye devam edersen, artık konuşamaz hale gelene kadar seni bütün gece boşaltacağım. Daha da iyisi, belki de ağzını tıkamalıyım." Ağzına dört parmağımı sokuyorum ve parmaklarımın etrafında inleyerek ısırıyor.

"Lanet olsun!" Vuruşlarımı derinleştiriyorum, onu istemenin çıldırtıcı yolunu durduramıyorum. "Benim için gel. Sikimi ıslattığını hissetmeme izin ver."

Parmaklarımın etrafında , sertçe ısırıyor ama ben sadece acıyı hoş karşılıyorum.

"Kahretsin, şu haline bak..."

Amcığı yatağın her yerine fışkırıyor ve bunu ona benim yaptırdığımı bilmek çok güzel bir şey.

"Şuna bak, sikimin etrafına fışkırtıyorsun." O boşalmaya devam ederken daha hızlı itiyorum, sanki kendini durduramıyormuş gibi.

İşinin bitmediğini hissettiğimde hızımı arttırıyorum. Bir tane daha alacak. Yüce Tanrım. Sadece birkaç dakika sonra başka bir orgazm onu vurduğunda kendi inlemesinde boğuluyor. Bu sefer çığlık atmasına izin veriyorum, ağzındaki parmakları klitorisine fiske vurmak için kullanıyorum.

"Yesyesyes! F-f-f-fuck!" Nefesini zorlukla tutabiliyor, zevk çığlıklarıyla soluk soluğa kalıyor.

Şu anda ölebilirim ve bu dünyada bir amaca hizmet ettiğimi hissedebilirim: bu kadının şu anki haline gelmesini sağlamak.

Saçlarını bileğime doluyorum ve ağzımı kulağının kabuğuna doğru çekiyorum. "İçine boşalacağım, yavru kuş. Her damlasını almanı sağlayacağım, çünkü benim olduğum her şey senin."

"Lütfen." Gözleri bunun için bana yalvarıyor.

Kıçını bana doğru itiyor ve salıverilmem neredeyse anında beni vuruyor, bir intikamla dışarı fırlıyor. Şimdiye kadarki en sert boşalmamdı.

"Kayla..." Onun sıcaklığına dökülürken tıslıyorum, bu yükseklikten asla istemiyorum, taşaklarım ağrıyana kadar sıkılıyor. Sahip olduğum her damlayı ona veriyorum.

İşim bitene kadar hareketlerimi yavaşlatırken nabzım neredeyse boğazımdan çıkacakmış gibi atıyor. Yine de onun içinden kaymak istediğim son şey.

O yüzden yapmıyorum.

Onun yerine bileklerini çözüp bir kolumu ön tarafına doladım. Onu kendime doğru çekerek, önüm arkasına gelecek şekilde, içine gömülü kalıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor nefes nefese.

"Kendimi evimde hissediyorum." Omzunu öptüm. "Şimdi gözlerini kapat ve uyu. Dinlenmen gerek."

Esniyor ve başını sallıyor. "Az önce yaptığın şeyden sonra, sanırım anlıyorum."

Sesinde bir gülümseme var ve onu oraya benim koyduğumu bilmek beni de gülümsetiyor.

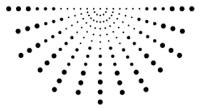
Bu gitmek için mükemmel bir yol olurdu. Burada onun kollarında ölmek, çünkü ölümün zaten yakında benim için geleceğini biliyorum.

Battaniyeyi üzerimize örtüyorum ve kısa bir süre sonra onu terk etmek zorunda kalacağımdan nefret ederek uykuya dalmasını izliyorum.

Ama ilgilenmem gereken önemli bir şey var. Güvende tutmam gereken başka biri. Ve Gece Yarısı Katili'nin neler yapabileceğini , geçemeyeceği hiçbir sınırı olmadığını biliyorum.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

ADRIEL

"HEY! YINE SEN." SOPHIA FUTBOL TOPUYLA ZIPLIYOR, birbirimizi son gördüğümüzde oturduğum bankta oturuyordum. "Hey, evlat. O topu seviyorsun, değil mi?"

"Evet." Omuzlarını silkiyor ve küstah bir kaşını kaldırıyor. "Ne diyebilirim ki? Bu işte iyiyim."

Ağzıma yarım bir gülümseme düşüyor. "Nasılsın?"

Artık Chris olmadığım için neler olduğunu bilmiyorum. Kaçakçılarla ilgili istihbaratı ya da sözde kardeşlerimden alabildiğim başka bir şeyi bilmiyorum.

"Fazla değil! Yeni bir dans okuluna başladım ve bu çok eğlenceli. Babamla gittiğimde büyükannemin de ilk dersime gelmesi gerekiyordu ama çok üzüldü ve evde kaldı." Yanıma yerleşirken suratını asıyor. "Son zamanlarda çok üzgün. Büyükbabam bile onu neşelendiremiyor."

"Neden? Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Elini havada çeviriyor, ağzını sevimli bir şekilde büküyor. "Bu konuda konuşmuyor, benimle bile. Bu çok garip çünkü hep benimle konuşur. Ben onun favorisiyim." Sırıtıyor.

Kıkırdıyorum. "Bazen büyükler çocukları üzmek istemez, bu yüzden bazı şeyleri kendilerine saklarlar."

"Bu çok aptalca. Çünkü o üzgün olduğu için ben zaten üzgünüm. Belki bana sorunun ne olduğunu söylerse ona yardım edebilirim."

Ne kadar masum. Gözlerindeki umut. Çocukluk böyle bir şey olmalı. Benim yaşadığım gibi değil.

"Ve babam son zamanlarda aşırı huysuz davranıyor, Mabel'la çok fazla dışarı çıkamayacağımı söylüyor ve bana nedenini de söylemiyor. İçeride kötü insanlar olduğunu biliyorum.

Dünya. Ben aptal değilim."

Gözlerini deviriyor, ben de kendi kendime gülüyorum. O başka bir şey. Dikkate alınması gereken bir güç.

"O sadece seni güvende tutmaya çalışıyor." O salağı savunduğuma inanamıyorum.

"Evet, bu çok kötü, çünkü dün Jackie'nin partisine gitmem gerekiyordu ve babam hayır dedi. Bana nedenini bile söylemedi!"

"Şu anda arkadaşlarınla birlikte parktasın, bu iyi bir şey."

"Mm-hmm." Gözlerini kısıyor ve dudaklarını büzüyor. "Sen kimin tarafındasın bu arada?"

Kahkahalarım özgürce düşüyor. "Seninkine. Tabii ki. Ben sadece bu durumun her iki tarafını da görmene yardımcı oluyorum."

"İki tarafı da sevmiyorum. Sadece kendi tarafımı seviyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Gitmeliyim." İç çekiyor. "Mabel beni yakalayıp babama söylemeden önce, Rapunzel gibi odama kilitleneceğim."

"Gitmeden önce, senin için bir şeyim var."

Cebime uzanıp siyah bir mücevher kutusu çıkarırken gözleri heyecanla büyüyor.

"Hediye mi? Benim için mi?" Kirpikleri yarasa gibi.

"Arkadaş olduğumuzu söylemiştin. Ben de sana bir şey alabileceğimi düşündüm." Kutuyu açıyorum ve küçük, pembe, kalp şeklinde bir yüzük dikkatini çekiyor.

Bakışları ışıl ışıl, ağzı genişliyor. "Çok ışıltılı! Takabilir miyim?"

"Elbette." Çıkarıyorum ve orta parmağına takıyorum. "Hoşuna gidecek bir şeye benziyordu."

Hayranlıkla ona bakıyor. "Bu benim en sevdiğim hediye. Teşekkür ederim, Andy."

"Adımı hatırladın."

"Tabii ki hatırlıyorum, şapşal. Bütün arkadaşlarımın isimlerini hatırlıyorum." Benden uzaklaşmaya başladı, ama giderken arkasına baktı. "Yakında doğum günü partim var. Belki sen de gelebilirsin?"

Bunun olacağından şüpheliyim ama çocuğun gününü mahvetmek istemiyorum. "Olabilir. Davet için teşekkürler."

"Rica ederim. Görüşürüz. Güle güle!" Bana kocaman bir el salladıktan sonra tepeden aşağı atladı ve birkaç dakikalığına gittiğini fark edemeyecek kadar koşuşturmakla meşgul olan arkadaşlarının yanına döndü.

Kayla'nın yanına dönmeden önce birkaç dakika daha onu izliyorum. Yarası iyileşiyor, ama yarası olduğu gerçeği? Lanet olsun, içimdeki öfke dinmiyor.

İntikam arzum sınır tanımıyor, konu o olduğunda değil.

Ve sorumluları bulduğumda, canları bağışlanmayacak. Gerçek kötülüğün neye benzediğini bilecekler ve son gördükleri benim yüzüm olacak.

KAYLA
BEŞ GÜN SONRA

Adriel bize mutfağında yemek hazırlıyor, çıplak sırtı umursadığım tek manzara. Bronzlaşmış ve yırtık kasları, oturduğum yerde rahatsız edici bir şekilde kaymama neden oluyor. Yaşadığım onca şeyden sonra onu bu kadar çok istemek hâlâ garip bir duygu. Ama istediğim ve ihtiyacım olan şeyin o olduğunu inkâr edemem.

A, son birkaç gündür bana karşı nazik, sıcak ve tatlı olmaktan başka bir şey yapmadı. Ben zihinsel ve fiziksel olarak iyileşirken her geçen gün daha da yakınlaştık. Yaşananların beni ne kadar etkilediğini fark etmemiştim, ta ki o beni bu konuda konuşmaya zorlayana kadar. O beni dinlerken, ağlamama izin verirken ve ben ağlarken bana sarılırken geceler birbirimizin kollarında geçti.

Beni oraya getirdikten bir gün sonra bodrumdan çıkmama izin verdi. Kaçmayacağımı biliyordu. Artık kaçmak istemiyordum. Adriel'le birlikte olmak kendimi en güvende hissettiğim an. Onunlayken, her zaman arkamı kollayan biri olduğunu biliyorum. Katil beni buraya getiremeyecek.

Keşke sonsuza kadar onunla kalabilseydim, ama yapamayacağımı biliyorum.

Yeni korumam peşimdeyken, burada uzun süre kalmam imkansız. Michael onun Chris olduğunu öğrenirse, onu öldürür. Bunun olmasına asla izin vermem.

Ama eve de geri dönemem. Lekelendi, yapılanların çürüyen kokusu her yeri kirletiyor.

Nereye gideceğimi bilmiyorum. Belki iş yerindeki paramın bir kısmını daha uzun vadeli otel odası için kullanabilirim. Süslü bir şey olmasın. Ucuz ve yaşanabilir bir şey. Sonra kiralamak için bir yer arayabilirim. Michael'ın ya da başka birinin bana başka bir ev bulmasına izin veremem. Bu doğru olmaz.

"İyi misin bebeğim?" diye soruyor, bu kelime her zaman vücuduma bir sıcaklık örtüsü getiriyor.

Safranlı pirinç yatağında kızarmış ton balığı ile dolu iki tabak taşıyor ve birini önüme koyuyor. Tanrım, çok güzel kokuyor.

"Ben de tam nerede yaşayacağımı düşünüyordum," diye itiraf ediyorum. "Malum sebeplerden dolayı kendi evime dönemem."

Yavaşça koltuğuna çöktü, kara kaşları aşağıya çekildi. "Burada kalacağını düşünmüştüm."

Kırgın görünüyor. Ve bu büyük, sert adamın somurttuğunu görmek inanılmaz seksi.

"A..." Ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum, kollarım omuzlarına düşerken kucağına yerleşiyorum. "Bunun imkansız olduğunu biliyorsun. Korumam var ve muhteşem tatilimden döndükten sonra..." Sırıtıyorum. "Kim olduğunuzu öğrenecek ve sizi Michael'a rapor edecek."

Boynundaki damar zonkluyor ve gözleri sanki benimkileri yakıyor. "Michael'la başa çıkabilirim." Elinin üst kısmını çenemin alt tarafında gezdiriyor. "Burada kalacaksın. Benimle kalacaksın."

Bunu bir kararnameye dönüştürülmüş gibi söylüyor ama hayatını riske atmayacağım. "Eminim herkesle başa çıkabilirsin, ama ikinizin de incinmek. O yüzden lütfen aptalca bir şey yapmayacağına söz ver. Burada kalabilseydim, kalacağımı biliyorsun."

Göğsü kabarıyor. "Burada olman hoşuma gidiyor ve ailemden herhangi birinin istediğimi elde etmemi engellemesine izin vermeyi reddediyorum." Sesi alçak ve boğuk çıkıyor, parmak eklemleri yanağımda usulca geziniyor.

Tenim anında karıncalanıyor, sadece dokunuşu bile onu istememe neden oluyor.

Seks yaptığımız o geceden sonra o da ben de seks yapmayı denemedik. İstesem de onu tanımak her şeyden daha çok hoşuma gitti. Sanırım onunla yatmak istememin bir nedeni de gerçekten ne kadar kırılmış olduğumu görmekti. Ağlamadığımı ya da onu öldürmeye kalkışmadığımı düşünürsek, bunun bir başarı olduğunu söyleyebilirim. Ve bunu bana verme şekli mükemmeldi. Bunun için ona çok şey borçluyum.

Eğilerek ağzını öpüyorum ve dudaklarımdan onaylayıcı bir homurtu yükseliyor. Parmakları saçlarımı kesiyor, beni daha derine itiyor, dili benimkine uzanıyor ve baş döndürücü ağzının içine çekiyor.

Nefes nefese saçlarımı geriye atıyor, gözleri yanıyor. "Beni öyle öpme. Sayende kendimi çok az kontrol edebiliyorum ve seni tekrar becermekten bir hamle uzaktayım."

"Neden ?" Hızlı kalp atışlarım kaotik bir ritimle atıyor.

"Çünkü..." Başparmağı dudaklarıma değiyor ve kollarımın karıncalanmasına neden oluyor. "Gerçekten ihtiyacın olan şeyin bu olmadığını hissedebiliyorum. Bu yüzden deniyorum Kayla." Gözleri cam gibi oluyor. "İhtiyacın olan türden bir erkek olmaya çalışıyorum. Kalpler ve çiçekler yapamam ama bunu yapabilirim. Seni dinleyebilirim. Sana sarılabilirim, tam olarak doğru yapmasam bile. Saçını örebilirim. Sana yemek yapar ve seni tatlıma dönüştürürüm. Ben buyum, yavru kuş." Sanki aklı başında bir kadın bunların hiçbirini geri çevirmezmiş gibi omuz silkiyor. "Sadece seni beceren adam olmak istemiyorum, gerçi bundan epey zevk aldım."

Onun tek taraflı sırıtışı, gözyaşlarımla eşzamanlı olarak çırpınışların patlak vermesine neden oluyor.

"Kalpler abartılır ve çiçekler ölür. Ama *sen* paha biç*ilemezsin*." Yüzünün iki yanını tutuyorum. "Ne kadar muhteşem olduğunu biliyor musun? Öldürücü yöntemlerin bir yana, kelimenin tam anlamıyla mükemmel bir erkeksin."

"Şimdi ne diyeceksin?" İçinden inanmayan bir kıkırdama yükselir.

"Buraya gel." Kollarımı açıyorum ve yanağımı omzuna bastırarak onu kendime . Ona bakarak gülümsüyorum. "Çok güzel gözlerin var."

"Hiçbir yer seninki kadar güzel değil." Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve şimdi beni öpen o. Bağlantımızı derinleştirirken çenemi kavrıyor.

Ve yemin ederim, bu duygunun içinde kaybolabilirim. İkimiz de birbirimizden kopmuş durumdayız ve belki de bu yüzden birbirimizi bulduk. Birbirimize tutunacak bir şey vermek için.

"Burada kalamayacağına emin misin?" diye soruyor, neredeyse somurtarak ve benden bir kahkaha balonu kaçıyor.

"Surat mı asıyorsun?" Alaycı bir ses tonuyla onu selamlayarak soruyorum. "Çünkü bence somurtuyorsun."

"Ben somurtmam." Çenesini kaldırıyor, o sırıtışının bir ipucu geri dönüyor. "Ama ben -" Yutkunurken boğazı titriyor, gözlerinden ağır bir şey geçiyor. "Sen ne,

Adriel?" Onun adını söylemeyi seviyorum. Çok güzel bir isim.

"Burada olmanı özleyeceğim." Çenesini sıkıyor. "Daha önce hiç... Daha önce hiç kimseyi özlememiştim."

Ah, kalbim. Asi duygularımla göğsüm sıkışıyor. O nasıl bu

kadar harika bir insan ve bunun farkında bile değil?

"Ben de her gün burada seninle olmayı özleyeceğim." İç çekerken gözlerimi kapatıp ona sarılıyorum. "Ama yine de her hareketimi takip ediyor olacaksın, eminim, bu yüzden sanki hiç gitmemişim gibi olacak."

"Uh-huh. Çok komiksin." Şakacı bakışlarını kısıyor, cebine uzanıp telefonunu çıkarırken nefes nefese kalıyor.

"Ne yapıyorsun?" O ekrana defalarca basmaya devam edip konsantre olurken ben daha dik oturarak soruyorum.

"Size buradan uzak olmayan bir otelde bir hafta yer ayırttım. Ondan sonra bir yolunu buluruz."

"Hâlâ senin yanına taşınacağıma güveniyorsun, değil mi?" Başımı omzuna yaslayarak kıkırdıyorum.

"Ben öyle kolay pes eden bir adam değilim. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

"Azmin sende sevdiğim şeylerden biri."

Vücudu anında sertleşiyor ve bana bakıyor. Sanki kaçmak üzereymiş gibi.

Saçmalık.

Neden öyle söyledim ki? *Aşk*, *aşk* demek istediğimi sanacak.

Adam birini özlemenin nasıl bir his olduğunu bile bilmiyordu ve sen L kelimesini mi kullanıyorsun? Delirdin mi sen?

Kendime bağırmayı bitirdiğimde, nabzım o kadar yüksek ki midem bulanıyor.

"Ben...uh..." Açıklamaya çalıştım. "Sevgiden kastım... *aşık* olmak değildi. Diğer yönünü kastetmiştim, yani senin bu yönünü seviyorum." Gergin bir şekilde gülüyorum. "Seni sevemeyeceğimden değil, çünkü sevebilirim, ama birbirimizi çok az tanıyoruz ve biliyorsun..." Sanırım sonunda nefes alabiliyorum.

O bana bakarken yüzüm ısınıyor. Saniyeler geçmesine rağmen tek kelime etmedi.

Tamam, bu kötü.

"Şu an yüzünü görmelisin." Bir kahkaha patlatıyor ve ben neredeyse rahatlamaktan yere yığılıyorum. "Ne demek istediğini biliyordum Kayla. Ben aptal değilim. Bana aşık olmadığını biliyorum." Bakışlarında kısa bir süre için bazı duygular titreşiyor.

O son birkaç kelimeyi söylerken sesi neden bu kadar üzgün geliyordu? Ama bunu sorgulamıyorum. Onun yerine, geçiştirdim.

"Tanrım! Bu kelimeyi ciddileşmesen iyi olur." Kalbim çok hızlı atıyor, onu yumuşatmak için çok uğraşıyorum. "Yemin ederim buradan koşarak çıkıp gideceğini ve beni bir daha görmeyeceğini sandım."

Kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşuyor. Yüzümü iki eliyle kavrıyor ve gözlerimin içine derin derin bakıyor.

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Seni öylece terk edeceğimi mi? Bunu asla yapmam Kayla. Asla." Alnını benimkine yapıştırdı. "Benim için ne ifade ettiğini anlamıyorsun. Anlayamazsın," diye fısıldıyor. "Ve bu sorun değil. Çünkü anlamadığın için mutluyum. Ama sen? Sen artık benim tüm dünyamsın. Sen gidersen, ben de giderim." Kalbimi başka bir yakıcı bakışla çalmadan önce şakağımı öpüyor. "Yarın ya da bir yıl sonra aramızda ne olur bilmiyorum ama seni asla isteyerek terk etmem. Son nefesime kadar hayatında olacağım. Beni orada istesen de istemesen de."

Sevgi göğsümde kabarıyor. "Bu çok romantik."

"Ayrıca bize bir çatı katı süiti aldığımı da söylemeliyim."

"Bize mi?"

"Bu doğru." Göz kırpıyor. "Seninle kalacağım. Tek başına bir otelde kalmana asla izin vermem."

Burnumun arkası sızlıyor. Çünkü şu ana kadar mutluluğun nasıl bir his olduğunu hiç bilmemiştim.

Ertesi gün Elsie ve Jade ile öğle yemeğine çıktık. Çok huzurlu göl kenarı gezimden ayrıldığımdan beri benim için endişeleniyorlardı. Onları sakinleştirmeyi başardım. Özellikle de Doktor Collins'le olan son birkaç randevumu kaçırdığım için, kötüleşebileceğimden endişe ettiklerini biliyorum. Ama partimdeki o olaydan ve ardından gelen saldırıdan sonra kendimi geri dönecek kadar rahat hissetmedim. Bugün daha sonra onunla yüzleşip yeni bir terapiste geçmeye karar verdiğimi söylemem gerekecek.

Jade'e endişelerimi anlatacaktım ama elimde ne var ki? İçgüdülerime mi? Ne söyleyebilirdim ki? "*Biraz garip davranıyordu ve bilmiyorum, bir şeyler ters geldi."* Muhtemelen önemsiz bir şey yüzünden onu kovdurmak doğru olmaz. Jade onu partime davet ettiğini söyledi yani oraya rastgele gitmiş .

Yine de otele taşındığımda onlara ne söyleyeceğimi bulmam gerekecek. Terrence'dan öğrenecekler. Neden taşındığıma dair bir nedene ihtiyacım olacak. Belki birinin zorla girdiğini söyleyebilirim. Ama ya Terrence bu yüzden kovulursa? Michael işini yapmadığı için onu suçlayacaktır. İnandırıcı bir şey düşünmeliyim.

"Hamburgerine dokunmamışsın." Elsie bana bakıyor, kendi hamburgerini alıyor ve bir ısırık alıyor. "Çok güzel olmuş. Pastırma benimkinde mükemmel pişmiş."

Jade salatasını karıştırıyor, ağzına bir parça ızgara tavuk tıkıştırıyor. "Bize şu göl evinden biraz daha bahset. Nasıl oldu? Hiç bir şeydi."

"Rahatlatıcıydı." Ağzım inceliyor. "Buna ihtiyacım vardı."

"Kendinize zaman ayırdığınız için mutluyuz," diyor Jade.

Başımı sallıyorum, kendimi yemeye zorluyorum. Adriel'den ayrıldığımdan beri pek iştahım yoktu. Nereye dönsem, katilin gölgelerin arasında beni izleyip izlemediğini merak ediyorum. Acaba beni bulup başladıkları işi bitirecekler mi? Adriel o zaman bana ulaşamadı. Ya yine çok geç kalırsa?

"Size söylemek istediğim bir şey var çocuklar." Su bardağını ağzıma götürüyorum ve birkaç yudum alıyorum.

"Ne oldu?" Jade avucunu elimin üstüne koyuyor. "Bir süre
otelde kalacağım. I-"

"Ne?" Elsie omurgasını dikleştirir. "Bir şey mi oldu?"

"Bilmiyorum. Her şey olup biterken, evimde kendimi güvende hissetmiyorum. Orada yalnızım. Etrafımda bir sürü insan olsa daha iyi olur diye düşünüyorum." "Öyleyse neden bizimle kalmıyorsun?" Elsie'nin kaşları endişeyle çatıldı.
"Neden başka bir yere gidesiniz ki? Bir sürü yerimiz var."

"Çok tatlısınız çocuklar, gerçekten," diyorum ona. "Ama benim için yeterince şey yaptınız. Bunu kendi başıma yapmalıyım. Başkalarına bağımlı olamam. İşleri kendi başıma nasıl halledeceğimi öğrenmeliyim."

Elsie onaylamamak için ağzını büker ama bir şey söylemez.

Jade elini masaya geri koymadan önce parmaklarımı sıkıyor. "Bence o haklı, Elsie. Bu onun için iyi. Neye ihtiyacı olduğunu biliyor."

"İyi. Ama bu konuda mutlu değilim." Bana sırıtmadan önce suratını astı. "Seni tekrar yanımda görmek eğlenceli olurdu."

"Pijama partisi için her zaman gelebilirim."

Yarı şaka yapıyordum ama Elsie'nin yüzü .

"Lisedeyken yaptığımız gibi mi? Tanrım, onlar eğlenceliydi, değil mi?" Gözleri nemle doluyor.

"Evet..." Jade'in bakışları uzaklaşıyor. "Birlikte çok güzel zamanlarımız oldu." "Artık her şey çok farklı," diyorum. "Çok şey değişti."

"Belki de bazı şeyler olmamalı." Elsie'nin dikkati ikimiz arasında gidip geliyor ve masanın öbür ucundan ikimizin de elini tutuyor. "Bazı şeyler

tutunmaya değer."

"Şanslıyız, biliyorsun." Jade önce Elsie'ye, sonra bana baktı. "Kırdıkları onca şeye rağmen bunu hiç kırmadılar." Ellerimizi masadan bir parça kaldırıyor. "Bu asla değişmeyecek."

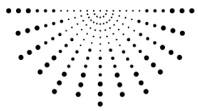
Ama olabilir.

Neye dönüştüğümü öğrenirlerse, beni bir daha asla hayatlarında istemeyebilirler.

Ve bu sadece beni öldürür.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ BİRİ

KAYLA

DOKTORUN KAPI KOLUNU TUTARKEN IÇIMDEKI SINIRLER TITRIYOR.

Collins'in ofisi. Bugün ayrılmak zorundayız ve bu beni üzüyor çünkü ondan hoşlanmıştım. Ama doğum günü partimdeki o geceden sonra, huzursuzluktan kurtulamıyorum.

Umarım anlayışla karşılar. Hızlı bir nefes alarak, fikrimi değiştirmeden önce kapıyı açıyorum.

"Merhaba." Sarı defterinden başını kaldırıyor, gözlükleri burnunun üzerine düşmüş.

Birden sinirlerim geri geliyor ve içimden bir gülümseme titrerken üst dudağımı ısırıyorum.

"Lütfen oturun, Bayan Jenkins." Beni içeri alırken omurgasını dikleştirdi. "Endişelenmeye başlamıştım. Son birkaç seansımızı iptal ettiniz."

"Evet, uh..." Kahverengi derinin üzerine eğildim. "Sınavlarım falan vardı. Zamanım yoktu."

Başını salladı. "Okulun getirdiği baskıları anlıyorum ama ruh sağlığını ön planda tutmalısın, yoksa eski alışkanlıklarına geri dönersin."

Kalbim daha hızlı atıyor. "Doğru, evet."

"Bunun dışında nasılsın? Kabuslar tekrarlıyor mu? Bu deli adam hâlâ serbest. Onu hâlâ yakalayamadıklarına inanamıyorum."

"Kabuslar daha iyi oldu."

Katille ilgili kısmı görmezden geliyorum. Bu düşünmek istediğim son şey, her şeyden sonra değil...

"Bu harika. İlaç işe yarıyor o zaman."

"Evet."

Ya da belki cinayetler öyledir. Katartik oldu. O adamları öldürmek. Bazen onların önceki, geçmişimdeki adamlar olmadığını unutuyorum. Bana göre hepsi aynı. Aynı ruh, farklı yüz. Ve sonunda, önemli olan tek şey ruhun.

"istediğim bir şey var," diyorum ona. Ve işte nabzım

boğazımda sekerek atmaya başladı.

"Elbette." Kalın gri kaşlarına endişe hakim. "Ne oldu?" "Bu benim

için biraz rahatsız edici ama düşünüyordum da..."

"Evet?"

"Terapist değiştirmeyi düşünüyordum."

"Ah?" Bakışlarını daraltıyor. "Özel bir nedeni var mı?"

"Sanırım haklı olabilirsin. Yaşadıklarımı bir erkekle konuşmak benim için zor. Bir kadınla daha kolay olurdu, biliyor musun?" Tişörtümün eteğiyle oynuyorum, umarım yutar.

Ağzı inceliyor. "Elbette. Anlıyorum. Merkezin dışına çıkmayı düşünmüyorsanız, merkezden birini tavsiye edebilirim."

"Hayır, ben merkezde kalacağım ve zaten aklımda biri var."

Tamamen saçmalık, çünkü hiçbir fikrim yok. Burada çok sayıda terapist var ve hepsi de ücretsiz.

"Bu harika." Sırıtıyor. "En önemli şey ihtiyacın olan yardımı alabilmen. Bu konuda benimle konuşacak kadar rahat hissetmene sevindim. Sana dünyada bol şans diliyorum Kayla. Çok yol kat ettin. Harika gidiyorsun."

Sıkı bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. Ayrıldığım için neredeyse kendimi suçlu hissediyorum çünkü şu anda her zamanki adam gibi görünüyor.

"İsterseniz bu seansı kısa kesebiliriz."

"Evet. Bu harika olur. Daha sonra derslerimden önce çalışmam gerekiyor."

"Sizi tanımak güzeldi Bayan Jenkins. Umarım gününüzün geri kalanını harika geçirirsiniz." Ayağa kalkıp kapıya yöneldiğimde başını salladı.

ADRIEL

Kayla terapistiyle görüşürken, ben de bodrumumdaki polis dosyalarını internetten tarıyorum. Gece Yarısı Katili hakkında yeni bir kanıt bulma umuduyla polislerin elindeki her şeye bakıyorum.

İki katil olmasını hiç beklemiyordum. Biri daha uzundu. Kayla'yı yaraladıkları gecenin kayıtlarından anladığım tek şey buydu. Yüzleri hayalet yüz maskeleriyle örtülmüştü. Devam edecek hiçbir şey yoktu.

Onun için tekrar gelmeden önce onları bulmalıyım.

Telefonum masamda titriyor ve ona baktığımda Michael'ın adını görüyorum.

Kahretsin. Ondan kaçıyordum. Soruları olacaktır, özellikle de ailemin ölmüş olmasıyla ilgili. Ama Chris'ken Kayla'ya ailemin öldüğünü söylediğimde, bunun geri dönüp beni ısıracağını düşünmemiştim.

Ailem öldü. İkisi de. Öyle de olabilirler. Ama şimdi, bu beni mahvedebilir. Ona ne diyeceğimi bulmalıyım.

Ses değiştiriciyi ağzıma yerleştirip aramayı cevaplıyorum. "Alo?"

"Günlerdir arıyorum. Neden cevap vermedin?" Sessiz öfkesinin sıkı parıltısı kulaklarımı dolduruyor.

"Annemin hastanesinde telefon çekmiyor. Özür dilerim. Gece gündüz buradaydım."

"Annen iyi değil mi?"

". Son nefesini veriyor. Her an olabilir."

"Özür dilerim." Sesi umurundaymış gibi gelmiyor. "Ama sana ihtiyacımız var. Kaçakçılarla işler tersine döndü. Dom Cavaleri ve kardeşleri ülke çapındaki bazı küçük çetelerden vazgeçen birkaç kişiyi yakaladı ve herkes elini taşın altına koydu. Sana burada ihtiyacım var. Sen elimdeki en iyilerden birisin."

Siktir!

Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum. Ama bu lanet işi kaybedemem. Bu ailenin başında kalmalıyım.

"Anladım. Kardeşlerimden biri onunla kalabilir mi bir bakayım. Bu gece sana haber verebilir miyim?"

"Elbette. Bekliyor olacağım. Kendine iyi bak." Ben ne yapacağımı düşünürken o telefonu kapattı.

Önümdeki bilgisayar ekranına dönerek birkaç tuşa basıyorum ve Kayla'nın otele geri döndüğünü görüyorum. Buradan gitmem gerekiyor. Ne kadar az yalnız kalırsa o kadar iyi.

"Ne demek istiyorsun, yine Chris mi olacaksın?!" Aval aval bakıyor. "Bunu yapamazsın! Michael seni öldürecek!"

"Hayır, yapmayacak." Kalçalarını kavrıyorum ve onu ait olduğu yere, kucağımın üstüne oturtuyorum.

Gözleri öfkeden iki sütun gibi.

Gülümsemem genişliyor, onun endişesiyle derinleşiyor. "Benim için endişeleniyor musun, yavru kuş?"

"Evet, seni aptal! Kaybedeceğim! Seni kaybedemem, musun?" Kaşları gerildi. "Eğer geri dönersen, seni öldürür. Michael tehlikelidir."

"Bebeğim, ben de öyle. Ve benim için endişelenmenin ne kadar seksi olduğunu söylemiş miydim?"

"Seksi olmayan ne biliyor musun?" Bakışlarını daraltıyor. "Senin ölümün."

"Kayla." Yanağını avuçluyorum ve başparmağımla ağzının köşesine dokunuyorum. "Hazırlıksız gideceğimi mi sanıyorsun? Ben her zaman savaşa hazırım."

"Yalnızken pek de ordu sayılmazsınız."

"bu tür silahlar varken bir tanesine ihtiyacım yok." Başını

sallıyor. "Neden bu kadar sinir bozucusun?"

"Başka seçeneğim yok. Gitmek zorundayım. Eğer insan tacirleri hakkında doğruyu söylüyorsa, yardım etmek için her şeyi yapmak istiyorum. Bu piçle aynı fikirde olduğum bir konu. Ama bu bir tuzaksa ve beni yakalamaya çalışıyorlarsa, o zaman hazır olacağım."

Başının arkasını tutuyorum ve alnımı onunkine indiriyorum.

"Artık yaşamak için bir nedenim var," diye fısıldıyorum. "Sen varsın. Ve hiçbir şey ve hiç kimse beni senden alamaz. Yemin ederim."

"Bunu bilmiyorsun," diye nefes alıyor, dudakları usulca benimkini öpüyor. "Yenilmez değilsin."

"Bazen seninleyken öyleymişim gibi geliyor."

"Adriel..." İç geçiriyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak beni daha derinden öpüyor.

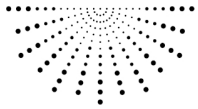
Ve bir hırıltıyla onu sandalyeden kaldırıp yatağa fırlatıyorum. "Sana ihtiyacım var."

Gözlerini gözlerime dikerek, "O zaman bana ihtiyacın var." diyor.

Ve saatlerce onun içinde kayboluyorum, sonsuza kadar böyle kalabilmeyi diliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

KAYLA

CHRIS OLARAK GERI DÖNMEK ISTEDIĞINE INANAMIYORUM. BU EN KÖTÜ FIKIR.
ama o çok inatçı ve fikrini değiştirmek imkansızdı. O ne isterse yapacak ve ben de sonuçlarına katlanacağım.

Michael'ın onu öldüreceği düşüncesi içimi titretiyor. Kardeş olmalarını umursamayacaktır. Adriel düşman olarak görülecek. Sadece hilekârlığı bile onu hedef haline getirecektir ama Michael Fernanda'ya ne yaptığını ve Raph'ın arabasına koyduğu bombayı öğrendiğinde onu yok edecektir.

A'nın ne kadar silah getirdiği önemli değil. Yanında savaşacak kimse olmadan tek başına kalacak. Yapabilseydim, yapardım. Belki bu beni Elsie için korkunç bir arkadaş yapar ama o benim için her şey demek. Ölmesine izin verememem.

Belki Elsie ile konuşabilirim. Eğer her şeyi bilseydi, bunu o da istemezdi. Michael'ın zarar görmesini istemezdi.

Hayal kırıklığıyla başımı sallayarak konferans salonuna giriyorum ve Prince'in yanında yerimi buluyorum. Sırıtıyor, selamlamak için başını eğiyor.

"Hey. Tam da görmek istediğim kız."

"Ah, öyle mi?" Sırt çantamın içine uzanıp dizüstü bilgisayarımı alıyorum. "Nedenmiş o?"

"Ben ve arkadaşım Tim, o gece tanıştığınız kişi, bu gece bir bara gidiyoruz. Yerel bir rock grubu çalıyor ve siz kızları da davet etmek istedik."

"Yani Eriu'yu orada istiyorsun." Kıs kıs

gülüyorum. "O kadar belli mi?"

Gülüyorum. "Evet. Kızarmış da olabilirsin."

"Çok tatlı. Benim için iyi şeyler söyle, olur mu?"

"Ne yapabileceğime bakacağım. Ama bil diye söylüyorum, deli bir ablası var, ona zarar verirsen seni öldürür."

Kıkırdıyor.

Ona donuk bir bakış attım. "Şaka yapmıyorum."

Yüzü gerginleşir. "Not edildi. Ama yine de..." Tekrar sırıtmaya başladı. "Bir atış istiyorum. Uğruna ölmeye değebilir."

Profesör içeri girdiğinde başımı sallıyorum.

Ben dizüstü bilgisayarımı çalıştırırken "Pekâlâ sınıf," diye dikkat çekmeye çalışıyor.

Prince'in kiminle ilgilendiği hakkında hiçbir fikri yok. Mafyanın en küçük kızıyla çıkmak kesinlikle hafife alınacak bir şey değil. Onu uyarabileceğimden değil. Ama Iseult onun toplarını alırdı. Ondan Eriu'nun üç ağabeyinden daha çok korkardım.

Ders başladığında, diğer her şeyi aklımdan çıkarmaya çalışarak ona odaklanıyorum. Tüm derslerimde başarılı olmak benim için bir öncelik. Geçen dönem olduğu gibi bu dönem de onur listesine girmek istiyorum ve bunu yapabileceğimi biliyorum. Notlarım şu ana kadar olağanüstü ve hiçbir şeyin bunu engellemesine izin vermeyeceğim.

Profesörün söylediklerinin devamını yazarken cebimdeki telefonum titriyor. Görmezden geliyorum. Her kimse bekleyebilir. Ama bir düğmeye basarak kapatmama rağmen tekrar tekrar çalmaya devam ediyor.

Telefon dördüncü kez titrediğinde hayal kırıklığına uğramış bir şekilde telefonu kaldırıyorum ve Cammie'nin adını gördüğümde vücudum buz gibi oluyor. Dört cevapsız arama. Hepsi de ondan. Bir sorun var. Kendini yaralamış. Yaralamış olmalı.

Eşyalarımı toplayıp başladım. "Ne oldu?"

Prince soruyor.

"Acil bir durum. Gitmem gerekiyor. Lütfen iyi notlar alın."

"Evet, tabii. İyi olursan bana haber ver." Ben başımı sallayıp aceleyle uzaklaşırken yüzündeki ifade endişeyle büyüyor.

Kapıdan çıktıktan sonra onu geri aradım. "Cammie?"

Sessizlik.

Ağır nefes alıp verme dışında. Bir adamın nefesi.

Ve tam olarak kim olduğunu biliyorum.

diken diken oluyor ve panik boğazımı sıkıyor. "Alo? Kim var orada?"

Adamın soğuk kahkahası iliklerime kadar işliyor.

"Sakın ona dokunma!" Arabama doğru koşuyorum. "Bana nerede olduğunu söyle! Bana ne istediğini söyle."

Sonra ağladığını duydum.

Oh, Tanrım! Ona ne yapıyor?

Motoru çalıştırdım, nereye gideceğimden emin değilim.

Siktir!

"Sadece nerede olduğunu söyle! Onun yerine beni alabilirsin! Bırak onu gitsin!"

O hıçkırdığında, acı boğazıma düğümleniyor. Onu öldürecek. Hayır...

"Bir mesaj alacaksın," diyor. "Yalnız gel."

Telefon kapandı.

Ellerim titriyor ve cep telefonu parmaklarımdan kayarak ayaklarımın dibine düşüyor, tam o sırada bir bip sesi bana okunmamış bir mesaj olduğunu bildiriyor.

Nefes nefese onu aldım ve metni okudum.

CAMMIE

Park yeri. Senin striptiz kulübün.

Telefonu bardak tutucusuna bırakarak, ona zamanında ulaşabilmeyi umarak caddeye doğru koşuyorum. Umarım çok geç kalmamışımdır.

Kulübe vardığımda, orada sadece birkaç araba vardı. Gündüz saatlerinde yönetimden başka kimse burada olmuyor ve şüpheli bir hareket olup olmadığını kontrol ettiklerinden şüpheliyim. Genellikle kulübün bodrum katındalar, mali işlerle ya da yapmaları gereken başka şeylerle uğraşıyorlar.

Arabamdan indiğimde kimseyi göremedim. Tüm vücudum titriyor.

A'ya mesaj atıp neler olduğunu anlattım bile. Bana onu beklememi söyledi ama ben beklerken ona bir şey olması riskini göze alamazdım.

Katilin nerede olduğunu merak ederek etrafıma bakarken bacaklarım güçsüz, adımlarım betonun üzerinde sürükleniyor. Cammie'nin nerede olduğunu. Ona zarar veren her kimse saklanıyor olabilir. Tabii onu çoktan kaçırmadıysa.

Hayır. Çok geç kalamam.

Ivy'nin saldırıya uğradığı büyük çöp konteynerine doğru yürümeye devam ediyorum. İlk başta Cammie'yi göremedim. Ama köşeyi döndüğümde, titreyen elim ağzımı kapatıyor. Cammie yüzüstü yatıyor, bilekleri ve ayak bilekleri bağlanmış, ağzı tıkalı.

"Oh, Tanrım!" Dizlerimin üzerine çöküp onu yerden kaldırırken aynı anda ceketimi çıkarıp sırtına geçiriyorum.

Çenesi titriyor ve ağzını siyah kumaşı aşağı çekerken ağlamaya başlıyor. Bu lanet bağları ondan nasıl bilmiyorum!

"Bunu sana kim yaptı? Onu gördün mü? Saklanıyor mu?" Kalbim hızla çarpıyor, cevaplara ihtiyacım var.

"P-p-lütfen," diye . "Lütfen, beni zorlama. Lütfen!" Yüzünü

omzuma gömüyor, pamuk gözyaşlarını emiyor.

" yok." Sırtını okşayarak derin bir iç çekiyorum ve bunu yaparken karnımda ıslak bir şey hissediyorum.

Ne oluyor be? Onu biraz geriye itiyorum, karnından gömleğime sızan kanı yakalıyorum, pembe tişörtünde koyu kırmızı bir leke var.

"Kanaman var!" Nefes nefese kaldım ve yaraya baskı uygulayabilmek için tişörtümü çıkarmaya başladım. "Seni kesti mi?"

"Bu bir yıldız," A'nın sesi çınlıyor ve gözlerimiz birleştiğinde ikimiz de bunu kimin yaptığını biliyoruz.

Kendi gömleğini çıkarıp bana uzatıyor.

"Onunla dövüştüm." Cammie'nin yanaklarından yaşlar süzülür. "Sonra bir araba sesi duyunca kaçtı. Sanırım?" Sesi titriyor ve ben ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"İyi iş çıkardın." A başını sallıyor, diz çöküp fermuarları keserken bir çakı çıkarıyor. "Onu bir doktora götürmeliyiz."

Gözleri büyüdü. "Hayır! Lütfen. Ben gidemem. Gitmek istemiyorum. Hastaneleri sevmiyorum."

"Yara için bir şey yapabilir misin?" Ona gömleğini yarasına bastırarak soruyorum.

Onu daha fazla strese sokmak istemiyorum. Başka bir yerinde yara yok gibi görünüyor. Bunu halledebiliriz.

"Tamam. Onu otele götüreceğiz."

Dikkatini Cammie'ye verir. "Yürüyebilir misin?"

Başını sallıyor ve ben tişörtü orta kısmına bastırmaya devam ederken ayağa kalkmasına yardım ediyoruz.

"Onu çatı katına götüreceğim," dedi bana. "Sen de arabanı sür.
Birlikte kalacağız, tamam mı? Seni takip edeceğim."

"Tamam, hadi gidelim. Ama sanırım başka bir gömleğe ihtiyacın olacak," diyorum ona hafif bir gülümsemeyle.

"Arabada birkaç tane var."

Ben aracıma doğru koşarken o Cammie'yi güvenli şekilde öne yerleştiriyor ve emniyet kemerini takıyor.

Cammie'nin bize bir ipucu vermesini umarak birlikte geçici evimize geri dönüyoruz.

Otele vardığımızda ve Cammie'ye bandaj yapılıp ağrı kesici ilaçlar verildiğinde, ona hazırladığım çayı bitirmesini bekliyoruz.

Onu konuşmaya zorlamak istemiyorum ama bir şey görüp görmediğini bilmeliyiz. Bu ölüm kalım anlamına gelebilir. Başka bir cinayet için aç olacak. Bunun olmasına izin verememem.

"Cammie?"

Yukarı bakıyor, gözleri kıpkırmızı. "Lütfen,

bize söylemek zorundasın."

Bakışları A'ya kayarken korku gözbebeklerine yapışıyor.

"O güvende," diyorum , tam olarak ne düşündüğünü bilerek. "O bir arkadaş. Bana yardım etti..."

Ona söylemek zorundayım. Benim de katil tarafından saldırıya uğradığımı bilmeli. Bize açılabileceğini hissettirecek. "Sen ne?"

Fincanını yere bırakıyor. "Sana göstersem

daha iyi olur."

A elini benimkinin üzerine koyuyor ve güven verici bir şekilde sıkıyor. Ona dönüp baktığımda kalbim ısınıyor. O yeşil gözler, dünyam çalındığından beri ilk kez güvende ve evimdeymişim gibi hissettiriyor.

Yavaşça ayağa kalkıp tişörtümü kaldırıyorum ve ona karnımdaki yıldızı gösteriyorum, artık sargıya ihtiyaç duymuyor ama ham ve kızgın.

"Ne-ne? Anlamıyorum. Bu neden sizde? Bunu bize kim yaptı?"

Ağzımı sıkarak tekrar oturuyorum ve elini elime alıyorum. "Bilmen gereken bir şey var. Haberlerdeki katil, bütün o kadınları öldüren katil, onların karnına bir yıldız işareti koyuyor."

Gözleri patladı. "Aman Tanrım..."

Başımı salladım. "Geçenlerde saldırıya uğradığımda iki kişilerdi. Bana ilaç verdiler ve bunu yaptılar. Andy beni buldu."

Ona A'nın güvenmediği kişiler için kullandığı ismi veriyorum, yine de onu pekala Chris olarak tanıyabilir. Ama o köprüyü oraya geldiğimizde geçebiliriz.

"Yani... yani peşimden gelen kişi katil miydi? Aman Tanrım. Hasta olacağım." Karnını tutuyor. "Ah, kahretsin."

Yüzümü
buruşturuyorum. "İyi
misin?" "Çok acıyor."

"Özür dilerim." Yüzüm düştü.

"Gördüğün sadece bir kişi miydi?" A ona sorar.

"Evet, iki kişi görmedim."

"Acaba ikisi birden mi yapıyor ve mı yapıyorlar?" diye . Bu
kulağa mantıklı geliyor. Çok mantıklı olurdu.

Cammie elimi tutuyor, kulağıma eğilirken eli titriyor. "Ona
güvenebileceğimizden emin misin?" diye fısıldıyor.

"Evet, yemin ederim," diye nefes alıyorum.

Geriye doğru tüner ve gözlerinde taze yaşlar birikir. "I..." Dikkati ikimizin arasında gidip geliyor. "Onu gördüm. Tam ona tekme atarken... Maskesine vurdum ve onu gördüm. Kim olduğunu biliyorum."

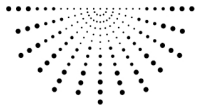
İşte bu kadar.

Adrenalinim harekete geçti. Onu böyle yakalayacağız.

"Kimdi o, Cammie?" A'nın sesi aciliyetle yükseliyor. "Katil kim?"

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAYLA

"SANA SÖYLEYEBILIR MIYIM BILMIYORUM," DIYE INLIYOR CAMMIE, ELIMI TUTARAK Elim o kadar sıkı ki kemiklerim kırılacakmış gibi hissediyorum. "Ya o-"

"Seni koruyacağımıza söz veriyoruz," diyerek onu ikna etmeye çalışıyorum. "Söyleyeceğin her şey aramızda kalacak."

"Anlamıyorsun," diye ağlıyor. "Eğer sana söylersem, benim yaptığımı anlar ve peşimden gelir!"

"Hayır, yapmayacak." A ona bakar. "Seni güvende tutabiliriz. İnan bana."

"Hadi, Cammie. Bunu yapabilirsin." Gözlerinden yaşlar süzülürken ona bakıyorum.

Ne kadar korktuğunu tahmin edebiliyorum. Size zarar veren, tehlikeli ve hâlâ dışarıda olan birinden vazgeçmek korkunç bir şey. Ama bunu yapmak zorunda. Kim olduğunu öğrenmeliyiz ki ona işkence edebilelim. Sonra suç ortağının kim olduğunu bulup ikisini de yok edebiliriz.

"Buna inanamadım." Ellerinin titremesine engel olamayarak derin bir nefes alıyor. "Bana karşı çok iyiydi. Bana yardım ediyordu. Nasıl? Nasıl yapabildi?"

"Anlat bana." Bakışlarını araştırıyorum, duymak için yanıp tutuşsam da sonraki birkaç kelimesinden korkuyorum. "Kimdi o?"

"Bu... Bu... Bu Doktor Collins."

Buz gibi bir ürperti tüm bedenimi sarıyor.

Hayır. .

Göğsüm inişli çıkışlı nefeslerle inip kalkıyor. "Emin misin?"

Tüm bunları yapan nasıl o olabilir? Nasıl? Hiç mantıklı değil! Ya da belki de vardır ama ben görmek istemiyorumdur.

"Oydu ve onu gördüğümü biliyor Kayla. Biliyor!" Kollarını kendi etrafında sarıyor.

A çoktan telefona sarıldı. "Ben onun evine gidiyorum. Siz ikiniz burada kalın."

"Bekle! Ya senin geldiğini biliyorsa?" Endişe içime işliyor. "Onu aradığını biliyor."

"İyi olacağım." Sertçe başını sallar. "Jade'i ara. Çalışma programını öğren. Sonra bana haber ver. Evinde ne bulabileceğimi görmek istiyorum. Ve eğer oradaysa, onun işini bitireceğim." Boynumun arkasını tuttu. "Geri geleceğim, söz veriyorum."

"İyi edersin," diye fısıldadım. "Sakın ölmeye kalkma."

"Asla, bebeğim." Kapıdan çıkmadan önce dudaklarını alnıma değdiriyor ve ben kendi öfkem geçerken bile onun için endişelenmekten kendimi alamıyorum.

Bunca zamandır bana yardım ediyormuş gibi davranan adam beni inciten, pek çok kişiyi inciten kişi oldu. Ama artık bunu yapmayacak. Artık bildiğimize göre, onun da zamanı gelecek.

Telefonumu aldım ve hemen Jade'i aradım. Hemen cevap verdi. "Kayla, hey!"

"Jade, dinle, Dr. Collins'in ofiste olup olmadığını kontrol edebilir misin?" "Neden? Ne oldu?"

"Lütfen şimdi kontrol edin. Bu çok önemli."

"Aslında erken ayrıldı. Acil bir işi olduğunu söyledi. Yarın dönecekmiş. Ne oldu? Konuş benimle."

"Şu anda bir şey söyleyemem ama söz veriyorum söyleyeceğim. Eğer onu görürseniz, gitmesine izin vermeyin. Güvenlik onu ofiste tutsun."

"Kayla, beni gerçekten korkutuyorsun."

"Keşke sana ama şu anda söyleyemem."

Sonra telefonu kapatıyorum ve olduğundan daha da sarsılmış olan Cammie' ilgileniyorum.

ADRIEL

İyi doktorun evine varır varmaz, onun burada olmadığını anladım. Ama kanıtlar öyle. Saklamak için pek bir şey yapmamıştı; bodrum katı

onunla birlikte. Ölen kızların gazete kupürlerini, katilin adının geçtiği her örneği, kendi tapınağı gibi duvara yapıştırdı.

Ama en büyük kanıt fotoğraflardı. Öldürülen tüm kızlar masasında tuttuğu bir fotoğraf albümündeydi. Vahşetinin anlık bir görüntüsü. Ve son sayfada Kayla, Cammie'nin henüz anı defterine girmemiş fotoğrafı vardı.

Fotoğrafını avucumun içinde tutarken kaslarım ve damarlarım derime doğru geriliyor, bir yandan da duvarın fotoğraflarını çekiyorum, albüm zaten bagajımda.

Şimdi tek yapmam gereken onu bulmak. Telefonunu takip etmek yeterince kolay olmalı. Evime gittiğimde, bunu yapacağım.

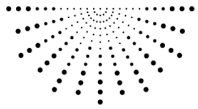
Kayla bana mesaj atarak Jade'le konuştuğunu ama ona hiçbir şey söylemediğini bildirdi. Jade'in Elsie'ye ya da başka birine söylemesini istememiş. Bu da kardeşlerimin bir ordu dolusu insanla buraya gelip Chris'in aslında ölmek üzere olan annesiyle birlikte olmadığını keşfetmeleri anlamına gelirdi.

Ama yarın, onlarla yüzleşmek zorunda kalacağım. Başka seçeneğim yok. Belki doktor hakkında bazı kanıtlar yerleştiririm, böylece onu da arayabilirler. Ne kadar çok göz, o kadar iyi. Bunu tek başıma yapamam. Başladığı işi bitirmek için tekrar Kayla'nın peşine düşmeden önce durdurulmalı.

Ama bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Onu bir kez hayal kırıklığına uğrattım. Bunu bir daha yapmayacağım.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ADRIEL

ERTESI GÜN MICHAEL'GIOEVINDE BULUŞMAYA GIDIYORUM. KONTROL EDIYORUM Kayla'nın yeri konusunda, peşindeki korumayla birlikte sınıfta olduğundan eminim. Umarım ben kardeşlerimle bu saçmalığı bitirene kadar orada güvendedir.

Annemle henüz konuşmadım, küçük buluşmamız hakkında onlara ağzını açıp açmadığını bilmiyorum. Ama henüz onlara söylediğini sanmıyorum. Belki de hiç söylemeyecek. Eğer suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyorsa, buna sevindim. Umarım hep öyle olur. Umarım günahlarının bir canavarı büyüttüğünü bilerek her gün acı çeker. Ve o canavar benim.

Kapılı bir siteye vardığımda, tanıdığım iki adam beni karşılamadan önce üç arabalık garaj yoluna park ediyorum.

"İçerideler." Biri başını kapıya doğru eğiyor.

Kapıyı açmadan önce başımı sallıyorum ve Michael'ın maaşlı çalışanlarından birkaçıyla karşılaşıyorum. Beni görür görmez selam veriyorlar.

"Nasılsın, Chris?" Bana sert bir bakış attı. "Annen nasıl?"

"İyi değil."

"Kahretsin, dostum." Kaşlarını çattı. "Özür dilerim. Benimkini geçen sene kaybettim. Anladım." "Teşekkürler. Michael nerede?"

"Çalışma ." O yönü işaret ediyor. "Siz neden orada değilsiniz?"

"Bu görev için istihbaratta değiliz." Omuz silkiyor. "Besin zincirinde yeterince yüksekte değiliz."

Yanlarından geçerken kıs kıs gülüyorum, beklenti iliklerime kadar işliyor. Kardeşlerim beni öldürmek için buradaysa, öldürülmeyeceğime emin olmak için yeterince adam var.

canlı kaçmak.

Köşeyi dönünce geniş fuayeye yöneliyorum, birkaç adam daha beni selamlıyor, sonra geniş yemek alanını geçiyorum, içeriden boğuk sesler geliyor.

Gio, "Bu işi halledeceğiz," dedikten sonra herkes sessizleşir.

"Chris, sen misin?" Michael soruyor ve elim hemen belimdeki dokuzluya gidiyor.

"Evet. Geç kaldığım için özür dilerim," diyorum içeri girer girmez, üç erkek kardeşimi ve tanıdığım birkaç kişiyi daha orada görünce.

"Otur," diye talimat veriyor Michael.

"Ayakta durmayı tercih ederim." elimle sandalyenin arkalığını kavrıyor, diğer elimi belime yakın tutuyorum.

Bu lanet bir tuzak. Hissedebiliyorum.

"Yani..." Michael başlar. "Cavaleris'lerden birkaçı birkaç adamı ele geçirdi. Şu anda sorgulanıyorlar. Ayrıca Boston'daki gösteriyi kim yönetiyorsa onunla bağlantılı daha fazla denizaşırı kaçakçılık halkası tespit ettik. O yerlere gidecek ekipler kuracağız. Bu ekiplerin başına siz üçünüzü getiriyorum."

Önce diğer iki adama, sonra da bana bakıyor, gözlerini sıkıca dikmiş. "Bu konuda ne düşünüyorsun?" Sorusu bana yönelikti.

"Neye ihtiyacın varsa."

"İhtiyacım olan şey..." Adım adım yaklaşıyor. "Güvenebileceğim adamlar." Gözleri ifadesiz. "Sence sana güvenebilir miyim?"

"Elbette yapabilirsin." Ses tonum sabit. Nabzım da öyle. Onun ordusundaki sadık küçük bir kukladan başka bir şey olduğuma dair en ufak bir kanıt yok.

Uzun, derin bir nefes çeker. "Neredeydin Chris? Gerçekten annenle birlikte miydin?"

"Sana öyle olduğumu söylemiştim." Sabit duruyorum. "Fotoğrafları gördün. Bu neyle ilgili?"

Elini sıkıyor ve Raph yanından geçerken Michael'ı omzundan tutuyor. Şimdi yavaşça bana doğru yürüyen Raph. Gözleri benimkileri arıyor, sanki orada olmayan bir şeyi bulmaya çalışıyormuş gibi.

"Sen kimsin?" diye soruyor. Ve ben kesin olarak biliyorum. Onlar benim kim olduğumu biliyor.

O benimle uğraşırken, elimi pantolonumun cebine sokuyorum ve içinde sessizce anahtarlığı buluyorum.

İşaret parmağım düğmenin üzerinde, doğru anı bekliyorum. Bunun ya onların ya da benim ölümümle sonuçlanacağını bildikleri anı.

"Ben Chris." Kuru kuru kıkırdıyorum. "Burada neler döndüğünü bilmiyorum ama beni artık burada istemiyorsanız söylemeniz yeterli."

"Kimsiniz siz?" Gio bu kez ayağa kalkarken dişlerini sıkarak soruyor, diğer iki adam kapıdan sıvışıyor.

İnkâr etmek yerine, yavaşça büyüyen bir sırıtış ağzımın uçlarını kıvırıyor. "Neden bana asıl soruyu sormuyorsun? İstediğini biliyorsun."

Michael'ın bakışları daralır; Raph'ın gözleri bir parça büyür.

"Sen..." Raph'ın ağzı hareket etmeye başlar ama hiç ses .
Yüz hatlarında daha önce olmayan bir gerginlik var.

Michael mesafeyi açıyor, yaklaştığında buz gibi bir parıltıyla bana bakıyor. Aramızdaki gerilim arttıkça boynunda bir kızarıklık beliriyor.

"Sen A mısın?" Gözlerinden öfke fışkırıyor. "Sen bizim kardeşimiz misin?"

Dudaklarımın ufacık bir kıpırtısı üst dudağının kıvrılmasına neden oluyor.

Parmağım bir düğmeye basıp her şey BOM diye patladığında, "Evet, öyle," diye gülüyorum.

Biri belimde diğeri bileğimde olan iki silahımı da çıkararak odadan dışarı fırladığımda etrafımızı duman ve kaos sarıyor. Üzerime bağlanmış iki tane daha var ve mülklerinin etrafında daha fazla bomba var.

Bu seferki Gio'nun evinin bir tarafını yıktı. Oops. Güzel bir evdi.

"Sen öldün!" Michael kükrer. "Bir kardeşi öldürmekten hiç hoşlanmadım. Ama seni? Memnuniyetle öldürürüm, özellikle de Raph'in arabasına koyduğunuz bombadan sonra. Sen olduğunu biliyoruz."

"Elbette öyleydi."

Benim kıkırdamam onu öfkeyle kükretti.

"Hiç kardeşim olmadı!" Barın arkasından bağırıyorum. "Annem de olmadı. Ona ne yaptığımı sana söyledi mi?"

Raph bu sefer hırlıyor. "Annemize zarar mı verdin?"

Sanırım annem gerçekten çenesini kapalı
tutmuş. Baba. Baba. Baba.

İki kurşun sağımdan vızıldayarak geçti.

"Onu öldürebilirdim! Sadece bıçağımın boğazında bıraktığı küçük bir çizik olduğu için şanslı."

"Sen öldün!" Michael tersledi. "Seninle işim bittiğinde, tanıyacak hiçbir şey kalmayacak."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama ben burada yalnızım ve Gio'nun evinin yarısını havaya uçurmayı başardım. Bir de sen dene bakalım *kardeşim*."

"Bana öyle deme!" Barın içinden bana doğru ateş ediyor, ben de elimi ileri doğru uzatıp ona karşılık veriyorum. Sesinin yönünden nerede olduğunu anlayabiliyorum.

"Başka bir şey denersen..." Uyarıyorum. "Ben de senin evini havaya uçururum." "Seni orospu çocuğu! O evde benim kızım yaşıyor."

"Evet, benim sevgili yeğenim." Kahkahalarım yankılanıyor. "Tatlı küçük kız. Çok da iyi bir futbolcu. Bunu senden almadığı kesin."

"Onun yanına yaklaşırsan, her şeyini elinden alırım!" Canavarca sesi boşlukta yankılanıyor ve bana doğru koşarken böğürüyor.

Onun için hazırım. Onu etmeye hazırım. Çünkü bugün ölmeyeceğim.

Kaybedecek bir şeyim olmadı.

Şimdi hariç. Onun dışında. Yavru kuşum.

Aceleyle ayağa kalkıyorum ve soğuk, hesapçı bir sırıtışla kollarımı açıyorum. "Bakalım sende ne varmış."

Bana silah doğrultuyor, ben de aynısını yaparken ileri atılıyor.

Bunu bekliyordum. Eğer oğullarından birini, gerçekten önemli olanlardan birini öldürebilirsem, belki bu canını yakar. Belki bir kez olsun gerçek acının nasıl bir şey olduğunu anlar.

Michael çeneme bir darbe indiriyor ve iblislerin ortaya çıkması için tek gereken bu. Diğer iki kardeş silahlarını bana doğrultmuş beklerken ve umut ederken ben onun karnına tekme atıyorum. Ama aynı zamanda ona beni incitmesi ya da öldürmesi için bu şansı vermek istiyorlar.

Farkında değiller mi? Ben zaten ölüyüm. Bu çocuk oyuncağı.

Ben ağzımdaki kanı yalarken ciğerlerimden kahkahalar fışkırıyor, onun mu benim mi olduğundan emin değilim. Her iki durumda da, bu bir zafer. Ona ulaştım. Hepsine ulaştım.

Onları ne kadar aptal yerine koyduğumu biliyor olmalılar.

"Senden nefret ederken sana tahammül ediyormuş gibi yapmanın ne kadar eğlenceli olduğunu biliyor musun?"

Kalçama sert bir tekme attı.

"Gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikrin olmadığını bilerek." Bir darbe tam yarasına isabet etti. "Düşmanın burnunun dibinde."

İnliyor ve ayağını bileğime dayayarak beni ters çevirmeye çalışıyor ama başaramıyor.

"Hadi onu öldürelim artık!" Gio ekliyor.

"Tabii ki kolay yoldan olsun istersin." Gülüyorum, onun sert ve öfkeli bakışlarını yakalıyorum.

"Siktir git, seni bok parçası!" diye bağırıyor. "Bizden hiçbir şey için nefret etmediniz! Biz hiçbir şey yapmadık."

Ayağımla Michael'ın kaburgalarına vuruyorum ve yere düştüğünde kendimi onun üstüne atarak dokuzlunun ucunu burnuna indiriyorum. Bir sonraki yumruğumu kullanırken kan fışkırıyor.

Raph Michael'a ulaşmaya çalıştığında, silahı ona doğrulttum. "Hayır, sakın cüret etme. Yaklaşırsan onu havaya uçururum. Bununla yaşayabilir misin?"

Gök gürültüsünü andıran bir bakış attı. "Kızgınsın." Ellerini havaya kaldırırken ses tonu eşit. "Hepimiz konuşsak nasıl olur? Belki bunu çözebiliriz."

"Hepinizin canı cehenneme! Ben asla-"

Bir kurşun sesi duyuldu ve hepimiz dönüp öfkeli bir kadın kalabalığıyla yüzleştik. Iseult kendi silahını tavana doğrultmuş, parlak kızıl saçları omuzlarında alevler gibi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?!" diye çıkışıyor. "Bir avuç yetişkin adam çocuk gibi davranıyor! Ne halt ediyorsunuz siz?" Vücudu gözle görülür bir şekilde öfkeyle titriyor. "Lanet olası evimi yıkmaktan başka!"

Kahretsin, ben bile ondan biraz korkuyorum.

O zaman Kayla' arkasından hareket ettiğini görüyorum, gözlerinde yaşlar var.

Yavru kuş. Özür dilerim.

Elsie onu omuzlarından tutuyor, Nicolette ise Raph'a bakıyor ve anneme sarılarak ağlıyor. Ama o kadın... Bana bakıyor. Ve orada öfke yok, sadece üzüntü var.

Iseult cesurca Raph ve Gio'ya doğru yürür. Yüzünde bir gerginlik var, gözleri parlıyor.

"Silahlarınızı bana verin!" Avucunu uzatıyor. "Şimdi!" Gio

hızlı bir nefes vererek ona sert bir bakış attı.

"Kekeledim mi, kocacığım? Şimdi! Sen de, Raph!"

Her ikisi de silahları ona uzatırken Raph, "Evet, hanımefendi," diye mırıldanıyor.

Çalımlarla Michael ve benim yanıma geldi. Hala altımda, ikimiz de kan içindeyiz. Ellerimin her yerinde. Yüzüne. Kıyafetlerimize.

"Sen de!" Soğuk ses tonu, artık gözlerini süsleyen buz sarkıtlarıyla eşleşiyor.

Yemin ederim yeterince dikkatli bakarsam, o yeşil gözlerinden fırlayıp ikimizi de öldürecekler. Üvey kardeşim tam bir deli. Görünüşe göre onlardan biriyle ortak bir noktam var.

Sırıtıyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" Fırtınalı bakışları gözünü kırpmadan bana çarpıyor. "Hiçbir şey," diye kıkırdıyorum.

"Ne diyorsa onu yap, dostum," diye homurdanıyor Gio. "Mücadele etmemek daha iyi."

Çenemi kaldırdım ve silahı ona uzattım. Onu kaptı, sonra Michael'dan bir tane aldı.

"Harika!" Dudakları inceldi. "Şimdi, bunu konuşarak halledeceksiniz. Ve yemin ederim, eğer birinizin diğerini öldürdüğünü duyarsam, hepinizi öldürürüm. Tamam mı? Hoşça kalın." Sahte bir vedalaşmayla parmaklarını sallıyor ve bize sırtını dönüyor. "Haydi hanımlar. Bırakın çocuklar kelimelerini nasıl kullanacaklarını öğrensinler."

Michael, "Bu pisliğe söyleyecek hiçbir şeyim yok," diye çıkışır.

"Şey, tatlım..." Elsie ona hayal kırıklığıyla bakar. "Biz kızlar bu odanın hemen dışındayken bunu çözmen gerekecek."

Önümüzde durmaya geldi ve sonunda ondan kurtuldum.

"Çünkü tüm bu kendini riske atma ve umursamaz olma olayı benim için işe yaramayacak." Boğuluyor. "Ya da Sophia için."

"Onun ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok." Michael ayağa fırlar ve onun elini tutar, ama o elini sıkar.

Burun delikleri açıldı.

"Her şeyin farkındayım. Hepimiz öyleyiz." Arkasındaki kadınlara bakıyor. "Annen bize anlattı. Hiçbirimiz bundan memnun değiliz. Ama birbirimizi öldürmeye çalışmanın kimseye faydası olmaz. O yüzden konuşun! Birbirinizi anlayın! Çünkü bu kırılma noktası. Ya barışırsınız..." Ona bakmadan önce bana bakıyor. "Ya da hepiniz birbirinizden uzak durun."

"Memnuniyetle," diyorum ona. "Burada kimseye söyleyecek bir şeyim yok."

Kayla'ya gidiyorum. İhtiyacım olan tek kişiye. Elini elime alıp üstünden öpüyorum.

Anneme ölümcül bir bakış atarak, "Sizinle işim bitti. Hepiniz cehennemde çürüyebilirsiniz! Benim ailem yok. Hiç olmadı!"

"Güzel," diye kıs kıs gülüyor Michael. "Seni zaten istemiyorduk." Göğsümde bir şey kasılıyor ama onu fırçalıyorum.

"Michael!" Sevgili annem azarlıyor. "söyleme!"

"Hadi bebeğim, gidelim." Kayla Elsie'ye bakarken onu dışarı sürüklüyorum.

Elsie ona, "Seni arayacağım," der.

Biz odadan çıkarken arkadaşına "Seni seviyorum" diyor.

Buradan siktir olup gitmem gerek.

Kayla'nın Elsie ile arkadaş olması kardeşlerimin yanında olmam gerektiği anlamına gelmiyor. Tüm aile etkinliklerini atlayacağım. Dudaklarım kıvrılıyor. Tetikçi olmak istemem.

Hayatıma devam etme zamanı. Yine de daha iyi hissediyorum.

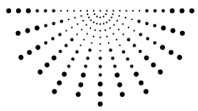
Annem hala nefes alıyor olsa bile.

Kayla var.

Şu itibaren ihtiyacım olan tek şey bu.

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

KAYLA

ÜÇ GÜN SU

SON BIRKAÇ GÜN SESSIZ GEÇTI. BIZIMKI GIBI BIR HAYATIN OLABILECEĞI KADAR SESSIZ. olmak. Ben onun kollarındayken o da benimkindeydi. Otelden ayrıldık ve ben onun evinde kalıyordum. Resmi olarak taşınmadım ama taşınmak üzereyim.

Onunla yaşamamı istiyor ama ben kendi evimi bırakmaya hazır mıyım bilmiyorum. Bebek adımlarıyla ilerliyoruz ve o da bunu sorun etmiyor.

Söylemese de, kardeşlerinin başına gelenlerden sonra bana ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Bu tam olarak korktuğum şeydi. Öğrenmelerinden ve onu öldürmeye çalışmalarından. Bu yüzden onlara gittiğinde Elsie'yi aradım ve ona her şeyi anlattım. Güvende olmasını sağlamanın tek yolu buydu.

Elsie o sırada Fernanda ile birlikteydi ve ona her şeyi anlattı ve birlikte Iseult'yu aradılar. Tabii Nicolette, Raph'ın ortada olduğunu öğrenince o da geldi.

Hepimiz ortaya çıkarsak bizi tehlikeye atmak istemeyeceklerini düşündük. Endişelendiğimiz tek şey çok geç kalıp kalmadığımızdı. Ama neyse ki geç kalmamıştık. Yüzeysel yaralar dışında hepsi hayattaydı. Iseult oradayken, onları durduracağını biliyorduk. İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var.

"Burnun hâlâ acıyor mu?" Göğsüne uzanırken yüzünü avuçlayarak soruyorum, parmakları çıplak omurgamı okşuyor.

"Benim için bu kadar endişelenmeyi bırakmalısın, küçük kurt. Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Başını kaldırıp tepemden öperken gözleri parlıyor.

"Olanlar hakkında konuşmalısın. Biriyle konuşmaya ihtiyacın var."

"Ben iyiyim." Parmakları şehvetli bir şekilde fırçalamaya devam ediyor.

"Her şeyi ortaya dökmek yardımcı oluyor. Suçluluk duymadan nasıl hissettiğinizi söylemek."

"Düşündüklerimi bir psikiyatriste söylesem beni tutuklatacaklarından eminim."

Şiddetli bir iç geçirdim. Bir dirseğime dayanarak ona döndüm, çenemi göğsüne dayadım. "Bu olaydan sonra iyileşmen gerekiyor. Başına gelenler hakkında kardeşlerinle ya da ailenle hiç konuşmadın. Gerçekten konuşamadın. Bu seni yiyip bitirecek. Lütfen A. Bunu benim için yap. Konuş onlarla."

Başını sallar ve gözlerini tavana diker. "Bundan iyi bir şey . Artık her şey bitti. Sadece onları unutmam gerekiyor."

Dudaklarım kaburgalarıyla buluşuyor. "Korkarım bunu asla atlatamayacaksın."

Hiçbir şey söylemiyor, kalbim parçalanırken tavana bakmaya devam ediyor. İyileşmeyi hak ediyor. Kendi tarafını anlatmayı.

Çok kötü yaralanmış. Yara izleri çok derin. Hiçbiri bunu gerçekten anlamıyor. Belki de asla anlayamayacaklar ama denemek zorunda.

"Bu gece işin var mı?"

Açıkça konuyu değiştirmek istiyor, ben de izin verdim. Onu zorlamak içine kapanmasından başka bir işe yaramaz. Bu işin kontrolünün kendisinde olduğunu hissetmeye ihtiyacı var.

"Evet." Yanağımı göğsüne yaslıyorum. "Ama bu gece bırakmak zorundayım." Bakışlarım uzaklaşıyor, buna mecbur olduğum için nefret ediyorum. "Karnımdaki bu yara iziyle orada çalışmam mümkün değil. Sırtımdakileri ağ ile kapatmam yeterli. Karnımla bunu yapamam."

Ayağa kalkıyor ve beni kendine çekerken kolunu bana doluyor. "Özür dilerim, bebeğim."

Omuz silkiyorum. "Artık bunun doğru bir şey olup olmadığını bile bilmiyorum." Nefesim kesiliyor. "Eskiden hoşuma giderdi çünkü bana kontrol hissi verirdi, anlıyor musun?" Sertçe gülümsüyorum. "Ama şimdi, seninleyken, buna sahibim. Sonunda kontrol bende."

Elimi tutuyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğim. Ne zaman ihtiyacın olursa."

"Artık striptiz yapmadığım için hayal kırıklığına uğramış gibi görünme."

Kıkırdıyor, sonra tıslıyor. "Ow, sik beni."

Eli burnunun etrafında kıvrılıyor. Bugünlerde acı hissetmeden gülemiyor.

"Alacağın bu." Kaşlarımı çatıyorum.

Elinin tersi yanağımı okşuyor ve bana uzun uzun bakıyor. "Sana asla ne yapacağını söylemeyeceğimi biliyorsun. Bu senin bedenin. Ama artık soyunmayacağın için mutlu olduğumu söylemezsem yalan söylemiş olurum."

"Oh, öyle mi?" Sırıtıyorum. "Nedenmiş o?" Parmağım karın kaslarından aşağı iniyor, Adonis kemerini okşuyor ve göğsünün altından homurdanmasına neden oluyor.

"Çünkü artık benimsin..." Çenemi tutuyor ve iğrenç bir bakış fırlatıyor. "Bana ait olanı başkasının görmesini istemiyorum."

Beni altına yatırdığında ve dudakları benimkilerle tutkulu bir alışverişte buluştuğunda içimden bir inilti kaçıyor.

Nefes nefese, bir bacağını kaldırıp omzunun üzerinden atarken gözlerimi yakalıyor, diğerini doluyor, ayağım sırtına dayanıyor.

"Seni yavaşça becermem gerek." Tırnaklarım pazusuna batarken o sikinin tepesini içime sokuyor. "Tek bildiğim sen olana kadar tadını çıkarmalıyım."

Ve tek bir hamleyle içime girdi.

"Oh, Tanrım," diye haykırıyorum o içeri girip çıkarken, dudakları boynumu ısırırken, diğer elinin parmakları meme ucumu hafifçe çimdiklerken.

"Adriel..." Ruhumun her bir parçasını açmaya devam ederken fısıldıyorum ve inliyorum.

Gözleri benimkilere baktıkça aramızdaki bağ daha da güçleniyor. Onu arzuluyorum, kalbime hücum ettiğini ve damarlarımı doldurduğunu hissediyorum. O benim tüm evrenim.

Diğer bacağımı kaldırıp diğer omzunun üzerinden atıyor ve dizlerinin üzerinde yükseliyor. Gözleri ağırlaşıyor, hızını artırıyor ve buluştuğumuz yere bakıyor.

Onu orada, kollarındaki damarlar dalgalanırken görünce gözlerim doluyor.

"Geleceğim..." Kendime dokunuyorum, o beni izlerken parmaklarım klitorisimin etrafında dönüyor.

"Kahretsin, çok güzelsin. Senin tadına bakmalıyım."

Serbest bırakılmamı yakalayamadan, ağzı üzerimde, ben unutulana kadar emiyor, yalıyor ve fiske vuruyor. Ona, bize ve birlikte yarattığımız şeylere.

Artık saklanmak için bir neden yok. Özgürüz. Birlikte olabiliriz. Kimse bizi durduramaz.

"A!" Orgazmım canlanırken çığlık atıyorum, dili artık içimde, dalgalandığımı ve sıkılaştığımı hissediyor.

"Mm..." Ben yavaşça aşağı inene kadar klitorisimi sıcak, baştan çıkarıcı ağzının içine alıyor.

Bu dudaklar, ağzını benimkine yapıştırana kadar vücuduma tırmanmadan önce her iki kalçamın iç kısımlarında öpücükler bırakıyor. Kalın sikini tekrar içeri sokarken parmakları boğazımın etrafında kıvrılıyor, vücudum sarsılıyor, her santimini arzuluyor.

İri gövdesinin benimkinin üzerindeki gücü, gözlerimiz kenetlenmişken bana nefes alacak kadar hava vermesi... Bunun böyle olabileceğini hiç hayal etmemiştim - acı ve zevk güzel bir şey yaratıyor.

Bu kez boşaldığımda bana katılıyor, sıcaklığı uzuvlarıma yayılıyor.

Bana sahip oluyorsun.

Ve hayatımda hiç bu kadar sahiplenilmekten hoşlanmamıştım.

Kulübe vardığımda yavaşça dışarı çıkıyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor. Bir daha asla burada çalışamayacağıma inanamıyorum.

Kadınları seviyorum. Edindiğim arkadaşları. Ama bazen bir insan olarak büyümek bazı şeyleri bırakmak anlamına gelir ve ben bu parçamı bırakmaya hazırım.

Buraya geleli uzun zaman bile olmadı ama insanlara, kıyafetlerimi çıkardığımda bana verdiği duyguya bağlandım ve hiç kimse bana bir şey yapamadı, eskisi gibi değil.

Ben de ilk başladığım zamanki kadın değilim. Hayatımda çok şey değişti. Sırada ne var merak ediyorum.

Ama hayatım beni nereye götürürse götürsün, A'nın ilişkilerle ilgili her konuda berbat olduğunu düşünse bile beni destekleyeceğinden eminim. Yine de bir şekilde tüm doğru şeyleri söylüyor, tüm doğru şeyleri yapıyor. Birlikte durdurulamaz olacağız. Ne olursa olsun, her zaman onun arkasında olacağım.

Kulübe girdiğimde bir güvenlik görevlisi beni karşılıyor, hoparlörlerden yüksek sesli müzik geliyor. Arka tarafa doğru ilerliyorum, başka bir adam perdeyi açarak içeri girmemi sağlıyor.

Kızlar beni görür görmez selam veriyorlar. Saldırıya uğradıktan sonra birkaç gece gelemedim. Sahibine hasta olduğumu söyledim. Bu konuda iyidir.

Bize zor anlar yaşatmaz.

"Nasıl hissediyorsun, tatlım?" Coco uzun kırmızı tırnağını saçımın önünde gezdirerek soruyor. "Aramayı denedim. Hiç geri aramadın. Beni endişelendirdin." İnce kaşları endişeyle kıvrılıyor. "Neyin vardı? Grip mi?"

Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. çok sıkıldım. "Özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Elbette, evet. Kalkmadan önce birkaç dakikam var. Ama hemen giyinsen iyi olur. Benden sonra kalkacaksın."

Gözlerim kısıldı. "Ben de seninle konuşmak istiyorum." Bakışları genişliyor.

"Kızlar," diye sesleniyor diğer üçüne. "Hemen döneceğim. Yonie'ye Cat'in peşinden gideceğimi söyleyin."

Cat'e dudağını vermese iyi edeceğini söyleyen bir bakış atıyor. "Peki!" Cat ellerini havaya kaldırır. "Ben giderim. Tanrım."

Coco beni özel odalardan birine çekip kapıyı kapatırken alay ediyor. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Titreyen ellerimle gömleğimi kaldırdım.

"Tanrım," diye soluk soluğa kaldı. "Bunu sana kim yaptı, tatlım?" Ellerimi sıkıyor. "Seni zavallı şey."

"Önemli değil." Ağlamamaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum, gözyaşlarım hüzünlü gülümsememle birlikte kayıyor.

", değil mi?" İç çekiyor.

"." Omuz silkiyorum. "Bu şekilde çalışamam. Vakit geldi."

"Kalmak istiyorsan, Yonie ile konuşurum. Anlamasını sağlarım." Gözleri kalmam için yalvarıyor.

Sıkı dudaklı bir gülümsemeyi genişletiyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. "Hayır." Başım sallanıyor. "Burada böyle görünmemi istemeyecektir ve ben de onun reddiyle yüzleşmek istemiyorum. Buraya veda etmeye geldim, Coco." Bir sızı göğsümün derinliklerine doğru ilerliyor. "Her şey için teşekkür ederim."

Kollarını bana doluyor ve sırtımı ovarak beni sıkıca tutuyor. "Kes şunu, tamam mı?" Boğazını temizliyor ama duyguları dışarı sızıyor. "Bana teşekkür etmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Her zaman senin için burada olacağım. Sadece bir telefon uzağında."

Bana şefkatle bakarken her iki avucu da kollarımın üst kısmına düşüyor.

"Sen iyi bir ruhsun, tatlım. Bu acımasız dünyada böyle pek kimse kalmadı. Bir şeye ihtiyacın olursa bana gel, tamam mı?"

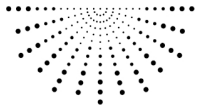
Başımı salladım. "Sen de öyle. Seni seviyorum Coco."

"Oh, olsun. Ben de seni seviyorum." Bana bir kez daha sarılıyor ve birlikte birbirimize tutunarak ağlıyoruz.

Bir şekilde de daha güçlü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ ALTI

ADRIEL

İKİ HAFTA SU

İŞE YARAMAZ OLMAKTAN NEFRET EDIYORUM. DR. COLLINS'I BULAMAMAKTAN NEFRET EDIYORUM.

suç ortağı her kimse. Bu beni öldürüyor. Ama cinayetler durdu. En azından şu ana kadar.

Belki de gitmiştir. Belki de vahşetini başka bir yere taşıdı.

Ama bunun ne yararı var? Sadece başkalarına zarar verecek. Onu bulmam gerek. Her yere baktım. Eyaletteki her trafik lambasına. Her lanet havaalanına. Oraya gitmemiş. bile, çok iyi gizlenmiştir. Arabası hala evde, telefonu tespit edilemiyor. Muhtemelen bir yere atmışımdır. Bir yere atmıştır. Ben olsam ne yapardım.

Asla bulunamayabilir ve ben bununla yaşayamam. Ölmek zorunda. O ölene kadar, kız hep onun peşinden gelip gelmeyeceğini merak edecek. Ya suç ortağı gelirse. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Kardeşlerimi, onların ve annemin evlerine yerleştirdiğim böcekler aracılığıyla izliyorum. Düşük seviyeli pislik tacirlerini öldürmeye devam ediyorlar, ancak elebaşının yerini tespit edemediler. Öldürdükleri adamlardan biri patronun kendini gizlediğini söyledi. Gerçekte kim olduğunu sadece birkaç kişi biliyor. Bir isimleri ya da eşkalleri yok. Kendilerinden daha yüksek birine rapor veriyorlar, ama gerçek patrona değil. Bu bir piramit. Ve lideri öldürerek onu devirebiliriz.

Cep telefonuma baktığımda Kayla'yı Elsie ve Jade ile alışverişe çıkmış buldum. Onu rahat bıraktım. Güvende olduğunu bildiğim sürece, hayatını yaşamasına izin veriyorum. Elsie'nin yanında iki koruma var, yani orada da gözleri olduğunu biliyorum. Michael karısına bir şey olmasına asla izin vermez.

Kayla eve döndüğünde ona bir sürprizim olacak. Bunun için can attığını hissediyordum, ancak muhtemelen durmak istediğimi düşünerek bir şey söylemedi. Ama ihtiyaçlarım hala orada, sadece şimdi onları paylaşabileceğim biri var.

KAYLA

"Onlara nasıl yardım edeceğimizi gerçekten bulmamız gerekiyor." Kaynaşma ve alışverişle geçen bir günün ardından bir smoothie dükkânının etrafında otururken Elsie iç geçiriyor. "Michael ve çocukların A'yla ilgili her şey yüzünden hâlâ üzgün olmalarından nefret ediyorum." Bana melankoliyle bakıyor. "Bütün bunları yaşadığı için üzgünüm. Kendimi çok kötü hissediyorum. Bu konuda bize güvendiğin için teşekkürler. Michael'la konuşacağım. Anlamasını sağlayacağım."

Başımı salladım. "Çok uzun zamandır acı çekiyor." Gözlerime yaşlar doluyor ama onları geri kırpıyorum. "Hep yalnızdı. Hiç kimse onu sevmedi, umursamadı ya da başka bir şey yapmadı." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Bana ilk sarıldığında, bunu doğru yapıp yapmadığını bile bilmiyordu."

Jade'in yüzü düşüyor, bir eli göğsünün ortasına dayanıyor. "Bu yürek parçalayıcı."

Elsie başını sallar. "Michael'ın bu ailenin savaşa ya da nefrete değil, iyileşmeye ihtiyacı olduğunu görmesini sağlayacağım. Tanrım, dışarıda zaten çok fazla nefret var. Daha fazlasına ihtiyacımız yok."

Bir nefes veriyorum. "O kadar çok şey yaptı ki. Onu affedebilecekler mi bilmiyorum."

"Yapmak zorunda kalacaklar." Elsie meyveli smoothie'sini eline alıp yudumluyor. "Adriel hâlâ onların kardeşi ve onun yaşadıklarını yaşasalardı ne yapacakları konusunda hiçbir fikirleri yok."

"Bunu söylediğin için teşekkürler." Diğer elini de sıktım.

"Tabii ki." Bir süre tavana bakıp fincanını indiriyor. "Sophia'nın iyiliği için bunu yapmak zorundalar. Sürekli sorular soruyor."

"Ne gibi?" Merakla bakıyorum.

"Kulak misafiri olmayı seviyor." Elsie gülüyor. "Sanırım olaydan sonra eve geldiğinde Fernanda'nın söylediği bazı şeyleri duydu. Çünkü Sophia A'nın amcası olup olmadığını sordu."

"Ne dedin sen?"

"Ona gerçeği söyledim." Omuz silkiyor. "Ona yalan söylemeyecektim. Michael öğrendiğinde çok kızdı ama ona ailesinin kim olduğunu inkâr edemeyeceğini söyledim. Adriel'i aileye kabul etse de etmese de bunu kabul etmesinin zamanının geldiğini söyledim."

"Bir şey söyledi mi?" Ben sordum.

"Hayır." Gözlerini deviriyor. "Yemin ederim çok inatçılar. Keşke onları bir müdahaleye ya da başka bir şeye zorlayabilseydik."

Jade gülüyor. "Bu da bir şeydir."

"Keşke göz göze gelmeleri için bir neden olsaydı. Aslında ne kadar çok ortak noktaları olduğunu fark etmelerini sağlardı."

"Hüsnükuruntu." Elsie uzun bir nefes çeker. "Ama bunun bizi yıkmasına izin vermeyeceğiz." Bana sert bir bakış attı. "Öyle değil mi?"

"Tabii ki hayır." Başımı eğiyorum ve gülümsüyorum. "Onların sorunları kendilerine ait. Bizi ayırmalarına asla izin vermeyeceğiz."

Umarım...

Eve döndükten sonra, A bana akşam yemeği hazırladı ve beni tatlıya davet etti ve şimdi görünüşe göre benim için bir sürprizi var.

"Nedir bu?" Beni gözlerim bağlı götürürken merak ediyorum.

"Tamam. Durabilirsin." Elleri yavaşça göz bağını çözdü.

Gözlerimi kırpıştırarak ışığa uyum sağlıyorum. Görüşüm odaklandığında bizi bodrumda buluyorum.

Orada iki ceset var.

İkisi de sandalyelerde oturuyor, başları ölü gibi öne eğik. Elleri arkadan bağlanmış ve ağzı tıkanmış halde, adam yanlarına gelip inciklerine tekme attığında inliyorlar.

"Kalk ve parla," diye alay ediyor.

"Kim bunlar?" Kalbim hızla çarpıyor, bunun ne anlama geldiğinin heyecanı beni kulübün hiç yapmadığı bir şekilde besliyor.

"Gustavo ve Hermit ile
tanışın." İkisi de aynı anda
inliyor.

"Güzel isimler." Sırıtıyorum. "Ne yapmışlar?"

Sırıtışı beni ateşliyor. "Çok kötü şeyler. Değil mi çocuklar?"

"Bunu yaptığına inanamıyorum." küçük mesafeyi yiyip bitiriyorum ve elini tutup avucunun ortasını öpüyorum.

"Hâlâ isteyip istemediğini bilmiyordum." Yüzümü kavrıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

"Tabii ki yaptım," diye fısıldıyorum, ağzım onunkini okşuyor.

Artık bunu istemeyeceğinden korkuyordum ama bir parçam hâlâ buna ihtiyaç duyuyor. Başkalarına zarar verenlerin sonunu getirmeye ihtiyacım var.

"Senin için başka bir sürprizim var."

"Göster bana." Gözlerim zevkle doluyor.

Ayaklarının dibindeki bir spor çantasının içine uzanır ve karmaşık siyah ve altın rengi bir kurt maskesi çıkarır.

"İkimiz de birer tane giyebiliriz diye düşündüm." Çantanın içinden kendisininkini çıkarıp takıyor. Onunki siyah ve gümüş, benimkiyle aynı sert malzemeden yapılmış.

Benimkini de takmadan önce gülümsemem genişlerken dişlerim alt dudağımı sıkıştırıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Evet, sadece bana ne yaptıklarını söyle."

Çantasına uzanıp uzun, ince ağızlı bir bıçak çıkardı ve bana uzattı. "Çocuk tacizcileri. İkisi de. Çocukların hepsi on yaşın altındaydı."

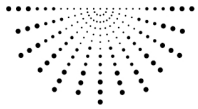
Bıçak Gustavo'nun taşaklarına girmeden önce duymam gereken şey bu.

Çığlık attığında ve gözleri dehşetle dolduğunda tek yaptığım gülmek oluyor, bayılana kadar bıçağı daha da derine saplıyorum.

Ama onu uyandırıyorum ve kabus yeniden başlıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ YEDI

ADRIEL

KANLI KÜÇÜK PRENSESIM BIÇAĞI TUTMUŞ, ÖLDÜRDÜKLERINE BAKIYOR.

Muhteşem, gözleri parlıyor, sırıtışı derinleşiyor. Bunu ona ben verdim.

Kraliçem.

Benim

dünyam.

Ben sadece onun hizmetçisiyim. Onun bu kadar mutlu görünmesi için her şeyi yaparım.

Bana dönüyor ve gözlerindeki bir şey benim ahlaksızlığımı çağırıyor. Maskemi çıkarıp onunkinin yanına, yere bırakmaya niyetleniyorum ama o başını sallıyor.

"Devam et." Yaklaştıkça göğsü kabarıyor, yüz hatlarında dolaşan şehvetle sikim sertleşiyor.

Bir parmağımı kıvırarak onu bana çağırıyorum. "Soyun."

Kendimi siyah deri koltuğa bırakıp başlamasını bekliyorum.

Hiç tereddüt etmiyor. Bıçağı bırakarak tişörtünün eteklerini çekiştiriyor ve kana bulanmış pamuğu yere atmadan önce mükemmel göğüslerini ortaya çıkarıyor. Çıplak ve kanlı kalana kadar pantolonunu ve ardından külotunu çıkarmaya devam ediyor, kıpkırmızı parmakları karnını çiziyor.

Bana doğru yürümeye başlamadan önce diz çöküyor ve bıçağı tekrar avucunun içine alıyor. Ama parmağımı salladığımda duraklıyor, ağzı kıvrılıyor, alt dudağı dişlerinin arkasına sıkışıyor.

"Bana doğru sürün ve bıçak sende kalsın."

Dizlerinin üzerine çökmeden hemen önce kaşları çatılıyor, yavaşça sürünüyor, gözleri benimkilere takılıyor.

O yaklaştıkça sikim daha da sertleşiyor. Bir avuç tutuyorum, eşofmanımın içinden kendimi okşuyorum, kalçalarımın arasından bana baktığında tıslıyorum.

"Şimdi ne olacak?" Masumiyet ve tehlike bakışlarında saklı.

"onu..." Gömleğimi fırlatıyorum.

Göğsüme bakıyor, üzerinde RIP harfleri olan bir mezar taşının üzerinde oturan bir karga dövmesi. Kendime bir mezar. Çünkü içimde hep bir ölü vardı ve bunu onurlandırmak istiyordum. Ama şimdi, onunla, o kadar emin değilim.

Yumuşak parmak uçları karnımda gezinirken eşofmanımı yavaşça aşağı indiriyor ve sikimi ortaya çıkarıyor.

Açlığı için için yanarken, avucunu boyumun etrafına kapatıyor, parmakları zar zor birleşiyor ve yukarı aşağı hareket ettiriyor.

"Fuuuuck," diye homurdanıyorum, elim başının arkasına batıyor, tüm o ipeksi saçları eklemlerimin etrafına sarıyor. Başını geriye doğru çektim. "Hayatımda olmadığın düşüncesine dayanamıyorum, Kayla."

"Ben buradayım..." Ağzını sikimin başına doğru itiyor, ben bir küfür mırıldanıp kalçalarımı sarsana kadar dili sikimin etrafında dönüyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyorum.

"Sanırım bu çok daha iyi hissettirecek..." Sonra ağzı beni sertçe emiyor.

Onu tıkanana kadar, her santimimi acı çekerek alana kadar daha derine itiyorum.

Beni bir profesyonel gibi çalıştırıyor ve bunu istemeden yaptığı için bundan nefret ediyorum. İncinmiş ve kullanılmış. Bu lanet düşünce beni cinayete meyilli bir hale sokuyor.

Ama bunu mahvetmeyi reddediyorum. Paylaştığımız şeyi yok etmelerini hak etmiyor.

Benimle, bizimle, her zaman farklı olacak. Çünkü ona asla zarar vermem ve bunu deneyen herkesi öldürürüm.

Beni bütünüyle emmeye devam ediyor, başı sallanırken etrafımda inliyor ve omurgamdaki o sıcak karıncalanma kükreyerek geliyor.

Bu şekilde boşalamam. Onun içine ihtiyacım var. İkimiz de kan revan içinde kalana, kalplerimiz bir atana kadar onu becermeliyim.

Hızlı bir el hareketiyle başını geriye çekiyorum. "Ayağa kalk, küçük kurt. Gel kucağıma otur. Seni her zaman olduğum gibi bir hayvan gibi becermeden önce sikimin yavaşça içine girdiğini hissetmeliyim."

Gözleri kısıldı. "Acıtacağına söz verir misin?"

Kalçalarını kavrıyorum ve onu üstüme yerleştiriyorum, parmak eklemlerim yanağından aşağı inerken gözlerinin içine bakıyorum. "Sana ihtiyacın olanı vereceğime söz veriyorum."

Bakışlarımız kilitli kalırken, ruhlarımız açıklanamaz bir şeye dönüşürken ereksiyonumun tepesi yavaş yavaş ona giriyor. Santim santim içine giriyorum, gözlerini asla bırakmadan.

Ağzını ayırıyor, bıçağı kavrıyor, bileğini omzuma koyuyor ve beni sıcak ve güzel amcığına kadar yutuyor.

"Becer beni," diye inliyor ben kalçalarımı yavaşça çevirirken. "Üstte sen varsın, bebeğim." Sırıtıyorum.

"*Beni* becermeni istiyorum." "Ben hiç..."

Hiçbir zaman kontrol onda olmadı. Şimdi anlıyorum.

"Benimle yapabilirsin. Bakalım beğenecek misin? Beğenmezsen, ben devralırım."

Başını sallıyor, hareket etmeye başlamadan önce sertçe yutkunuyor. O ne kadar hızlı hareket ederse, göğsüm ona duyduğum tutkuyla o kadar çok yanıyor.

İnlerken avuç içleri göğsüme bastırıyor, bu sesler beni uçuruma sürüklüyor. Boştaki eli boğazıma dolanıyor ve sıkıyor.

" böyle, yavru kuş. Daha sıkı sık."

Yapıyor, ben onu daha derinden becerirken ağlıyor, bana verdiğini ona veriyor. Bıçak omzuma saplanıyor ve zevkle inliyorum, acı sadece arzumu körüklüyor.

Kan gölünü gördüğünde sesli bir nefes alır.

Dişlerimi sıkarak bileğini kaldırıyorum ve bıçağı boğazıma dayıyorum. "Kes beni. Bıçağını tenimde istiyorum. Öfkeni istiyorum. Onu yutmak istiyorum. Onu *hissetmek* istiyorum."

Yapmadığında, elini tutuyorum ve bıçağı göğsümdeki deriyi delmek için kullanıyorum.

Kalçaları daha hızlı hareket ederken bile gözleri oraya gidiyor ve ikimizin de birlikte inlemesine neden oluyor.

"Kes beni." Saçını avuçlayarak başını geriye çektim. " yak.
Bana vermek istediğini bildiğim şeyi ver."

Burun delikleri alevlenip ağzının kenarı kıvrıldığında, öfkesini serbest bırakıyor ve bıçağın göğsüme batmasına izin veriyor. Dövmemin mezar taşının yanına bir K çizene kadar daha da derine.

Onu altımda çevirirken kıkırdıyorum ve kontrolü ele alıyorum. Sırtını kanepeye yasladığında, iki ayak bileğini tutup göğsüme atıyorum ve ben tekrar içeri girene kadar kalçalarını kaldırıyorum.

Ben hızımı artırdıkça bıçak yere kayıyor, kendimi ona her vermekten alıkoyamıyorum. Haykırıyor ve daha fazlası için yalvarıyor, vücudu

titriyor, göz kapakları açılıyor.

"Gözler üzerimde. Boşalmanı izlemek istiyorum. Kanım o mükemmel meme uçlarına damlarken."

"Evet! Durma," diye nefes nefese kalıyor.

"Fuuuuck!" İnliyorum, kendimi durduramıyorum. "Sana izin verdiğimde sikime boşalacaksın ve sonra seni tekrar becermeden önce dilime boşalacaksın."

"Aman Tanrım, evet, işte bu!" Bana itaat ederek göz temasımızı sürdürürken tırnakları deriye batıyor.

Onu becerirken hiç bir kadının gözlerinin içine bakmamıştım. Ama onunla her şey daha da arttı. Her şey çiğ. Aramızdaki bu bağ o kadar derinlere indi ki, iliklerime kadar işlediğini hissediyorum. Ben onunla bir bütünüm. Ve kimse onu benden almaya cesaret edemez.

"Adriel!" İsmim boğucu bir çığlıktan başka bir şey değil, ben ona inanamayarak bakarken onun salgısı patlıyor, vücudu kıvranıyor.

"Bu kadar mükemmel biri nasıl benim olmak isteyebilir?" Fısıldıyorum, beni duymadığından eminim.

Maskemi yere atarak dizlerimin üzerine çöküyorum, avuçlarımla kalçalarını açıyorum ve onu tekrar almadan önce kraliçemle ziyafet çekiyorum.

Her geçen gün daha da bağlanıyorum, her şeyin yok olmasından korkuyorum. Çünkü benim gibi biri asla onun gibi birine sahip olamayacak.

KAYLA

"Şimdi beni neyle şaşırtıyorsun?" Siyah elbise pantolonunun içindeki kıçına bakmamak için kendimi zor tutarken Rolex'ini giyerken A'ya soruyorum.

Üzerindeki güvercin grisi düğmeli ceket hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Her siniri, her kası izlenebilir, yalanabilir.

Aklım hemen düne, beni o şekilde götürdüğü, yaptığım şeyi yapmama izin verdiği ana gidiyor. Gergindim. İlk başta. Ama sonra içimde bir şey hoşuma gitti. Onun kanını çekmek, bunu yaptığımı bilmek. Güç. Sanırım buna açım. Terapistim aşırı telafi ettiğimi söylerdi. Ama eğer sahip olabiliyorsam, neden almayayım?

Bana doğru yaklaşıyor ve avuçlarını arkadan omuzlarıma yerleştirerek boy aynasından beni izliyor. Durgun bakışları vücudumda geziniyor, dizlerimin hemen üstüne kadar uzanan siyah kalem elbisemi inceliyor.

Çenesi esniyor. "Dışarı çıkmamızı istedim. Bilirsin işte..." Yüzünü buruşturuyor.

"Bir çift mi?" Kıkırdıyorum. "Çok ."

Dişlerini sıkarak başımı saçlarımdan geriye doğru çekiyor. "Bana sevimli deme."

Sırıtmakla savaşıyor ama bu sadece benim daha da fazla gülmeme neden oluyor.

"Ama sen öylesin, özellikle de ilişkilerle ilgili her şeyden rahatsız olduğunda."

Kıs kıs gülüyor. "Rahatsız değilim. Ve bu gerçek bir kelime bile değil."

Gülmeye devam ediyorum ve o da kıçımı avuçluyor. Bir hırıltıyla ağzı boynuma düşüyor ve beni öpüyor, gözleri aynadan benimkilere bakıyor.

"Çok güzel görünüyorsun." Hararetli sözleri tenimde uyanan bir arzu izi bırakıyor.

"Seninle biraz daha dalga geçmemi engellemeye mi çalışıyorsun?" Parmakları kalçalarımın arasında gezinip külotumu yana doğru çekince sırıtmamak için kendimi zor tutarak inliyorum.

"İşe yarıyor mu?"

"Oldukça etkili."

Klitorisimi çimdikliyor ve gözlerim geri dönüyor.

"Lanet olsun, bebeğim. Çok güzelsin. Ama şimdi gitmezsek, bu evden asla çıkamayabiliriz." Elini çekip elbisemi düzeltiyor. "Hazır mısın?"

"Evet. Gidelim."

Kapıdan çıkar çıkmaz bileğimden tutup bedenimi kendine doğru çekiyor. Avuç içi enseme yapışıyor ve bakışları kararıyor. Çerçevesiyle beni kapıya doğru fırlatıyor ve avuçlarının arasına hapsediyor.

Göğsü, hızlı nefes verişlerinin ritmiyle sallanıyor; gözleri, elbiseyi uzuvlarımdan çözercesine bedenimden aşağı inmeden önce gözlerimde, dudaklarımda oyalanıyor.

"Bu beni rahatsız ediyor. İlişkiler ve içerdikleri her şey hakkında konuşmak için. Ben..." Sesi titriyor ve başını eğiyor.

Alnımı alnıma dayadım. "Başka bir insanı önemsemek için yaratılmadım ama bir şekilde seni derinden önemsemeye başladım. O kadar çok acıtıyor ki, Kayla."

Başının arkasını tutuyorum, kalbim onun için çok acıyor. "Keşke zamanda geriye gidebilsem ve sana hak ettiğin her şeyi verebilsem."

"Hayır." Bana bakmak için tünüyor. "Hayatımın bir anını bile seninle yaşadıklarıma değişmezdim. Yaşadıklarımızı yaşamamış olsaydık şu an olduğumuz kişi olur muyduk bilmiyorum." Yüzümü iki elinin arasında tutuyor. "Hayatımda ilk kez bir şeye inanıyorum. Bize inanıyorum." Gözleri güzel bir hüzünle büyüyor. "Senden asla vazgeçmeyeceğim."

Elim bileğini sarıyor. "Sana asla izin vermeyeceğim."

Ama bir parçam, belki de bizim gibi insanların nihayet sahip olduğumuz türden bir hayata sahip olamayacağından korkuyor. Belki de bu sadece bir yanılsamadır ve yakında uyanacağız.

Süslü bir et lokantasına varıyoruz, ışıklar sönük, insanlar giyinmiş ve her masayı işgal ederken bir sunucu bizi kendi masamıza götürüyor.

"Bir garson içki siparişlerinizi almak için geri dönecek." Kibarca başını sallıyor ve aceleyle uzaklaşmadan önce A'ya mahcup bir bakış atıyor.

Benim için bir sandalye çekip oturmama izin verirken, "Sanırım senden hoşlandı," diyorum.

Karşımdaki koltuğa oturup elimi tutuyor ve büyük elinin içinde tutarken yüzü soğukkanlı. "Benden kimin hoşlandığı umurumda değil, çünkü ben sadece senden hoşlanıyorum."

Sırıtarak göz kırpıyor, tam o sırada garson kızımız geliyor. O da ona bakıyor, yanakları kızarıyor. Harika, gözlerini benimkilere dikmiş biri daha...

Kelimelerin geri kalanı kafamın içinde sıkışıp kaldı. Çünkü onun ne olduğunu bilmiyorum. Unvanlar hakkında hiç konuşmadık bile. O benim erkek arkadaşım mı? Başka ne olabilir ki?

Gitmeden önce siparişlerimizi alıyor ve benim aklım hala ona ne diyeceğimde. Ona sormalı mıyım karar veremiyorum. Çocuksu olduğumu düşünmesini istemiyorum. Ama aynı zamanda, hiç erkek arkadaşım olmadı. Bir tane istiyorum.

"Ne oldu?" Yüz hatlarına endişe hakim.

"Önemli bir şey değil." Sıkı bir gülümsemeyle elimi onunkinden çalışıyorum ama o daha sıkı tutuyor.

"Kayla." Kaşları çatıldı.

Gözlerimi devirerek, "Bunun aptalca olduğunu düşüneceksin," diye homurdandım. "Dene bakalım."

"Ben bana bakmasan olur mu?" "Kesinlikle hayır."

Yüzünü yarım bir sırıtış kaplıyor.

"Sen bir pisliksin." Gülerek başımı sallıyorum. "İyiyim. Ben sadece tam olarak ne olduğumuzu merak ediyordum. Sen benim erkek arkadaşım mısın? Ben senin kız arkadaşın mıyım? Bilmiyorum, ben-"

"Kayla." Yüzü sertleşir.

"Gördün mü, sana aptalca olduğunu söylemiştim."

Ayağa kalkıyor, tekrar yerleşmeden önce sandalyemi yanına çekerken daha da yaklaşıyor.

"Ne olmamı istersen o olacağım." Çenemi avucunun içine aldı. "Ama şunu bil ki sözlükte senin benim için ne olduğunu anlatmaya yetecek tek bir kelime bile yok, Kayla Jenkins. Eğer tercih edersen, kız arkadaşım olabilirsin. Hatta karım bile olabilirsin. Lanet kalbimin bir uzantısı. Gerekli gördüğün her kelimeyi kullan. Seni mutlu etmek istiyorum."

Kalp atışlarım göğsümde titriyor, duygularım içimde savaşıyor.

"Senin karın olamayacağım çok açık," diye alay ediyorum. "Kız arkadaş iyidir." *Eş.*

Bu tek kelime içimi yabancı ve heyecan verici bir şeyle doldurdu. Benimle evlenmek ister miydi? Yoksa sadece onun için çok önemli olduğumu mu söylüyor?

Cevap beni korkutabilir. Çünkü bu kelime ağzından çıkar çıkmaz, bunu istediğimi biliyordum. Onun karısı olmak istiyorum ve bu adamın da benim kocam olmasını istiyorum.

Eve döndüğümüzde, aklım hala onun sözlerinde ve bana duygularını itiraf ettiği o sarsıcı şekilde. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Hiç böyle bir şey yaşamamış biri için bunları söylemek büyük cesaret isterdi.

Bundan yıllar sonra nerede olacağımızı merak ediyorum. İkimiz de hak ettiğimiz gibi bir hayata sahip olacak mıyız? Onkolog olacak mıyım? Evli olacak mıyız? Çocuklarımız olacak mı?

Hayır... Onları istemiyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Başımı kaldırıp ona bakıyorum, parmakları tembelce sırtımda aşağı yukarı geziniyor.

"Herhangi bir şey." Gözleri sıcaklıkla doluyor ve daha fazlasını aramak için daha da yaklaşıyorum.

"Çocuk istiyor musun?"

Gözleri açıldı. "Vay canına, oraya , değil mi?"

"Özür dilerim." Yüzümü buruşturdum. "Bu konuyu konuşmamız gerektiğini düşündüm. Normal çiftler böyle yapar, okudum."

Kıkırdıyor. "Biz normal değiliz, bebeğim."

"Biliyorum." Kalbim kaburgalarımda sıkışıyor. "Bu yüzden aynı fikirde olup olmadığımızı görmek istedim."

"Onları istiyor musun?"

"Hiç sanmıyorum. Kendimi bir anne olarak göremiyorum. Bu dünyaya bir çocuk getirmek istemiyorum."

"Ben de öyle." İç çekiyor. "Bir ebeveynin nasıl olması gerektiğini bilmiyorum. Bir çocuğu asla benim gibilere maruz bırakmazdım."

"Öyle deme." Elimi çenesindeki kirli sakalın üzerine koyuyorum. "Sen harika bir insansın. Benimle nasıl olduğuna bir bak."

"Seninle durum farklı."

"Hayır, değil. Hiç kimseyle birlikte olmadın ve bak bana ne kadar iyi davranıyorsun."

"Beni çocuk sahibi olmaya mı ikna etmeye çalışıyorsun, yoksa..."

"Sadece bunun yapmaman için bir neden olmadığını söylüyorum. Bir gün biriyle birlikte olsan bile-"

"O cümleyi sakın bitirme." Başını kaldırıp beni öpüyor. "Bu evrende benim için başka kimse yok. Senden başka kimse yok. Kimse yeterli olmayacak. Kimse senin kadar önemli olmayacak."

"Sadece bunun sona ereceğinden endişeleniyorum." Bu düşünce kalbimi paramparça etti.

"Eğer yardım edebilirsem, hayır."

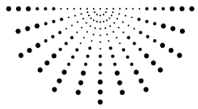
"Umarım haklısındır..."

Bir iniltiyle kendini üstüme bırakıyor ve zümrüt bakışları benimkilere batıyor. "Sana tutunman için küçük bir şey vermeme ne dersin?"

Sonra giriyor, beni çiğ çiğ öpüyor, gelecek korkutucu bir yer olsa bile neden bugünü yaşamamız gerektiğini hatırlatıyor.

OceanofPDF.com

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

KAYLA

BIR AYLIK SU

HAYATIMIZ HER GEÇEN GÜN YERINE OTURUYOR. DAHA DERINE DÜŞÜYORUZ. Daha yakın. Hayal ettiğimden daha fazla.

Ama işte buradayız, kendimizi şimdiki zamanda sağlamlaştırıyor, ikimizin de mümkün olduğunu hiç düşünmediği bir geleceği umut ediyoruz.

Ama işler mükemmel değil.

Katil henüz bulunamadı. Doktor Collins'in ya da suç ortağının izi yok. Tek iyi şey, yeni bir cinayet işlenmemiş olması.

Her ne kadar arkamı kollasam da, A da öyle, korkunun beni kontrol etmesine izin vermiyorum. Okula gidiyorum. Arkadaşlarımı görüyorum. A ve ben hala birlikte öldürüyoruz, cesetler onun fırınında yanıyor.

Belki bir gün Azrail bizim için geldiğinde biz de yanacağız, ama şimdilik yaşıyoruz, nefes alıyoruz ve bu dünyada yürümeyi hak etmeyenleri yok ediyoruz.

Elsie ve Jade ile bir kafede otururken, en iyi iki arkadaşıma bakıyorum. Çok normaller. Çok iyi ayarlanmışlar. Ben ise kendimim. Değişeceğimi hiç sanmıyorum. Onlara ne yaptığımı da söylemeyeceğim. A'nın ne yaptığını.

Kimse bizi anlamayacak.

Onlara ihtiyacımız yok. Arkadaşlarım benimle ilgili önemli şeyleri biliyor ve sonuçta önemli olan da bu. Keşke A'nın ailesi olsaydı. Bu ona yardımcı olurdu. Ama hâlâ anlaşmazlıklar var.

Elsie henüz Michael'ı A ile konuşmaya ikna edemedi ve ben de durumu düzeltemedim. Adriel hâlâ ailesinden nefret ediyor ve bunun değişeceğini hiç sanmıyorum.

Buzlu kahvemi elime alıp gözlerimi kapatıyorum ve fındığın tadını çıkarıyorum. Yediğim, içtiğim ya da gördüğüm her şey özel. Artık hiçbir şeyi hafife almıyorum.

"Gerçekten işe geri dönmek istemiyorum." Elsie inliyor ve Jade de ona katılıyor.

İkisi de Helping Hand'deki işlerine gidiyor, ben ise isteksizce derse gitmek zorundayım.

"Bir kimya dersine daha girmek istemiyorum." Yüzümü hoşnutsuzlukla buruşturuyorum. "Ama benim de gerçekten gitmem gerekiyor."

"Bu güzeldi." Jade gülümsüyor. "Belki yarın yine öğle yemeği yeriz."

Okul çantamı kaptığım gibi kalkmaya başladım. "Kulağa hoş geliyor. Görüşürüz çocuklar." "Yakında konuşuruz!" İkisi de el sallayarak ters yöne doğru gidiyorlar.

Benden uzakta, arabaları otoparkın diğer tarafında.

Aracıma biner binmez çantamdaki telefonum çalıyor. İçine uzanıp ekrana bakıyorum ve Cammie'nin adını buluyorum. Artık aradığında heyecanlanmıyorum. Yeni terapistiyle çok iyi gidiyor ve başına gelenlere alışmaya çalışıyor. İlerlemesinden gurur duyuyorum.

"Hey, Cammie."

Nefes alıyorum. Ağır nefes

alma. "Cammie?"

"O... o geliyor," diye fısıldıyor.

Ve kalbim anında onun sesindeki korkuya takılıyor.

Arabayı çalıştırıyorum, vücudum titriyor, ne olduğundan emin değilim ama iyi olmadığını biliyorum.

"Kim?" Nereye gittiğimden bile emin olmadan keskin bir sağ dönüş yapıyorum. "Cammie mi?"

"Doktor C-Collins. Kendisi ailemde."

Orada birinin onu çağırdığını duyabiliyorum ama sesini çıkaramıyorum.

"Oh, Tanrım. Ben de geliyorum. Bana adresi söyle."

Neden ailesinin yanında olduğunu sormuyorum. Şu an umurumda değil.

Ailesinin evine gitmiştim ama adresi hatırlamıyorum. Bir keresinde sadece ailesini görmek için arabayla önünden geçmemi istemişti. Sonra annesi dışarı çıkıp babasını karşıladığında, gitmemi istedi. Ne olursa olsun onu seven bir aileye sahip olmaması beni çok üzüyor. Belki de oraya barışmak istedikleri için gitmiştir.

"554 Main Street. Kasabayı hatırlıyor musun?"

"Evet. On beş dakika uzaklıktayım. Belki de polisleri aramalıyım."

"Hayır! Lütfen," diye fısıldıyor. "Bianchi'lerle bağlantılı olduklarını biliyorsun. Kimseye güvenemeyiz."

O haklı. Bu düşünce aptalcaydı. Ama birini aramam gerekiyordu. Hemen A'ya adresi içeren bir mesaj atıp Cammie'nin başının dertte olduğunu ve katili durdurmak için oraya gittiğimi söylüyorum. Kızacak ama burada öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramam.

Adriel yeni bir müşteriyle görüşmeye gitti. Yurtdışında bir robot şirketi olan zengin biri. Ama gelip yardım etmek için her şeyi bırakacağını biliyorum.

Michael'ı arayabilirim. . O da yardım edebilir.

"Cammie? Orada mısın?"

Sessizce mırıldanıyor. "Evet. Beni arıyor."

"Tamam. Saklanmaya devam et. Lütfen konuşma. Söz veriyorum, yoldayım."

"Korkuyorum." Yavaşça ağlıyor. "Ölmek istemiyorum."

Kalbim parçalara ayrılıyor. Yaşadığımız onca şeyden sonra, bunu hak etmiyoruz. Yaşamayı hak ediyoruz, hiç yapamadığımız bir şeyi. Ama şimdi bu piç onun peşinde. Benim peşimde. Ve durdurulması gerekiyor.

Muhtemelen beni aradığından haberi yoktur. Belki ona sürpriz yapabilirim. Cebime uzanıp A'nın bana verdiği kapaklı bıçağı arıyorum. El çantamda da bir silah var. Bana küçük bir kaynak makinesi de verecekti ama onu kaynak makinesinin saklanmasının daha zor olacağına ikna ettim. Şimdi keşke bende olsaydı diyorum.

"Geliyor!" Cammie fısıltıyla bağırıyor. "Aman Tanrım!"

Ben polisleri umursamadan daha da hızlı sürerken onun nefes alıp verişleri hızlanıyor.

"Hayır!" diye bağırıyor. "Uzak dur benden! Yardım edin! Kayla!"

"Cammie?" Bedenim çaresiz bir panikle yayılıyor, buz gibi bir korku içimi pençeliyor. "Cammie!"

"Hayır!" diye bağırmaya devam ediyor, sesi her saniye daha da cılızlaşıyor.

Temelli gidene kadar.

ADRIEL

Bu toplantı çok uzun sürüyor. Bunu kabul ettiğimde, bu kadının bu kadar çok sorusu olacağını tahmin etmemiştim.

Onları umursadığımdan değil. Anlıyorum. Paralarının çoğunu bana veriyorlar. Ama benim için sorun olan şey yeraltında telefon çekmiyor olması. Görünüşe göre, ürünlerimden bazılarını satın almak istediği şirketin sahibi. Benimle tanışmak için bizzat geldi. Ve buluşmamız için ısrar ettiği bu kulübün sahibi. Karanlık ve boş mekâna bakarken, burada şarap ve viskiden çok daha fazlasını sattıklarını hissediyorum.

Kısa siyah eteğinin altından bacak bacak üstüne atıyor, gözlerinde flörtün izleri var. Tabii ki bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Tek düşündüğüm bunun ne zaman biteceği ve böylece önemli olan tek kadına geri dönebileceğim.

"Evet, Bay Smith." Kan kırmızısı dudakları kıvrıldı. "Duyduğum her şeye bayıldım. Bu yüzden şirketimde çalışmanız için sizinle sözleşme yapmak istiyorum. Kalıcı olarak. Ama ne yazık ki, bunun için kendi... kişisel çabalarınızı durdurmanız gerekiyor, diyebilir miyiz?"

Gömleğimin kollarını çözüp dirseklerimi dizlerimin üstüne koyarak kıkırdıyorum. "Buraya kendi şirketimden ayrılmam için bana teklifte bulunmaya geldiyseniz, korkarım ki yolculuğunuz oldukça faydasızdı, Bayan Tretoria."

Sıkıca gülümsüyor. "Sana bu işten şimdiye kadar kazandığından çok daha fazlasını ödeyebileceğimin farkındasın değil mi? Mümkün olduğunca çok para kazanmak istiyorsun, değil mi?"

"Hayır, değil." Ayağa kalktım.

Bu toplantı bitmiştir. Adamları çabucak ayağa kalktı. Hepsine ters ters bakıyorum.

"Senin için çalışmayacağım. Bir dahaki sefere beni aramak istersen, arama. Kendim çıkacağım. Sana iyi uçuşlar."

"Hata yapıyorsun," diye sesleniyor soğukkanlılıkla.

"Evet, buna alışkın sayılırım." Kayla'dan cevapsız arama ya da mesaj var mı diye kontrol etmek için cep telefonumu kaptığım gibi merdivenleri tırmanıyorum.

Ama çıkar çıkmaz cep telefonum

çaldı. Donup kaldım.

Çünkü numarayı anında tanıyorum. Neden aradığını bilmiyorum ve cevap vermek bile istemiyorum. Ama içimden bir ses yapmamı söylüyor. Sanki bir

hayalet kulağıma telefonu açmamı fısıldıyor. "Alo?"

"Tanrı'ya şükür." Annemin sözleri acı içinde yüzüyordu.

Umursamamalıyım. Onunla konuşmamalıyım ama yine de kendimi nabzımın yükselmesini engelleyemezken buluyorum.

"Sorun nedir?"

"Lütfen, ona yardım etmelisiniz! O... o seni aramak istemedi," diye hıçkırıyor. Bir anda arabama doğru koşmaya başladım. "Kim?"

Ama o beni görmezden geliyor, ağlıyor ve devam ediyor. "Kardeşlerin inatçı, biliyorsun, ama seni aramam gerektiğini biliyordum. Yardım etmek isteyeceğini biliyordum."

"Kimin yardıma ihtiyacı var?" Tekrar soruyorum, öfke ve korku damarlarımda dolaşıyor. "Sophia," diye feryat ediyor. "Biri Sophia'yı kaçırdı."

İçimi soğuk bir korku kaplıyor. "Ne kadar zaman önce? Tanık var mı?"

"Bir saat önce. Sanırım bir saat önce. Ben... uh... Michael'ın Raph'a parkta futbol oynadığını ve arkadaşlarının kapüşonlu ve maskeli birini gördüğünü söylediğini duydum. Korkunç bir maske olduğunu söylediler. Ağzı yokmuş ve her iki gözünde de birer kesik varmış."

Siktir! Onun için geldi. Onu izlediğimi biliyordu. Ne giydiğimi biliyordu. Benim hakkımda, benim onun hakkında bildiğimden daha çok şey biliyordu. Bundan utanıyorum. Dikkatsiz olduğum için utanıyorum. Aptalca. O küçük kızın kaçırılması benim suçum. Muhtemelen şimdiye kadar öldürülmüştür.

Tabii beni orada istemiyorsa.

İhtiyacım olan uygulamayı bulmak için telefonuma göz atarken parmaklarım acımasızca telefonumun etrafında kıvrılıyor.

"Lütfen ona yardım edeceğini söyle. Lütfen!" Tam orada, çizginin karşısında paramparça oluyor. "Benden ve bu aileden nefret ettiğini biliyorum ama lütfen, lütfen ondan nefret etme. O-"

"Anne. Ondan nefret etmiyorum." Nefes nefese kaldı.

O kelime. .

"Onu bulacağım. Onlara söyleyebilirsin. Umurumda değil. Şu anda önceliğim onu kurtarmak. O yüzden onlara onu ölü ya da diri bulacağımı söyle."

"Öldü mü? Hayır..." Ağlıyor. "Lütfen böyle söyleme."

"Bu bir olasılık." Yine de istediğim son şey bu. "Şimdi gitmem gerek. Onu bulduğumda sana haber veririm."

"Özür dilerim," diye ağlıyor.

"Şimdi zamanı değil."

Aramayı hızlıca kapatıyorum ve Sophia'ya verdiğim yüzüğe bağlanan uygulamaya bakıyorum.

"Lütfen evlat, bana hala sende olduğunu söyle."

Anında bir yer gösteriyor, buradan yirmi dakika uzaklıkta, Ana Cadde'de bir ev. İçimi bir rahatlama kapladı. Orada sağ salim olduğuna dair bir umut var.

Arabayı çalıştırmadan önce Kayla'dan bir mesaj buluyorum ve hemen açıyorum. Ve kalbim... Daha önce hiç bu kadar acı çekmemişti.

KAYLA

Selam, bebeğim. Cammie aradı. Katilin Anges Gölü'ndeki 554. Ana Cadde'de ailesinin evinde olduğunu söyledi. Lütfen acele et. Şimdi oraya gidiyorum.

Ana cadde mi? Hayır...

ADRIEL

Kayla! Ne yapıyorsun? Oraya yalnız gitme. Bana henüz orada olmadığını söyle. Lütfen!

Sessizlik. Ondan tek bir kelime bile duymadan dakikalar geçiyor ve kalbim mutlak, akıl almaz bir korkuya daha da gömülüyor. Hiç bilmediğim, hissetmediğim ya da deneyimlemediğim bir şey. İnsanlar bu bokla nasıl başa çıkıyor? Başka bir insanı benim onu önemsediğim gibi önemsemek.

Hayır.

Eğer ona bir şey olursa...

"Siktir!"

Yumruğumu direksiyona defalarca vurarak otoyolda hızla ilerliyor, onun yanında olamadığım için kendimden nefret ediyorum. Şirketim için onun benim için ifade ettiği anlamın yanında hiçbir şey ifade etmeyen bir toplantıda olduğum için kendimden nefret ediyorum.

"Fuuuck!"

Onu kaybedemem!

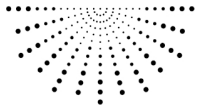
Cep telefonumdaki bir düğmeye basarak, kurt kolyesinin gözüne yerleştirilmiş GPS'i kullanarak Kayla'nın konumunu takip ediyorum. Zaten bildiğim şeyi ortaya çıkarıyor. Sophia ile birlikte.

İkisi de katilin elinde.

Bugün birinin öleceğinden eminim ve o kişinin ben olması için dua ediyorum.

OceanofPDF.com

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

KAYLA

ARABAMI YOLUN KARŞISINA PARK EDERKEN KALP ATIŞLARIM HIZLI BIR KREŞENDOYA ULAŞIYOR. Cammie'nin ailesinin evinden bir sokak ötede. Dizlerim titriyor ve boğazımdaki nabız daha hızlı atıyor ama yine de ayağa kalkıyorum.

O evin içinde ne olduğu korkusunun beni durdurmasına izin veremem. Onun bana ihtiyacı var. Yaşadığı onca şeyden sonra ölmesine izin veremem.

Ama hayat bazen adil değildir. Vücudunuzdaki kemiklerden başka verecek bir şeyiniz kalmayana kadar alır da alır. Ama bu bile yeterli değildir.

Bizim yaşadıklarımıza katlanan tüm insanlar için, hayatın bize daha fazlasını sunmasını dilerdim. Ama sunmuyor. Hiçbir zaman da olmadı.

Ev bana bakıyor. Beni çağırıyor. İki katlı. Sade beyaz ve lacivert panjurlu. Sade. Yakın çevrede başka ev yok. Dönümlerce taze, yeşil çimenlerden başka bir şey yok. Duvarların içinde yaşanan dehşeti duyacak kimse yok.

Avucumda tuttuğum bıçağımla telefonuma son bir kez bakıyorum ama henüz Adriel'den bir mesaj göremiyorum. Toplantıdayken muhtemelen telefonunu kontrol etmediğini biliyorum ve şu anda keşke etseydi. Ona ihtiyacım var. Bu dünyada güvendiğim çok fazla insan yok ve o hızla bu listede bir numara haline geldi. Kimliği hakkında bana yalan söyledikten sonra belki bu aptalca ama sonuçta bunun bir önemi var mı? Bunu yapmak zorunda olduğu için yaptı ve günlerini benim güvende olduğumdan emin olarak geçirdi. Arkadaşlarım ve ailem dışında kim bana bu şekilde göz kulak oldu? Hiç kimse.

Buraya yalnız gelmek bana her şeye mal olabilir. Ona. Sahip olabileceğimiz bir geleceğe. Ama bir zamanlar olduğum kız olmayı reddediyorum. Kendi gölgemden korkuyorum. Bianchi fahişesi olarak yaşadığım hayat beni değiştirdi.

Dürüst olmak gerekirse, Elsie Michael'ın arabasına atlayıp kaçtığı anda değiştim. Beni konuşturmak için dövdüklerinde ve tecavüz ettiklerinde, beni günlerce aç ve sadece hayatta kalmama yetecek kadar su olmadan bir kafeste tuttuklarında. Ama konuşmadım. Sanırım o zaman içimde bir şeyler gerçekten değişti ve bugün olduğum kadının bir parçası haline geldim. Değer verdiğim insanlar için her şeyi yaparım ve buna şimdi Cammie de dahil.

Buraya gelirken Michael'a nereye gittiğime dair bir mesaj gönderdim. Göndermeyecektim ama sonuçta nerede olduğumu ne kadar çok kişi bilirse o kadar iyi olur diye düşündüm. Ben aptal değilim. Tek başıma ancak bu kadarını yapabileceğimi biliyorum.

Ne yazık ki, hiç cevap vermedi. Bu onun yapacağı bir şey değil.

Belki Elsie'ye de mesaj atmalıyım diye düşündüm ama sonra vazgeçtim. Endişelenir ve strese girer. Bunu istemem. Benim için yeterince endişelendi zaten.

Bunu yapabilirim. Bir planım var. Belki aptalca bir plan ama yine de bir plan.

Katile Cammie karşılığında daha çok isteyebileceği bir şey sunabilirsem, yardım edecek biri gelene kadar bize biraz zaman kazandırabilirim diye düşündüm. Belki katil Cammie'nin gitmesine bile izin verir.

Sanırım öğreneceğiz.

Boğazımda bir ağırlıkla caddeyi geçiyorum ve yavaşça kapıya ulaşıyorum. Göğsümdeki baskı artıyor, nabzım atlıyor ve dengesizleşiyor.

Daha düğmeyi çevirmeden açık olduğunu anlıyorum. Daha fazla ittiğimde gıcırdıyor, tatlı, metalik koku neredeyse anında burun deliklerime çarpıyor. Gözlerim büyüyor ve korku boğazımı sıkıyor.

Bu kokuyu iyi bilirim.

Kan kokusu.

Hem de çok.

Dehşet damarlarımda dolaşıyor ve nabzım öfkeyle atıyor. Eşiği geçerken her santimim titriyor, çoktan ölüp ölmediğinden emin değilim. Eğer kokladığım onun kanıysa. Ona seslenmek istiyorum ama bu Dr. Collins'i uyarır mı bilmiyorum.

İçeri adımımı atar atmaz yerde birinin çıplak ayağını görüyorum. Bir kadın ayağı.

"Cammie!" Ona doğru koşarak sesleniyorum, dışarı fırlayıp beni öldürmek üzere olup olmadığını umursamaktan kendimi alamıyorum. "Nonono!"

Ona yaklaşır yaklaşmaz yere çarpıyor ve sırtı kan içinde bana bakan o boş ifadeye baktığımda Cammie olmadığını anlıyorum. O daha yaşlı. Annesi mi? Aman Tanrım!

"Cammie, ?" Fısıldayarak bağırıyorum, hiçbir şey duymuyorum.

Ayak sesleri değil. Ne de birinin çığlığı.

Gitmiş olmasından, çok geç kalmış olmamdan duyduğum korku beni acil bir umutsuzluğa sürüklüyor. Ölmüş olamaz! Yaptıklarının bedelini ödemeli!

Titrek ayaklarımın üzerinde sallana sallana antreden aşağı iniyorum ve oturma odasına girdiğimde...

"Cammie!" Bağırarak ona doğru koşuyorum, bıçağı kapatıp cebime geri sokuyorum.

Köşede yatıyor, etrafında kan birikmiş, bulunduğu yerden çok uzakta olmayan iki ceset daha var.

Bunlar küçük kardeşi ve babası olmalı. Lanet bir katliam. Hepsini öldürdü ve gitti!

"Tanrım, Cammie. Hayır!" yere çöküyorum ve bedenini kucağıma alıyorum.

Onu sallayarak ağlıyorum, gömleğinden akan kan benimkine de bulaşıyor. "Çok geç kaldım," diye haykırıyorum. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm."

Parmaklarım boynuna uzanıyor, hâlâ orada bir yerde olma ihtimali olması için dua ediyorum.

"Lütfen! İyi olmak zorundasın!" İki parmağım boğazının yan tarafına bastırırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Nefesim kesiliyor, nabzını hissettiğimde içimi soğuk bir rahatlama ürpertisi kaplıyor.

"Tanrı'ya şükür!" Ona sarıldım ve ağladım. "İyi olacaksın." Nefeslerim iniltili bir şekilde geliyor. "Ambulans çağıracağım."

Cebime uzanıp telefonumu alıyorum ve çevirmeye başladığımda eli dışarı fırlıyor, parmakları bileğimi sarıyor.

Gözleri açıldı.

Şaşkın bakışlarla ağzım hareket etmeye başlıyor ama ses . Zihnimin ve bedenimin birbirini yakalaması bir an alıyor.

"C-C-Cammie!" Nefes . "Sen...sen iyisin."

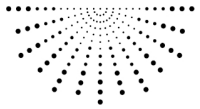
"Evet. Evet, öyleyim." Sırıtıyor, beni yere yatırıp üzerime yerleşirken sırıtışı soğuk. "Ama ne yazık ki sen değilsin."

Sonra, boğazıma bir silah doğrulttu. Ve ateş

etti.

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM

KAYLA

NEREDE OLDUĞUMDAN EMIN OLAMADAN INLIYORUM. DENERKEN KOLLARIM AĞRIYOR onları hareket ettirmek için. Sesler... Uzakta gibi görünüyorlar ama bir kadın sesi duyuyorum ve işte o zaman her şey yıkılıyor.

Silahı bana doğrulttuğu an, tartışma, onu ittiğim ve kurşunun yanımdan uçup gittiği an.

O korku - öleceğime dair buz gibi, kan dondurucu korku - açıklayamayacağım bir şey.

Kavga etmiştik. Bunu hatırlıyorum. Beni itti ve... kafamı çarptım. Zonklayan acıyı hatırlıyorum. Bana tekrar vurduğu zamanı hatırlıyorum ve işte o zaman hatırlamayı bırakıyorum.

Ama hâlâ hayattayım. Beni öldürmedi.

Ben... Ben bunların hiçbirini anlamıyorum. Neden bana zarar versin ki? Ona yardım etmeye geldim. Bunu neden yapıyor? Dr. Collins nerede?

"Mm," diye , figürler dans ederken gözlerim bulanıklaşıyor. Ya

da belki de sadece o ve ben çift görüyorum.

Biri ağlıyor. Çok yakınımda. Ben miyim yoksa başkası mı anlamıyorum. Ama kim olabilir ki? Burada başka kimse yoktu ve ailesi ölmüştü. Onları o mu öldürdü? Onu kabul etmedikleri için onlara zarar vermek mi istedi? Bir sonraki hedef ben mi oldum? Ama neden? Benim onun ailesiyle ne ilgim var?

Sonra zihnime başka bir şey yerleşiyor, daha karanlık ve çok daha korkutucu bir şey. Ama bu ihtimali henüz kafamda canlandıramıyorum. Cammie'nin katil olduğu ihtimali. Gece Yarısı Katili'nin kendisi.

Bu hiç mantıklı değil. Yine de... kaçırıldığım gece iki kişi vardı. İki kişi bana zarar veriyordu. Ya Dr. Collins onun suç ortağıysa? Bu daha mantıklı olurdu.

Çok fazla soru yüzüyor ve cevaplara ihtiyacım var. Onları elde edene kadar dinlenmeyeceğim. Homurdanarak kendimi gözlerimi biraz açmaya zorluyorum ve doğrulmaya çalışırken koluma yumuşak bir dokunuş geliyor.

"Onun gitmesini istiyorum," diyor Cammie, sesi boğuk ama yine de her şeyi duyabileceğim kadar net.

Benden birkaç adım uzaklaşırken karanlığının azaldığını görebiliyorum.

"Onu bulamayacağı uzak bir yerde istiyorum," diyor birine.
"Bu onu öldürmekten çok daha kötü olurdu."

O kadar ürkütücü bir karanlıkla gülüyor ki gözlerimin arkası yanıyor. Kime dönüştü? Beni nereye gönderiyor ve kiminle konuşuyor?

Bir adam kıkırdıyor, ahlaksızca, ama sesi tanıyamıyorum.

"Uyan, Kayla. Lütfen," diye ağlıyor bir çocuk, eli beni sıkıyor. "Uyan."

O zaman başımı yavaşça çeviriyorum ve sanki gözlerim oyun oynuyormuş gibi birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyorum. Öyle olmalı. Tam yanımda oturuyor olamaz. Kafamı çok sert çarpmış olmalıyım.

"Kayla... Korkuyorum. O deli." "Sophia

mı?" Boğuluyorum.

"Evet, benim." Başını

sallıyor. "Oh, Tanrım!"

Hayır, hayır bu olamaz! Sophia'yı neden alsın ki?! Elsie ve Michael, henüz bilmiyorlar mı?

Sonra aklıma geldi: Michael bu yüzden mesajıma cevap vermedi. Kızını arıyor. Oh, hayır! Ona zarar veremezler. Onlara izin vermeyeceğim!

"Bakın, prenses uyanmış." Cammie sırıtıyor ve diz çöktüğünde yüzünü net bir şekilde seçebiliyorum. Saçlarımı sıkıca kavrıyor. "Gözlerini aç ve bana bak!"

Yanağıma sert bir tokat atıyor ve anında uyanıyorum. Vücudum titriyor ve ellerimin önümde bağlı olduğunu, Sophia'nın gözyaşlarıyla dolu bakışlarını ve titreyen alt dudağının bana doğru uzandığını fark ediyorum.

"İyi olacaksın," diye yalan söyledim ona. "Ben buradayım, tatlım."

"Onunla konuşmayı kes!" Cammie saçımı daha sıkı yumrukluyor. "O iyi olmayacak, sen de iyi olmayacaksın!"

Sophia feryat ediyor ve Cammie homurdanıyor.

"Kapa çeneni! Senden yeterince şey duydum!" Silahını zavallı, masum çocuğa doğrultur.

"Bunu ona doğrultma! O bir bebek! Ağlamamasını istiyorsan, kaldır onu!"

Hırlıyor ve dişlerini gıcırdatıyor, ama indiriyor. Göğsü şişiyor, yüzü kıpkırmızı, gömleğindeki kan hâlâ duruyor ama belli ki ona ait değil.

Bu bir tuzaktı, değil mi?

"Neden, Cammie?" Fısıldıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki tekrar bayılacağımdan korkuyorum. "Bunu neden yapıyorsun? Neden bütün o kızları öldürdün?"

İnkar etmesine bile izin vermiyorum. O ve ortağı olduğunu biliyorum. Öyle olmak zorunda. Ama hiçbir şey mantıklı değil! Yaşadığımız onca şeyden sonra, masumları nasıl öldürebilir?

Gözlerinde donuk, ölü bir bakışla kıkırdıyor. "Şu haline bak. Anladın, ha?" Alkışlamaya başlar. "Bravo!"

"Anlamıyorum." Kelimelerim içimden titreyerek döküldü. "Biz masum insanları öldürmeyiz. Onları kurtarırız. Onlara yardım ederiz. Bunu nasıl... nasıl yaparsınız?"

"Mmm." Ağzını büküyor ve somurtuyor. "Üzgünüm ama hepimiz sen ve erkek arkadaşın gibi *kötü* insanları öldüren süper kahramanlar değiliz." Gözlerini deviriyor, sonra kötü niyetle bana bakıyor. "Hepimiz *o kadar* da mükemmel değiliz," diye hırlıyor. "Onlardan nefret ederdim, biliyorsun. Tüm o güzel, mükemmel kızlar sanki hayatları dokunulmazmış gibi dünyada dolaşıyorlar."

Derin bir nefes alıyor, sonra kendini toparlamaya çalışır gibi bırakıyor.

"Mükemmel aileler. Mükemmel erkek arkadaşlar. Mükemmel işler. Hiçbir şey yerinde değil.

Ta ki benimle tanışana kadar." Sırıtıyor ve vücudumdaki tüm tüyler diken oluyor.

Onu hiç böyle görmemiştim. Bu kadar duygusuz ve kırılmış. Böyle mi oldu? Şu anda onun için üzülüyorum. Acı çekiyordu ve kimse bunu gerçekten göremiyordu.

"Ne yaptın sen?" Fısıldıyorum.

"Onlarla tanışırdım. Arkadaşları olurdum, sonra onları uyuştururdum ve arkadaşımın biraz eğlenmesine izin verirdim." Dudakları hesapçı bir küçümsemeyle inceldi. "Bakın, bazıları gerçekten ölmedi. Bazıları çok daha korkunç bir yere gönderildi." Gözlerini kırpmadan bakıyor. "Bilirsin, senin ve benim çok iyi bildiğimiz türden."

"Aman Tanrım!" Elimle ağzımı kapatıyorum. "Kaçakçılık çetesiyle mi çalışıyordun?"

"Evet." Sırıtışı genişliyor. "Başlangıçta beni alacaktı ama ben buna izin veremezdim, bu yüzden arkadaş olduk. Kızlara ne yaptığımı öğrendikten sonra bir iş anlaşması yaptık. "O zaman

Bir çeşit." Omuz silkiyor. "İşini büyütmek için bazı kızları alıyor, diğerlerini ise ben eğlenmeden önce test sürüşü yapmasına izin verdim. Çünkü hiçbir hayat mükemmel değildir, Kayla. Bunu herkesten çok sizin bilmeniz gerekir."

"Ben..." Nefes nefese kaldım. "Çok özür dilerim." Gözlerimden iri yaşlar süzülüyor. "Acını, bizden ne kadar çok şeye ihtiyacın olduğunu gerçekten göremediğim için çok üzgünüm. Ben Hepimiz seni hayal kırıklığına uğrattığımız için üzgünüz," diye ağlıyorum.

"Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni!" Silahın namlusunu şakağıma dayadı. "Benim hiçbir sorunum yok!" Yüz hatları şeytani bir şekle büründü. "Mükemmel bir hayatın var olduğuna inanarak kendilerini kandıranlar *onlardı*. Dünyanın kurallarının onlar için geçerli olmadığını düşünüyorlardı. Ben onları yola getirdim. Bana teşekkür etmeliler. Çünkü artık onlar da biliyor."

Kendime engel olamayarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ediyorum, Sophia da bana tutunmuş ağlıyor.

"Ve...ve yıldız? O siz miydiniz yoksa ortağınız mı?"

"Hepsi benim fikrim." Yüzü gururlu gibi parlıyor. "Annem bana küçük yıldızım derdi. Bak nasıl oldu." Bakışları daralıyor. "Nasıl bir fahişe olduğumu öğrendikten sonra beni hiç istemedi. Beni asla affetmedi. Hiçbiri affetmedi. On iki yaşındaki erkek kardeşim bile bana iğrenerek baktı. Okuluna gidip denediğimde benimle konuşmadı. Arkadaşlarıyla bana güldüler, hepsi oyun alanından bakarken benim hakkımda fısıldaştılar." Burun delikleri alevlendi. "Ben de onlara gerçekte kim olduğumu gösterdim. Ve ölmeden hemen önceki o an, bıçağı son kez içlerine batırırken gözleri benimkilerle birleştiğinde, işte o zaman beni gerçekten gördüler."

"Bu... bu sen değilsin." Acı dalgalar halinde içimden sızıyor, bunu nasıl yapabildiğini, ne kadar düştüğünü anlayamıyorum.

Burnunu benimkine yapıştırırken elini saçlarımda sabit tutuyor. "Bu benim! Yakında bunu sen de göreceksin."

"Ve... Doktor nerede? Burada mı? Bizi izliyor mu?"

Kahkahası vücuduma bir soğuk ürperti daha gönderiyor. Bir iç çekişle, tam boyuna yükseliyor.

"Oh, korkarım doktor bize katılmayacak." "Onu

sen mi öldürdün?"

"Hayır." Gözleri manyakça dans ediyor. "Ama tatlı Dr. Collins artık bizimle değil." Sahte bir üzüntüyle gözlerinin arasında bir kırışıklık beliriyor.

"Anlamıyorum. Onun... seninle çalıştığını sanıyordum."

Kahkahası . "Yalan söyledim, seni aptal! Ben çok iyi bir oyuncuyum, değil mi? I?"

Boğazını temizler ve çenesini yukarı kaldırır.

"Bana karşı çok iyiydi. Bana yardım ediyordu. Nasıl? Nasıl ?" Dramatik bir şekilde burnunu çekiyor, A ve bana onu incitenin doktor olduğunu söylerken söylediği sözleri tekrarlıyor.

"Kim?" Nefes alamıyor gibiyim, soru dudaklarımdan zar zor dökülüyor. "Onu kim öldürdü, Cammie?"

"Ben yaptım." Ama cevap veren ses artık onun sesi değildir.

Bana doğru gelmeye başlayan adamı gördüğümde kalbim gibi oluyor.

"Ne-ne... Hayır." Gözyaşları dökülüyor. "Bu sen olamazsın."

Prince alaycı bir şekilde sırıtıyor. "Hey, Kayla. Pek iyi görünmüyorsun." Tüylerimi diken diken eden bir korku kaplıyor içimi.

"Nasıl... Neden?" Başım dönüyor, siyah ve sarı noktalar gözlerimin önünde yanıp sönüyor.

"Neden?" diye alay ediyor, sonra dişlerini kırıp gösteriyor.

Hızlı bir koşuşturmayla önümde duruyor, bir eli boğazımı sıkıyor. Bir sonraki nefesime hasret kalana kadar noktalar büyüyor.

Sophia çığlık atıyor ve elim onunkine uzanıp sıkıyor. Ona zarar vermelerine izin veremem. Sophia'ya değil.

"Arkadaşların babamı benden aldı," diyor. "Ve bunun bedelini ilk ödeyen sen ."

"Senin... senin baban?" Bir zamanlar nazik olan yüzünde hiç görmediğim kadar öfkeyle dolu gözlerini sıkarken boğulmayı başarıyorum.

"Agnelo Bianchi. Onu hatırlayabilirsin." Ağzı sadece bir saniyeliğine kıvrılıyor. "Onun çocuğu olduğumu öğrendikten sonra onu yeni yeni tanımaya başlamıştım. Fahişe annem, ben öğrenip onunla yüzleşene kadar bunu benden sakladı. Ben de onu buldum ve kim olduğumu söyledim. O da beni geri çevirmek yerine yakın çevresine kabul etti." Öfkeyle kaynıyor, fırtınalı bir bakışla beni süzüyor. "Bana nasıl erkek olunacağını öğretti, emekli olduktan sonra kulübünü yönetmemi istedi. Ama sonra *lanet* olası Cavaleriler devreye girdi ve onu benden aldılar! Ama ona mirasını devam ettireceğime dair bir söz verdim ve . Artık onun adı sonsuza dek yaşayacak."

Beni bırakıp ayağa kalkmadan hemen önce kendini beğenmiş yüzünde bir alay donup kalıyor.

"Yine de endişelenme. Öldükten sonra ona bir söz daha verdim, seni bulduğumda bulabildiğim en aşağılık pisliğe satacaktım. Ve ben

Sen ve o küçük kız için doğru evi buldum." Sophia'ya öyle bir bakıyor ki midem bulanıyor. "Onu çok sevecek."

Kıkırdar ve Cammie de ona katılır.

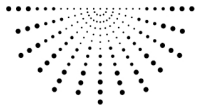
"Buradaki işim bittiğinde Eriu için de geleceğim. Onun gibi sevimli bir şey çok paraya satılır."

"Hayır! Sakın ona dokunma!" Çığlık atıyorum.

Sophia'nın bitmek bilmeyen hıçkırıkları benimkilerin de sel gibi akmasına neden oluyor. O bana tutunurken ben de parmaklarımı onunkilere doluyorum, birilerinin bizi zamanında kurtarıp kurtaramayacağını bilmeden.

OceanofPDF.com

BÖLÜM KIRK BİR

ADRIEL

ARABASINI BULDUM AMA ONU GÖREMEDIM.

Vücut.

Hiç düşünmeden sokağın karşısına geçiyorum ve aralık bırakılmış kapıdan içeri baktığım anda sol taraftan gelen sesleri duyuyorum.

Bir çocuk ağlıyor ve ben onun Sophia olduğunu hemen anlıyorum.

Siktir!

Eğer ona ya da küçük kurduma zarar verirlerse, bunun bedelini cehennemde öderler. Bu işe karışan herkesin üzerine öfkemi salmamı kimse engelleyemeyecek.

Daha fazla ses çınlıyor, şimdi daha net. Cammie'nin gülüşünü fark ediyorum. İlk başta neden güldüğünü anlamıyorum. Ta Kayla'ya nasıl yalan söylediğini anlatana kadar... Doktorun katil olduğu konusunda yalan söylediğini. Ve o anda vücudumdaki tüm kaslar geriliyor.

O da mı işin içinde?

Dişlerim kırıldı. Kayla'ya yalan mı söyledi? Ben... Ben onu öldüreceğim.

Dinledikçe daha da sinirleniyorum. Ama başka bir ses duyduğumda, üniversitedeki o serseri, oraya koşup ikisinin de bağırsaklarını deşmek istiyorum. Ondan hiç hoşlanmamıştım. Şimdi nedenini biliyorum.

Kimi kandırıyorum ki? O piçten nefret ediyordum çünkü bana ait olan tek kadını becermek istiyordu. Görünüşe göre, çok daha kötü planları varmış.

Evin çevresine bakarken, onları şaşırtmam gerektiğini fark ettim. Onları dışarıdan vurmalıyım. Onu çabucak indirebilirsem, Cammie'yi öldürüp kızları kurtarabilirim. İçeri dalıp onlardan birinin Kayla ya da Sophia'yı vurmayacağını düşünmemin imkânı yok. Bu konuda akıllı davranmalıyım. Harekete geçmeden önce düşünmeliyim.

Evin etrafında sessizce koşarken, içeride olanları gizlemek için perdesi olmayan, hafifçe açık bir pencerenin altına sürünüyorum.

Elim silahımın üzerinde, Prince ve Cammie'nin, elleri önünde bağlı, korkmuş Sophia ve Kayla'nın önünde durduğunu görüyorum.

Parmaklarım eklemlerim bembeyaz olana kadar kıvrılıyor, içeride onu kurtaramadığım, Sophia'yı kurtaramadığım için nefret ediyorum. Bu beni öldürüyor!

Daha fazla beklememe imkan yok. Onları uzun süre hayatta tutabileceklerini sanmıyorum. Her şeyi yapabilirler.

Prince'in elinde bir Glock var, Cammie'nin ise yok gibi görünüyor. Onda da bir tane olmalı. Silahlı olmamasına imkan yok. Onu hafife almışız. Kayla'nın tek istediği o kıza yardım etmekti ama bizimle oynuyordu.

O zaman her şey kafama dank etti. Kayla'nın evine girip ona tüm bunları yapanlar onlardı.

Ciğerlerim ele geçirilmiş gibi nefesim kesiliyor. Kayla'nın onu bulduktan hemen sonraki görüntüleri gözümün önünde beliriyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor.

Boynumdaki nabız kulaklarımda atıyor.

Bu evden çıkamayacaklar.

Prens ileri geri adımlar atarak ona, Sophia'yı ve kendisini onlara zarar verecek birine satmaktan ne kadar zevk alacağını söyler. Kimsenin onlar için gelmeyeceğini.

Dudaklarımı bir sırıtış kaplıyor. Yanıldığını kanıtladığımda yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.

Bu sefer ona doğru yöneldiğinde silahımı hazırladım.

Ve bana doğru döndüğü o bir saniyede tereddüt etmedim.

Pop.

Pencerenin açık kısmından bir kurşun ateşlenir ve tam karnına saplanır.

Cammie şaşkınlıkla çığlık atar.

Sophia hıçkırıyor.

Kayla ise... Gözleri tamamen rahatlamış bir şekilde
benimkilere gömüldü. Camı sonuna kadar açıp içeri
atlıyorum.

"Seni çocuğu..." Cammie kendi silahını çıkardı, ben de ateş ettim.

Sophia yüzünü Kayla'nın omzuna saklarken Cammie yere yığılır ve kolunun üst kısmından kan akmaya başlar.

Nefes nefese, doğrulmaya çalışıyor ama ben diz çöküp parmaklarımı yarasına bastırıyorum, ta ki o çığlık atana kadar.

"Nasıl bir his?" Etinin derinliklerine iniyorum. "Kaybettiğini bilmek? Her bir kurbanınız gibi öleceğinizi bilmek için mi?"

Küçük, kuru bir kahkaha atıyor. "Hepsini mahvettim. Kaybetmedim... kaybetmedim."

"Peki ya şimdi?" Doğruldum ve karnına bir kurşun sıktım, acı içinde kan kaybından ölmesine izin verdim, ona hızlı bir ölüm merhameti göstermedim. O daha kötüsünü hak ediyor.

Kayla pantolonunu indiriyor, gözyaşları görüşünü ele geçiriyor. Ama onları buradan çıkarmadan önce buna bir son vermeliyim.

"Geliyorum, bebeğim. Söz veriyorum."

Başını sallıyor, korkmuş Sophia'yı rahatlatmaya çalışıyor ve kalbim gözlerine tek bir bakışla çarpıyor, çünkü bana sahip. Bana sahip. Onu tekrar gülümsetmek için kendi kalbimi parçalayabilirim.

Prince'e yaklaştığımda, onun hala hayatta olduğunu görüyorum. Ama bu değişmek üzere. Silahımı doğrultarak kasığına tek bir el ateş ediyorum, çığlığı sonsuza dek bu duvarların içinde hapsoluyor.

Ayağımı kaldırarak, ayakkabımın topuğunu yarasına batırıyorum. "Baba gibi, oğul gibi." Kaşlarımı çatıyorum. "Korkarım onunla birlikte gömüleceğini söyleyemem."

Bianchi'lerden herhangi biri için bir mezar yok.

"Kazanmak..." Nefes almaya çalışırken bir kahkaha atıyor. "Farklı görünüyor...herkes için."

Ben daha ne dediğini anlayamadan bir el silah sesi duyuldu ve doğrudan Kayla'ya geldi.

Kayla'nın vücudu geriye doğru düşerken Sophia çığlık atıyor, karnından kan sızıyor.

Aşağıya baktığımda, hayatının son birkaç saniyesi kaybolurken silahın elinden kaydığını görüyorum.

"Hayır!" Kayla'ya doğru koştum ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Gözlerindeki o şok olmuş bakış beni korkuya sürükledi. Bir çakıyla bileklerini bağlayan fermuarları kesiyorum ve yarasına baskı uygulamak için gömleğimi yırtıyorum.

Kanı içinden süzüldüğünde, hiç bilmediğim bir acı vücudumun her hücresine işliyor.

"Hayır, hayır!" Bağırıyorum. "Sakın beni bırakma!"

Hiç gelmeyen nefesler için savaşıyorum, gözlerim yüzümden bir damla yaş akana kadar çiğ bir acıyla yanıyor. Ardından daha fazlası geliyor.

Onu kollarımın arasına aldığımda, daha önce hiç ağlamadığımı fark ediyorum, hala dünyanın rahatlığını ve sevgisini arayan küçük bir çocuk olduğumdan beri. Ama bu kadına kadar bir gram bile hissetmemiştim ve onun gitmesine izin veremem. Bırakmayacağım.

"A Amca," diye hıçkırıyor Sophia, kelimeleri neredeyse çıkaramadan. "O iyi mi?"

Onun gözlerindeki taze yaş seli benimkilerin de yüzeye çıkmasına neden oluyor. Bana nasıl ve neden amca dediğini bilmiyorum, sorma şansım da yok. Çünkü Kayla'yı hastaneye yetiştirmeye odaklanmıştım. Nabzı hâlâ atıyor ama zayıf.

Sophia'nın elini tuttuğumda, arkamdan hızla gelen ayak seslerini fark ettiğimde gözleri açılıyor.

"Baba!" diye bağırıyor, elimi hemen bırakıyor ve babasına doğru koşuyor.

"Prenses!" Duyguları içinde kıvranıyor.

Kız onun kollarına atlar atlamaz gözlerimiz kilitleniyor ve o da bana ciddi bir şekilde başını sallıyor. Ve ben de yapacağımı hiç düşünmediğim bir şey yapıyorum: Ona karşılık verdim.

Diğer iki erkek kardeşimi, üvey kız kardeşimi ve orada duran diğer herkesi görmezden gelerek, kollarımda ölmek üzere olan Kayla ile kapıdan aceleyle çıkıyorum.

"Bekle!" Michael, Sophia hâlâ kucağındayken seslenir. "Bizim kendi hastanemiz var. Onu oraya götürün."

"Ben ," diye teklif ediyor Raph, avucuyla omzuma vurarak.

Bundan kurtulamıyorum. Bu onlara olan nefretimden daha fazlası. Bu Kayla ile ilgili.

"Tamam."

Birlikte onun cipine koşuyoruz, o ise kızın hayatını kurtarmak için yüzün üzerinde çaba sarf ediyor.

Ve benimkini.

Doktorlar Kayla'yı ameliyat ederken herkes hastanede toplandı. Kurşunun çıkarıldığı söylendi ama kaybettiği kan için kan nakline ihtiyacı varmış. İyileşip iyileşmeyeceğini henüz kimse bilmiyor.

Elsie, Kayla'nın yaşadıklarını yaşamış birinin neden böyle bir şey yaptığını anlamayan Jade ve Kayla'nın ağlayan ebeveynleriyle bir araya gelmişken, annem endişeli bakışlarını benden ayırmıyor. Cammie'nin gerçekte ne yaptığı hakkında hiçbir fikirleri yok. Kaç kadın öldürdü. Ve bilmeyecekler. Haberler asla Gece Yarısı Katili'nin gerçek kimliğini öğrenemeyecek. Cammie ölümüyle ün kazanmayacak. Jade'in merkezi de bu yüzden kötü haber almayacak. Ben, kardeşlerim ve burada bulunan Cavaleriler, hepimizin üzerinde anlaştığı tek şey buydu.

Deli gibi adım atıyorum, uyanmasını bekliyorum. Bana bir kez daha A demesini.

"Siktir!" Sırtımda bir el hissettiğimde fısıldayarak bağırıyorum. Döndüğümde Michael'ı orada buldum.

"Özür dilerim." Yüzündeki sert ifade ne öyle olduğunu ne de neden özür dilediğini belli ediyor. "Belli ki senin için çok şey ifade ediyor. Bunun olmasına üzüldüm. Burada olduğu için."

"Ben olmalıydım. Lanet olası bir toplantıda olmasaydım, burada olurdum!" Alnıma bir yumruk indirdim.

"Anlıyorum. Kendini daha iyi hissetmen için sana saçmalıklar anlatmayacağım çünkü Elsie hastanede olsaydı ben de aynı şekilde hissederdim."

Cevap vermiyorum. Söyleyecek bir şey yok. Hiçbirine ne diyeceğimi bilmiyorum. Burada onlarla birlikte olmak bile istemiyorum ama yalnız da kalmak istemiyorum.

"Yüzük..." Omzunun arkasından, Raph'ın kollarındaki Sophia'ya bakıyor, Sophia'nın surat asışı kalbimden geriye ne kaldıysa kırıyor. "Ona verdiğin yüzük. Bir takip cihazı vardı, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Belki."

Alaycı bir şekilde kıkırdıyor. "Bu konuda kızgın değilim. Onu bu şekilde buldun ve bunun için minnettarım. Ne olursa olsun. Anladın mı?"

"Bunu senin için yapmadım."

"Kimin için yaptığın önemli değil. Önemli olan senin yapmış olman." Göz göze geldiği kızına gülümsüyor.

Ona olan sevgisi çok güzel. En azından bu aileden bazıları ebeveyn olmanın ne demek olduğunu biliyor.

"Senden hoşlanıyor," dedi bana.

"Ben de ondan hoşlanıyorum." Ona bakarak, "Her şeyi nasıl karşılıyor?" diye soruyorum.

Cinayetleri görmenin, kaçırılmanın ona ne yaptığını hayal bile edemiyorum.

"İlk kez kaçırılmıyor ya da birinin öldüğünü görmüyor." Yüz ifadesi sertleşiyor. "Onu hayal kırıklığına uğratıyorum ama yine de bildiği tek hayat bu."

İkimiz de başka bir şey söylemiyoruz, ikimiz de Sophia'ya bakıyoruz. Onu incelediğimi gördüğünde, o kocaman kahverengi gözleri açılıyor. Hiç tereddüt etmeden Raph'in kollarından fırlayıp doğruca benim kollarıma atlıyor. Kayla sağ olsun, onu nasıl tutacağımı biliyorum.

"Beni ve Kayla'yı kurtardığın için tekrar teşekkürler." Her iki ince kolunu boynuma doluyor, bakışları daha yeni anlamaya başladığım, hissettiğim ya da istediğim şefkatle dolu.

Sizi önemseyen insanlara hiç sahip olmamak, sonra önemseyen birine sahip olmak... Onsuz ne kadar kaybolduğunuzu fark etmeniz çok komik.

Yüzünü avuçlarım. "Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok. Her zaman gelip seni kurtaracağım."

"Biliyorum." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Kayla iyi olacak. Göreceksin! Noel Baba'dan özel bir dilek diledim ve ona bu yıl tek istediğimin Kayla'nın iyi olması olduğunu söyledim ve o süper büyülü biri, bu yüzden dileğimi gerçekleştirecek. Bunu biliyorum!"

Başımı sallıyorum, acı boğazıma düğümleniyor. "Sanırım haklısın; o iyi olacak." Michael annesinin yanındaki boş sandalyelerden birine yerleşmek üzere yanımızdan ayrılıyor,

Ben ise ailemde sevdiğim tek kişi olan yeğenime odaklanmaya devam ediyorum.

"Yani..." Gözlerimi kısarak ona soruyorum. "Evdeyken bana neden amca dedin?"

Gözlerini deviriyor. "Çünkü öylesin."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Meraklı bir çene kaldırıyorum.

Ellerini ağzının etrafında birleştiriyor ve kulağıma doğru indiriyor. "Sana söylediğimi kimseye söyleme ama birkaç gün önce büyükannem çok üzgünken annemle konuştuğunu duydum."

Geriye doğru silkindim ve eğlenen bir bakış attım. "Burnunu soktuğunu mu söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır." Kıs kıs gülüyor, dudakları titrerken bile en saçma şeyi söylemişim gibi yüzü yukarı kalkıyor. "Büyükannemin neden üzgün olduğu hakkında bilgi toplamak için oradaydım," diye oldukça zekice açıklıyor. "Böylece onu neşelendirebilirdim. Besbelli. *Tesadüfen* bazı şeyler duydum."

Kıkırdıyorum. "Mm-hmm. Devam et."

"Büyükannem anneme seni zorunda kaldığı için ne kadar üzgün olduğunu anlatıyordu." Kaşları çatıldı ve elini yanağıma koydu. "Bunun başına gelmesine üzüldüm." Gözleri hüzünleniyor ve kalbim daha hızlı atıyor.

Tek kelime etmiyorum. Söyleyemiyorum. Ses çıkarmaktan acizim. Çünkü onun sözleri benim için genç ruhunun fark ettiğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. O devam ederken elimi onunkinin üstüne koyuyorum.

"Seni vermek istemediğini ama doğduğun gün annesinin onu zorladığını söyledi. Annesinin ona başka seçenek bırakmadığını ve büyükannemi göndereceğini, seni ve Raph Amca'yı da götüreceğini söyledi."

Ne? Annesi mi?

Ama bu yine de beni hiç aramamış olmasını mazur göstermez. Zamanı ve parası vardı. Beni bulabilirdi. Gözlerini kapatıp unutmayı seçti.

Sophia iç geçirir. "Çok ağladı ve seni hiç unutmamak için cüzdanında bir resmin olduğunu söyledi. Seni sevdiğini söyledi. Hem de çok."

Alay ettim. "Onu bilemem." Bu sözler içimden hoyratça döküldü. "Üzgün olduğun için . Ama amcam olduğun için mutluyum." Onu yerleştirir başını omzuma koydu. "Gerçekten çok hoşsun."

İçimden gülüyorum. "Beni gerçekten tanıyana kadar bekle." Kıkırdıyor.

"Yine de bir dakika bekle." Ona tekrar bakarken kaşlarım çatıldı. "Benden bahsettiğini nereden biliyorsun?"

"Oh, bu kolay." Gözlerini bir kez daha devirerek el sallıyor. "Büyükbabam Patrick gibi yeşil gözlerin olduğunu söyledi. Ve seni parkta gördüğümde senin de yeşil gözlerin vardı. Ben de düşündüm ki..." Omuz silkiyor. "Sen olmalıydın. Sonra anneme sordum, o da bana senin kim olduğunu söyledi ve haklı olduğumu anladım."

"Sen biraz zekisin."

"Evet." Başını omzuma yasladı. "Bunu bana zaten söylemiştin."

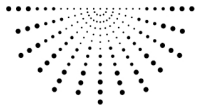
"Söyledim, değil mi?" Ona anlayışlı dediğim ve bunun ne anlama geldiğini sorduğu o günü hatırlayarak kıkırdıyorum.

Tam o sırada doktor sarı önlüğüyle dışarı çıkıyor, kepini çıkarıyor ve ben bir anda onun önündeyim.

Sophia'yı kollarımda tutarak bileğini kavrıyorum. "Anlat bana."

OceanofPDF.com

BÖLÜM KIRK İKİ

KAYLA

BIR IŞIK GÖRÜŞ GIRIP ÇIKIYOR VE
Benden geldiğini düşündüğüm inleme sesi.

Kirpiklerim titreyerek, gözlerimin yarıklarından aşağıya bakan patlak ampule bakıyorum.

Beynim bulanık ve nerede olduğumu anlayamıyorum. Titreyerek doğrulmaya çalışıyorum, görüşüm sıkışıp kaldığım beyaz duvarlara alışıyor.

"Alo?" Fısıldıyorum ama sesim cırtlak ve cırtlak çıkıyor. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdığımda kolumdan kablolar çıktığını görüyorum.

Bir hastane. Ben de . Ama neden? Gözlerimi kapatıyorum ve hatırladığım son şeyi düşünüyorum. Cammie'den gelen telefon... Prens.

"Oh, Tanrım..."

Beni vurdu mu? O mu vurdu? Tam olarak hatırlamıyorum ama diğer her şeyi hatırlıyorum.

"Sophia!"

Onun gittiğini düşününce irkiliyorum. Nerede o? Gitmiş olamaz!

A'yı hatırlıyorum. Bizim için gelmişti. İkimizi de dışarı çıkarmış olmalıydı. Bu sefer hareket etmeye çalıştığımda karnım ağrıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve tam o sırada bir kapı açılıyor ve onu görüyorum.

Ağzım kendiliğinden hareket ediyor ve bir gülümsemeye dönüşüyor. Rüya mı görüyorum? A gerçekten burada mı?

"Uyanmışsın." Kaşları çatıldı ve aceleyle yatağın kenarına gidip oraya yerleşti. "Hey, yavru kuş."

Keskin nefes alışı kalbimin atışını durduruyor. O ilahi bakışlarını yüzüme dikerken parmak eklemleri yüzümü okşuyor.

"Beni bir daha asla böyle korkutma."

Elimi onun eline koyarak küçük, ağlamaklı bir kahkaha attım. Ve onu tutuyorum, ruhum baskın duygulardan dolayı titriyor.

"Yani beni özledin mi?" Alay ediyorum.

Kelimelerle cevap vermek yerine, ağzını benimkine götürüyor ve beni o kadar yavaş, o kadar şefkatle öpüyor ki gözlerimin arkası sızlıyor.

"Sensiz yaşayamam," diye fısıldıyor, nefesinin sıcaklığı beni daha canlı hissettiriyor. "Bu soruna cevap oldu mu?"

Bir elim ensesinde, onu kendime çekip ağlıyorum çünkü ben de onsuz yaşayamıyorum. Her nasılsa, bu adam çok daha fazlası oldu. Hayatımın geri kalanında onun hayatında olmak için ona her şeyi verirdim, her şeyden vazgeçerdim.

"Ağrın var mı?" Geri çekiliyor ve bana bir kez daha bakıyor.

Yüzümü buruştursam da başımı sallıyorum.

"Yalancı." Arama düğmesini kapar ve basar. "Ne

yapıyorsun?"

"Sana daha fazla ilaç getiriyorum." Ayağa kalkıyor ve başının arkasını tutarak adım atıyor. "O eve bensiz girdiğine inanamıyorum." Çenesini gıcırdatıyor. "Kayla... bunu neden yaptın? Arabanı dışarıda gördüğümde nasıl çıldırdığımı biliyor musun?"

İç çekerek yatağın yan boşluğa vuruyorum. "Gel benimle otur."

Nefesini zorlukla vererek yanıma dönüyor ve orada öylece oturmak yerine yanıma uzanıp başımı nazikçe göğsünün üzerinde gezdiriyor.

"Tehlikede olduğunu düşündüm, A. Onu orada öylece bırakamazdım."

"Lanet olası kaltak," diye homurdanıyor. "Yemin ederim Kayla, ikisini de tekrar öldürebilseydim, çok daha az merhamet ederdim. Ama sen ve Sophia tehlikedeyken onlara istediğimi yapmaya gücüm yetmezdi."

"Sophia nasıl? Ben de tam onu düşünüyordum."

"O iyi." Şakağımı öpüyor. "Sürekli seni soruyor. Bana Noel Baba'dan seni iyileştirmesini istediğini söyledi."

"Ciddi misin?" Gözlerimde nem birikiyor.

Bir an için hayal ediyorum. Kendimize ait küçük bir Sophia. Ama biz ebeveyn olarak? Bu bizim yolumuz değil. Olamayız. O hayat için biçilmiş kaftan değiliz, kimseye ebeveynlik yapamayacak kadar yaralı ve kırığız.

Beyaz önlüklü bir adam, arkasında benden çok da yaşlı olmayan bir hemşire ile içeri giriyor. Tuzlu ve biberli saçlarını kulağının arkasına kaşıdı.

"Bayan Jenkins, uyandığınız için hepimiz çok mutluyuz. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Yaşıyor," diye gülüyorum, canım acısa da.

"Bu her zaman iyiye işarettir." Rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor ve o zaman bir şeylerin yanlış gittiğini anlıyorum.

A, tavrındaki değişimi fark etti, gözleri doktorla benim aramda gidip geliyordu. "Ne oldu? Bize ne söylemeniz gerekiyor?"

"Şey..." Bana doğru bakıyor. "Erkek arkadaşın buradayken bir şeyler konuşmam seni rahatsız eder mi?"

"Evet. Her ne olsun, bunun için burada olabilir."

"Pekâlâ." Başını sallıyor. "Ameliyatın iyi geçti. Kurşunu . Ancak kurşunun isabet yer nedeniyle korkarım ki..."

"Lütfen, sadece söyle," diyorum ona. "İnan bana, bu noktada beni hiçbir şey korkutamaz."

Nazik kahverengi gözlerle bakıyor. "Korkarım kurşunun neden olduğu iç hasar nedeniyle kendi çocuğunuz olamayacak."

Ağır, soğuk ve her şeyi tüketen bir şey aynı anda bana çarpıyor.

"Ah." Gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Anlıyorum."

Hissedeceğimi düşünmediğim bu duyguları maskelemek zorlaşana kadar ıstırap boğazımdan yukarı tırmanıyor. Çünkü onları istemedim. Çocuk istemiyordum. Bunu defalarca söyledim. Ama neden?! Neden kalbim ikiye bölünüyor?

"Personelimiz arasında sizinle konuşacak bir danışmanımız var. Yardımcı olabileceğim bir şey ya da başka bir sorunuz olursa hemşirelere haber verin."

"Mm-hmm." O gülümsemeyi genişletiyorum, yüzüm yarılana kadar, delirdiğimi düşünene kadar genişletiyorum.

Belki de içimi görüyordur.

Beni kendine yaklaştırıyor, çünkü biliyor. Her zaman bilir.

"İkinizi de yalnız bırakayım. Büyük bir acı çekmediğinizi varsayarsak, yarın gece eve gidebilmeniz gerekir."

"Harika! Teşekkürler. Buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum." Ses tonum tizleşti. Gitmesini istiyorum!

Hemşireyle birlikte dönerken yüz ifadesi geriliyor ve ikisi de yanımızdan ayrılıyor.

Onlar bunu yapar yapmaz, duygularımın bu ağır, kabarcıklı kabarması beni bir tsunami gibi vuruyor ve Adriel'in göğsüne doğru hıçkırıyorum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyor bana sıkıca sarılarak.

Zar zor nefes alsam bile umurumda değil. Çünkü içten içe ölüyorum.

"Onları istemedim." Ona dönüp bakarken gözümün altını hızlıca siliyorum. "Sana çocuk istemediğimi söyledim, o zaman neden ağlıyorum?" Gözyaşlarımın gürültüsü arasında gülüyorum.

"Senden alındı. İşte bu yüzden." Yüzümü şefkatli avuçlarının arasına aldı. "Elinden alındı ve sen seçim şansını kaybettin, çok üzgünüm bebeğim."

Bana daha önce hiç böyle dememişti.

Bu beni daha çok ağlatıyor ve ben de yapıyorum.

"İstersen onları alabiliriz." Başımın üstünü öpüyor. "Çocuk sahibi olabiliriz. Bir yolunu buluruz."

Gözlerimi kırpıştırarak, "Ama sen çocuk istemiyorsun." dedim.

"Sen ne istiyorsan ben de onu istiyorum, küçük kurt. Eğer bebek istiyorsan, o zaman bir yolunu buluruz."

"Biz mi?"

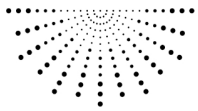
"Evet." Elinin tersi yumuşak bir şekilde çenemde geziniyor. "Artık hep biz olacağız."

Çenem titriyor, bu acıdan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Benden çok şey alındı. Ama onun kucaklamasını hissettiğimde, umutsuzluğumun cehenneminde, mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazlasını bulduğumu fark ediyorum.

Aşkı buldum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM KIRK ÜÇ

ADRIEL

BIR AYLIK SU

ALNINDAN ÖPEREK ONU YATAĞIMA YATIRDIM. PEKALA,
Teknik olarak, benim yanıma taşındığından beri bizim yatağımız.

Alanımı başka biriyle paylaşmaktan keyif alacağımı hiç düşünmemiştim. O zamanlar bunu düşünmek bile gülünç olurdu.

Ama şimdi? Beni terk ederse ne yaparım bilmiyorum.

Onun gülümsemesini izlemek tüm kalbimi ateşliyor. Artık o gülümsemelere sahip olduğum için onlarsız yaşayamamam çok komik. Artık onları *hissediyorum*. O benim kim olduğumu o kadar çok değiştirdi ki, o parçalarım hala duruyor ve hep duracak olsa bile.

Ama Kayla'yla birlikte, kendimi hiç hayal etmediğim bir adama dönüştüm. Ona dokunmak, öpmek, onunla sevişmek... Böyle şeyleri hiç hayal etmemiştim. Ben sadece dışarıdan bakan bir adamdım, başkalarının her zaman kabul ettiği şeyleri asla deneyimlemedim.

Şimdi tek istediğim ona sarılmak, onu öpmek ve kalbim atmaya devam ettiği sürece onun o şekilde gülümsemesini izlemek.

Ama hala yapamadığım çok şey var. Ne kadar zorlarsam zorlayayım, o kelimeleri söyleyemiyorum... Umutsuzca söylemek istediğim o üç kelimeyi. Çünkü onları hissediyorum. En azından hissettiğimi düşünüyorum.

Ama gerçekten nasıl bilebilirim? Kendime bu kelimeleri nasıl söyletebilirim? Sevilmenin ya da sevmenin ne demek olduğunu bilmiyorum. Bunu daha önce hiç yaşamadım.

Ona bakmak, Prince ve haydutlarından güvende olduğunu bilmek, geceleri daha rahat uyumamı sağlıyor. O öldürüldükten sonra, Iseult telefonunu ve bilgisayarlarını hackleyerek arkadaşı Tim'i kaçakçılıkla ilişkilendirmeyi başardı. Aynı adam

O gece Kayla ile dans ederken onu Chris gibi izledim ve o piçi parçalara ayırmak istedim.

Ama şimdi öyle. Ocağımda yandı, ama Prince için çalışan ekibin geri kalanını nerede bulacağımızı söylemeden önce değil. Boston'ın her yerindeydiler ve Quinn'ler tek bir kişi bile kalmayana kadar hepsinin icabına bakmayı başardılar.

Hâlâ Boston'da bulunan, kafese kapatılmış ve denizaşırı ülkelere gönderilmeyi bekleyen tüm kurbanlar da kurtarıldı. Peki ya diğerleri, çoktan kaçırılmış olanlar? Çok geç kalmıştık. Hiçbirimiz onları bulamadık. Ve bu beni öldürüyor.

"İyi uykular bebeğim." Parmak uçlarımla dudaklarını okşuyorum, o da bileğimi tutmak için elini uzatıyor.

"Bana katılamayacağına emin misin?"

"Yakında. Söz veriyorum." Elini ağzıma götürüyorum ve parmaklarının ucundan öpüyorum. "Yapmam gereken küçük bir iş var."

O tür bir iş değil. Kanın şimdilik durması gerekiyordu. Hâlâ iyileşiyor ama çok iyi gidiyor.

Peki ya çocuk sahibi olamayacağı gerçeği? Evet, hala canı yanıyor ama elinden gelenin en iyisini yapıyor. Elsie ve Jade ona çok yardımcı oluyor ve biraz daha iyileştikten sonra yeni bir terapist bulmak istiyor. Bana gelince, terapi aradığım bir şey değil. İhtiyacım olan tek şey Kayla.

"A?" Gülümsemesi sıvı altın gibi. Paha biçilemez.

"Evet, bebeğim?" Onunla birlikte yatağa girip bir daha hiç

çıkmamak istiyorum. Gülümsemesi genişliyor. "Seni seviyorum."

Keskin nefes alışım gözlerinin açılmasına neden oluyor.

Nabzım hızlanıyor.

Bu sözler karşısında ne yapacağımı ya da ne diyeceğimi bilemedim. O farkında olmayabilir ama ilk defa biri bana böyle bir şey söylüyordu. Ve içimde bir şey beni boğana kadar büyüyor.

"İyi misin?" Kaşları çatıldı ve yüzüne endişe yerleşti.

Bana beni sevdiğini söyledi ve ben ölmek üzereymişim gibi görünüyorum. Bu beni dünyanın en büyük pisliği gibi hissettiriyor.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için onunla birlikte yatağa giriyorum ve başını göğsüme yaslıyorum. "İyiden de öte." Başının tepesine bir öpücük bırakıyorum. "Bu kadar berbat olduğum için özür dilerim. Keşke olmasaydım."

"Hey." Elini yanağıma koydu. "Yapma bunu." Kendini dirseğinin üzerine zorlayarak beni bir kez öpüyor. "Sen mükemmelsin."

"Değilim, Kayla. Benimle ilgili hiçbir şey mükemmel olmadı."

Başka bir şey söylemeye çalıştığında, onu susturmak için parmağımı dudaklarının üzerine koyuyorum.

"Şunu çıkarmama izin
ver." "Tamam," diye
fısıldıyor.

"Daha önce hiç kimse bana bunu söylememişti. Sana kadar değil."

Üzgün göründüğünde içim parçalanıyor ama bunu duymayı hak ettiğini bildiğim için devam ediyorum.

"Sevginin ne olduğunu bilmiyorum. Bana hiç sevgi gösterilmedi. Neye benzediğini ya da nasıl hissettirdiğini bilmiyorum." Boğazımı diken diken eden kalınlığı geçerek konuşuyorum. "Tek bildiğim senin yanındayken nasıl nefes alacağımı unuttuğum. Söyle bana küçük kurt, aşk böyle bir şey mi?"

Alt dudağı titriyor ve kollarını bana doğru kıvırıyor. "Evet, Adriel, tam olarak böyle hissettiriyor."

Derin bir nefes vererek ona daha sıkı sarılıyorum, açıklayamadığım bir bütünlük duygusuyla doluyorum.

"Seni seviyorum," diyor, gözlerinde yaşlarla yukarı bakıyor. "Seni çok seviyorum Adriel. Ve bunu hiç söylemesen de umurumda değil. Çünkü bana olan sevgini *hissediyorum* ve bu tek başına yeterli."

"Kayla..." Alnımı onunkine doğru eğiyorum, ensesini büyük elimle kavrıyorum. "Kahretsin bebeğim, bunu duymayı hak ediyorsun."

"Duyuyorum. Bana her dokunduğunda. Ne zaman kalbimin daha hızlı atmasını sağlayacak bir şey yapsan. Duyuyorum. Beni sevdiğini biliyorum ve bu her zaman yeterli olacak."

Gözlerimi kapatıp göğsümdeki sızıyı bastırıyorum çünkü kendimi yeterli hissetmiyorum.

Onu bir süre kucağımda tutuyorum, gözleri dalgalanmaya başlarken tavana bakıyorum. Ve ona yetene kadar her gün daha iyi bir insan ve daha iyi bir erkek olmaya çalışacağıma yemin ediyorum.

İçime gömülürken inliyor ve tamamen uykuya daldığında alnından öpüp onu yavaşça yastığa yatırıyorum.

Işıkları söndürüp kapıyı kapatıyorum ve çalışma odasına dönüyorum.

Bodrumda test etmem gereken ürünler var. O yöne doğru gitmeye başladığımda kapı çalındı.

Kim olabileceğinden emin olamayınca elimi cebime atıp güvenlik kameralarını kontrol ediyorum. Kayla'nın hastanede olduğu günden beri görmediğim iki kişiyi görünce göğsüm genişliyor.

Fernanda ve Patrick orada duruyor, aralarında sessiz bir ses tonu var. Kayla serbest bırakıldığından beri ailemden kimseyle konuştuğumu söyleyemem.

Aile.

Kendi kendime kıkırdıyorum. Ne komik bir kavram. Bunun onları tanımladığını söyleyemem.

Kayla'nın ailesi onu kontrol etmek için uğradı, arkadaşları da öyle. Annem ve kardeşlerim de onu kontrol etmek için aradılar ama onlarla hiçbir zaman önemli bir konu hakkında konuşmadım. Böyle bir isteğim de hiç olmadı.

Onlarla olan rekabetim öldü ve yerine ilgisizlik geldi. Sophia hariç, çünkü o çocuğa bayılıyorum. Gerçi onu da görmüyorum. Acaba beni soruyor mudur?

dikleştirerek kapıya doğru ilerliyorum ve annemi ürküterek açıyorum.

"Merhaba evlat." Patrick kendini tutar ve boğazını temizler. "Yani Adriel." Kalın İrlanda aksanı tam anlamıyla ortaya çıkmıştı.

"İkiniz için ne yapabilirim?"

İkisi de keskin ses tonumu özlemiyor.

"Şey..." Annem sıkıca gülümsüyor. "Sizinle konuşmayı umuyorduk. Bir süredir gelmek istiyorduk ama Kayla'nın iyileşme sürecini bölmek istemedik. Ama daha fazla bekleyemedim."

Ona ters ters bakmadan önce bir süre tavana bakıyorum. "Yaptığın şey hakkında kendini daha iyi hissetmeni sağlamak için burada değilim. Bana ne söyleyeceksen psikiyatristine ya da rahibine söyle. İlgilenmiyorum."

Kapıyı suratlarına kapatmaya çalışıyorum ama Patrick'in eli kapıyı yerinde tutuyor. Ben onun bakışlarını tutarken yüzü sertleşiyor, ikimiz de sert ve acımasızız.

"Şimdi beni dinle," diyor. "Çok şey yaşadığınızı biliyorum ve bana karşı olan saldırganlığınızın bir kısmının geçmesine izin vermeye hazırım, ama annenize değil."

Kuru kuru gülüyorum. "Hak zaman saygı görecek."

Adam başka bir şey söylemeye çalıştığında, kadın kolundan tutarak onu durduruyor. "Sorun yok."

Patrick çenesini gıcırdatıyor. Ağzım kıvrılıyor, öfkesini övgüye değer buluyorum.

"Beni terk etti," diyorum ona. "Ondan nefret etmek için her türlü sebebim var. Bana senin bilmediğini söyledi. Bu doğru mu?"

Başını sallıyor. "Yapmamış olabilirim ama bu konuda masum değilim. Sana olanlarda hatamız olduğunu inkâr etmeye çalışmıyoruz ama tek istediğim birkaç dakikanı ayırman. İkimiz de istiyoruz. Ve eğer bundan sonra bizimle ya da bu aileyle hiçbir şey yapmak istemiyorsanız, sorun değil. Bundan nefret edeceğiz ama kabul edeceğiz. Değil mi Fernanda?"

Ona bakar ve yüzü düşerken bile başını sallar, gözyaşları alt kirpiklerinin kenarlarını kaplar.

Nefesimi tutarak, "İyi ama Kayla'yı uyandırmamak için ofisime gidelim," diyorum.

"Evet." Patrick beni içeri kadar takip ederken kolunu anneme doluyor ve onlar içeri girdikten sonra kapıyı kilitliyorum.

Herhangi birimizin bundan ne çıkaracağını bilmiyorum ama konuşana kadar bizi yalnız bırakmayacaklarını söyleyebilirim.

Ofisime girdiğimizde annem neredeyse perişan görünüyordu. Ne zamanımı ne de sempatimi hak ediyor, ama en azından bunlardan birine sahip.

"Beş dakikan var," dedim ona. "Lütfen..."

Siyah deri kanepeyi işaret ederek masamda onların karşısındaki koltuğuma oturuyorum. Önce o eğiliyor, sonra Patrick onun yanına çöküp elini tutuyor. Bakışlarım yukarı fırlamadan önce onu yakalıyorum.

Kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Peki, bana ne söylemen gerekiyor *anne*?"

Patrick ses tonumdan dolayı nefesinin altında homurdanıyor. Çok kötü. Gidebilir. Ya da daha iyisi, ikisi de siktirip gidebilir.

"Sorun değil Pat." Hızlı bir bakışla onu selamlıyor. "Bunu hak ediyorum. Her şeye hakkı var." Gözleri benimkilere kaydı. "Benden nefret etmek için her hakka sahipsin. Ama en azından sana tüm gerçeği, hatalarımı ve her şeyi anlatmazsam kendimle yaşayamam. Ve inan bana..." Öfkelendi. "Onlardan oluşan bir çamaşır listem var."

"Şaka yapmıyorum." Sırıtıyorum.

Alaycı tavrımı görmezden geliyor ve hikayesini anlatmaya başlıyor.

"Lisedeyken babanla tanıştım ve ayrılmaz bir ikili olduk."

Ona bakıyor ve gözlerinde paylaştıkları sevgiyi görebiliyorum.

"Birlikte olmak istedik ama ailelerimiz, özellikle de benim ailem

-Bir çift olarak bizden hoşlanmıyorlardı. Gelenekçiydiler, bu yüzden İtalyan bir adamla evlenmemi istiyorlardı. On yedi yaşımdayken, Pat ve ben evlendikten yaklaşık bir yıl sonra

çıkmaya başladı, annem öğrendi ve arkamdan bir evlilik planladı. Benden biraz daha büyük bir adamla söz verdi. On sekiz yaşıma geldiğimde onunla evlenecektim." Alt dudağını ısırıyor.

"Eğer çok zor geliyorsa, durabilirsin tatlım." Patrick'in elini tutuşu güçlenir.

"Hayır." Çenesini kaldırıyor. "Bunu yapmam gerek." Hızlı bir nefes vererek devam ediyor. "Annem evlenir beni evlendirme bahsetti. Pat'i terk etmemi ve onu öldürtmeden önce bu aptallığa bir son vermemi söyledi. Bunu Pat'e anlattım ama umursamadı. Ben de. Evlenene kadar birlikte olmaya devam ettik." Sesi titremeye başladı. "Ailesine bunu durdurmaları, birlikte olmamıza yardım etmeleri için baskı yapmaya çalıştı ama onlar da reddetti. Babası İtalyanlarla bir savaşa dahil olamazdı."

Burnunu çekiyor ve babam bir kolunu ona doluyor ve ona sarılıyor.

"Giancarlo'yla evlenmeden kısa bir süre önce hamile olduğumu öğrendim." Gözleri sabitleşti. "Giancarlo'yu sevmiyordum. O zalim biriydi. Evlenmeden önce bile bunun kanıtlarını gördüm. Onu ve korkunç ailesini biliyordum, bu yüzden Pat'in benimle buluşacağı ve çocuğumuzla birlikte bir hayata başlayabileceğimiz umuduyla kaçma planları yaptım."

Şakağını çimdikliyor ve bana bakmadan önce başını sallıyor. "Ama annem . Bana eğer bu işi yapmazsam
Düğün yapıp bebeğim Gian'danmış gibi davranırsam, kasabada bana fahişe ve kimse benimle evlenmez." Gözleri taze yaşlarla doldu. "Bana aileye utanç getireceğimi ve çocuğumu elimden almadan önce bebeği doğurmam için beni bir rahibe manastırına göndereceğini söyledi. Bilmiyordum," diye ağlıyor. "Doğum yapana kadar ikizlerim olduğunu bilmiyordum. O zamanlar bize söylemediler."

Sesinden acı sızıyor ve bir an için bu kadına karşı herhangi bir şey hissetmekten, hatta sempati duymaktan bile nefret ediyorum.

"Muhtemelen bunu anlamanın senin için zor olduğunu biliyorum," diye devam ediyor. "Ama çevremde fahişe damgası yemek ölüm fermanım gibiydi. Ama daha da kötüsü, gönderilemezdim ve çocuğum benden alınamazdı. Bu yüzden Gian'la evlendim ve o korkunç, zalim adamla geçirdiğim her lanet andan nefret ettim." Hıçkırıklara boğuluyor. "Pat ile olan ilişkimi öğrendi ama hâlâ bakire olduğuma ve bunun sadece çocukluk aşkı olduğuna inanıyordu. Ya da ben öyle sanıyordum."

Bir an için avucunu ağzına kapatıyor, konuştukça kararlılığı azalıyor. "Sen doğduğunda annem doğum sırasında yanımdaydı. O güzel yeşil gözlerin vardı..." Kırık bir şekilde gülümsüyor. "Tıpkı babanınki gibi. Kardeşin benim kara gözlerime sahipken. Gian'ınki gibi. Ve o anda Gian'ın senin ve kardeşinin Pat'in olduğunu anlayacağını biliyordum."

"Yani beni ele mi verdin?" Kıkırdıyorum.

"Hayır!" Başını sallıyor. "Anneme boşanmama yardım etmesi, Gian'ın beni bulamayacağı bir yere kaçmama izin vermesi için yalvardım. Ama o sadece zalimce güldü, seni ve kardeşini kollarımda tutarken bana tokat atmadan hemen önce. O anda korkunç bir şey yapacağını anladım. Ama bunu beklemiyordum."

Daha dik oturuyorum. Bu kısmı biliyorum. Sophia bana annesinin de bu işin içinde olduğunu söylemişti ama annemin sözlerini, sesini duymak... Bu olaya başka bir katman daha ekliyor.

"Bana yaptıklarımdan dolayı hatalı olduğumu söyledi. Yatağımı yaptığımı ve şimdi içinde yatmam gerektiğini. Eğer Gian'ı bakire olduğuma inandıracaksak, seni ele vermem gerekiyormuş."

"Hâlâ hayatta mı? Annen mi?"

"Neden?" Pat soruyor. "Yaşlı bir kadını mı

öldüreceksin?" "Yüzümde lanet bir gülümsemeyle."

Soğuk soğuk sırıtıyorum.

Annem iç geçiriyor. "Hayır, uzun zaman önce vefat etti."

"Umarım acımıştır."

Acıyla başını sallıyor. "."

Bu da bir nebze tatmin sağlıyor.

"O hastanede sana sımsıkı sarılarak yattım ve bunu yapmaması için feryat ettim. Bana yardım etmesi için. Bize yardım etmesi için. Ama bana iki seçeneğim olduğunu söyledi: birini tutmak ya da ikisini kaybetmek. Telefonu kullanmak için beni biraz yalnız bıraktı. O yokken, her şeyi duyan nazik bir hemşire fotoğrafımızı çekti. Cüzdanımdaki fotoğrafı. Yardım etmesi için yalvardım ama ne benim ne de Gian'ın ailesini geçebildi."

Boğazım sessiz bir hırıltıyla kilitleniyor, insanların nasıl olup da tek bir kişinin kaderine bu şekilde karar verebildiğini merak ediyorum.

"Annem döndüğünde bana veda etmemi söyledi. Sana öyle sıkı sarıldım ki," diye sızlanıyor. "Gitmene izin veremezdim! Yalvardım, yakardım ama ben onunla mücadele ederken, kolunu tırmalarken o seni kollarımdan çekip aldı. Ama beni itip odadan kaçtı ve seni bir daha hiç görmedim."

İki eliyle babamın gömleğini kavrıyor ve ağlıyor.

"Ben...ben," diye feryat ediyor. "Sana isim bile veremedim!" "O pislik Raph'in ondan olmadığını öğrendi mi?"

Dikkati bana döndüğünde başını sallıyor. "Piç doğduktan kısa bir süre sonra DNA testi yaptı ve o zaman öğrendi. Öğrendikten sonra da o çocuğa acı çektirmek için yaşadı. Ondan nefret etti. Onu sürekli dövdü. Ona kendini değersiz hissettirdi. Raph babasının kendisinden neden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordu." Omuzları çöktü. "Onlara gerçeği söylemek istedim ama Gian, başka bir adamdan bebeğim olduğunu birine söylersem Raph'ı ve beni öldüreceği tehdidinde bulundu. Ben de ona inandım."

Derin bir iç çekerek ayağa kalkıyor ve Patrick'in elini bırakıyor. Onu izlerken, yaklaşana kadar ne yaptığından emin olamıyorum.

Elini ürkekçe yüzüme doğru uzatıyor ve sanki ağır çekimdeymiş gibi avucunu yanağıma koyuyor.

Tenim karıncalanıyor, hiç sahip olmadığım bir annenin sevgisine açım. Onu uzaklaştırmalıyım, durmasını söylemeliyim ama bunu gibi görünmüyorum. Onun dokunuşu, bir zamanlar annesi için ağlayan ve neden hiç gelmediğini merak eden o küçük çocuğun boşluğunu dolduruyor.

"Daha fazlasını yapabileceğimi biliyorum." Ağzı incelir. "Seni . İyi bir hayatın olduğundan emin olmak için kontrol edebilirdim ama yapmadım. Nefretinin her zerresini hak ediyorum. Yalan söyleyip bunun Gian'dan korktuğum için olduğunu söyleyebilirdim, ama doğrusu oğlum, tam da bundan korkuyordum. Hayatını mahvetmiş olmaktan. Daha iyi durumda olmamandan."

Taze gözyaşları yorgun bakışlarına çarpıyor.

"O rahibeler sana ne yaptı, keşke senin yerini alabilseydim. Benim-" diye feryat ediyor. "Benim tatlı oğlum." Parmakları kirli sakalımı okşuyor. "Sana bir kez sarılabilir miyim? Lütfen?"

Göğsüm o kadar ki, zar zor nefes alabiliyorum. "Lütfen, Adriel. Sana yalvarıyorum."

Fikrimi değiştiremeden başımı sallayıp ayağa kalkıyorum ve o da kollarını ortama dolayıp göğsüme yaslanarak ağlıyor.

Onun arkasında, babamın kendi duyguları büyüyor ve yüzünde kendi kargaşasıyla dolu bir gülümseme beliriyor.

Bir şekilde kollarım onu sarıyor ve bu sadece daha çok ağlamasına neden oluyor.

Yavaş yavaş geçen dakikalar boyunca bu şekilde kalıyoruz. Yine de bunları nasıl atlatacağımı bilmiyorum. Onu ve tüm bu aileyi bir arada tutma ihtiyacım

mesafe benim önceliğim oldu. Bir zamanlar onlara duyduğum öfke hayattaki tek amacımdı. Ama şimdi, ne istediğimi bilmiyorum.

Her şeyin gitmesine izin verebilir miyim? Kurtuluş için bir yol var mı?

"Bu bizi nereye götürüyor?" Sözleri ıstırabıyla birlikte yankılanıyor.

"Bilmiyorum ama artık seni öldürmeye çalışmayacağım, o yüzden rica ederim." Gülüyor, Patrick de ona katılıyor.

"Bu bir başlangıç," diye ekliyor.

Bana bakıyor, avucunu bir kez daha yüzüme kapatıyor. "Seni seviyorum, Adriel. Seni benden aldığı gün dün gibi aklımda. Ben hâlâ oğlunu, her şeyiyle istediği ve sevdiği birini kaybetmenin yasını tutan aynı kadınım. Ve tüm hatalarım ve yanlışlarım için gerçekten çok üzgünüm."

Acı boğazımın arkasına yerleşiyor. Sevgisini itiraf etmesi, yabancı ve tatsız, yine de bana bir şeyler yapıyor.

"Size yapılanları hiçbir şeyin geri alamayacağını biliyorum, ancak size verebileceğim tek şey sözlerim ve ileriye dönük eylemlerimdir."

Babam gelip onun yanında durdu. "O hayvanların sana ne yaptığını bilmek beni hasta ediyor." Çenesi bükülüyor. "Elimden gelse onları öldürürdüm. Ben de üzgünüm oğlum. Artık hepimizin burada olduğunu bilmelisin ve ne olursa olsun, senin bir ailen var." Omzumu kavradı. "Ve seni tanımak istiyoruz. Eğer bize izin verirsen."

"Henüz o noktada mıyım bilmiyorum," diyorum onlara dürüstçe. "Hiç olacak mıyım bilmiyorum."

Dudaklarını büzüyor. "Anlıyorum. Ne karar verirseniz verin kapımız her zaman açık olacak."

"Bu doğru." Patrick elini yanına indirmeden önce omzumu sıkıyor. "Sophia'nın senin hakkında konuşmayı bırakmadığını bilmeni isterim. Onu görmeye ne zaman geleceğini sorup duruyor."

Bu beni sırıttırıyor.

"Sana bir şey vermemi istedi." Annem el çantasına uzanıp kare bir zarf çıkarır.

Merakla alıyorum. "Ne oldu?"

Yırtarak açtığımda bir doğum günü davetiyesi buldum.

"Yedi yaşına giriyor ve sizi ve Kayla'yı şahsen davet etmemizi istedi."

Kıkırdayarak, bir ay sonrasının tarihini buluyorum ve arkasında bir çocuğun el yazısıyla şöyle yazıyor: Gelsen *iyi olur A Amca!*

Mektubu tekrar zarfın içine koyarak, "Ona teşekkür ettiğimi ve bunu düşüneceğimi söyle" diyorum.

"Geleceğiz," diyor annem. "Sizinle konuşmak için bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. İkinizden birinin bir şeye ihtiyacı olursa lütfen arayın."

"Mm-hmm."

Kapıya yöneliyorum, her şeyi sindirmek için zamana ve Kayla'yla konuşmaya ihtiyacım var. Şu anda onunla konuşuyor olmak yardımcı oluyor.

Sessizce, onları geldikleri yere geri götürüyorum.

Annem kapıdan çıkarken bana son bir kez uzun uzun bakıyor. "Senden ne almış olurlarsa olsunlar, yine de harika bir insan olmayı başardın."

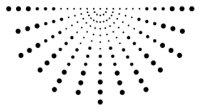
Kıs kıs gülüyorum. "Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

"Belki de değil." Omuz silkiyor. "Ama Sophia'yı kurtarmak için hiç tereddüt etmedin. Sadece yaptın. Ve kötü insanlar bunu yapmaz."

Ben daha karşı çıkamadan babamın elini tutuyor ve birlikte arabalarına binip hayatımdan sonsuza dek çıkıyorlar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM KIRK DÖRT

KAYLA

İKİ HAFTA SU

SANKI HAYATI BOYUNCA YAPMIŞ GIBI YATMADAN ÖNCE BENI KUCAĞINA ALIYOR.

Bu adam mükemmel ve onu daha da çekici kılan tek şey bunu göremiyor olması. Ama ben ona gerçekten ne kadar özel olduğunu göstermek için orada olacağım.

Yine de, bir zamanlar bana şu anda beni tutup tutamayacağını soran adamın bunu nasıl yapacağını biliyor olması komik.

Tavana bakarken, sanki gözümün önünde yapıyormuş gibi zihninin yarışını izliyorum. Ne düşündüğünü biliyorum. Günlerdir ne hakkında konuştuğumuzu. Ailesi. Annesi.

Zor bir durum. Anlıyorum. Çok fazla travma birikmiş, yara dokusu gibi. O yaraların ötesini hissetmek zor. Ama bunu istediğini biliyorum. Bunu hiç söylemedi ama artık gözlerinde bunu görebilecek kadar iyi tanıyorum onu.

Onu affetmek, her şeyi unutmak ona şifa verecek ve sonuçta benim için önemli olan da bu. Belki de bütünüyle iyileşmemiz gerekmiyor çünkü her şey unutulamaz ama insanlar travmalarıyla yaşamayı ve onları ağırlaştırmadan kabullenmeyi öğrenebilirler. Bu benim de öğrenmeye çalıştığım bir şey.

Kurşun yaram iyileşirken, ben de kendi içimde bazı sorgulamalar yapıyordum. İlk adım bir terapist bulmaktı. Ve bu kısım zor oldu. Dr. Collins'in yanlış bir şey yapmadığını biliyorum. Cammie tarafından tuzağa düşürüldü ama tüm bu yaşananlar insanlara güvenme yeteneğimi daha da azalttı. Ama geçmişim ve çocuk sahibi olamamam hakkında konuşabileceğim birine ihtiyacım olduğunu biliyorum. Kederin beni yiyip bitirmesine izin vermeyeceğim. Artık izin vermeyeceğim.

"Sophia'nın doğum günü partisine gitmeyi düşünüyor musun?" Elimi çenemin altına sıkıştırarak ona bakıyorum.

Gözlerimi yakaladığında dudakları titriyor. "Ben de tam bunu düşünüyordum."

Biliyorum.

Ama bunu ona söylemedim.

"Emin değilim." Zorlukla nefes alıyor. "Onu görmek istiyorum ama hepsini görmeye ve hiç olmadığımız bir aileymişiz gibi davranmaya hazır mıyım bilmiyorum."

Avucunu avucumun içine alıyorum. "Hey, istemiyorsan sorun değil. Hayır demeye hakkın var. Ama eğer bir parçan bunu istiyorsa, bu da sorun değil bebeğim."

Parmak eklemlerimi öpüyor ve boğazı düğümleniyor. "Bununla barışığım. Onlara ihtiyacım yok. Sen varsın."

Kalçalarımı kavrıyor ve beni sert vücudunun üstüne çeviriyor. Bunu yapar yapmaz, o gözler benimkileri tuttuğunda, kalçalarımın arasındaki o nokta onun için ağrıyor, ona çok ihtiyaç duyuyor.

İçime girmeyeli, aramızdaki bağı hissetmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. Şimdi doktor bana her şeyin yolunda olduğunu söylediğine göre, bunu yapmak istedim ama beni incitmekten korkan o oldu.

Alt dudağımı ısırarak kalçalarımı onun sert uzunluğuna doğru sallıyorum. "Bana her zaman sahip olacaksın, Adriel."

Dudaklarımı onunkilere doğru indiriyorum ve dilimin ucuyla dolgun, sert dudaklarının arasından geçerek onları okşuyorum.

"Kayla..." Göğsünün derinliklerinden bir hırıltı fışkırıyor. "Yapamayız."

Ağzımı onunkine değdirerek kafasındaki sesleri ve onu yavaşça öpüyorum, iniltileri kalbime hayat fısıldıyor.

Parmakları saçlarıma batıyor ve sikini içime itiyor, elini dalgalarımın etrafında dolaştırıyor, ta ki kafa derim heyecandan ağrıyana kadar. Elinin bir hareketiyle beni geri çekiyor, bakışları yoğun ve dünyayı sarsıyor. Ve o anda, beni sevdiğinin söze dökülmemiş halini hissedebiliyorum.

Bana bu sözleri söyleyemeyebilir, ama hissedemedikten sonra sözlerin ne faydası var? Yalanlardan başka bir şey değillerse? Kaç kişi bu hayatı yaşıyor? Kaç kişi mutlu?

Ama ben mutluyum. Onunla olduğumdan daha mutlu, daha tatmin olmuş olmamıştım. Yani hayır, bana veremeyecekse kelimelere ihtiyacım yok. Onunla olmaktan memnunum.

onu olduğu gibi.

Bana gelince, ona elimden geldiğince onu ne kadar çok sevdiğimi söylemeyi planlıyorum. Çünkü bu güzel adama sevildiği hiç söylenmedi ve ona buna layık olduğunu kanıtlamak benim görevim.

"Seni seviyorum, Adriel."

Nefesi keskin, alnını alnıma bastırırken gözleri dokunaklı.

"Bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor,"

diye fısıldıyor. "Hayatımın geri kalanında

bunu yapmayı planlıyorum."

Bana bakarken kaşları çatıldı. "Sana bir şey göstermek istiyorum." "Oh?"

Bunun ne olabileceğini merak ederken içimde bir heyecan fışkırıyor.

Beni kenara çekip oturuyor ve gömleğini başının üzerine kaldırıyor. İlk başta göremedim. Ta ki gözlerim dövmesinde daha önce olmayan yeni bir şeyi fark edene kadar.

Bakışlarım yeni sanat eseri ile onun arasında gidip gelirken, duygularım gözlerimin arkasına sızıyor. Ben her şeyi kavrarken o dikkatle beni izliyor. İki kurt yüzü, bir kalp oluşturana kadar kucaklaşıyor. Biri yeşil gözlü, diğeri benimkiyle aynı renkte. Ağlamamak için mücadele ederken çenem titriyor. Üstlerinde siyah bir kuş uçuyor ve altında şu sözler yazıyor*: Aşkta korku yoktur. Seninle değil. Seni seviyorum, küçük kurt.*

"Bu," diye bir çığlık atıyorum. "Bu çok güzel."

Kollarım ona dolanıyor, o da beni kendine yakın tutuyor ve şakağımdan

öpüyor. "Deniyorum," diyor.

"Hiç olmadı, sapık." Yüzüme bir sırıtma yayılıyor.

İç geçiriyor, saçlarımı avuçlarının arasına alıyor, alt dudağımı ısırmadan önce beni kabaca öpüyor. Gözleri kapüşonlu, ağzı benimkini okşuyor. "Şimdi seni becereceğim."

"Acıtacağına söz verir misin?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Ama iyi hissettireceğime söz veriyorum."

Sesinin duygusal çekiciliğiyle kalbim yerinden fırlıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde, artık bunu nasıl yaptığı umurumda değil, çünkü tek istediğim o.

Usta elleri kıyafetlerimi vücudumdan çıkarıyor, askısını indiriyor, dudakları meme ucumun etrafında kilitlenene kadar ağzı yolu takip ediyor, diğer eli şortumu çekiştirirken emiyor ve fiskeliyor. Çıplak ve kayganım, bu adamı çok derin bir tutkuyla arzuluyorum, bizimki gibi bir aşkın kırılganlığı ve gücüyle yıkanıyorum.

Acele etmeden iki göğsümü de avuçlarının içine alıyor ve gözlerimin dolmasına neden oluyor. Sonra dudakları güneye doğru hareket ediyor, karnımdan aşağı öpüyor, ağzı klitorisimin etrafına kapanana kadar uyluklarımı açıyor. Daha sıkı emerken, iki parmağı yavaşça içime giriyor ve kıvrılıyor. G noktama vurarak her darbede daha derine iniyor, ben ağlayıp serbest bırakılması için yalvarırken tırnaklarım onun kürek kemiklerini pençeliyor.

"Tanrım, evet, durma..."

Beni acımasızca içine almaya devam ederken ayak parmaklarım kıvrılıyor, gözleri gözlerimde, başka tarafa bakmam için beni cesaretlendiriyor. Bakışlarımızın kilitlenmesinden hoşlandığını biliyorum, o andaki bağlantı bizi bambaşka bir seviyeye taşıyor. Ben bir inilti çıkarana kadar parmaklarını içime sokuyor, üzerime hücum etmek üzere olan gelgit dalgasını durduramıyorum. Ve dişleri zonklayan klitorisimi sıyırdığında, sadece ve sadece onun adını haykırıyorum, çünkü son nefesime kadar bana sahip.

Bana erteleme vermiyor. Kalçalarımdan tutarak beni üstüne yatırıyor, ellerim omuzlarına inerken sert boyu içime giriyor.

"Sikimi sür bebeğim. Bana ne kadar iyi alabildiğini göster."

Gözleri benimkilerden ayrılmadan, kendimi yavaşça onun üzerine indiriyorum, bana her kalın santimini verirken ağzım umutsuz bir çığlıkla ayrılıyor.

"Fuuuck!" Kıçımı avuçluyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan vücudum titreyene kadar geri kalanını içime sokuyor. "Üzgünüm, bebeğim." Sırıtıyor. "Kendime engel olamadım."

Bir iniltiyle göğsümü onunkine bastırıyorum ve saçlarımı bileğinin etrafında yuvarlarken onu öpüyorum. Kalçaları terk edilmiş bir şekilde içime doğru eğiliyor ve beni beceren o.

Ama umurumda değil. Kontrolü ele alması hoşuma gidiyor. Yapmasını istiyorum.

Bir kez daha tırmanana kadar dişleri çeneme batıyor, rahatlama içime işliyor. Sakatlığım yüzünden bana fazla yüklenmiyor ve bunun benim için endişelendiği için olduğunu biliyorum. Yaptığı her şeyde bana olan sevgisi parlıyor. Bu da benim onu daha çok sevmeme neden oluyor.

Birbirimizde kendimizi kaybediyoruz, kendimiz olmakta özgürüz. Artık aramızda maske yok. Gerçek anlamda değil, kesinlikle mecazi anlamda da değil.

Beni altında döndürüyor, eli boğazıma dolanıyor, daha derine, daha sert, beni öpüyor, dudaklarımı ısırıyor, dilimi ağzına alıyor.

Tırnaklarım sırtını çiziyor, onu daha da derine çekerken ayak bileklerim arkasına takılıyor. Bana bakmak için arkasını döndüğünde, bakışlarında bağsız bir şefkat buluyorum. Bu beni ortaya çıkarıyor.

Beni daha yavaş ama daha önce hiç hissetmediğim bir tutkuyla sikerken parmak eklemleri yüzümde tüyler ürpertiyor.

"Buna sahip olacağımı hiç düşünmemiştim." Başparmağı çenemi okşuyor. "Ama bir şekilde sonsuzluğu senin gözlerinde buldum."

Bu sözler duygularımı kaosa sürükledi. Çünkü hiç beklemediğim bir anda, ben de onun içinde sonsuzluğu buldum.

Dudakları arzumuzun sıcaklığıyla, ruhlarımızın bağlanmasının ardından tekrar benimkileri buluyor. Ve birlikte uçuruma ulaşıyoruz. Artık yalnız değiliz. Artık sevgiye ya da şefkate aç ya da muhtaç değiliz. Çünkü artık ona sahibiz. Ona sahibiz ve onu hak ettik ve kimse onu elimizden alamayacak.

Yüksekten indiğimizde kollarım ona sarılıyor ve yüzümü göğsüne gömüyorum, benimki kadar hızlı atan kalp atışlarının ağırlığını hissediyorum.

Kolları beni sarıyor, daha sıkı ve daha sıkı ve yüzümde bir sırıtış genişliyor.

"Sanırım sonunda seni nasıl doğru tutacağımı buldum." Kulağıma değen ılık nefesi iç çekmeme neden oluyor.

"Her zaman , Adriel. Öyle düşünmediğin zamanlarda bile."

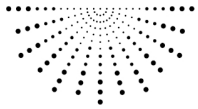
Homurdanıyor, avucunu ensemde dolaştırıyor ve beni sakin bir öpücük için kendine çekiyor.

Bir zamanlar hep hayalini kurduğum şey işte tam burasıydı. Ama onunla birlikte, bir şekilde bunu buldum ve her zaman buna sahip olacağımı biliyorum. Her zaman ona sahip olacağım.

Bizi hiçbir şey yıkamaz, çünkü birlikte onları yıkacağız.

OceanofPDF.com

BÖLÜM KIRK BEŞ

ADRIEL

İKİ HAFTA SU

", GEÇ KALAMAYIZ," DIYE SESLENIYORUM YATAK ODASINDAN, O ISE
ana banyomuzda hazırlanmayı bitiriyor. "Geç kalırsak kafamı koparacak."

Kayla gülüyor. "Şey, biraz huysuz olabiliyor. Bunu kimden aldığını merak ediyorum."

Dar bir kot pantolon ve omzu açık kırmızı bir bluz giymiş, onu yere atıp ikimiz de bir yere gidemeyecek kadar kirlenene kadar sikmek istememe neden olmaktan başka bir işe yaramayan kız bana sırıtarak bakarken kapı açılıyor.

Ama bir hafta önce konuştuğumuzda yeğenime doğum gününde yanında olacağıma söz vermiştim ve ben değer verdiği kadınların kalbini kıran bir adam değilim.

Gidip gitmemek zor bir karardı ama sonunda gitmemiz gerektiğine karar verdim. Özellikle de Sophia'nın kendisi beni arayıp katılmamı talep ettiği için. Aksi takdirde. *Başka* ne planladıysa bilmek istemiyordum. Gitmek akıllıca görünen tek seçenekti.

"Bir çocuğun doğum günü partisi için bu kadar nefes kesici görünmemen gerekiyor." Kolum kalçalarına dolanıyor ve burnunun ucunu öperek onu kendime çekiyorum.

"Ve senin bakmaman gerekiyor..." Gözleri göğsümde dans ediyor, üzerimde basit bir siyah tişört var. Gözlerini deviriyor. "Tam anlamıyla bir çanta takabilirsin ve yine de seksi görünebilirsin."

"Sıcak, ha?" Getirdiği mutluluktan yüzüm neredeyse yarılıyor
Ben.

"Aynen öyle." Kollarını iki omzumun üzerinden geçiriyor. "Erkek arkadaşım deli gibi seksi. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hiç de değil. Ama bu ilişkideki tek ateşli kişinin karım olduğuna eminim."

Alnı kıvrılıyor. "Bununla yaşayabilirim." Sonra kafasına dank eder.

"Karınız mı? Bugünlerde uygun etiketlerle idare ettiğimizi sanıyordum." Gözlerini öyle sevimli şekilde kısıyor ki her yanım, olmadığım lanet bir oyuncak ayı gibi sıcacık ve tüylü.

Cebime uzanırken kıkırdıyorum.

Nefes nefese izliyor, göğsü yükseliyor. Birkaç haftadır sakladığım küçük bir kutuyu alarak, delirdiğim bu kadının önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Şey..." Ona bakıyorum. "Eğer evet dersen, eş uygun bir etiket olur."

Kutu açılır ve ona bakan kırmızı bir elmas gördüğünde ağzı açık kalır. Sevildiğini bilecek kadar büyük ama elini boğmayacak kadar da küçük.

"Bu da ne?"

"Sadece ben, sana evlenme teklif ediyorum." Sırıtıyorum. "Yaşadıklarını hiç yaşamamış olsaydın seçeceğin biri olmadığımı biliyorum."

Tartışmaya çalıştığında başımı sallıyorum.

"Bırak da bitireyim."

Gözleri parlıyor ve başını sallıyor.

"Kalpler ve çiçekler nasıl yapılır bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ya da başkaları gibi sevmeyi. Ama yapabileceğim tek şey seni ilk sıraya koymak. Olmak istediğin kişi olmana izin vermek. Seninle ilgilenmek, senin için öldürmek ve istediğin zaman öldürmene izin vermek. Ben sadece seninle bir hayat istiyorum Kayla, nasıl bir şey olursa olsun."

Duyguları yüz hatlarına yayıldı ve gözlerindeki yaşlar taştı.

"Benim gibi birinin böyle bir şey istemesi kulağa delice geliyor olabilir," diyorum. "Ama senin karım olmadığın bir dünyada yaşayamam. Seni gördüğüm andan beri benim yavru kuşum oldun ve beni nereye götürürsen götür, seninle uçmak istiyorum. O yüzden evlen benimle, Kayla Jenkins. Benim ol. Çünkü ben zaten seninim."

Bir hıçkırık tutturuyor ve tüm vücudunu bana sararak yere düşüyor. "Tabii ki seninle evleneceğim. Ne zaman, nerede olursa olsun. Seni istiyorum."

Ağır bir iç çekiyorum ve başının arkasını okşuyorum. "Artık senin evin benim, küçük kurt. Ve sen de benimsin."

"Her zaman." Beni öpüyor, o cennet gibi gözlerini gözlerime dikiyor.

Ve cehenneme alışmış bir adam için cennet şu anda çok iyi hissettiriyor.

"Yaşasın, Kadriel geldi!" Sophia antreden geçip doğruca kollarıma atılıyor.

Kayla gülerken onu havaya kaldırıyorum.

"Kadriel kim?" Kafam tamamen karışmış bir şekilde soruyorum.

"Biliyorsun..." Yeğenim gözlerini devirdi. "Kayla ve Adriel birlikte mi? Kadriel?"

"Ah." Başımı sallıyorum, nişanlıma bakarken yavaşça şakağımı kaşıyorum. Kahretsin, bu kulağa çok hoş geliyor.

Michael ve Elsie el ele bize doğru yürüyorlar. Önce Elsie yaklaşıyor, bize gülümsüyor.

"Geldiğiniz için teşekkürler çocuklar." Kayla'ya sarılmadan önce bakışları bir an için benimkileri tutuyor. Ve o yüzüğü gördüğünde, gözleri patlar. "Özür dilerim, siz ikiniz..."

Kayla eline bakar. "Oh, bu eski şey mi?"

Sonra başını sallıyor ve Elsie heyecandan ciyaklıyor.

"Aman Tanrım!" Gözleri doldu. "Şu anda çok mutluyum! Bu harika bir haber. Değil mi bebeğim?"

Michael'a bakıyor, o da başını sallayarak bana yaklaşıyor. "Tebrikler."

Eli bana doğru uzanıyor.

Ona bakıyorum, aynı jesti ben de yapmalı mıyım emin değilim. Hepimiz iyiymişiz gibi davranamam. Burada onlarla birlikte olmam garip değilmiş gibi. Sanki ben de bunun bir parçasıymışım gibi.

Sophia kıs kıs güler. "Siz ikiniz el sıkışır mısınız artık?"

Michael gülüyor ve ben de gülüyorum.

"Peki. Tamam," diyorum ve avucumu ona uzatıyorum, o da elini avucuma vuruyor.

"Gördün mü? Artık hepimiz arkadaş olabiliriz. Değil mi baba?"

Bakışlarını daraltıyor. "Sen nasıl istersen prenses," diyor ona. "Bugün senin doğum günün."

"Güzel!" Çenesini eğiyor. "O zaman her gün benim doğum günüm olmalı. Böylece buradaki kanunları ben koyabilirim."

"Oh, gerçekten mi?" Ben soruyorum. "Peki hangi yasaları yaratacaksın?"

Michael yanımda ve hanımlar arkamızda, diğer konuklardan gelen gürültüye doğru .

"Başlangıç olarak..." Sophia düşünüyor. "Herkesin iyi geçinmesini sağlardım." Michael rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor.

"Ayrıca herkesin kahvaltıda dondurma yemesini de bir kural haline getirirdim." "Vay be." Ona bakıyorum. "Harika bir başkan olurmuşsun gibi geliyor.

gün."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Geniş aile odasına adımımızı atar atmaz, sanki biri sesi kısmış gibi herkes sessizleşiyor. Burada çok fazla yüz var: Cavaleri kardeşler ve onların sevgilileri, benim ailem, hatta Kayla'nın ailesi.

Hay sikeyim. Sadece kaçmak istiyorum ama bunun yerine Kayla'nın eline uzanıp onu bir can simidi gibi tutuyorum.

"Hey!" Gio sessizliği bozuyor ve ayağa fırlıyor. "Bakın, ailenin en yeni üyesi ve onun çok daha iyi görünen diğer yarısı!"

"Artık nişanlıyım!" Elsie araya giriyor.

"Kahretsin!" Gio haykırıyor ve diğer herkes bizi tebrik edip alkışlıyor. Kayla avucumu sıkarken Sophia'nın kulağına "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

ve ailesine sarılmak için gitmesine izin verdi. "Nişanın doğum günü partinizi ele geçirmesini istememiştim."

"Eh," der Sophia. "Benim için sorun değil. Ben mutluyum." Bana daha sıkı sarılıyor. "Bu sadece senin çiçekçi kızın olacağım anlamına geliyor ve duydun mu bilmiyorum ama çiçekçi kız olmayı gerçekten çok seviyorum."

Kıkırdıyorum. "Başka birini seçmezdim." "Duh! Ben senin yeğenin gibiyim. Başka seçeneğin yok."

"Fikrimi değiştirtme bana," diye takılıyorum.

Kıkırdıyor. "Seni seviyorum, A Amca."

"Aynen, evlat."

Raph yanımıza geldiğinde başını omzuma koyuyor. "Tebrikler. İkiniz için de mutluyum."

Ona baktım, onu öldürmediğim için mutluydum. Öfkemin kazanmasına izin verdim. Artık kazanmasını istemiyorum. Ona elimi uzattım ve o da tereddüt etmeden elimi tuttu.

"Minnettarım."

Şimdi buradayım, bir süredir ona bir şey sormak istiyordum ve bunu yapmam için iyi bir yerde olduğumuzu hissediyorum.

"Bu arada..." Fısıldıyorum. "Arabana yerleştirdiğim bombadan nasıl kaçtın?"

Kuru kuru kıkırdıyor. "Michael, avukatı aracılığıyla Apt adlı bir yeraltı teknoloji şirketinden satın aldığı yüksek teknolojili bir bomba tespit cihazıyla tüm araçları bağlattı-"

"Cadde mi?" Kıs kıs gülüyorum. "

olmaz." "Biliyor musun?"

"Evet." Sırıtıyorum. "Ben işletiyorum."

Eğlenen kahkahası artıyor. "Beni kendi cihazının kurtardığını mı söylüyorsun?"

"Görünüşe göre." Başım sallanıyor. "Kime sattığıma dikkat ." "Lanet

olsun." Sırtımı tokatlıyor. "Teşekkür ederim."

Burada onlarla birlikte kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Uzun zamandır hissettiğim nefret defteri kapandı ve yerine boş sayfaları olan yeni bir defter açıldı. Artık güç bende. İçine ne istersem yazabilirim ve ben bunu yazmayı seçiyorum.

KAYLA

Birlikte, en önemli insanlarla birlikte, Sophia'nın pastasındaki yedi mumu da üflemesini izliyoruz. Adriel'in kolu ait olduğu yerde bana sarılmış durumda. Bu adamı arzuluyorum, onu istiyorum ve benim bile anlayamadığım bir seviyede ona ihtiyacım var. Belki de sağlıksızdır. Belki birini bu kadar çok istemek yanlış, ama umurumda değil. Uzun zamandır bu dünyada kaybolmuş durumdayım; şimdi beni sabit tutan biri var.

Herkes Sophia'yı alkışlarken ben de başımı onun koluna koyuyorum. O bu ailenin ışığı ve Elsie'nin onunla olan ilişkisini görmek kalbimi sızlatıyor. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim, onları birlikte gördüğüm diğer zamanlarda da. Ama şimdi? Acıtıyor. Ve bundan nefret ediyorum.

"İyi misin?" diye fısıldıyor bana, sanki acımı hissetmiş gibi. Gözlerimiz

birleştiğinde başımı sallıyorum. Çünkü yalan söylemeyi reddediyorum.

Şakağımı öpüyor, neden acı çektiğimi çok iyi biliyor. Bir çocuğa annelik yapabileceğimden bile emin da, asla bir çocuk olamayacağımdan nefret ediyorum.

Biliyorum. Benden bir şeyin daha çalınmasından, geri kalan her şeyim gibi bedenimden koparılmasından nefret ediyorum.

"Ben buradayım. Artık yalnız değilsin," diye hatırlatıyor bana.

Ve onun kollarında, öyle olmadığımı biliyorum. Ne yaşarsam yaşayayım, onun hep yanımda olacağını biliyorum.

Cebine uzanıp telefonunu alıyor, birkaç dakika ekrana bakıyor ve okuduğu bir şeye derinlemesine konsantre oluyor.

"Nedir bu?" Onu bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu öğrenmek için merakla ekrana bakarak soruyorum.

Bana bakarken bir an için çenesini gıcırdatıyor. Ve tek kelime etmeden, içinde ne olduğunu görebilmem için telefonu kaydırdı.

Gördüğümde nabzım hızla atıyor: kahverengi saçlı ve daha da koyu gözlü bir adam, sabıka fotoğrafındaki sırıtış o kadar iğrenç ki elimi uzatıp yüzünün derisini yüzmek istiyorum.

İçimdeki her şey onun acı çektiğini görmek, son acı nefesini verdiğini hissetmek istiyor.

"Bu da ne böyle?" Etrafımızdaki herkes büyük yemek masasının üzerinde duran pasta parçalarının tadını çıkarırken ben mırıldanıyorum.

"Ne olduğunu biliyorsun. soru, hala var mısın?"

Bunu hiç konuşmadık. Ne cinayetleri, ne de hayatımızın o kısmıyla ilgili geleceği, ama asla durmaya niyetim yoktu.

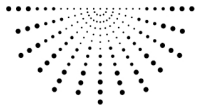
"Devam etmek istiyorum." Dudaklarımın bir tarafı kıvrılıyor. "Bunu birlikte yapmamızı istiyorum."

Parmak eklemleriyle çenemi okşuyor ve gözleri kapüşonlu bir hal alıyor. "O zaman ava gidelim, küçük kurt."

Biz de öyle yapıyoruz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM KIRK ALTI

KAYLA

BIR YILLIK SU

DÜĞÜNÜMÜZE BIR AY KALDI VE NEREDEYSE INANAMIYORUM.

Bizim gibi iki insanın sahip olduğumuz şeye sahip olacağını kim düşünebilirdi ki?

Ve elbette, her şeyin mükemmel olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Çünkü bu bir peri masalı değil. Bu gerçek hayat.

Adriel ailesiyle biraz daha yakınlaşıyor. Onları artık daha sık görüyoruz ama yine de çekingen davranıyor - tabii Sophia hariç. Adam o çocuk için çıldırıyor.

Ancak yaşadığı her şeyle hâlâ mücadele ediyor. Ve onu kim suçlayabilir ki? Travma, daha güzel, daha parlak şeyler için bir kenara atabileceğimiz hayali bir şey değil. Ama elimizden geldiğince idare ediyoruz.

Adriel terapiye gitmese de ben gittim. Yeni birini buldum. Güvendiğim birini. Tamamen açık ve dürüst olabileceğim biri ve bunda çok güzel bir şey var.

Hâlâ okula gidiyorum, hâlâ onkolog olma hayalimin peşindeyim ve bir yandan da Helping Hand için çalışıyorum. Jade'e kızlara iş bulma konusunda yardımcı olmak, onları iş görüşmelerine hazırlamak, kendim için yaptığım bir şey. Bana bir amaç veriyor. Sanki gerçekten iyi bir şey yapıyormuşum gibi.

Yardım Eli'ndeki kızlardan biri olan Leilani, merkezdeki odasında bulunan uzun aynada kendini değerlendirirken omzunun arkasından bana bakıyor. Uzun siyah saçlarını at kuyruğu yapmış, üzerinde daha önce hiç giymediği bir pantolon takım var.

"Bundan emin misin?" diye soruyor yüzünü buruşturarak. "Kesinlikle! Harika ve profesyonel görünüyorsun."

Henüz yirmi yaşında ve bir yıl önce annesi onu uyuşturucu için bir insan tacirine sattıktan sonra bize geldi. Yetkililer tarafından kurtarıldığında onu buraya getirdiler. Başta , kimseye güvenmiyordu. Ta ki ben onunla tanışana kadar. Hemen kaynaştık. Şimdi de bir bankada kasiyer olarak çalışmak için mülakata gitmek üzere.

"Zekisin, yeteneklisin. Harika işler yapacağını biliyorum."

"Ya anlamazsam?" Kollarıyla oynar, gözleri kısıktır. "O zaman anlamıyorsun." Omuz silkiyorum. "Her zaman bir sonraki vardır."

İç geçirdi. "Haklısın. Takım elbise için teşekkür ederim." "Benim için zevkti."

Telefonum çalıyor ve Adriel'in adını gördüğümde kalbimin atışına engel olamıyorum.

"Hey, nişanlım."

"Hey, bebeğim. Ben buradayım. Öğle yemeğine hazır mısın?" "Elbette! Bana bir dakika ver."

"Acele etme." Sesi, beni şimdiden sarhoş eden o derin törpüyle sızıyor.

Telefonu kapattıktan sonra Leilani'ye bakıyorum. "Lütfen nasıl gittiğini bana haber ver. Bana ihtiyacınız olursa sadece bir telefon uzağınızdayım."

Derin bir nefes çeker. "İyi olacağım. Sonra sana mesaj atarım."

"Tamam." Ayağa kalkıyorum ve ona son bir güven verici sırıtma yapıyorum.

Sonra kapıdan çıkıp asansöre biniyorum ve ana kata çıkıyorum. Çıkış kapısını geçip caddeye çıktığım anda onu siyah cipinin içinde, camını indirmiş halde görüyorum.

Heyecanla ona doğru ilerliyorum ve tam o sırada gözüme bir şey çarpıyor. Binanın köşesinde duran büyük bir karton kutu.

Bu çok garip. Gerçekten garip.

Kalbim küt küt atıyor ve nedenini bilmiyorum ama garip bir nedenden dolayı beni çağırdığını hissediyorum.

Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Çılgın Kayla. Ama ya bombaysa?

Ben daha ona ulaşamadan Adriel yanıma geldi. "İyi misin?"

"Bilmiyorum..." Konteynere bakarak mırıldandım. "Kutu. Orada öylece duruyor. Garip değil mi?"

Elimi sıktı. "Gidip içeride ne olduğuna bakayım. Sen burada bekle."

"Ben de seninle geliyorum." Hiçbir şekilde öylece durmayacağım ve artık beni bunu bilecek kadar iyi tanıyor.

Bana sert bir bakış attı ama ben de karşılık verdim.

Gözlerini deviriyor ve hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. "Çileden çıkarıyorsun."

Bir kahkaha attım.

Birlikte ona doğru gidiyoruz, ama yaklaştıkça daha da korkuyorum. Boğazım düğümleniyor, etrafımdaki hava sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi kıpırdanıyor.

O kutunun içinde her ne varsa tehlikelidir.

Kalbim boğazımda, kaygı damarlarımda dolaşıyor, son bir adım daha atıyoruz...

"Aman Tanrım," diye öksürür Adriel. "Bu da ne..."

Basit, kalın beyaz bir battaniyeye sarılmış uyuyan bir bebeğe bakarken titreyen elim ağzımla buluşuyor, yanında bir kağıt var.

Erkek olup olmadığını bile bilmiyorumAma içimden bir ses öyle olduğunu söylüyor.

Yaşadığım şoktan sıyrılıp uzanıyorum ve tahmin etmem gerekirse sadece birkaç günlük görünen çocuğu kucağıma alıyorum. Ona bakarken boğazımda bir ağrı düğümleniyor, küçük ağzı derin uykudayken hareket ediyor, dünyadaki hiçbir şeyden rahatsız olmuyor.

"Onu içeri götürmeli ve Jade'e birini aratmalıyız," diye fısıldıyorum, onu uyandırmaktan korkarak.

Ama belki onu tutabiliriz.

Bu düşünce elbette çılgınca ama minik yumruğu saçlarımdan bir tutam alıp bırakmadığında, kalbim onu daha çok istiyor.

Adriel duygularımı hissediyor ve beni kendine yaklaştırıyor. "Çok tatlı biri." Nefesinin altında kıkırdıyor. "Erkek olduğunu biliyor muyuz ki?" Ben soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok." Sesinin derin ve hırıltılı tınısı, ondan bir çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmeme neden oluyor.

Bunu yapabilir miydik? Yaptığımız şeyleri yapabilir miydik? Öldürebilir ve tüm bunların arasında ebeveyn olabilir miydik?

Biz her ikisi de devam et için İzle Bu küçük kişi ise I tutun onu koruyarak.

Canavarların seni yakalamasına izin vermeyeceğim, söz veriyorum.

Adriel kutuya bırakılmış kâğıtları toplar. "İçeri girelim ve Jade'in onu buraya kimin bırakmış olabileceğini bilip bilmediğine bakalım."

"Tamam." Bebeği daha yakın tutuyorum.

Çocuk sahibi olmamakla yüzleştim. Hayatımın o bölümünü kapattım. Orada acıdan başka bir şey yoktu.

Evlat edinmeyi düşündük ama ben istemedim. Kendime ait bir çocuğum olsun istedim. Ama şimdi, kucağımda bu ufaklık , o sayfa gerçekten kapandı mı diye merak ediyorum.

Asansöre biniyoruz ve yukarı çıkarken A katlanmış kâğıt parçasını açıp okuyor.

Adı Jameson. İki gün boyunca onu ***sevdim*** *ama onu tutamadım. Bu yüzden onu ya da beni sevin. Onu annesinin gibi sevin. Çünkü o bunu hak ediyor.*

-N

Notu tekrar katlıyor ve gözlerini benimkilerle birleştiriyor, bu sırada kalbim kırılıyor, gözlerim bu kadının kendi çocuğundan vazgeçerken hissettiği acıyla buğulanıyor. Bu kadar özverili olmak için ne gerekiyordu.

Kapılar açıldığında birlikte dışarı çıktık ve doğruca Jade'in ofisine gittik. Çocuk Koruma Servisi'ni arayacak ve onu alacaklar. Onu bir daha asla göremeyeceğiz.

Boğazımda biriken acıyla savaşıyorum. Ama eli saçlarımın kalın tellerinde ne kadar uzun süre kalırsa, o kadar zorlaşıyor. Sanki benim onu tutmak için verdiğim kadar o da benimle kalmak için savaşıyor.

Daha yeni tanıştığım bu çocuğu bırakma düşüncesiyle gözyaşlarım yüzümden akıyor. Hiç mantıklı gelmiyor. Ama aynı zamanda öyle.

"Kayla..." Adriel kolumu tutarak beni durdurdu. "Onu istiyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum, çenem titriyor. "Bu aptalca mı? Yani, yapabileceğimizi varsayıyorum. Bir ailesi olabilir. Dışarıda onu isteyen bir baba. Onu evlat edinmek için yeterli olmadığımızı söyleyebilirler. Ama denemek istiyorum."

Gözyaşlarımı kırpıştırarak bebeğe bir kez daha bakıyorum, içten içe onun bizim olması gerektiğini biliyorum.

"Kayla?" Jade ofisinden çıktı, sadece birkaç metre önümüzdeydi. "Kimin bebeği bu?" Dikkati aramızda dolaşıyor.

"Onu dışarıda bir kutunun içinde bulduk," diye açıklıyor Adriel notu ona uzatırken.

Çabucak okuyor. "Aman Tanrım. Buradan biri olduğunu sanmıyorum." Çocuğa sevgiyle bakarken kaşları dikleşir. "Ofisime gelin. Sosyal hizmetleri arayıp bu işi çözeceğiz."

Ofisine gidiyoruz ve ben kanepeye yerleşiyorum.

"Tanrım," diye fışkırıyor Jade. "Sana gerçekten sıkı sıkıya tutunuyor."

"Öyle, değil mi?" Birlikte geçireceğimiz zamanın sınırlı olduğunu bilerek üzgünce gülümsüyorum.

"Kucağında bir bebekle çok iyi görünüyorsun," diyor bana, yüz hatlarında şefkatle.

"Sence onu evlat edinmemize izin verirler mi?" Adriel beni tamamen şaşırtarak soruyor.

Jade'in gözleri genişler. "Ajansın başındaki kişi iyi bir arkadaş ve kimsenin onu sahiplenmediğini varsayarsak, listede ilk sırada sizin olmamanız için bir neden göremiyorum. Onu siz buldunuz." Sırıtıyor.

Başını sallıyor, bana bakarken gözleri parlıyor.

"Emin misin?" Nişanlıma soruyorum.

Elleri bebeğe uzanıyor ve yavaşça çocuğun yumruğunu saçlarımdan çözüp Adriel'e uzatıyorum.

Adriel ona bakarken kaybolmuş ama aynı zamanda bildiğinden çok daha anlamlı bir şey bulmuş gibi görünüyor.

"Eminim." Ağzı seğiriyor. "Yaşadığım onca şeyden sonra, sevmeyi bilmeyen insanların ellerine bırakıldığım için, onun hayatının farklı olmasını istiyorum. Daha fazlasına sahip olmasını istiyorum." Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Ve bence biz ona bunu verebilecek insanlar olabiliriz. Ne düşünüyorsun yavru kuş? Bu hayatımızı daha da çılgınlaştırmak ister misin?"

Elini tutuyorum ve sıkıca kavrıyorum. "İstiyorum. Tüm çılgın günlerimi seninle geçirmek istiyorum."

ADRIEL
ALTI AY SONRA

Kayla bize öğle yemeği hazırlarken oğlum Jameson'ı kollarımda tutarken, bir zamanlar olduğum adama ne olduğunu merak ediyorum. Nasıl sevileceğini ya da başka bir insana nasıl dokunulacağını bilmeyen biri. Yine de, Kayla ve şimdi de oğlumuzla birlikte olduğum süre boyunca, başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum

Aşk dışında ne hissettiğimi. Onlar benim amacım, kurtuluşum oldular. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir hayat çağrısı.

Yaşadığım tüm kötü günlere rağmen birçok iyi günüm de oldu. O günlere tutunuyorum.

Jameson'ı bulduğumuz gece eve götürdükten sonra, onu resmi olarak evlat edinene kadar birkaç ay boyunca ona baktık.

Jameson Quinn.

Ailemle olan ilişkimin dinamikleri üzerinde hala çalışıyor olsam da, doğru yönde bir adım atmayı seçtim ve soyadımı babamın soyadıyla değiştirdim. Ailemle olan ilişkimi tuğla tuğla inşa ediyorum. Kolay olmasa da ilerleme kaydediyoruz.

Kayla ve ben randevularımıza giderken genellikle onların evinde bebek bakıcılığı yapıyorlar - ve genellikle randevudan kastım birini kesip cesedinin fırınımızda yanmasını izlemek. Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor. Hiç değişeceğini sanmıyorum.

Benim şirketim de hâlâ çok aktif. Michael'ın teknolojisini retina tarayıcı ile güncellemesini bile sağladım. Sistemine sızmanın benim için ne kadar kolay olduğunu düşününce bu küçük eklentiyi sevdi.

Karım kendi yaptığı kızarmış patates ve çizburgerlerle dolu iki tabağı taşırken ona bakarken, onunla hiç tanışmamış olsaydım kim olacağımı merak ediyorum. Hayatım ne kadar kasvetli ve ölü olurdu. Nefret içinde yaşardım. Şimdi sahip olduğum tek şey sevgi.

Oğlumuzu yanımdaki beşiğe yerleştiriyorum, o miyavlarken ben de tabakları ondan alıp masanın üzerine bırakıyorum.

Onu kucağıma alıp kucağıma oturtuyorum. "Bunun için teşekkürler." Dudaklarım usulca onunkinin köşesine konuyor.

"Sadece öğle yemeği." Ağzı yukarı doğru eğiliyor ve yüzümü avucunun içine alıyor.

"Yemekten bahsetmiyorum, Kayla. Bütün bunları kastediyorum. Hayatımızı. Seni. Bu çocuk. Her şeyi. Sen gelmeden önce ne kadar kaybolduğumu bilmiyorsun."

"Biliyorum." Başparmağı çenemdeki kirli sakalı okşuyor. "Çünkü ben de kaybolmuştum."

Karıma ne kadar derin bakarsam, kalbim o kadar sert atıyor ve daha önce hiç yüksek sesle söylemediğim sözleri söylemek istiyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, nefesimi . "Sadece sana söylemek istedim..."

"Öyle mi?"

"Seni sevdiğimi söylemek istedim, küçük kurt."

"Ne-ne?" Boğuluyor, gözlerinde yağmur damlaları gibi yaşlar oluşuyor. "Bunu... bunu tekrar söyleyebilir misin?" diye fısıldıyor ağlayarak.

Bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmek kalbimi kırıyor. Şu andan itibaren, hayatımın geri kalanında onu ne kadar çok sevdiğimi söylemeyi planlıyorum.

"Seni seviyorum bebeğim. Kalbim artık atmayana kadar ve hatta ondan sonra bile seni seveceğim, çünkü sana karşı hissettiklerim bildiğim her şeyden daha güçlü."

İç çekiyor. Ve şefkatle, dudakları benimkilere düşüyor ve beni tutkuyla ve artık bizim olan bir geleceğin vaatleriyle öpüyor.

Ayağa kalkarak onu kanepeye taşıdım, benimkilerle birlikte onun kıyafetlerini de çıkardım ve onu kalbimle sevdiğim gibi bedenimle de ne kadar sevdiğimi gösterdim.

Sevgili okuyucu,
***Vahşi Yaralar*'ı okuduğunuz için teşekkürler! Daha fazla Adriel ve Kayla ister misiniz?**
Bonus sahne için TIKLAYIN!

Sırada Quinn ailesi var. Bu yepyeni bir seri olacak aynı dünya! 1. Kitap *Acımasız Vahşi* (*Vahşi Krallar* Serisi #1) başlığını taşıyor!
Devlin ve Eriu arasında yaş farkı olan bir koruma romantizmi!

OceanofPDF.com

ALSO BY LILIAN HARRIS

KIRILGAN KALPLER SERİSİ

1. *Kırılgan Yara İzleri*
2. *Kırılgan Yalanlar*
3. *Kırılgan Gerçekler*
4. *Kırılgan Parçalar*

CAVALERI KARDEŞLER SERİLER

1. *Şeytan'ın Anlaşması*
2. *Şeytanın Piyonu*
3. *Şeytanın Sırrı*
4. *Şeytanın İni*
5. *Şeytanın Ölümü*

MESSINA SUÇ AİLESİ
SERİLER

1. *Günahkar Yeminler*
2. *Zalim Yalanlar*
3. *Çarpık Vaatler*
4. *Vahşi Yaralar*

VAHŞİ KRALLAR SERİSİ

1. *Acımasız Vahşi*
2. *Acımasız Vahşi*
3. *Pis Vahşi*
4. *Kötü Vahşi*

STANDALONE

1. *Parçalanmış Sırlar*

OceanofPDF.com

PLAYLIST

Spotify'da dinleyin!

- Kendra Dantes tarafından yazılan "Never Forget"
- Katie Garfield'dan "It's a Long Way Down"
- Klergy'den "And So It Begins"
- "Looking Glass" by Roses & Revolutions "Bad
- Behavior" by Klergy feat. Erin McCarley "How
- Villains Are Made" by Madalen Duke "No Rest
- for the Wicked" by Klergy
- MILCK'ten "Animal"
- "No F.E.A.R." Madalen Duke "Who
- Do You Want" Ex Habit "You Belong
- to Me" Cat Pierce "Monster" MILCK
- Class of 88'den "Walking on the Ceiling"
- Billie Eilish'ten "Hostage"
- Liz Longley'den "Rescue My Heart"
- Bishop Briggs'den "Dream"
- "One Wrong Move" by Power-Haus feat. Klergy ve Lloren "Fight
- for Survival" by Klergy
- Billie Eilish'ten "When the Party's Over"
- "Certain Things" James Arthur feat. Chasing Grace
- "Worthy of Love" Luca Fogale
- Lauren Daigle'den "You Say" Skylar
- Grey'den "Addicted to Love"
- Katie Garfield tarafından yazılan "I Know Your Secrets"
- "As We Fall" by Klergy feat. Katie Garfield Kelly
- Clarkson'dan "Magic"
- James Arthur'dan "Be the One"
- Clinton Kane'den "I Guess I'm in Love"
- Dermot Kennedy'den "Without Fear"

- "Morally Gray - Nation Haven Edition" by April Jai feat. Nation Haven
- Lana Del Rey'den "Happiness Is a Butterfly"
- "Nothing Breaks Like a Heart" by Mark Ronson feat. Miley Cyrus

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

Lilian için yazma aşkı kitap sevgisiyle başladı. *Goosebumps*'tan kapağında seksi erkeklerin olduğu aşk romanlarına kadar hepsini çok sevdi. Sekiz yaşındayken şiir ve şarkı sözleri yazmaya başlaması ve o zamandan beri yazmayı bırakmaması şaşırtıcı değil.

Azerbaycan'da doğdu ve şu anda Long Island, N.Y.'de kocası, üç çocuğu ve Gatorade adında bir köpekle birlikte yaşıyor. Hukuk diplomasına sahip olmasına rağmen şu anda avukatlık yapmıyor. Lilian yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda fırında yemek pişiriyor. Çocuklar yattığında ise elinde genellikle bir bardak kırmızı şarap oluyor. Sadece kahve ile hayatta kalamazsınız!

En son , alıntıları almak ve hatta en sevdiğiniz yeni şovu tartışmak için okuyucu grubuna katılın:
Okuyucu Grubu

Kendisiyle buradan da bağlantı kurabilirsiniz:

- **E-posta**
- **İmzalı Kitaplar Web Sitesi**
- **Bülten**
- **Facebook**
- **Instagram**
- **TikTok**
- **Twitter**
- **Goodreads**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.